

TANRILARIN İZLERİ

Özet

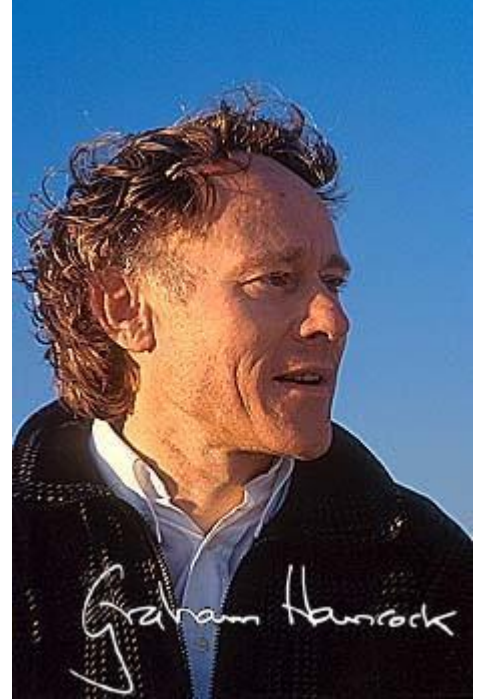
Antarktika en az anlaşılan kıtadır. Çoğumuz bu görkemli adanın milyonlarca yıldır buzda donmuş olduğuna inanıyoruz. Ancak son keşifler, Antarktika'nın önemli bir bölümünün sadece birkaç bin yıl önce, jeolojik açıdan oldukça yakın zamanda buzsuz olduğunu kanıtlıyor... Büyük Einstein haklı mıydı? Antik çağın diğer gizemlerinin yanı sıra: Nazca, Machu Picchu, Chichen Itza, Piramitler, Osirion, Sfenks ... insanlık tarihinde bir şeylerin büyük ölçüde çarpıtıldığını öne sürüyor.

Graham Hancock

TANRILARIN İZLERİ

Eski uygarlıkların kökenlerini araştırmak için

Sante... orada olduğun için.

tüm sevgimle

TEŞEKKÜRLER

"Tanrıların İzleri" kitabı, her zaman aldığından fazlasını veren, yaratıcılığı, nezaketi ve hayal gücü ile çevresindekilerin hayatlarını zenginleştiren sevgili Santa Faya'nın özverili, yürekten ve değişmeyen sevgisi olmadan yazılamazdı.

Altı çocuğumuza - Gabrieli, Layla, Luke, Ravi, Sean ve Shanti - yardım ve destekleri için de minnettarım.

Bu çalışmada ve diğer projelerde ve zor zamanlarda büyük ve aktif yardım, ailem Donald ve Muriel Hancock tarafından sağlandı. James Macaulay Amca ile birlikte, taslağı yazıldığı gibi sabırla okudular, değerli ve yapıcı yorumlar yaptılar. Birlikte birçok fırtına atlattığımız en eski ve en yakın arkadaşım Peter Marshall'a ve Rob Gardner, Joseph ve Sherry Exodus, Roel Ostra, Joseph ve Laura Shore, Niven Sinclair, Colin Skinner ve Clem Valance'a da teşekkürlerimi sunarım. güzel tavsiyeleri için..

1992'de aniden Lansing, Michigan'da bir arkadaşım olduğunu keşfettim. Adı Ed Ponist ve beni önceki kitabım Signature and Seal çıktıktan kısa bir süre sonra buldu. Koruyucu meleğim, boş zamanlarının çoğunu gönüllü olarak "Tanrıların İzleri" kitabı için ABD'deki belgesel kaynakları aramaya, iletişim kurmaya ve toplamaya adanmıştı. İhtiyacım olan kitapları bana doğru zamanda göndererek ve varlığından haberdar olmadığım kaynakları bularak harika bir iş çıkardı. Ayrıca, çalışmamın kalitesiyle ilgili doğru değerlendirmelerine güvenmeye hızla alıştım. Ve son olarak, Noel Baba ve ben Hopi Nation, Arizona'ya gittiğimizde, orada bizim için yolu açan kişi oydu.

Ed'in ilk mektubu, Sign and Seal'den sonra bana gelen postanın bir parçasıydı. Bir süre tüm mektupları cevaplamaya çalıştım, ama yavaş yavaş "Tanrıların İzleri" üzerindeki çalışma beni o kadar içine çekti ki kişisel cevapları reddetmek zorunda kaldım. Bu bağlamda, kendimi çok rahatsız hissediyorum ve bu fırsatı bana yazan ve cevap beklemeyen herkese teşekkür etmek istiyorum. Gelecekte daha sistematik olmaya çalışacağım çünkü yazışmalarımı ve bu kanaldan sıklıkla gelen bilgileri gerçekten takdir ediyorum.

Araştırmacılar Martin Slavin, David Mestecki ve Jonathan Derrick de Tanrıların İzleri konusunda bana yardımcı oldular. Ayrıca, Atlantik'in her iki yakasındaki İngilizce editörlerime, yani Tom Weldon (Heine Man), Jim Wade (Crown) ve Doubleday Canada'dan John Pierce'a, edebiyat temsilcilerim Bill Hamilton ve Sarah Fisher'a sürekli katılımları, dayanışmaları ve akıllı tavsiyeleri için.

Bu konu üzerinde birlikte çalışma sürecinde benim dostlarım olan çalışma arkadaşlarıma ve çalışma arkadaşlarıma en içten teşekkürlerimi sunarım; Bunlar, İngiltere'den Robert Bauval, bu yönü geliştiren iki kitabı birlikte yazmayı planladığımız ABD'de Colin Wilson, Danon Anthony West ve Lou Jenkins, Kanada'da Rand ve Rose Flem-Ath ve Paul William Roberts.

Ve sonuç olarak, Ignatius Donelly, Arthur Poznansky, R. A. Schwaller de Lubicz, Charles Hapgood ve George de Santillana'ya saygılarımı sunmak istiyorum - insanlık tarihinde bir şeylerin fena halde çarpıtıldığını gören ve buna karşı konuşma cesaretini gösteren araştırmacılar. akılları aynı fikirde değildi ve böylece artık geri döndürülemez hale gelen bilginin temellerinin evrimini başlattı.

Bölüm 1

GİZEMLİ KARTLAR

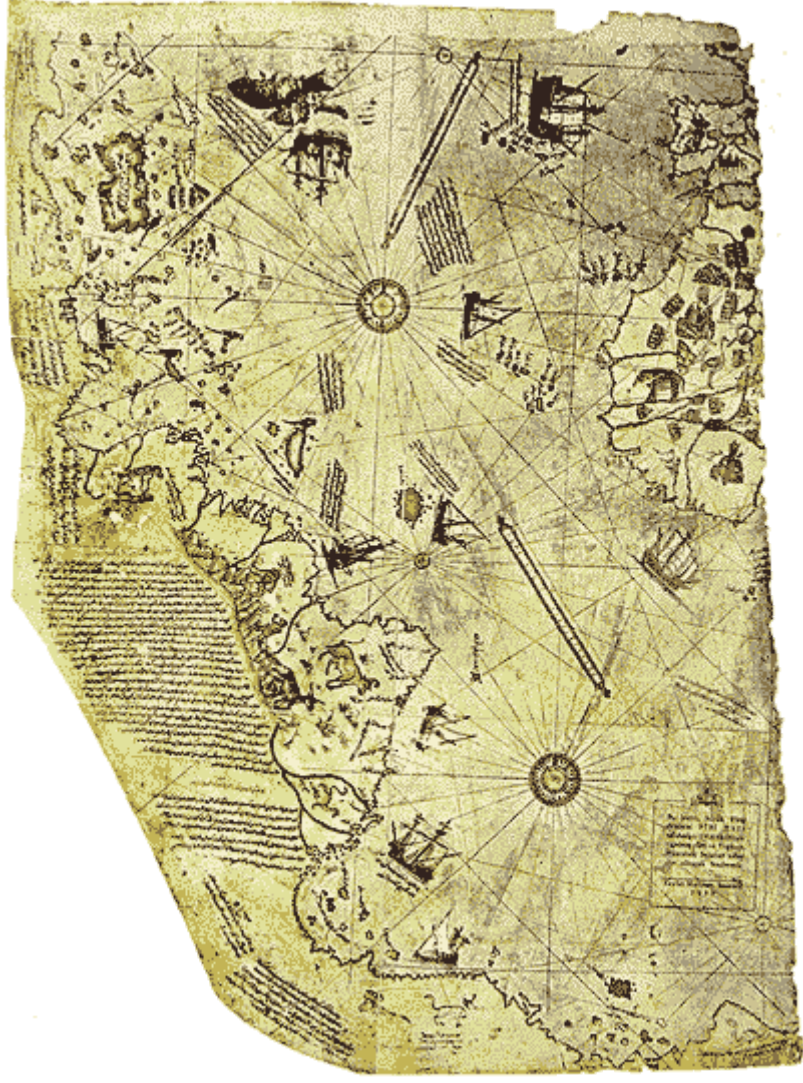
Bölüm 1

GİZLİ HARİTASI

Sakin ve tarafsız bir dile rağmen, Ohlmeyer'in mektubu bomba gibi. Kraliçe Maud Ülkesi'nin araştırması buzla kaplanmadan önce tamamlandıysa, o zaman haritacılık Tanrı bilir kaç yaşındadır.

Tam olarak ne kadar?

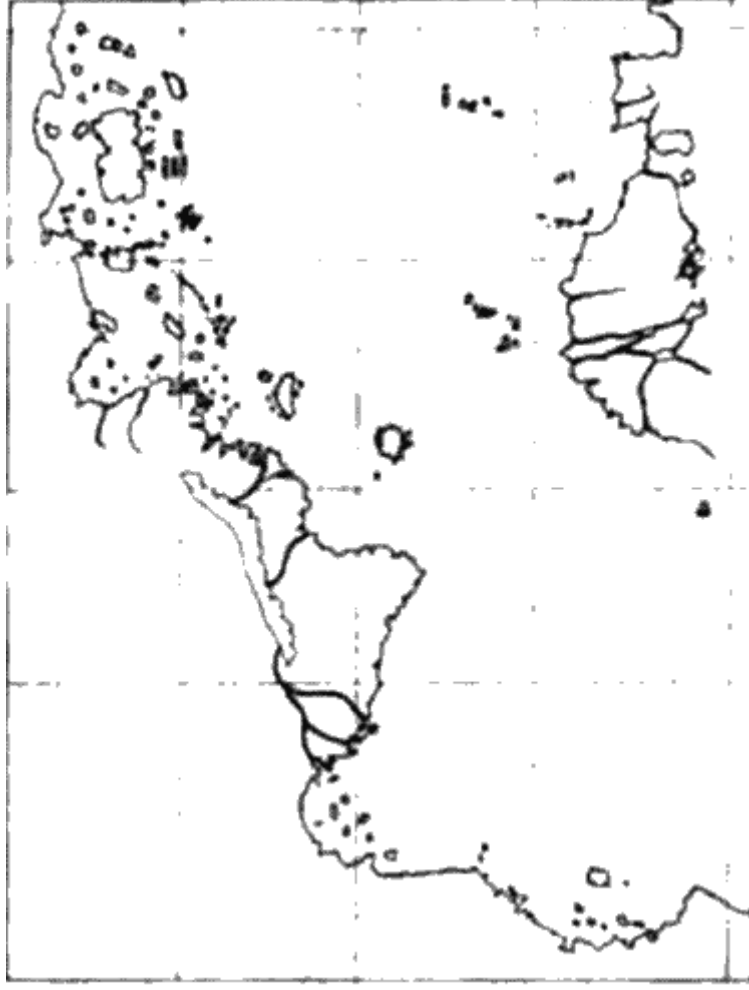
Geleneksel bilgelik, Antarktika buzunun şu anki kapsamı ve biçimiyle milyonlarca yaşında olduğudur. Daha yakından incelendiğinde, bu ifade ciddi şüpheler uyandırıyor - Amiral Piri Reis'in haritasının Kraliçe Maud Ülkesini bizden milyonlarca yıl önce görüldüğü gibi gösterdiği fikrini reddetmek için yeterince ciddi. Son veriler, Queen Maud Land ve çevresindeki bölgelerin buzsuz olduğu uzun dönemin altı bin yıldan daha önce sona ermediğini gösteriyor [1](#). Bir sonraki bölümde döneceğimiz bu kanıt, diyelim ki 2 milyon yıl önce Antarktika'nın haritasını çıkarmanın teknik yeteneklerine kimin (ya da neyin?) sahip olduğunu açıklamak gibi zor bir görevden bizi kurtarıyor. e., biyolojik türümüzün ortaya çıkmasından çok önce. Bununla birlikte, haritacılık karmaşık ve uygar bir faaliyet olduğundan, resmi tarih bilimi tarafından tanınan ilk uygarlıkların ortaya çıkmasından çok önce, 6 bin yıl önce bile böyle bir görevin nasıl çözülebileceğini açıklamamız gerekecek.

Piri Reis haritası (orijinal)

<...> reddetme. Ve bizi geçmişin hipotezlerine dönmeye ve onları yeniden ve açık bir zihinle düşünmeye zorlar.

Albert Einstein'ın güçlü desteğine (aşağıya bakınız) ve Amerikan Coğrafya Derneği Başkanı John Wright'ın Hapgood'un "doğrulama için haykıran bir hipotez geliştirdiğini" kabul etmesine rağmen, bu eşi benzeri görülmemiş erken haritalar üzerinde daha fazla bilimsel çalışma yapılmamıştır. Aksine, Hapgood'u insan uygarlığının ilk aşamaları sorununa yaptığı yeni ve ciddi katkılardan dolayı alkışlamak yerine, çok bilgili meslektaşlarının çoğu onun çalışmasına "aptalca ve asılsız alaycılıkla, bireysel önemsiz şeyleri ve doğrulanmamış gerçekleri hedef alarak ve tartışmadan kaçınarak" muamele ettiler. temel konulardan."

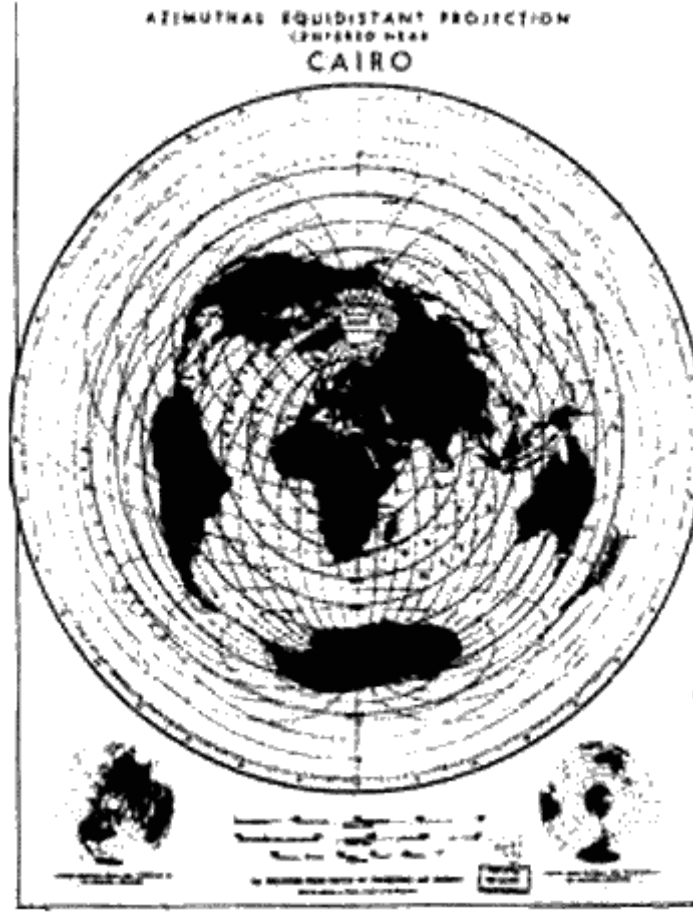

Ayrıntıları göstermek için yeniden çizildi

ZAMANININ ÖNÜNDEKİ BİR ADAM

Charles Hapgood, Keene College, New Hampshire, ABD'de bilim tarihi dersleri verdi. Antik dünya tarihinde ne bir jeolog ne de bir uzmandı. Bununla birlikte, gelecek nesillerin onu dünya tarihinin temel ilkelerini ve jeolojinin önemli bir bölümünü baltalayan bir adam olarak hatırlamaları mümkündür.

Albert Einstein, Hapgood'un 1953'te, Hapgood'un Piri Reis haritasını incelemeye başlamadan yıllar önce yazdığı bir kitaba önsöz yazmaya karar verdiğinde bunu ilk fark edenlerden biriydi:

ABD Hava Kuvvetleri haritası, eski Piri Reis haritasına çizilmiş olabilecek bir izdüşüm gösteriyor. Projeksiyon merkezi - Kahire yakınında

Hapgood'un 1953 kitabında formüle edilen bu "fikir", esasen, Antarktika'nın geniş alanlarının nasıl ve neden MÖ 4000'e kadar buzsuz kaldığını zarif bir şekilde açıklayan küresel bir jeolojik teoridir. e., Dünya bilimindeki diğer birçok anomalinin yanı sıra. Argümanları kısaca şöyle:

1. Antarktika her zaman buzla kaplı değildi ve bir zamanlar bugünkünden çok daha sıcaktı.

2. Daha sıcaktı çünkü o sırada fiziksel olarak Güney Kutbu'nda değildi, yaklaşık 2000 mil [2](#) kuzeydeydi. Bu, "onu Antarktika Çemberinin dışına çıkardı ve ılıman veya soğuk ılıman bir bölgeye yerleştirdi."

3. Kıta, "yerkabuğunun kayması" olarak adlandırılan olayın bir sonucu olarak Kuzey Kutup Dairesi içinde hareket etti ve mevcut konumunu aldı. Levha tektoniği veya kıta kayması ile karıştırılmaması gereken bu mekanizma, bir bütün olarak "yumuşak bir iç gövde etrafında, tıpkı bir portakal kabuğunun hareket edebildiği gibi, Dünya'nın dış kabuğu olan litosferin periyodik hareketleriyle ilişkilidir. aralarındaki bağlantı zayıflarsa hamurun etrafında. ".

4. Güneye böyle bir “yolculuk” sürecinde, Antarktika yavaş yavaş soğudu ve üzerinde azar azar, ancak kaçınılmaz olarak, mevcut şeklini alana kadar birkaç bin yıl boyunca bir buz örtüsü büyüdü.

Bu radikal değişikliklere ilişkin daha fazla kanıt, bu kitabın VIII. Bölümünde verilmektedir. Ancak Ortodoks jeologlar, hiç kimse yanlışlığını kanıtlayamamış olsa da, Hapgood'un teorisini kabul etmeye meyilli değiller. Bir dizi soruyu gündeme getiriyor, bunlardan en önemlisi: litosferi bu kadar uzağa taşımak için yeterli kuvveti hangi makul mekanizma üretebilir?

Bu soruya, Hapgood'un keşfini şu şekilde özetleyen Einstein'dan daha iyi kimse cevap veremez:

Piri Reis haritası, yer kabuğunun ani bir güneye kaymasının ardından Antarktika'nın yakın zamanda meydana gelen jeolojik buzullaşması tezine şaşırtıcı bir destek sağlıyor gibi görünüyor. Ayrıca, böyle bir harita MÖ 4000'den daha geç olmamak üzere çizilebilirdi. e., insan uygarlıkları tarihi için sonuçları çarpıcı olabilir. Sonuçta, genellikle MÖ 4000'den önce kabul edilir. e. çok gelişmiş medeniyetler yoktu! [3](#)

Biraz sadeleştirmeye, insan uygarlığının tarihini tanımlamaya yönelik akademik yaklaşım şu şekilde özetlenebilir:

- Medeniyet ilk olarak Ortadoğu'da Kutsal Hilal bölgesinde ortaya çıkmıştır.
- Gelişimi MÖ 4000'den sonra başlamıştır. e. Bu sürecin doruk noktası yaklaşık MÖ 3000'lerin ortaya çıkmasıydı. e. önce Sümer ve Mısır'da, sonra da İndus Vadisi ve Çin'de son derece gelişmiş kültürler.
- Yaklaşık 1500 yıl sonra, Amerika'da uygarlık kendiliğinden ve bağımsız olarak ortaya çıktı.
- MÖ 3000'den. e. Eski Dünya'da (ve Yeni'de 1500'den beri) uygarlık, her zamankinden daha mükemmel, karmaşık ve üretken biçimler yönünde istikrarlı bir şekilde gelişmiştir.
- Buna dayanarak, özellikle bizimle karşılaştırıldığında, tüm eski uygarlıklar ve yarattıkları her şey oldukça ilkel olarak kabul edilir (“Sümerli astronomlar göklere bilim dışı bir korkuyla davrandılar ve Mısır piramitlerinin inşası teknolojik olarak kusurluydu”).

Bütün bunların Piri Reis haritasıyla çeliştiği ortaya çıktı.

PİRİ REİS VE KULLANDIĞI KAYNAKLAR

Piri Reis, kendi döneminde tarihi varlığı kesin olarak kanıtlanmış bir şahsiyettir. Osmanlı Türk Donanması Amiralisi, 16. yüzyılın ortalarında birçok deniz savaşına katıldı. Buna ek olarak, Akdeniz ülkelerinde önemli bir uzman olarak kabul edildi ve kıyıların, koyların, akıntıların, sığılıkların, demirlemelerin, koyların ve boğazların ayrıntılı bir tanımını içeren ünlü navigasyon kılavuzu Kutabi

Bariye'nin yazarıydı. Ege ve Akdeniz denizleri. Parlak bir kariyere rağmen, ustalarının gözünden düştü ve 1554 veya 1555'te başı kesildi.

Piri Reis'in 1513 tarihli haritasına kaynak olarak kullandığı haritalar, büyük olasılıkla, amiralin fahri okuyucusu olduğu Konstantinopolis'teki İmparatorluk Kütüphanesinde saklanıyordu. Bu kaynaklar (kendileri daha da eski aydınlanma merkezlerinden ödünç alınmış veya kopyalanmış olabilir) artık yoklar ya da en azından keşfedilmediler. Ancak 1929'da Piri Reis haritasının yeniden keşfedildiği, bir ceylan derisine çizildiği, bir tüpe sarıldığı ve tozlu bir rafa atıldığı İstanbul'daki padişahların eski sarayındaki bu kütüphanedeydi.

KAYIP BİR MEDENİYETİN MİRASI?

Şaşkın bir Ohlmeyer'in Hapgood'a yazdığı bir mektupta itiraf ettiği gibi, Piri Reis haritası, şimdi buzun altında gizlenmiş olan Kraliçe Maud Ülkesi kıyı şeridinin gerçek biçimi olan buzul altı topografyayı gösteriyor. MÖ 4000'den beri bizden tamamen gizli kalmıştır. ilerleyen bir buzul tarafından yutulduğunda ve 1949'da İngiliz-İsveç ortak araştırma seferi tarafından gerçekleştirilen yoğun bir sismik araştırma ile tekrar keşfedilene kadar.

Piri Reis, bu kadar anormal bilgiye erişimi olan tek haritacı olsaydı, onun haritasına gereğinden fazla önem vermek yanlış olurdu. İtiraz etmek oldukça yerinde olacaktır: "Belki bu önemlidir, ama belki de hepsi sadece bir tesadüftür." Ancak, görünüşte inanılmaz ve açıklanamaz bu coğrafi bilgiye sahip olan tek kişi Türk amirali değildi. Bu bilginin yüzyıllar boyunca nasıl aktarıldığına bakılmaksızın, diğer haritacıların da aynı meraklı sırlara erişimi olduğu inkar edilemez.

Bütün bu haritacıların, bilmeseler bile, kayıp bir uygarlığın zengin bilimsel mirasından yararlanmış olmaları mümkün mü?

Bölüm 2

GÜNEY Kıtasının Nehirleri

1959 sonlarında Noel tatili sırasında Charles Hapgood, Washington'daki Kongre Kütüphanesi'nin referans odasında Antarktika'yı keşfediyordu. Haftalardır orada yüzlerce ortaçağ haritası üzerinde çalışıyordu.

Oronteus haritasının Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nden Finius Hapgood ve Dr. Richard Strachan tarafından daha yakından incelenmesi aşağıdakileri buldu:

1. Farklı projeksiyonlarda çizilmiş daha önceki birkaç haritadan kopyalanmış ve derlenmiştir.

2. Antarktika'nın buzsuz kıyılarını, yani Queen Maud Land, Enderby Land, Wilkes Land, Victoria Land (Ross Denizi'nin Doğu Kıyısı) ve Mary Byrd Land'i gösteriyor.

3. Piri Reis haritasında olduğu gibi, kabartmanın genel hatları ve karakteristik özellikleri, Antarktika'nın buz altında gizlenmiş yüzeyindeki sismik araştırma verilerine çok yakındır .

Hapgood, Oronteus Finius haritasının "Antarktika'nın tamamının olmasa da çoğunun buzsuz olduğu bir zamanda insanlar tarafından ziyaret edildiğini ve muhtemelen insanlar tarafından iskan edildiğini" belgelediği sonucuna vardı. Bunun ancak eski zamanlarda gerçekleşmiş olabileceği açıktır... Oronteus Phinius'un haritası, prototip haritanın derleyicilerinin uygarlığını Kuzey Yarımküre'deki son buzul çağıının sonuna kadar tarihlendirmemize izin veriyor.

ROSS DENİZİ

Bu görüşü destekleyen ek kanıt, Orontheus Phinius'un Ross Denizi'ni tasvir etme şeklidir. Bugün Beardmore ve Scott'ın devasa buzullarının denize döküldüğü yerde, 1531 haritası nehirlerin kanallarını gösteriyor. Bunun tek açıklaması, birincil kaynak haritaların oluşturulduğu sırada Ross Denizi ve kıyılarının buzun altına gizlenmemiş olması olabilir: nehirleri besleyen havza. Şu anda, kıtanın hem kıyısı hem de iç kısmı, bir mil kalınlığındaki buzulun altında derin bir şekilde gömülüdür ve Ross Denizi, yüzlerce fit kalınlığında yüzen bir buz çatısı tarafından gizlenmiştir.

Ross Denizi'ndeki durum, bilinmeyen bir uygarlığın Antarktika'yı MÖ 4000 civarında sona eren uzun bir süre (buzsuzken) haritalamakla meşgul olduğu gerçeği lehinde önemli bir argümandır. e. Bu, 1949'da Byrd'ın Antarktika seferlerinden biri tarafından gerçekleştirilen Ross Denizi'nin dibinin sondajının sonuçlarıyla doğrulandı. Çekirdekler, farklı dönemlerde çevrenin durumunu yansıtan tortul kayaç katmanlarını açıkça göstermektedir: büyük buzul tortuları, orta buzul tortuları, küçük buzul tortuları vb. kaynakları ılıman (yani buzsuz) topraklarda bulunan nehirlerle denize ...

Washington Carnegie Enstitüsü'ndeki bilim adamları, Dr. W. D. Ury tarafından geliştirilen radyoizotop tarihleme yöntemini kullanarak, bu ince tortuların kaynağı olan büyük Antarktika nehirlerinin gerçekte yaklaşık 6.000 yıl önce aktığını makul bir doğrulukla tespit edebildiler. Oronteus haritası. Ancak bu tarihten sonra, MÖ 4000 civarında. e., "Ross Denizi'nin dibinde buzul tipi tortullar birikmeye başladı... Çekirdekler bunun öncesinde uzun bir sıcak dönemin geldiğini gösteriyor."

Washington Carnegie Enstitüsü'ndeki bilim adamları, Dr. W. D. Ury tarafından geliştirilen radyoizotop tarihleme yöntemini kullanarak, bu ince tortuların kaynağı olan büyük Antarktika nehirlerinin gerçekte yaklaşık 6.000 yıl önce aktığını makul bir doğrulukla tespit edebildiler. Oronteus haritası. Ancak bu tarihten sonra, MÖ 4000 civarında. e., "Ross Denizi'nin dibinde buzul tipi tortullar birikmeye başladı... Çekirdekler bunun öncesinde uzun bir sıcak dönemin geldiğini gösteriyor."

MERCATOR VE BUASHET

Böylece Piri Reis ve Oronteus Finius'un haritaları Antarktika'yı tarihsel zamanlarda hiçbir haritacının göremediği şekilde görmemizi sağlıyor.

Antarktika'yı buzla kaplı dağlar ve nehirlerle gösteren Mercator haritası

Fakat bu iki kanıt, bizi kayıp bir uygarlığın izleriyle karşı karşıya olduğumuza ikna etmeye yetiyor mu? Üçüncü, dördüncü, altıncı kartları aramalı mıyım? Onlardan bu kadar kolay kurtulamazsınız.

Ayrıca, 16. yüzyılın en ünlü haritacısı Gerard Kremer'in Mercator olarak da bilinen çizdiği haritaların tarihsel kanıtlarını görmezden gelmeye devam etmek mantıklı mı?

1563'te Mısır'daki Büyük Piramit'i ziyaret eden bu esrarengiz adamın, "eski bilgi arayışında... eklektik de olsa, referanslar dosyası. eski haritalarda.

Önemli bir şekilde, Mercator 1569 atlasında Oronteus Phinius'un bir haritasını içeriyordu ve aynı yıl Antarktika'yı birkaç haritada tasvir etti. Bu haritalarda, henüz keşfedilmemiş bir kıtada, Mary Byrd Land'deki Cape Dart ve Cape Gerlacher, Amundsen Denizi, Ellsworth Land yakınlarındaki Thurston Adası, Bellingshausen Denizi'ndeki Fletcher Adaları, Alexander I Adası, Palmer Yarımadası gibi ayrıntılar (Antarktika), Wedell Denizi, Norveç Burnu, Queen Maud Land'deki Regula Sırtı (adalar şeklinde tasvir edilmiştir), Müliga-Hoffman dağları (adalar şeklinde), Prens Harald kıyısı, Shireis buzulu (bir ada şeklinde gösterilmiştir). Prens Harald kıyısında nehir yatağı, Lützw-Körfez Holm'daki Padda Adası ve Endbury topraklarında Prens Olaf'ın kıyısı. Hapgood, "Bazı durumlarda, bu ayrıntılar Oronteus Finius haritasından daha net bir şekilde tanınabilir," dedi ve "Mercator'un Oronteus Phinius tarafından kullanılanlardan başka birincil kaynaklara dayandığı açıktır."

Ve sadece Mercator değil.

18. yüzyılda Fransız haritacı olan Philippe Buache, güney kıtasının resmi olarak "keşfedilmesinden" çok önce Antarktika'nın bir haritasını yayınlayabildi.

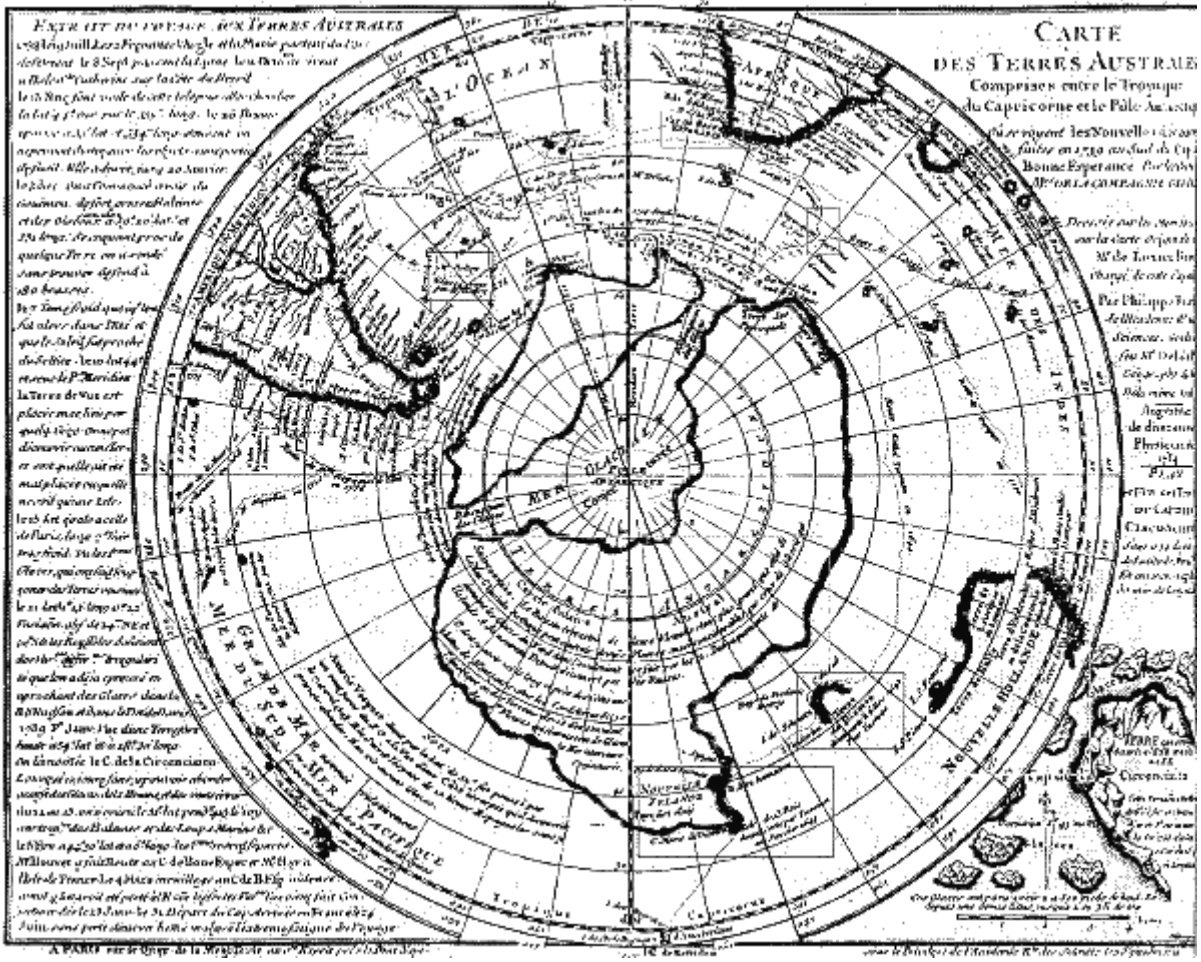
Aynı zamanda, Buache'nin haritasının bir özelliği de, grnşeye göre, Mercator ve Oronteus Finius tarafından kullanılanlardan daha önce ve belki de binlerce yıl önce oluşturulan haritalara dayanmasıydı. Buache, tamamen buzsuz olduğu bir zamanda Antarktika'nın doğru bir resmini veriyor. Onun haritası, Uluslararası Jeofizik Yılı'nın (IGY) bir parçası olarak ayrıntılı sismografik araştırmaların yapıldığı 1958 yılına kadar tam olarak anlayamadığımız tüm kıtanın buzul altı topografyasını gösteriyor.

Bu alışmalar, Buache'nin daha önce 1737'de Antarktika haritasını yayınlarken gösterdiğini doğruladı. Fransız akademisyen, şimdi kayıp kaynaklara dayanarak, güney kıtanın ortasında bir su kütlesini tasvir etti ve onu Transantarktika Dağları'nın şimdi tasvir edildiği hattın doğusunda ve batısında uzanan iki alt kıtaya ayırdı.

Antarktika buzsuz olsaydı Ross, Wedell ve Bellingshausen denizlerini birbirine bağlayan böyle bir boğaz şüphesiz var olurdu. IGY-58 programı kapsamında yapılan çalışmaların da gösterdiği gibi, modern haritalarda tek bir kıta olarak gösterilen bu kıta, aslında bir mil buzla kaplı büyük adalardan oluşan bir takımadadır.

KARTOGRAFIN YAşI

Birçok jeolog, bu boğazın milyonlarca yıl önce buzsuz olduğuna inanıyor. Bununla birlikte, o uzak zamanlarda, hiç insan olmadığı ve hatta Antarktika'nın doğru jeodezik araştırmasına girebilecek olanların daha da fazla olmadığı genel olarak kabul edilir. Buache'nin (IGY) kanıtlarının ortaya çıkardığı sorunun özü, bu alt kıtaların araştırmasının, grnşeye göre, gerçekten hala buzsuzken yapılmış olmasıdır. Bu da bilim insanlarını birbirini dışlayan iki varsayımdan hangisinin doğru olduğu konusunda bir ikilemde bırakıyor.

Antarktika'nın buzsuz olduğu konusunda ortodoks jeologlarla aynı fikirde olursak, insanlığın evrimini açıklayan ve Darwin'den bu yana önde gelen bilim adamları tarafından birikmiş olan tüm kanıtların yanlışlığı daha da ortaya çıkıyor. Bununla hemfikir olunamaz; fosil kalıntıları, milyonlarca yıl önce sadece ilkel insan atalarının - düşük kaşlı, uzun kollu hominidlerin - haritacılığın oluşturduğu bu kadar karmaşık entelektüel sorunları çözemeyen insansıların olduğunu reddedilemez bir şekilde kanıtıyor.

O zaman belki de yörünge istasyonlarında bazı uzaylı haritacıların ortaya çıktığını varsaymalıyız? Yoksa yer kabuğunun hareketleriyle ilgili Hapgood'un teorisini mi dinlemeliyiz? Bu durumda, güney kıtasının en az 15.000 yıl önce buzsuz olduğunu kabul etmek gerekir.

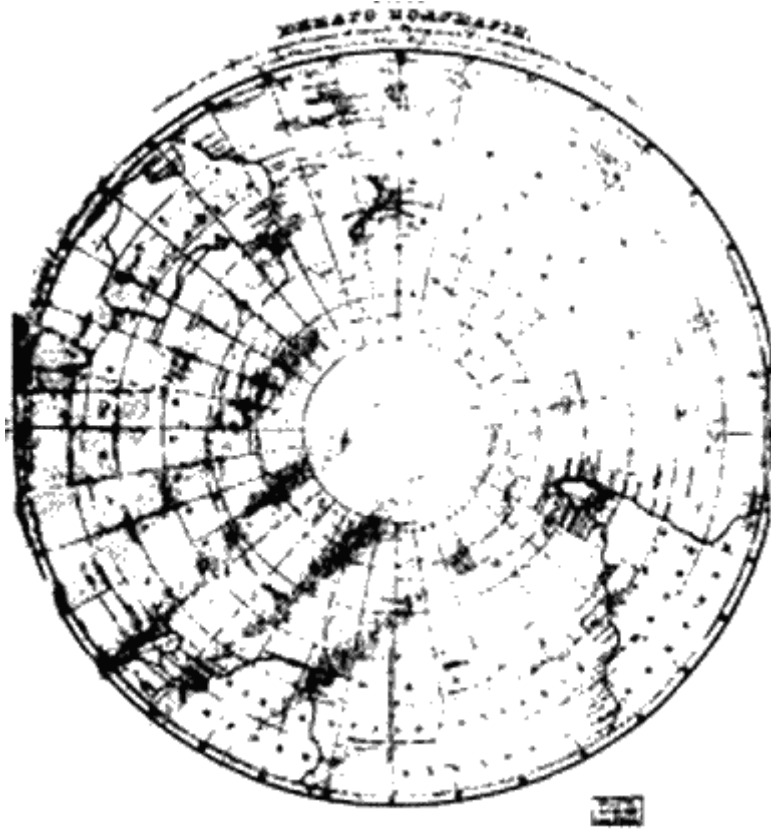

Sol üstte ve sağda, Mercator ve Oronteus Finius'un Antarktika'daki buzullaşma sürecini gösteren haritalarının kopyaları. Sol altta: Buache'nin haritasının kopyası. Sağ alt: Mevcut sismik verilere göre Antarktika'nın buz altı topografyası

Ancak o zaman şu soru ortaya çıkıyor: O çağda, bir Antarktika haritası oluşturabilecek, yeterince gelişmiş bir uygarlık var olabilir miydi? Ve eğer öyleyse, ne zaman ve neden ortadan kayboldu?

Piri Reis, Oronteus Phinius, Mercator ve Buache'nin haritaları birlikte, Antarktika'nın sürekli olarak araştırıldığına dair güçlü (rahatsız edici olsa da) bir his veriyor. 4000 yıl M.Ö. e. bütün sahili bağlamadı. Buna göre, Piri Reis ve Mercator tarafından kaynak olarak kullanılan haritaların, Antarktika'da sadece kıyı bölgelerinin buzlu olduğu bu dönemin sonunda ortaya çıkmış olması gerekirdi. Oronteus Phinius haritasının kaynağı çok daha eski görünüyor ve buzullaşmanın yalnızca kıtanın merkezini etkilediği bir zamana atıfta bulunuyor. Buache'nin haritasının kaynağı, MÖ 13.000 civarında daha da eski bir döneme kadar uzanıyor. e., Antarktika'da hiç buzullaşma olmadığı zaman.

Antarktika'nın varlığının o zamanlar bilinmediğini gösteren 19. yüzyıldan kalma bir Rus haritası. Kıta 1810'da "keşfedildi". Ama bu haritalar binlerce yıl önce bilinmeyen bir uygarlığın haritacıları tarafından yapılmamış mıydı?

GÜNEY AMERİKA

Dünyanın diğer bölgeleri aynı dönemde, yani MÖ 13.000 ile 4000 arasında araştırılıp haritalandı mı? e.? Dünyanın diğer bölgeleri aynı dönemde, yani MÖ 13.000 ile 4000 arasında araştırılıp haritalandı mı? e.? Cevap yine Antarktika'nın yanı sıra başka gizemleri de içeren Piri Reis haritasında bulunabilir:

- 1513'te çizilen harita, Güney Amerika hakkında - ve sadece doğu kıyısı değil, aynı zamanda kıtanın batısındaki And Dağları hakkında o zamanlar bilinmeyen - açıklanamaz bir bilgi gösteriyor. Harita, keşfedilmemiş bu dağlardan yükselen ve doğuya doğru akan Amazon'u doğru bir şekilde gösteriyor.

- Farklı dönemlerden yirmiden fazla belgesel kaynağa dayanan Piri Reis haritası, Amazon'u bir değil iki kez tasvir ediyor, büyük olasılıkla Türk amirali tarafından kullanılan iki kaynak arasındaki kasıtsız örtüşmenin bir sonucu olarak. Bu kanallardan biri Para Nehri'nin ağzına getirilir, ancak burada oldukça büyük Marajo adası eksik. Hapgood'a göre bu, karşılık gelen kaynağın Para nehrinin Amazon'un ana veya tek kanalını oluşturduğu ve Marajo adasının kuzey kıyısında anakaranın bir parçası olduğu (belki de yaklaşık 15.000 yıl önce) zamana ait olması gerektiği anlamına gelebilir.). Öte yandan Amazon

kanalının ikinci versiyonunda Marajo adası gösteriliyor ve sadece 1543'te keşfedilmesine rağmen fevkalade doğru detaylarla. Ve yine, binlerce yıldır dünyanın yüzeyini araştırmak ve haritalamakla meşgul olan ve bu faaliyetin farklı dönemlerine ilişkin çeşitli haritalar Piri Reis'in emrinde olan bilinmeyen bir medeniyetin varlığına dair bir varsayım var.

- Piri Reis haritası ne Orinoco Nehri'ni ne de mevcut deltasını göstermiyor. Bunun yerine Hapgood şöyle yazıyor: "yaklaşık 100 mil uzunluğundaki iki kanal yaklaşık olarak aynı koordinatlarda gösteriliyor. Haritanın oluşturulmasından bu yana geçen sürede her ikisinin de yağışla gelip delta oluşturması mümkün mü?

- 1592'ye kadar bilinmeyen Falkland Adaları, 1513 haritasında enlemlerinde gösterilir.

- Piri Reis haritasının Güney Amerika kıyılarının doğusunda, Atlantik Okyanusu'nda büyük bir adayı (şimdi yok olan) tasvir etmesi belki de eski birincil kaynaklara dayanmaktadır. Bu sözde adanın, ekvatorun hemen kuzeyinde ve Brezilya kıyılarının 700 mil doğusunda, Saints Peter ve Paul'un küçük kayalarının zar zor görüldüğü sualtı Meridional Orta Atlantik Sırtı'nın hemen üzerinde tasvir edilmesi bir tesadüf mü? dalgalar? Yoksa son buzul çağında, deniz seviyesinin şimdiki seviyeden çok daha düşük olduğu ve bu yerde büyük bir adanın pekala var olabileceği zaman, ilgili kaynak harita mı oluşturuldu?

DENİZ SEVİYESİ VE BUZ ÇAĞLARI

16. yüzyıldan kalma diğer bazı haritalar da son buzul çağında yapılan doğru araştırmalara dayanıyor gibi görünüyor. Bunlardan biri 1559'da Hapgood'a göre çok sıra dışı kaynak haritalara erişimi olan Türk haritacı Hacı Ahmed tarafından derlenmiştir.

Hacı Ahmed derlemesinin en tuhaf, hatta şaşırtıcı olmayan özelliği, Alaska'yı Sibirya'ya bağlayan yaklaşık 1.000 mil genişliğindeki arazi şeridinin belirgin bir şekilde tasvir edilmesidir. Jeologlara göre böyle bir "köprü", bir zamanlar Bering Boğazı bölgesinde gerçekten vardı, ancak son buzul çağının sonunda deniz yüzeyinin altında kayboldu.

Deniz seviyesindeki yükselmeye, MÖ 10.000 civarında Kuzey Yarımküre boyunca hızla geri çekilen buzulun hızla erimesi neden oldu. e. İlginç bir şekilde, güney İsveç'teki en az bir eski harita, tam olarak bu enlemlerde hakim olması gereken buzul türlerini gösteriyor. Claudius Ptolemy'nin ünlü "Kuzey Haritası" ndan bahsediyoruz. Antik dünyanın son büyük coğrafyacısının 2. yüzyılda derlenen bu olağanüstü eseri, birkaç yüzyıl boyunca kaybolmuş ve 15. yüzyılda yeniden keşfedilmiştir.

Ptolemy, antik çağın en büyük el yazmaları koleksiyonu olan İskenderiye Kütüphanesi'nin koruyucusuydu ve haritasını çizdiği en eski kaynaklara buradan erişebiliyordu. Kaynaklarından en az birinin yaklaşık M.Ö. e., neden belirli bir dönemin özelliği olan buzulları, "ana hatları modern göllere

benzeyen ... göller ve buzulları andıran ... buzullardan göllere akan akarsular" ile birlikte tasvir ettiği anlaşılır hale geliyor.

Roma döneminde, Ptolemy haritasını çizdiğinde, Dünya'daki hiç kimsenin bir zamanlar Avrupa'nın kuzeyinde bir buzullaşma olduğundan şüphelenmediğini vurgulamaya gerek yok. Haritanın bulunduğu 15. yüzyılda bile kimse böyle bir bilgiye sahip değildi. Ve Ptolemy tarafından tasvir edilen buzulların ve diğer ilgili kabartma detaylarının, bildiğimiz herhangi bir uygarlık tarafından nasıl keşfedildiği veya icat edildiği genellikle açık değildir.

Bunun önemi açıktır. 1487'de Yehudi ibn-Ben Zara tarafından derlenen başka bir haritanın veya başka bir şekilde adlandırıldığı gibi "portulana" (kelime, limandan limana yön görevi gören bu haritaların amacından gelir) anlamının yanı sıra . Bu Avrupa ve Kuzey Afrika haritası, İsveç'in çok güneyindeki buzulları, İngiltere'nin enlemlerini gösterdiği ve Akdeniz, Adriyatik ve Ege denizlerini erimeden önceki hallerini gösterdiği için, muhtemelen Ptolemy'ninkinden bile daha eski bir kaynağa dayanmaktadır. Avrupa buz örtüsü. Aynı zamanda, elbette, deniz seviyesi zamanımızdan önemli ölçüde daha düşük olmalıydı. Bu nedenle, İbn Ben Zara'nın Ege'deki haritasının şu anda var olandan çok daha fazla ada göstermesi ilginçtir. İlk bakışta, bu garip görünüyor. Bununla birlikte, İbn-Ben Zara'nın kullandığı kaynak 10 ila 20 bin yaşındaysa, bu çelişki kolayca ortadan kaldırılabılır: tam o zamandan beri, son buzun sonunda yükselen deniz seviyesi tarafından gizlenen adaların bir kısmı ortadan kayboldu. yaş.

Ve yine, dünyanın birbirinden uzak bölgelerinin şaşırtıcı derecede doğru haritalarını oluşturabilen, kaybolmuş bir uygarlığın izlerini aramamız gerekiyor.

Böyle bir çalışmayı gerçekleştirmek için nasıl bir teknik, hangi bilim ve kültür durumu gerekiyordu?

Bölüm 3

KAYIP BİR BİLİMİN İZLERİ

Mercator'un 1569'da çizdiği dünya haritasının, Antarktika'nın buzsuz kıyılarının, yani binlerce yıl önceki halinin doğru bir tasvirini içerdiğini gördük. Aynı haritada başka bir bölgenin, yani Güney Amerika'nın batı kıyısının, aynı Mercator tarafından daha önceki bir haritada (1538) olduğundan daha az doğru tasvir edilmesi ilginçtir.

Bu çelişkinin nedeni, 16. yüzyıl coğrafyacısının daha önceki haritasını derlerken eski kaynaklara ve daha sonra Güney Amerika'nın batısındaki ilk İspanyol kaşiflerin gözlemlerine ve ölçümlerine dayanması gerçeğinde yatmaktadır. Bu araştırmacılar en son ve en güncel bilgileri Avrupa'ya getirdiği için Mercator'u suçlamak zor. Ancak, çalışmalarının doğruluğu acı çekti. Gerçekten de 1569'da boylam ölçmek için hiçbir alet yoktu. Aynı zamanda, sonuçları Mercator tarafından 1538'in bir haritasını çizmek için kullanılan bu tür cihazların eski haritacıların emrinde olduğu açıktır.

Boylamın Gizemleri

Tanımı gereği, ana meridyenin doğusu veya batısındaki derece cinsinden mesafe olan boylamı ölçme problemini düşünün. Uluslararası anlaşmaya göre, ana meridyen, Kuzey ve Güney Kutuplarını birbirine bağlayan ve Londra'daki Greenwich Kraliyet Gözlemevi'nden geçen hayali bir çizgidir. Bu nedenle, Greenwich 0 boylamında ve örneğin New York 74° batıda, Canberra 150° doğuda vb.

Dünya yüzeyindeki herhangi bir nokta için boylamı doğru bir şekilde ölçmek için prosedürün ayrıntılı bir tanımını vermek mümkün olacaktır, ancak bu durumda, insanlığın nasıl hareket ettiğini yargılamamıza izin veren tarihsel gerçeklerle olduğu kadar teknik ayrıntılarla da ilgilenmiyoruz. yavaş yavaş boylam belirleme sorununu çözmeye doğru ilerledi. Ve bu gerçekler arasında en önemlisi şudur: 18. yüzyılda yapılan devrim niteliğindeki buluştan önce haritacılar ve denizciler, boylamları ciddi bir doğrulukla tespit edemiyorlardı. Yüzlerce kilometrelik bir hatayla ancak çok yaklaşık hesaplamalar yapabildiler ve yetenekleri o zamandaki teknoloji düzeyiyle temelde sınırlıydı.

Enlemin belirlenmesi (ekvatorun kuzey ve güneyindeki açısal mesafe) böyle bir sorun oluşturmaz; nispeten basit aletlerle yapılabilen güneş ve yıldızların açısal koordinatlarını belirlemek yeterlidir. Ancak boylamı belirlemek için, konumu ve zamanı aynı anda belirlemenize izin veren farklı türde ve farklı doğruluk sınıfında araçlar gereklidir. Bilinen tarihsel çağlar boyunca, bu tür araçların yaratılması bilim adamlarının yeteneklerinin ötesindeydi, ancak 18. yüzyılın sonunda, bunların yokluğu denizciliğin gelişimini önemli ölçüde engellemeye başladı. O zamanın yetkili uzmanlarından birinin belirttiği gibi, "boylam tanımı, her denizcinin, geminin ve yükün varlığını gölgede bıraktı. Boylamın tam tanımı, güvenilirlik açısından "domuzlar uçar" gibi bir ifadeyle karşılaştırılabilir bir boş hayal gibi görünüyordu.

Bu sorunu çözmek için, geminin hareketinden, sıcaklık ve nemdeki dalgalanmalardan bağımsız olarak, yolculuk süresini yüksek doğrulukla kaydedebilen bir cihaz gerekiyordu. Isaac Newton'un 1714'te İngiliz hükümeti tarafından oluşturulan özel bir Boylam Bürosu üyelerine bildirdiği gibi: "Böyle bir saat henüz yapılmadı."

Gerçekten de, 17. ve 18. yüzyılın başlarındaki saatler, günde bir saatin dörtte biri kadar kolaylıkla geri veya ileri olabilen nispeten kaba cihazlardı. İyi bir deniz kronometresi için bu kabul edilemez.

Ancak 1920'lerin sonunda yetenekli İngiliz saatçi John Harrison çalışmaya başladı ve sonunda böyle bir kronometrenin yaratılmasına yol açtı. Boylam Bürosu tarafından "bir geminin 30 deniz milinden fazla olmayan bir hata payı içinde, altı metrelik bir alanda bulunduğu boylamı belirlemek için bir aletin icadı için" kendisine verilen 20.000 sterlinlik bir ödül kazanma hedefini belirledi. -haftalık yolculuk." Bu koşulu yerine getirmek için kronometrede günde 3 saniyeden fazla olmayan bir hata olması gerekir. Garrison'ın belirtilen gereksinimleri karşılayan bir kronometre yaratmadan önce birkaç prototip yapıp test ettiği neredeyse kırk yıl geçti. Sonunda, 1761'de, zarif Kronometre No. 4, Harrison'ın oğlu William ile

birlikte Kraliyet Donanması gemisi Deptford'da Britanya'dan Jamaika'ya gitti. Dokuz günlük bir deniz yolculuğundan sonra, bir kronometre ile boylamı ölçen William, kaptana ertesi sabah Madeira adasını göreceklerini bildirdi. Kaptan yanıldığına beşe bir bahse girdi, ancak rotayı tutmayı kabul etti. William bahsi kazandı. İki ay sonra, zaten Jamaika'da, kronometrenin 5 saniye geride olduğu ortaya çıktı.

Harrison böylece Boylam Bürosu tarafından belirlenen gereksinimleri aştı. Ancak İngiliz hükümetinin bürokratik bürokrasisi nedeniyle, ancak 1776'da, ölümünden üç yıl önce kazandığı 20.000 sterlinlik ödülü aldı. Doğal olarak, tasarımının sırrını ancak ödülü aldıktan sonra ortaya çıkardı. Bu gecikmenin bir sonucu olarak, Kaptan James Cook, 1768'deki ilk yolculuğunda kronometreyi kullanamadı. Sadece üçüncü yolculuğunda (1778-1779), Pasifik Okyanusu'nu her adanın ve kıyının enlem ve boylamlarında etkileyici bir doğrulukla haritalamayı başardı. O andan itibaren, "Lord ve Harrison'ın kronometresinin bakımı sayesinde ... tek bir denizci artık Pasifik Okyanusu'ndaki bir adayı geçtiği gerçeğine atıfta bulunamazdı ... hiçbir yerden."

Gerçekten de, Cook tarafından derlenen Pasifik Okyanusu haritalarının boylamının doğru belirlenmesi sayesinde, doğru modern haritacılığın ilk örneklerine atfedilmelidir. Dahası, bize gerçekten iyi haritaların en az üç bileşen gerektirdiğini hatırlatıyorlar: uzun mesafeli seyahat, birinci sınıf matematiksel ve kartografik yazılım ve birinci sınıf kronometreler.

Ancak Harrison'ın kronometresi 1870'lerde halka açık hale geldikten sonra üçüncü koşulun yerine getirildiği kabul edilebilirdi. Ne Sümerlerin, ne eski Mısırlıların, ne Yunanlıların ve Romalıların, ne de 18. yüzyıldan önceki bilinen hiçbir uygarlığın yapamadığı, haritacıların boylamı doğru bir şekilde belirlemesine izin veren bu parlak icattı. İşte bu nedenle, kıtaların ana hatlarının modern bir doğrulukla gösterildiği eski haritalar şaşkınlık ve hayranlık uyandırıyor.

HASSAS ALETLER

Bu açıklanamayacak kadar kesin koordinatlar, zamanının çok ötesinde şaşırtıcı coğrafi bilginin bir örneği olarak atıfta bulunarak bahsettiğim belgelerde bulunabilir.

Böylece, Piri Reis haritasında (1513), Güney Amerika ve Afrika boylamda tam bir mesafeye yerleştirilmiştir; bu, o zamanki bilim ve teknoloji düzeyi göz önüne alındığında inanılmaz bir başarıdır. Doğru, Piri Reis, haritasının çok daha eski kaynaklara dayandığını açıkça kabul etti. Belki birinden tam boylam değerlerini almıştır?

Büyük ilgi çeken, Avrupa ve Kuzey Afrika'yı gösteren "Dulcert's Portulan" adlı 1339 yılına dayanan bir harita. Burada enlem verileri büyük mesafelerde idealdir ve Akdeniz ve Karadeniz'in görüntüsündeki toplam boylam hatası yarım dereceyi geçmez.

Profesör Hapgood, Dulcert'in Portulan haritasının kopyalandığı kaynağın yazarının "enlem ve boylamı aynı anda belirlemek için gerekli araçlara sahip olduğunu" belirtiyor. Bunu yapmak için, özellikle, İrlanda'daki Galway ile Rusya'daki Don'un doğu kıvrımı arasında çok büyük bir mesafeye dağılmış çok sayıda nesnenin göreceli boylamları hakkında doğru verilere sahip olması gerekiyordu.

Bir başka gizem de 1380 yılına dayanan Zeno haritasıdır. Kuzeye Grönland'a uzanan geniş bir yüzeyde, çok sayıda uzak nesne, enlem ve boylam açısından şaşırtıcı bir doğrulukla tasvir edilmiştir. Hapgood, "On dördüncü yüzyılda herhangi birinin boylam bir yana, tüm bu noktalarda enlemi doğru bir şekilde belirleyebileceğine inanmak imkansız" diye yazıyor.

Antarktika kıyı şeridinin ve bir bütün olarak kıtanın göreceli koordinatlarının çok doğru bir şekilde yeniden üretildiği Oronteus Finius haritası da dikkati hak ediyor. Bu, 20. yüzyıldan önce var olmayan bir coğrafi bilgi düzeyini yansıtır.

Yehudi ibn-Ben Zara'nın Portolano haritasına gelince, göreceli enlem ve boylamların çok doğru değerleri ile de karakterize edilir. Böylece, Cebelitarık ve Azak Denizi'nin göreceli boylamı, yarım dereceden fazla olmayan bir hatayla tasvir edilmiştir; haritanın boylamının uçtan uca toplam hatası bir dereceyi geçmez.

Bu örnekler Hapgood tarafından sunulan etkileyici dosyanın sadece küçük bir kısmıdır. Onun özenli ve ayrıntılı analizini tanıdıkça, 18. yüzyıldan önce boylam ölçmek için doğru aletlerin bulunmadığına inanarak kendimizi kandırdığımıza dair kanaat artıyor. Aksine, Piri Reis'in ve diğerlerinin haritaları, tarihte kaybolan, tüm Dünya'yı araştıran ve haritalayan bir medeniyet tarafından kullanılmalarından yüzyıllar sonra, ilgili cihazların yeniden icat edildiğini gösteriyor. Üstelik bu insanların sadece teknik olarak gelişmiş mekanik cihazlar tasarlayıp üretebildikleri değil, aynı zamanda derin bir matematik bilgisine de sahip oldukları görülüyor.

EKSİK MATEMATİK

Her şeyden önce, bariz olanı hatırlamalıyız: Dünya bir küredir. Onun haritalarını çizmeye gelince, sadece bir küre tüm oranları doğru bir şekilde yeniden üretebilir. Kartografik verilerin bir küreden düz kağıtlara aktarılması kaçınılmaz olarak çarpıtmalarla ilişkilidir ve yalnızca harita projeksiyonu adı verilen yapay ve karmaşık bir mekanik ve matematiksel dönüşüm yardımıyla gerçekleştirilebilir.

Birkaç farklı projeksiyon türü vardır. Belki de en ünlüsü, hala atlaslarda kullanılan Mercator projeksiyonudur. Azimut, stereografik, gnomon, azimut-eşitlik, kalp şeklinde vb. de bilinir, ancak bu durumda ayrıntılara girmeye gerek yoktur. Yalnızca, projeksiyonun başarılı bir şekilde uygulanmasının, görünüşe göre Antik Dünya'da bilinmeyen (özellikle MÖ 4000'den önce, genel görüşe göre hiçbir uygarlık

olmadığı zaman) karmaşık bir matematiksel aparatın kullanılmasını gerektirdiğini not ediyoruz. ne de matematiği ve özellikle geometriyi yeterince yüksek bir düzeyde geliştirebilecek biri).

Charles Hapgood, eski harita koleksiyonunu incelemesi için MIT profesörü Richard Strachan'a sundu. Genel sonuç açıktı, ancak Hapgood, birincil kaynak belgelerini çizmek için hangi özel matematik bilgisi seviyesinin gerekli olduğuyla ilgileniyordu. 18 Nisan 1965'te Strachan, gereken seviyenin çok yüksek olduğunu söyledi. Bu nedenle, bazı haritalarda Mercator tipi projeksiyonlar kullanıldı - Mercator'dan çok önce. Enlemde genişleme gerektiren bu projeksiyonun göreceli karmaşıklığı, trigonometrik koordinat dönüşümü yönteminin kullanılması gerekliliğinden kaynaklanmaktadır.

Eski haritacıların yetenekli matematikçiler olduğuna dair diğer argümanlar şunlardır:

Strachan'ın bu haritaların, nesiller boyu kopyalayıcıların sayısız katmanına rağmen, eski, gizemli ve teknolojik olarak gelişmiş bir uygarlığın çalışmalarını yansıttığı görüşü, Hapgood'un da görüştüğü ABD Hava Kuvvetleri istihbarat uzmanları tarafından paylaşılıyor. Westover Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki 8. Teknik İstihbarat Filosu Kartografik Birim Komutanı Lorenzo Burroughs, özellikle Oronteus Finius'un haritasını inceledi. Dayandığı bazı kaynakların modern kalp şeklindeki projeksiyona benzer bir projeksiyon kullanılarak çizildiği sonucuna vardı. Bu, Burroughs, *"ileri matematiğin kullanımını önerdiği sonucuna vardı. Ek olarak, Antarktika kıtasının geometrisi, orijinal kaynak haritaların, küresel trigonometri kullanımını gerektiren, stereografik veya gnomon projeksiyonları kullanılarak oluşturulmuş olma olasılığını, yüksek bir olasılık olmasa da kanıtlamaktadır. Siz ve çalışanlarınız tarafından elde edilen verilerin sağlam olduğundan ve antik dünyanın jeolojisini ve tarihini etkileyebilecek son derece önemli soruları gündeme getirdiğinden eminiz..."*

Hapgood başka bir önemli belge daha keşfetti; 1137'de daha önceki bir orijinalden taş bir sütun üzerine kopyalanmış bir Çin haritası. Bu harita, diğerleriyle aynı tam boylam verilerini içerir. Aynı ızgaraya sahiptir ve ayrıca küresel trigonometri kullanır. Daha yakından incelendiğinde, Avrupa ve Orta Doğu haritalarıyla o kadar çok ortak noktası var ki, sonuç kendini gösteriyor: ortak bir kaynağa sahipler.

Ve yine, kaybolmuş bir uygarlığın bilimsel bilgisinin günümüze ulaşan bir parçasıyla karşı karşıyayız. Ayrıca, bu uygarlığın, en azından bazı açılardan bizimkinden daha az gelişmiş olmadığı ve haritacılarının "hemen hemen tüm dünyayı aynı yüksek teknik düzey, aynı yöntemler, eşit matematiksel bilgi ve belki de, , aynı enstrümanları kullanarak.

Çin haritası ayrıca, büyük olasılıkla yalnızca coğrafi bilgiyi içermeyen, paha biçilmez bir küresel mirasla baş başa kaldığımızı da gösteriyor.

Belki de bu mirasın bir kısmı, Güney Amerika kıtasının sakinlerine tarih öncesi çağda, "karanlık zamanlarında" denizin ötesinden gelen ve büyük yükselişten sonra medeniyeti restore etmek için gelen viracochalar, gizemli sakallı insanlar tarafından getirildi. kara?

Ve bir şeyler bulmak için Peru'ya gitmeye karar verdim.

Bölüm 2

DENİZ KÖPÜĞÜ

Peru ve Bolivya

4. Bölüm

CONDOR'UN UÇUŞU

Güney Peru'da Nazca çölünün devasa ve tuhaf çizimlerinin üzerinde uçuyorum. Altımda, bir balina ve bir maymunu takip eden bir sinek kuşu beliriyor; kanatları çırpınıyor ve kıvrılıyor, zarif gagası hayali bir çiçeğe uzanıyor. Sonra keskin bir şekilde sağa dönüyoruz; Pan-Amerikan Otoyolunun solgun yara izini geçerken ve sonra bizi muhteşem "Alcatraz" a götüren bir yörüngeyi takip ederken minik gölgemiz bizi takip ediyor - bilinmeyen bir kişinin hayal gücünden doğan 27 metre uzunluğunda yılan boyunlu balıkçıl. usta. Bir daire çizeriz, otoyolu ikinci kez geçeriz, bir pelikanın yanına yerleştirilmiş çarpıcı bir balık ve üçgen düzeninin üzerinden uçarız, sola döneriz ve kendimizi, uzanmış kanatları olan dev bir akbabanın inanılmaz bir görüntüsünün üzerinde uçarken buluruz.

Ağzımı kapatmaya çalıştığım anda, birdenbire yakınlarda başka bir akbaba beliriyor, bu sefer gerçek bir akbaba, kendini beğenmiş, yükselen bir havanın üzerinde yüzen düşmüş bir melek gibi. Pilotum içini çekti ve onu takip etmeye çalıştı. Bir an için kuşun bizi yargılıyormuş gibi görünen parlak ve kayıtsız gözlerinin bakışlarıyla karşılaştım. Bizim gereksiz olduğumuzu düşünen akbaba döndü ve küçümseyerek uzaklaştı, eski bir efsaneden gelen bir vizyon gibi güneşe doğru süzüldü ve Sesna'mızı aşağıda çırpındı.

Altımızda, uzaklara doğru giden, neredeyse iki mil uzunluğunda iki paralel çizgi vardı. Ve orada, sağda, bir tür soyut kompozisyon var, devasa, ama o kadar mükemmel uygulanmış ki, yazarının bir kişi olması inanılmaz görünüyor.

Yerliler, bu görüntülerin insanların değil, binlerce yıl önce And Dağları'nda izlerini bırakan yarı tanrıların, wiracochaların eseri olduğunu söylüyor.

HATLARIN GİZEMLİ

Güney Peru'daki Nazca platosu ıssız, kavrulmuş, yaşanılmaz ve çorak bir yerdir. İnsanlar buraya hiçbir zaman büyük sayılarda yerleşmemiştir ve gelecekte yerleşmeleri pek olası değildir. Bence ayın yüzeyi daha misafirperver görünüyor.

Ancak, büyük ölçekte bir sanatçıysanız, bu yüksek ve göz korkutucu ovalar, 500 kilometrekarelik çok umut verici bir tuvaldir. Üstelik başyapıtınızın çöl rüzgarıyla uçup gitmeyeceğinden ve gezgin kum tepelerinde uyuyakalmayacağından emin olabilirsiniz.

Doğru, güçlü rüzgarlar burada esiyor, ancak neyse ki, fizik yasalarına göre güçleri yere yakın zayıflıyor: pampaların yüzeyini kaplayan çakıl taşları güneş ısını biriktirerek koruyucu bir ısıtılmış hava tabakası oluşturuyor. Ek olarak, toprakta küçük taşları yüzeye yapıştırmaya yetecek kadar alçı vardır ve yapıştırıcı sabah çiyle düzenli olarak yenilenir. Ve burada bir şey çizilirse, görüntü uzun süre kalır. Burada neredeyse hiç yağmur yağmaz - örneğin, on yılda yarım saat çiseler; bu nedenle Nazca, dünyadaki en kurak yerlerden biridir.

Yani, eğer bir sanatçıysanız ve önemli ve görkemli bir şeyi sonsuza dek sergilemeye karar verdiyseniz, o zaman bu garip ve yalnız platoyu dualarınıza cevap olarak düşünebilirsiniz.

Uzmanlar, çizgiler halinde ezilen seramik parçalarına ve orada bulunan organik kalıntıların radyokarbon tarihlendirmesine dayanarak Nazca çölünün görüntülerini oldukça uzak bir zamana tarihlendiriyor. Bu veriler M.Ö. 350 yılları arasındaki bir döneme işaret etmektedir. e. ve 600 AD. e. Açıkçası, bu veriler, döşemeleri sırasında açığa çıkan taşların yaşı kadar belirsiz olan hatların kendileri hakkında hiçbir şey söylemez. Kesin olarak söylenebilecek tek şey, en sonuncusunun en az 1400 yaşında olduğudur. Ancak teorik olarak çok daha yaşlı olmaları mümkündür - bunun basit bir nedeni, tarihlemenin temelini oluşturan nesnelerin daha sonra insanlar tarafından Nasca'ya getirilmiş olabileceğidir.

Nazca platosunun ana figürleri

Çizimlerin çoğu, güney Peru'da, kuzeyden Ingenio Nehri ve güneyden Nazca Nehri ile sınırlanan neredeyse kare bir gri-kahverengi çöl alanında yerleştirilmiştir. Site Pan American Otoyolu ile kesişmektedir. Kelimenin tam anlamıyla yüzlerce figür, görünür bir sistem olmadan buraya dağılmıştır. Bazıları hayvanları ve kuşları tasvir eder (ikincisi - 18 tür). Ancak büyük çoğunluğu yamukların, dikdörtgenlerin, üçgenlerin ve düz çizgilerin geometrik kompozisyonlarıdır. Yukarıdan bakıldığında, modern bir gözlemciye, devasa bir hava sahası projesine takıntılı bir inşaat mühendisinin ateşli hayal gücünde doğan bir karışık pisti hatırlatıyorlar.

Bu nedenle, bazı yazarların Nazca çölündeki şeritlerin uzaylı uzay gemilerini indirmek için tasarlandığına inanması şaşırtıcı değildir, çünkü genellikle 20. yüzyılın başlangıcından önce insanlığın uçma yeteneğine sahip olmadığına inanılmaktadır. Bu varsayım caziptir, ancak Nazca'da çalışması pek olası değildir. Bu nedenle, ışık yılı boyunca yıldızlararası uzayda seyahat edebilen uzaylıların neden pistlere ihtiyaç duyduklarını anlamak zor. Teknik başarıları ile uçan dairelerinin dikey kalkış ve inişini organize edemezler mi?

Ayrıca, Nazca şeritlerinin uçan daireler veya başka herhangi bir şeyle kalkış veya iniş için kullanıldığına dair hiçbir kanıt yoktur (ancak havadan bakıldığında bazıları piste benziyor). Daha yakından incelendiğinde, bunun, çölün hafif tabanının - sarımsı kum ve kil - açığa çıktığı binlerce ton

volkanik çakılın bir kenara bırakılmasıyla elde edilen yüzeydeki görkemli çiziklerden başka bir şey olmadığı ortaya çıktı. Temizlenen şeritlerin hiçbirisi birkaç inçten daha derin değil ve hepsi tekerlekli uçakların inmesine izin vermeyecek kadar yumuşak. Yarım yüzyılı bu grupları incelemeye adanmış Alman matematikçi Maria Reiche, birkaç yıl önce dünya dışı kökenleri hipotezini üzücü bir cümleyle gömdüğünde oldukça mantıklı davrandı: "Korkarım astronotlar sıkışıp kalacaktı. "

Ama uzaylı tanrıların arabaları için bir pist değilse, o zaman Nazca çizimleri başka ne olabilir? Gerçek şu ki, amaçları kimse tarafından bilinmiyor, tıpkı yaşları gibi, bu da geçmişin gerçek bir gizemi. Ve onlara ne kadar yakından bakarsanız, durum o kadar anlaşılabilir hale gelir.

Örneğin, hayvanların ve kuşların çizimlerin öncülleri olduğu açıktır: birçok yamuk, dikdörtgen ve düz çizgi daha karmaşık figürlerle kesişir ve kısmen onları keser. Buradan çıkan bariz sonuç, çölün resminin iki aşamada gerçekleştirildiğidir. Ayrıca, teknolojik ilerlemeyle ilgili geleneksel görüşün aksine, önceki aşamanın sonrakinden daha ileri olduğunu kabul etmek zorundayız. Zoomorfik figürlerin uygulanması, düz çizgiler kesmekle kıyaslanamayacak kadar yüksek bir sanat ve beceri gerektiriyordu. Fakat birinci ve ikinci aşamaların sanatçıları zaman içinde nasıl bölünür?

Kendilerine bu soruyu sormak yerine, bilginler her iki kültürü bir araya topladılar, konuşmacılarını "Nascanlar" olarak adlandırdılar ve onları, yüzyıllar önce Peru sahnesinden kaybolduktan sonra, karmaşık bir sanatsal ifade tekniğine açıklanamaz bir şekilde hakim olan ilkel kabileler olarak nitelendirirler. İnkalar olan daha ünlü mirasçıları.

"İlkel Naskalılar" ne kadar sofistikeydi? Dev imzalarını platoya yazmak için hangi bilgilere sahip olmaları gerekiyordu? Birincisi, gökbilimcileri gözlemlene konusunda oldukça iyi görünüyordular - en azından Chicago Planetarium'da bir gökbilimci olan Dr. Phyllis Pigluga'ya göre. Bilgisayar yöntemlerini kullanarak Nazca'daki yıldızların göreceli konumlarını yoğun bir şekilde inceledikten sonra, ünlü bir örümcek görüntüsünün Orion takımyıldızındaki dev bir yıldız kümesinin bir diyagramı olarak tasarlandığı sonucuna vardı. Bu figürle eşleşen bir ok gibidir, çizimler Orion'un Kuşağı'ndaki üç yıldızın eğimindeki değişiklikleri karakterize eder.

Dr. Pitluga'nın keşfinin gerçek önemi daha sonra anlaşılacaktır. Bu arada Nazca'da tasvir edilen örümceğin Ricinulei [5 türüne ait olduğunu not ediyoruz](#) . Bu, dünyadaki en nadir örümcek türlerinden biridir ve yalnızca Amazon yağmur ormanlarının uzak ve erişilemeyen bir bölümünde bulunmuştur. "İlkel" Nazca sanatçıları anavatanlarından bu kadar uzağa nasıl gittiler, bir örnek elde etmek için engebeli And Dağları'nı geçtiler mi? Dahası, neden buna ihtiyaç duydular ve Ricinulei'nin sadece mikroskop altında görülebilen anatomik yapısının en küçük ayrıntılarını, uzanmış sağ bacağın ucundaki üreme organı da dahil olmak üzere yeniden üretmeyi nasıl başardılar?

Nazca'da buna benzer pek çok gizem vardır ve olası bir akbaba dışında, hayvan görüntülerinin hiçbirisi burada uygun görünmüyor. Sonuçta hem balina hem de maymun, Amazon'dan gelen örümcek kadar çöl ortamına sığmaz. Selam verir gibi elini kaldırmış, kalın çizmeler giymiş, yuvarlak baykuş gözlü garip bir adam figürü, bilinen herhangi bir çağa veya kültüre atfedilemez. Ve insan figürlerine benzeyen diğer görüntüler de daha az garip değil: kafaları parlak bir hale ile çevrili, böylece başka bir gezegenden gelen uzaylılar gibi görünüyorlar.

Figürlerin boyutları da dikkat çekicidir. Sinek kuşu 50 metre, örümcek 46 metre, akbaba (ve pelikan) gagadan kuyruk tüylerine yaklaşık 120 metre uzuyor ve kuyruğu şimdi Pan-Amerikan Otoyolu tarafından kesilen kertenkele 188 metre uzunluğunda. Bu siklopean ölçekte hemen hemen tüm çizimler, anahat tek bir sürekli çizgi ile özetlendiğinde aynı şekilde yapılır.

Detaylara gösterilen özen, geometrik tasarımlarda da görülebilir. Bazıları, Romalıların yolları gibi çöl boyunca uzanan, kuru nehirlerin yataklarına dalan, kayışatın üstesinden gelen ve asla sapmayan sekiz kilometreyi aşan düz çizgilerden oluşuyor ...

Bu doğruluk zordur, ancak yine de sıradan sağduyu açısından açıklanabilir. Ancak çok daha çarpıcı olan zoomorfik figürlerdir. Yazarlar, çalışma sürecinde perspektif bir bakış açısına sahip olmadan, uçak olmadan bu kadar doğru bir şekilde yürütmeyi nasıl başardılar? Tüm çizimler yerden görülemeyecek kadar büyük, bu seviyede çöldeki şekilsiz oluklar gibi görünüyorlar. Görüntülerin gerçek biçimi ancak onlarca ve yüzlerce metre yükseklikten gözlemlenebilir. Yakınlarda böyle bir doğal yükselti yoktur.

ÇİZGİ ÇEKENLER VE KARTLARI ÇEKENLER

Çizgilerin üzerinden uçuyorum, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum. Pilotum Rodolfo Arias, Peru Hava Kuvvetlerindeydi. Jet avcı uçaklarından sonra, küçük Cesna'nın çok yavaş olduğuna, ona ilham vermediğine inanıyor - ve genel olarak kanatlı bir taksi. Daha önce bir kez Nazca havaalanına geri dönmüştük, ortağım Noel Baba'nın kameralarını dikey olarak yeniden hedefleyebilmesi için pencerelerden birini kaldırmıştık. Şimdi farklı yüksekliklerden çekim yapmayı deniyoruz. Ovanın 60 metre yukarısından, Amazon örümceği Ricinulei ayağa kalkıp çenesiyle bizi ısırarak istiyor gibi görünüyor. 150 metreden aynı anda birkaç figür görebiliriz: bir köpek, bir ağaç, gizemli bir çift el, bir akbaba ve birkaç üçgen ve yamuk. 450 metre yükseklikten, daha önce baskın olan zoomorfik figürler, şaşırtıcı karalamalar ve devasa geometrik yapılarla çevrili küçük dağınık ayrıntılara benziyor. İkincisi artık bir piste benzemiyor, daha çok devlerin platoyu görünüşte anlamsız bir şekilde geçen yollarına benziyorlar.

Ancak, zemin aşağı indikçe ve gözlemcinin kartal gözüne daha geniş bir perspektif açıldıkça, aşağıdaki çizgi ve çiziklerden oluşan çivi yazısında bir sistem olup olmadığını merak etmeye başlıyorum ve burada yaşamış matematikçi Maria Reiche'yi hatırlıyorum. Nazca ve bu kalıpları inceledi. 1946'dan beri. Ona göre, "geometrik figürler, aynı kelimelerin bazen büyük harflerle, bazen de küçük simgelerle

belirtildiği şifreli metin izlenimi veriyor. Çok yakın geometride, ancak çok farklı boyutlarda çoğaltılan çizgi kombinasyonları vardır. Tüm çizimler belirli bir dizi temel unsurdan oluşur ... "

Sesna gökyüzünde sallanırken, Nazca çizimlerinin yalnızca havacılık çağının başladığı 20. yüzyılda gerçekten tanımlanmasının tesadüf olmadığını hatırlıyorum. 16. yüzyılın sonunda, İspanyol gezgin Yargıç Luis de Monzon, "çöldeki gizemli işaretler"den söz etmiş ve viracochalar hakkında tuhaf yerel inanışlar [toplamıştır6](#).

Ancak, 1930'larda Lima ve Arequipa arasında düzenli ticari hava seferleri açılncaya kadar, hiç kimse burada, güney Peru'da, dünyanın en büyük sanatsal grafik örneğinin bulunduğundan şüphelenmedi. gökyüzüne çıkın ve oradan şimdiye kadar onlardan gizlenmiş güzel ve gizemli şeyleri görün.

Rodolfo, Cesna'yı bir maymun - geometrik şekillere sarılmış dev bir maymun - görüntüsü üzerinde bir daire içinde dikkatlice yönlendirir. Çizimin bende yarattığı garip, hipnotik etkiyi tarif etmek kolay değil: Nedeni belli olmasa da ona bakmak korkutucu ve aynı zamanda bu aktivite bağımlılık yapıyor. Maymunun gövdesi, daha sonra bazı piramitlerin basamakları boyunca havalanarak bir zikzak oluşturarak ve kuyruğun sarmal bir labirentine dalar, ardından geri dönerek birkaç keskin dönüş yaparak, yıldız şeklinde bir şey oluşturan kesintisiz bir çizgi ile ana hatları çizilir. şekilli. Böyle bir şeyi bir kağıda ve hatta burada, maymunun 120 metre uzunluğunda ve 90 metre genişliğinde olduğu Nazca Çölü'nde çizmek kolay olmazdı ... Gerçekten, bu çizimleri yönetenler yaptı. kendilerini ölçekle sınırlamazlar.

Onlar yarı zamanlı haritacılar değil miydi?

Ve neden onlara "viracochas" deniyordu?

Bölüm 5

İNKA'NIN GEÇMİŞE GİDEN İZLERİ

İnsan elinin yarattığı hiçbir eser, hiçbir anıt, şehir veya tapınak, en esnek dini geleneklerle bile orijinal biçimlerini koruma yetenekleri bakımından karşılaştırılmaz. Eski Mısır Piramit Metinleri, İbranice İncil veya Vedalar olsun, bu tür gelenekler insanın en bozulmaz yaratımları arasındadır: onlar zaman içinde seyahat eden bilgi gemileridir.

Peru'nun eski dini mirasının son koruyucuları, 1532'deki İspanyol fethinden sonraki otuz korkunç yıl boyunca inançları ve "dolarları" kökünden sökülen ve hazineleri yağmalanan İnkalardır. Tanrıya şükür, ilk İspanyol gezginlerden bazıları, İnka bilgisini tamamen unutulmadan önce düşünceli ve dürüst bir şekilde belgelemeye çalıştılar.

O zamanlar çok az fark edilmelerine rağmen, bazı hikayeler Peru'da binlerce yıl önce var olduğuna inanılan büyük uygarlığı çok canlı bir şekilde karakterize [ediyor](#). Böylece Nazca çölünü boyayan çok gizemli yaratıklar olan viracochaların kurduğu uygarlığın hatırası korunmuştur.

"DENİZ KÖPÜĞÜ"

İspanyol fatihlerin gelişi sırasında, İnka İmparatorluğu, Ekvador'un şu anki kuzey sınırından Peru boyunca Pasifik kıyısı ve Cordillera'nın yaylaları boyunca uzanıyordu ve orta Şili'deki Maule Nehri'nin güneyine ulaştı. Bu imparatorluğun uzak köşeleri, uzun ve geniş bir yol ağıyla birbirine bağlıydı; örneğin, biri kıyı boyunca 3600 kilometre boyunca uzanan ve diğeri aynı uzunlukta olan iki paralel kuzey-güney otoyolunu içeriyordu. And Dağları. Bu büyük otoyolların her ikisi de döşendi ve çok sayıda enine yolla birbirine bağlandı. Mühendislik ekipmanlarının ilginç bir özelliği, kayalara oyulmuş asma köprüler ve tünellerdi. Açıkça ileri, disiplinli ve hırslı bir toplumun ürünüydüler. İronik olarak, bu yollar, Francisco Pizarro liderliğindeki İspanyol birlikleri, İnka topraklarının derinliklerine acımasızca ilerlemek için başarıyla kullandıklarından, imparatorluğun çöküşünde önemli bir rol oynadı.

İmparatorluğun başkenti, yerel Quechua dilinde adı "dünyanın göbeği" anlamına gelen Cusco şehriydi. Efsaneye göre, Güneş'in iki çocuğu Manco-Capac ve Mama-Oklo tarafından kurulmuştur. Dahası, İnkalar güneş tanrısı Inga'ya tapmalarına rağmen, en saygı duyulan tanrı, adaşları Nazca çizimlerinin yazarları olarak kabul edilen Viracocha'ydı ve onun adı "deniz köpüğü" anlamına geliyordu.

Denizden doğan Yunan tanrıçası Afrodite'nin adını deniz köpüğünden ("afros") almış olması kuşkusuz bir tesadüftür. Dahası, Cordillera sakinleri her zaman Viracocha'yı tavizsiz bir şekilde bir erkek olarak gördüler, bu kesin olarak biliniyor. Ancak hiçbir tarihçi, İspanyollar buna son verdiğinde bu tanrı kültünün ne kadar eski olduğunu söyleyemez. Her zaman var olmuş gibi görünüyor; her halükarda, İnkalar onu kendi panteonlarına dahil etmeden ve Cusco'da ona adanan görkemli bir tapınak inşa etmeden çok önce, Peru'nun uzun tarihindeki tüm uygarlıkların Büyük Tanrı Viracocha'ya tapındığına dair kanıtlar vardı.

VIRACOCI KALESİ

Nasca'dan ayrılarak Santa ve ben birkaç gün sonra Cusco'ya, Kolomb öncesi dönemde Viracocha'ya adanan Coricancha tapınağının bulunduğu yere geldik. Tabii ki, tapınağın kendisi çoktan ortadan kayboldu veya daha kesin olmak gerekirse, daha sonraki yapıların katmanlarının altına gömüldü. İspanyollar, İnkaların güzel temellerini ve düşünölemeyecek kadar güçlü duvarların alt kısmını koruyarak, üzerlerine kendi görkemli sömürge katedrallerini diktiler.

Katedrale yaklaşırken, bir zamanlar her biri yaklaşık iki kilo ağırlığında 700 yaprak saf altınla kaplı bir İnka tapınağı olduğunu ve geniş avlusunun bütün bir altın mısır tarlasıyla "dikildiğini" hatırladım. Ve

bunu, dedikleri gibi, altın bir çatı ve harika bir altın ağaç bahçesi ile süslenmiş olan uzak Kudüs'teki Süleyman tapınağıyla karşılaştırmadan edemedi.

1650 ve 1950 depremleri, Viracocha tapınağının bulunduğu yerde bulunan İspanyol Saint Domingo Katedrali'ni neredeyse tamamen yok etti ve her ikisinde de yeniden inşa edilmesi gerekiyordu. Bununla birlikte, İnkalar tarafından inşa edilen temel ve alt duvarlar, zarif bir bağlayıcı poligonal blok sistemine dayanan tasarım özellikleri sayesinde her zaman bozulmadan kalmıştır. Bu bloklar ve hatta plandaki genel hatlar, bir zamanlar 55 kilo altınla kaplanmış, geniş dikdörtgen bir avlunun ortasındaki sekizgen gri taş platform dışında, belki de orijinal yapıdan geriye kalan tek şey. Avlunun her iki yanında, duvarları yukarı doğru birleşen ve granit monolitten yapılmış güzel oyulmuş nişlerle süslenmiş, İnka tapınağından kalan zarif mimariye sahip odalar vardır.

Cusco'nun dar, Arnavut kaldırımlı sokaklarında yürüyoruz. Etrafıma bakınca, İspanyol katedralinin sadece daha eski bir kültürün omuzlarında oturmakla kalmayıp, tüm şehrin biraz kararsız bir izlenim verdiğini fark ettim. Etrafımda yükselen hemen hemen tüm geniş, balkonlu kolonyal evler ve saraylar ya İnka temellerine ya da tamamen İnka yapılarına sahipti, Coricancha Tapınağı ile aynı güzel poligonal mimarinin örnekleri. Atunrumiyok olarak bilinen ara sokaklardan birinde, inanılmaz sayıda köşe birleşimlerinde birbirine mükemmel şekilde uyan, farklı boyut ve şekillerde ve karşılıklı olarak üst üste binen birleşimlerden oluşan sayısız doğal taş bloktan oluşan bir duvarın şaşırtıcı geometrisini incelemek için durdum. Yalnızca sanatlarının ustaları, arkalarında yüzyıllarca mimari deneyler duran, tek tek blokları bu şekilde kesebilir ve onları böylesine karmaşık bir sisteme bağlayabilirdi. Bir blokta sadece bir düzlemde 12 köşe ve kenar saydım ve komşu bloklarla birleşim noktalarındaki boşluklara ince bir kağıdın bir köşesini bile yapıştıramadım.

sakallı yabancı

16. yüzyılın başında, İspanyollar Peru kültürünün yıkımını ciddi şekilde üstlenmeden önce, kutsal Coricancha tapınağında Viracocha'nın bir görüntüsü duruyordu. Çağdaş bir metne göre, Peru Yerlilerinin Eski Alışkanlıklarının Anonim Açıklaması, tanrının mermer heykeli "geleneksel olarak sanatçılar tarafından tasvir edildiği gibi, saç, fizik, özellikler, elbise ve sandaletlerde Havari Aziz Bartholomew'e en çok benziyordu. " Diğer açıklamalara göre, Viracocha dışa doğru Aziz Thomas'a benziyordu. Adı geçen azizlerin yer aldığı birkaç resimli Hristiyan kilisesi el yazması üzerinde çalıştım; Açıklamalara göre ikisi de zayıf, açık tenli, sakallı, yaşlı, sandalet giymiş ve uzun dökümlü pelerin giymiş gibi görünüyordu. Tüm bunların, ona tapanlar tarafından kabul edilen Viracocha'nın tanımına tam olarak karşılık geldiği görülebilir. Bu nedenle, nispeten koyu tenleri ve seyrek yüz kılları olduğu için bir Amerikan Kızılderilisinden başka bir şey olabilir. Viracocha'nın kalın sakalı ve açık teni, onun Amerikan kökenli olmadığını daha çok düşündürür.

Sonra, 16. yüzyılda İnkalar da aynı fikirdeydi. Efsanevi açıklamalara ve dini inançlara göre onun fiziksel görünümünü o kadar açık bir şekilde hayal ettiler ki, ilk başta açık tenli ve sakallı İspanyolları, özellikle de böyle bir geleceğin peygamberler ve peygamberler tarafından öngörüldüğü için, kıyılarına dönen Viracocha ve yarı tanrıları için yanlış anladılar. , tüm efsanelere göre, Viracocha'nın kendisi söz verdi. Bu mutlu tesadüf, Pizarro'nun fatihlerine sayısal olarak üstün İnka ordusuna karşı savaşlarda belirleyici bir stratejik ve psikolojik avantaj sağladı.

Viracocha'nın prototipi olarak kim hizmet etti?

Bölüm 6

KAOS ZAMANINDA GELEN KİŞİ

And bölgesi halklarının tüm eski efsaneleri boyunca, bir pelerinle sarılmış, sakallı, açık tenli bir adamın uzun, gizemli bir figürü geçer. Ve farklı yerlerde farklı isimler altında bilinmesine rağmen, her yerde onun içinde bir kişiyi tanıyabilirsiniz - Viracocha, Sea Foam, bir bilim uzmanı ve bir büyücü, kaos zamanlarında düzeni yeniden sağlamak için ortaya çıkan korkunç bir silahın sahibi. Dünya.

Aynı hikaye, And bölgesinin tüm halkları arasında birçok versiyonda var. Dünyanın üzerine büyük bir tufanın düştüğü ve güneşin ortadan kaybolmasının neden olduğu büyük bir karanlığın yeryüzüne düştüğü zamanın grafik, ürkütücü bir tasviri ile başlar. Toplum kaosa düştü, insanlar acı çekti. Ve sonra *"aniden, Güney'den gelen, yüksek boylu ve buyurgan davranışlı beyaz bir adam ortaya çıktı. O kadar büyük bir güce sahipti ki, tepeleri vadilere, vadileri yüksek tepelere çevirdi, kayalardan dereler akıttı ... "*

Bu efsaneyi kaydeden İspanyol tarihçi, And Dağları'nda birlikte seyahat ettiği Kızılderililerden duyduğunu açıklar:

Huaracocha, Kon, Kon Tiki, Tunupa, Taapak, Tupaca, Ylla: O da başka isimlerle çağrıldı. O bir bilim adamı, eşsiz bir mimar, heykeltıraş ve mühendisti. "Geçitlerin dik yamaçlarında teraslar, tarlalar ve bunları destekleyen duvarlar düzenledi. Ayrıca sulama kanalları yarattı... ve farklı yönlerde gitti, birçok farklı şey yarattı.

Viracocha aynı zamanda bir öğretmen ve şifacıydı ve ihtiyacı olanlara çok şey kattı. "Geçtiği her yerde hastaları iyileştirdiği ve körlere gözlerini açtığı" söylenir.

Ancak bu iyi eğitimci, insanüstü Samiriyeli'nin başka bir yönü daha vardı. Birkaç kez olduğu söylenen hayatı tehdit edildiyse, göksel ateşle silahlandırıldı:

Efsaneler, Vira-kochi'nin görünümünü tarif etme konusunda hemfikirdir. Örneğin, 16. yüzyılda yaşamış İspanyol tarihçi Juan de Betanzos, İnkaların Gelenekleri Kuralları'nda, Kızılderililere göre, "Viracocha, yere kadar uzun beyaz bir gömlek giymiş, uzun sakallı bir adamdı. bel."

En çeşitli ve uzak And sakinlerinden toplanan diğer açıklamalar, aynı gizemli kişiye atıfta bulunuyor gibi görünüyor. Yani, onlardan birine göre o:

Bir efsaneye göre, Tunupa-Viracocha "görünüşü ve kişiliği büyük saygı ve hayranlık uyandıran yüksek boylu beyaz bir adamdı." Bir başkasına göre, mavi gözlü, sakallı, başı açık, "kusma" giymiş, dizlerine ulaşan kolsuz bir ceket veya gömlek giymiş, görkemli bir görünüme sahip beyaz bir adamdı. Üçüncüsüne göre, görünüşe göre yaşamının daha sonraki bir dönemine ilişkin olarak, "ulusal öneme sahip konularda bilge bir danışman olarak" saygı görüyordu, o zamanlar uzun saçlı, uzun bir tunik giymiş sakallı yaşlı bir adamdı.

MEDENİYET MİSYONU

Ama hepsinden önemlisi, Viracocha efsanelerde bir öğretmen olarak hatırlanır. Efsaneler, gelmeden önce, "insanlar tam bir düzensizlik içinde yaşadılar, birçoğu vahşiler gibi çıplak yürüdüler, yenilebilir bir şey aramak için mahallede dolaştıkları mağaralar dışında evleri veya başka konutları yoktu" diyor.

Viracocha'nın tüm bunları değiştirdiği ve sonraki nesiller tarafından nostaljiyle hatırlanan bir altın çağ başlattığı söyleniyor. Dahası, tüm efsaneler onun uygarlaştırma işini büyük bir nezaketle yerine getirdiği ve mümkünse güç kullanmaktan kaçındığı konusunda hemfikirdir: hayırsever öğretiler ve kişisel örnekler - bunlar, insanları gerekli teknoloji ve bilgiyle donatmak için kullandığı başlıca yöntemlerdir. kültürel ve üretken yaşam için Özellikle tıp, metalurji, tarım, hayvancılık, yazı (daha sonra İnkalara göre unutulmuş) ve Peru'ya teknoloji ve inşaatın karmaşık temellerini anlamasıyla tanındı.

Cusco'daki İnka taş işçiliğinin yüksek kalitesinden hemen etkilendim. Ancak bu eski şehirde araştırmalarıma devam ederken, sözde İnka taş işçiliğinin her zaman onlar tarafından yapılmadığını hayretle fark ettim. Onlar gerçekten taş işleme ustalarıydı ve Cusco'nun anıtlarının çoğu şüphesiz onların eseridir. Bununla birlikte, gelenekler tarafından İnkalara atfedilen bazı dikkate değer binaların daha önceki uygarlıklar tarafından inşa edilmiş olabileceği görülüyor, İnkaların genellikle ilk inşaatçılar yerine restoratör olarak hareket ettiğine inanmak için nedenler var.

Aynı şey İnka imparatorluğunun uzak bölgelerini birbirine bağlayan son derece gelişmiş yol sistemi için de söylenebilir. Okuyucu bu yolların kuzeyden güneye, biri sahile, diğeri And Dağları boyunca uzanan paralel otoyollar şeklinde olduğunu hatırlayacaktır. İspanyol fethi sırasında, 15.000 milden fazla asfalt yol düzenli ve verimli bir şekilde kullanılıyordu. İlk başta bunların İnkaların işi olduğunu düşündüm, ama sonra büyük olasılıkla İnkaların bu sistemi miras aldığı sonucuna vardım. Roller, önceden var olan

yolların restorasyonu, bakımı ve sağlamlaştırılmasına indirgendi. Bu arada, çoğu zaman tanınmasa da, hiçbir uzman bu şaşırtıcı yolların yaşını güvenilir bir şekilde belirleyemedi ve onları kimin inşa ettiğini belirleyemedi.

Gizem, İnka döneminde yalnızca yollar ve ayrıntılı mimarinin zaten eski olduğu değil, aynı zamanda binlerce yıl önce yaşamış beyaz, kızıl saçlı insanların eseri olduğu yerel bilgilerle birleşiyor.

Efsanelerden birine göre, Viracocha'ya sadık savaşçılar ("waminka") ve "parlak" ("ayuaypanti") olmak üzere iki tür haberci eşlik etti. Görevleri, Tanrı'nın mesajını "dünyanın her yerine" taşımaktı.

Diğer kaynaklar şunları söyledi: "Kon-Tiki ... uydularla geri döndü"; "Sonra Kon-Tiki, viracocha denilen takipçilerini topladı"; "Kon-Tiki, ikisi hariç tüm viracochalara doğuya gitmelerini emretti ...", "Sonra Kon-Tiki Viracocha adında bir tanrı gölden çıktı ve belirli sayıda insanı yönetti ...", " Ve bu viracochalar, Viracocha'nın onlara işaret ettiği çeşitli bölgelere gitti..."

İblis işi?

Sacsayhuaman antik kalesi, Cusco'nun kuzeyinde yer almaktadır. Öğleden sonra, gökyüzünün neredeyse koyu gümüş renginde ağır bulutlarla kaplandığı bir zamanda oraya vardık. Merdivenleri tırmanırken, dev kapıların eşiklerinden geçerken ve büyük zikzak duvarlar boyunca dolaşırken soğuk gri bir rüzgar yüksek plato üzerinde esti.

Boynumu kaldırdım ve altında yolumun uzandığı büyük granit bloğa bakmaya başladım. Üç buçuk metre uzunluğunda, iki metre genişliğinde, 100 tondan fazla ağırlığında, doğanın değil insanın eseri idi. Çokgen bloğun ahengi ve zarafeti, balmumu veya macunla işlendiği ve taştan oyulmadığı izlenimini verdi, diğer büyük çokgen bloklarla çevrili duvara mükemmel bir şekilde oturdu.

Özenle işlenmiş bu şaşırtıcı taş parçalarından biri 8,5 metre yüksekliğindeydi ve tahmini 361 ton ağırlığındaydı (beş yüz küçük araba ile aynı ağırlık). Elbette birçok sorum vardı.

İnkalar veya onların ataları bu kadar devasa boyutlardaki taşları nasıl işleyebildiler? Bu siklopean kayaları nasıl kesip bu kadar doğru bir şekilde korudular? Onlarca mil ötedeki taş ocaklarından nasıl teslim edildi? Bu kadar yükseklikte üst üste yığılmış duvarları nasıl inşa ettiler? Bu insanların, düzinelerce yüz tonluk blokları kaldırabilen ve onları manipüle edebilen, üç boyutlu bir bulmaca-mozaiik bir araya getirebilen ekipmandan bahsetmeden, tekerleği bile bilmediğine inanılıyordu.

Erken sömürge döneminin tarihçileri, gördükleri karşısında benim kadar hayrete düştüler. Örneğin, 16. yüzyılda buraya gelen saygın Garcilaso de la Vega, Sacsayhuaman hakkında bir korku dokunuşuyla konuştu:

Garcilaso da ilginç bir durum bildiriyor. "İnka Devleti Tarihi"nde, tarihsel zamanlarda, İnkaların belirli bir kralının, Sacsayhuaman'ı inşa eden selefleriyle kendini nasıl karşılaştırmaya çalıştığını anlatıyor. Mevcut surları güçlendirmek için birkaç mil öteye başka bir büyük blok getirilmesine karar verildi. "20.000'den fazla Kızılderili bu bloğu engebeli arazide, dik yokuşlarda yukarı ve aşağı sürükledi... Sonunda ellerinden kaçtı ve bir uçurumdan düştü, 3.000'den fazla insanı ezdi." İncelediğim tüm kaynaklar arasında, İnkaların Sacayhuaman'da kullanılan türden devasa bloklardan nasıl bir şey inşa ettiğini veya inşa etmeye çalıştığını anlatan tek kaynak bu. Bu mesajdan, gerekli donanım ve deneyime sahip olmadıkları ve bu nedenle girişimlerinin felaketle sonuçlandığı anlaşılmaktadır.

Tabii ki, bu rapor tek başına hiçbir şeyi kanıtlamaz. Ama Garcilaso'nun hikayesi, üzerimde yükselen surlarla ilgili şüphelerimi pekiştirdi. Onlara baktığımda, muhtemelen İnkalardan önce ve çok daha yaşlı ve teknik olarak daha gelişmiş bir halk tarafından dikildiklerini hissettim.

İlk kez değil, arkeologlar için organik madde içermeyen yollar ve doğal taş duvarlar gibi mühendislik yapılarının yaşını doğru bir şekilde belirlemenin ne kadar zor olduğunu merak ettim. Bu durumda radyokarbon yöntemi çalışmaz, termolüminesans da işe yaramaz. Ve şu anda yeni kaya tarihleme yöntemleri geliştiriliyor olsa da, henüz uygulama bulamadılar. Bu arada, bu alandaki ilerleme beklentisiyle, uzman kronolojik tahminleri büyük ölçüde varsayımlara ve öznel varsayımlara dayanmaktadır. İnkaların Sacsayhuaman'ı yoğun bir şekilde kullandıkları bilindiğinden, neden inşa ettiklerinin varsayıldığını kolayca anlayabiliyorum. Ancak bu ifadeler arasında ne açık ne de yeterli mantıksal bağlantı yoktur. İnkalar bu yapıları hazır bulup oraya yerleşebilirler. Eğer öyleyse, gerçek kurucu kimdi?

Eski efsaneler, Wiracocha'nın sakallı, açık tenli yabancılar, "parlak" ve "sadık savaşçılar" olduğunu söylüyor.

Yolculuğumuz sırasında, Perulu Kızılderililerin Kolomb öncesi döneme kadar uzanan eski geleneklerini sadakatle kaydeden 16. ve 17. yüzyıl İspanyol maceracılarının ve etnograflarının notlarını incelemeye devam ettim. Bu efsanelerin özellikle özelliği, Viracocha'nın ortaya çıkışının, altında dünyanın kaybolduğu ve insanlığın çoğunun öldüğü korkunç bir sel ile ilişkili olduğunu vurgular.

Bölüm 7

DEVLER VAR MIYDI?

Sabah saat altıda küçük tren sarsıldı ve Cusco Vadisi'nin dik yamaçlarına yavaş yavaş tırmanmaya başladı. Antik kenti geride bırakarak, dolambaçlı dar hatlı demiryoluna yavaşça tırmandı. İnka duvarları ve sömürge sarayları, dar sokaklar, Viracocha tapınağının kalıntıları üzerinde büyüyen St. Domingo Katedrali, inci gibi gri şafakta hayalet ve gerçeküstü görünüyordu. Minyatür noktalı bir dizi elektrik

İambaları hala sokakları süslüyordu, zeminde ender görülen bir sis, evlerin kiremitli çatılarının üzerinde sayısız baca tütüyordu.

Sonunda Cuzco geride kaldı ve tren kuzeybatıya, 3 saat 130 kilometre uzaklıktaki İnkaların kayıp şehri Machu Picchu'ya hareket etti. Okuyacaktım ama onun yerine vagonun sallanmasıyla uyuyakaldım. Elli dakika sonra uyandım ve bir resme girdiğimizi fark ettim: ön planda, güneş tarafından parlak bir şekilde aydınlatılmış düz çimenler, uzun ve geniş bir nehir vadisinin her iki kıyısına dağılmış, eriyen don parıltılarıyla yeşildi. Ortada çalı parçaları ve siyah beyaz inek sürüsü olan geniş bir tarla var. Yakınlarda, pançolar ve renkli yün örgü şapkalar giymiş küçük koyu tenli Quechua Kızılderililerinin bulunduğu dağınık evler vardı. Uzakta, çamlar ve egzotik okalıptüs ağaçlarıyla büyümüş dağların yamaçları görülebiliyordu ve tam ufukta karlı zirvelerin bir sırtı parlıyordu.

DEVLERİN YIKILMASI

Sonunda okumaya geri döndüm. Viracocha'nın aniden ortaya çıkışı ile İnkaların ve And bölgesinin diğer halklarının efsanelerindeki sel arasında görünen bazı tuhaf ilişkilere daha yakından bakmak istedim.

Burada, Peder José de Acosta'nın Kızılderililerin Doğal ve Ahlaki Tarihi'nden, bilgin rahibin "Kızılderililerin kendi kökenleri hakkında söylediklerini" anlattığı bir alıntı var önümde:

Zihinsel olarak kendime Titicaca Gölü ve gizemli Tiahuanaco hakkında bir şeyler bulma talimatı vererek, bir zamanlar bu yerlerde var olan efsanenin bir özetini içeren aşağıdaki paragrafı okudum:

Başka bir efsanede:

Tabii ki, örneğin Eski Ahit'te listelenenlerle tamamen ilgisi olmayan diğer kaynaklarda çok benzer motifler duyulmaktadır. Böylece, İncil'in altıncı bölümünde (Yaratılış) Yahudi Tanrı'nın yaratılışından memnun olmayan, onu nasıl yok etmeye karar verdiği anlatılır. Bu arada, tufandan önceki unutulmuş dönemi anlatan birkaç cümleden biri uzun zamandır ilgimi çekiyor. Orta Doğu'nun İncil'deki kumlarına gömülü devler ile Kolomb öncesi Amerika Kızılderililerinin efsanelerinin dokusuna örülmüş devler arasında bir bağlantı olabilir mi? ? Gizem, öfkeli bir Tanrı'nın kötü ve isyankar bir dünyaya nasıl feci bir tufanı indirdiğine dair İncil'deki ve Peru'daki tasvirlerdeki bir dizi ayrıntının tesadüfi olarak birleşiyor.

Topladığım belgeler yığınının bir sonraki sayfasında, İnka selinin aşağıdaki açıklaması Peder Malina tarafından İnkaların Efsaneleri ve Görüntüleri Açıklamasında verilmiştir:

İspanyol bir aristokratın oğlu ve bir İnka hükümdarının ailesinden bir kadın olan Garcilaso de la Vega, İnka Devleti Tarihi'nden bana zaten aşinaydı. Annesinin ait olduğu insanların geleneklerinin en güvenilir tarihçilerinden ve koruyucularından biri olarak kabul edildi. Fetihten kısa bir süre sonra, on

altıncı yüzyılda, bu geleneklerin henüz yabancı etkiler tarafından gölgelenmediği bir zamanda çalıştı. Ayrıca derinden inanılan şeyi aktarır: "Tufan azaldıktan sonra, Tiahuanaco ülkesinde belirli bir adam ortaya çıktı ..."

O adam Viracocha'ydı. Güçlü, asil bir görünüme sahip bir pelerinle sarılmış olarak, en tehlikeli yerlerden geçilmez bir özgüvenle yürüdü. Şifa mucizeleri gerçekleştirdi ve gökten ateş çağırabilirdi. Kızıldirililere, birdenbire ortaya çıktığı görülüyordu.

ANTİK EFSANE

Gezimizin başlamasından iki saat sonra panorama çarpıcı bir şekilde değişti. Etrafında, kar örtüsünden tamamen yoksun, önünde kayalık bir boşluk olan kasvetli gölgelerle dolu dar bir vadi oluşturan siyah dağlar yükseldi. Hava soğuktu ve ayaklarım üşümüştü. Soğuktan titreyerek okumaya geri döndüm.

İncelediğim efsaneler karmaşık bir şekilde iç içe geçmişti, bir yerde birbirlerini tamamlıyorlar, bir yerde çatışıyorlar, ancak bir şey açıktı: tüm bilim adamları İnkaların birçok ve çeşitli uygar halkın geleneklerini ödünç aldığı, özümsemiği ve sürdürdüğü konusunda hemfikirdi. yüzyıllarca süren genişlemenin bir parçası olarak emperyal güçlerini genişlettiler. Bu anlamda, İnkaların eskiliği ile ilgili tarihsel tartışmanın sonucu ne olursa olsun, hiç kimse, bu ülkenin bilinen ve unutulmuş tüm önceki büyük kültürlerinin eski inanç sisteminin koruyucuları olduklarından ciddi şekilde şüphe edemez.

Peru'da şu anda keşfedilmemiş bölgelerde ne tür uygarlıkların var olduğunu kim kesin olarak söyleyebilir? Arkeologlar her yıl bilginin ufku zamanın derinliklerine doğru genişleten yeni bulgularla geri dönüyorlar. Öyleyse neden bir gün, denizin ötesinden gelen ve işlerini bitirip emekli olan belirli bir uygarlık ırkının uzak antik çağda And Dağları'na nüfuz ettiğinin kanıtını bulmasınlar? And Dağları'nın yollarında açık rüzgarlarda yürüyen, yol boyunca mucizeler gerçekleştiren tanrı-insan Viracocha'nın anısını ölümsüzleştiren efsanelerin bana fısıldadığı şey buydu:

Her zaman halk efsanelerinin sonunda, adı "Deniz köpüğü" anlamına gelen harika bir yabancı hakkında, ayrılık anı belirir:

Ve her zaman hüznü bir vedadır... küçük bir bilim ya da sihir ipucuyla.

ZAMAN KAPSÜLÜ

Bu arada, tren penceresinin dışındaki manzara değişiyordu. Solda, İnkaların kutsal nehri olan Amazon'un bir kolu olan Urubamba'nın kara suları vardı. Hava gözle görülür şekilde ısındı: Tropikal bir mikro iklimle sahip nispeten alçak bir vadiye indik. Vadinin her iki tarafındaki dağ yamaçları sık ormanlarla

kaplıydı ve çevredeki yerlerin gerçekten geçilmez olduğunu düşündüm. Orada Machu Picchu'yu inşa etmek için "hiçbir yere" giden her kimse, bunu yapmak için çok ciddi sebeplere sahip olmalı.

Gerçek nedenler ne olursa olsun, Machu Picchu'nun gizli ve uzak konumunun bir olumlu sonucu açıktır: yıkıcı istila günlerinde ne fatihler ne de keşifler ona ulaşamadı. Genç Amerikalı kaşif Hiram Bingham, Machu Picchu'yu dünyaya ancak 1911'de, tarihi mirasa büyük saygı duyulmaya başlandığında keşfetti. Kolomb öncesi medeniyete ne kadar eşsiz bir pencerenin açıldığı ve harabelerin yağmacılardan ve hediyelik eşya avcılarından kurtarıldığı hemen anlaşıldı. Sonuç olarak, gizemli geçmişin çoğu, gelecek nesilleri şaşırtmak için hayatta kaldı.

Yol kenarındaki restoranların ve ucuz barların yolculara kuşkuyla baktığı Agua Caliente ("sıcak su") adlı taşra kasabasını geçtikten sonra, dokuzu on dakika geçe Machu Picchu Puentas Ruinas istasyonuna ulaştık. Buradan yarım saat sonra, virajlı, kirli bir dağ yolundan otobüs bizi Machu Picchu'nun kendisine, harabelere, taşralı bir otele götürdü. Tek misafir bizdik. Birkaç yıldır yerel gerillalar trenlere saldırmaya da, buraya çok az yabancı koşturmaktadır.

DÜŞÜNCE MACHU PICCHU

Öğleden sonra saat ikiye. Yerleşimin güney ucunda yüksek bir noktada durdum. Harabeler, kuzeyimdeki aşırı büyümüş teraslarda uzanıyordu. Kalın bulutlar dağların tepelerini saklıyordu ama bazen güneş ışığı oradan oraya sızıyordu.

Vadinin aşağısında kutsal nehir, Machu Picchu'nun orta kısmının etrafında bir hendek gibi dönüyordu. Buradan nehir, ormanlarla kaplı kıyıları yansıtan koyu yeşil görünüyordu.

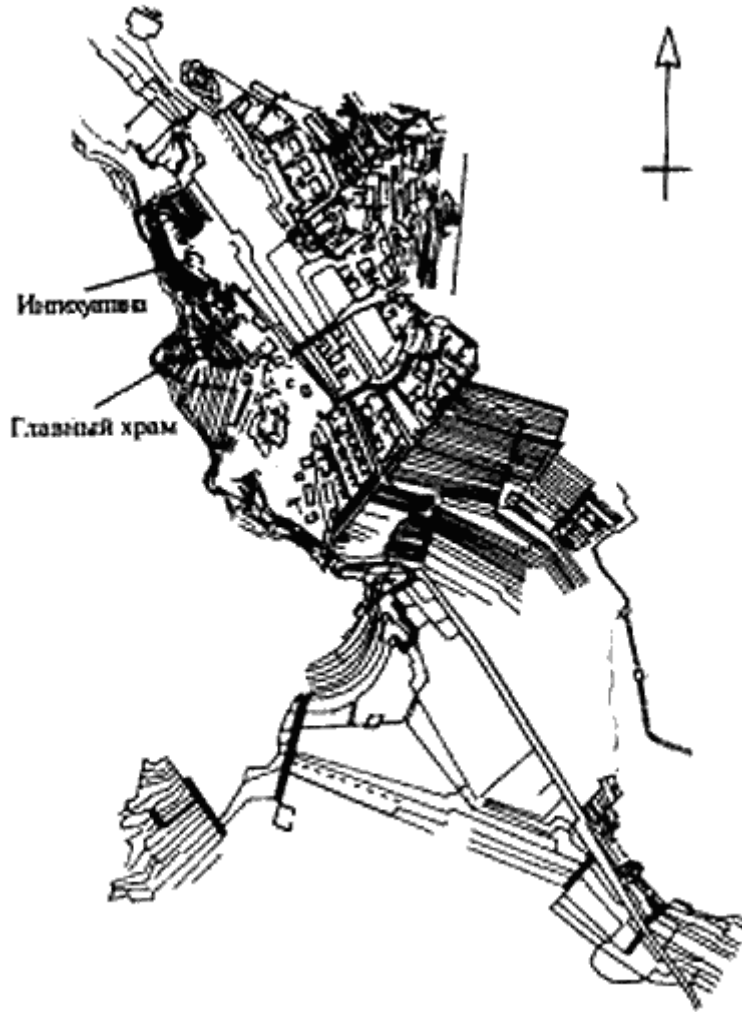
Kalıntıların ötesinde bir dağ yükseldi. Adı Huana Picchu, resmi sizi burayı ziyaret etmeye davet eden seyahat acentelerinin tüm posterlerinde bulunabilir. Birkaç yüz metresinin teraslarla kaplı olduğunu görünce şaşırdım, birileri neredeyse dik kayalıkları eski zamanlarda parlak çiçeklerin büyüdüğü zarif asma bahçelere dönüştürmek için büyük çaba sarf etti.

Kompozisyonunda dağları, kayaları, ağaçları, taşları ve hatta suyu kullanan heykeltıraşın anıtsal eserinin meyvesi bu gibi geldi bana. Burası delicesine güzeldi, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yerlerden biriydi.

Aynı zamanda, tüm parlak güzelliğine rağmen, buranın bir hayaletler şehri olduğunu fark ettim. Terk edilmiş, harap bir gemiye bakmak gibi. Evler uzun teraslar halinde düzenlenmiştir. Küçüktüler, her birinin dar bir sokağa bakan bir odası vardı. Mimari, süsleme izleri olmadan sağlam, işlevseldir. Aksine, bazı tören yapıları çok daha fazla gösterişle tasarlanmıştır. Sacsayhuaman'da gördüğüm gibi devasa bloklar kullanılarak inşa edilmişlerdi. Düzgün cilalanmış bir çokgen monolit 3,6 metre uzunluğunda, 1,5 metre

genişliğinde ve 1,5 metre yüksekliğindeydi ve görünüşe göre en az 200 ton ağırlığındaydı. Eski inşaatçılar onu buraya sürüklemeyi nasıl başardılar?

Düzinelerce benzer blok vardı ve hepsi birbirinin üzerine binen köşeleri olan tanıdık bir bulmaca oluşturuyordu. Bir blokta otuz üç köşe saydım ve hepsi komşu blokların köşelerine mükemmel bir şekilde uyuyor. Bunların arasında jilet gibi keskin kaburgalara sahip devasa yontulmuş çokyüzlüler vardı. Ancak, komşu taşların sürüldüğü yontulmamış doğal form blokları da vardı.

Maçu Piçu

Ayrıca "Güneş'in otostopçu direği" anlamına gelen Intihuatana adı verilen sıra dışı figürler de vardı. Bu tür her bir figür, eğri çizgiler, köşeler, nişler ve çıkıntılardan oluşan karmaşık bir geometrik şekil verilen gri kristal kayadan bir monolittir, merkezde figür dikey bir kaide ile taçlandırılmıştır.

BULMACA

Machu Picchu'nun yaşı kaç? Akademik bakış açısı, kentin 15. yüzyıldan önce ortaya çıkma ihtimalinin düşük olduğu gerçeğine dayanıyor. Ancak zaman zaman saygın fakat daha cüretkar bilim adamları da bu tarihlendirmeye katılmadıklarını ifade etmektedirler. Örneğin, 1930'larda, Potsdam Üniversitesi'nde astronomi profesörü olan Rolf Müller, Machu Picchu'nun binalarının en önemli özelliklerinin astronomik olarak merak uyandıran bir yönelime sahip olduğuna dair ikna edici kanıtlar buldu. Müller, önceki bin yılda yıldızların konumunu hesapladıktan sonra (bu, sözde presesyon nedeniyle yavaş yavaş değişir), inşaatın MÖ 4000 ile 2000 yılları arasında planlandığı sonucuna vardı. e.

Ortodoks tarihi açısından, bu kulağa fantastik bir sapkınlık gibi geldi. Muller haklıysa, Machu Picchu 500 değil, neredeyse 6.000 yaşında olmalıdır. Yani, Büyük Mısır piramitlerinden önemli ölçüde daha eskidir (tabii ki, piramitlerin MÖ 2500'e tarihlenen klasik tarihlendirmesi göz önüne alındığında, doğrudur).

[Picchu'nun](#) gelişiminin en azından bir kısmının resmi yaştan binlerce yıl daha eski olduğuna ikna olmuş başka muhalif sesler de vardı .

Büyük poligonal duvar blokları gibi, bu ifade de Viracocha ile aynı yapboz bulmacasına uyuyor gibi görünüyor. Bütün efsaneler başkentinin Tiahuanaco olduğunu söyler. Bu büyük antik kentin kalıntıları, Bolivya'da, Titicaca Gölü'nün 20 kilometre güneyinde, Xiayao olarak bilinen bir bölgede bulunuyor.

Hesaplarıma göre birkaç gün içinde Lima ve La Paz üzerinden oraya gidebiliriz.

Bölüm 8

"DÜNYANIN ÇATISI" ÜZERİNDEKİ GÖL

Bolivya'nın başkenti La Paz şehri, deniz seviyesinden 3 kilometreden daha yüksek bir yükseklikte bulunan etkileyici bir çöküntünün engebeli tabanında yer almaktadır. Birkaç yüz metre derinliğindeki bu çöküntü, tarihöncesi zamanlarda güçlü bir su akıntısıyla yıkanmış ve beraberinde sürüklediği taşlar yıkıcı etkisini daha da artırmıştır.

Titicaca gölü

Doğası gereği böyle bir kıyamet ortamı göz önüne alındığında, La Paz biraz kalitesiz olsa da benzersiz bir çekiciliğe sahiptir. Dar sokakları, karanlık duvarlı apartmanları, heybetli katedralleri, çılgık atan sinemaları ve gece geç saatlere kadar açık olan barlarıyla tuhaf bir şekilde baş döndürücü bir atmosfer yaratıyor. Ancak burada yürümek, körük gibi ciğerleriniz olmadığı sürece kolay değil, çünkü orta bölge havzanın dik yamaçlarına kurulmuş.

La Paz Havaalanı, şehrin bir buçuk kilometre yukarısında, yerel topografyaya özgü soğuk, inişli çıkışlı bir plato olan Altiplano'nun kenarında yer almaktadır. Noel Baba ve ben, Lima'dan uçuşumuz geciktiği için gece yarısından sonra oraya indik. Havalandırmalı bekleme odasında irtifa hastalığına karşı önlem olarak plastik bardaklarda kokalı çay ikram edildi. Büyük bir gecikme ve büyük bir güçlükle, bagajlarımızı gümrükten çıkarmayı başardık, ardından eski bir Amerikan yapımı taksi gürleyerek bizi şehrin donuk sarı ışıklarına indirdi.

Bir felaket söylentileri

Ertesi gün saat dörtte kiralık bir ciple Titicaca Gölü'ne gittik. Sürekli trafik sıkışıklığında savaşıarak yolumuza devam ettik, gökdelenlerin ve gecekonduların karışımından Altiplano'nun açık ve berrak ufuklarına çıktık.

İlk başta, şehrin yakınında, yol kenarlarında oto tamirhaneleri ve hurdalıklarla dolu kasvetli banliyölerden geçti yolumuz. La Paz'dan uzaklaştıkça, daha az konutla karşılaşıldı ve sonra yerleşim belirtileri tamamen ortadan kayboldu. Uzakta Cordillera Real'in karlı zirveleriyle sınırlanan çöl savanı, doğal güzellik ve gücün unutulmaz bir resmini yarattı. Ayrıca, sanki burası büyümlü bir krallık gibi bulutların üzerinde yüzüyormuş gibi, doğaüstü bir şey hissi vardı.

Nihai varış noktamız Tiahuanaco olmasına rağmen, o gece Titicaca Gölü'nün güney ucundaki bir burun üzerinde bulunan Copacabana şehrine gitmeyi planladık. Buna ulaşmak için balıkçı kasabası Tikin'de derme çatma bir araba vapuru kullanmamız gerekiyordu. Ardından, düşen alacakaranlıkta, yavaş yavaş dar ve engebeli bir yola dönüşen ana otoyol boyunca sürdük. Birkaç keskin dönüş - ve dağın kenarındaydık. Buradan tamamen farklı bir panorama açıldı: Gölün karanlık, karanlık suları, karanlıkta boğuluyor. Sadece uzaktaki karlı tepeler göz kamaştırıcı güneş ışığında yıkaniyordu.

Titicaca Gölü en başından beri bana özel bir yer gibi geldi. Deniz seviyesinden neredeyse dört kilometre yükseklikte bulunduğunu, Peru ile Bolivya arasındaki sınırın içinden geçtiğini biliyordum. 8.300 kilometrekarelik bir alanı kaplar, 220 kilometre uzunluğunda ve 100 kilometre genişliğindedir. Derin olduğunu (yer yer 300 metreye kadar) biliyordum ve gizemli bir jeolojik geçmişi vardı.

Aşağıda bulmacaların bir listesi ve önerilen bazı çözümler bulunmaktadır.

1. Deniz seviyesinden dört kilometre yükseklikte bulunan Titicaca Gölü'nün etrafındaki yeryüzünün yüzeyi milyonlarca fosilleşmiş deniz kabuğuyla dolu. Bu, tüm Adtiplano'nun bir zamanlar deniz tabanından yükseldiğini, muhtemelen Güney Amerika'nın oluşumuyla ilişkili büyük ölçekli bir yükselmenin parçası olduğunu gösteriyor. Aynı zamanda, büyük miktarda okyanus suyu ve hesaplanamaz sayıda deniz sakini [9](#) yakalandı, yükseltildi ve And Dağları'ndaki dağların ortasında bırakıldı . Bunun yaklaşık 100 milyon yıl önce gerçekleştiğine inanılıyor [10](#) .

2. Paradoksal olarak, bu olayın uzaklığına rağmen, Tigikaka Gölü ihtiyofaunasını bu güne kadar korumuştur. Başka bir deyişle, okyanustan yüzlerce kilometre uzakta olan gölde tatlı su balıkları ve kabuklulardan çok okyanus yaşıyor. Balık ağlarıyla yüzeye çekilen muhteşem canlılar arasında örneğin Hipokampus denizati örnekleri var. Yetkili bir uzmanın belirttiği gibi, "çeşitli Aurquestes türleri (hyaella inennis, vb.), deniz faunasının diğer temsilcileriyle birlikte, göldeki suyun daha önce çok daha tuzlu

olduğuna veya daha doğrusu, sudan kapıldığına dair hiçbir şüphe bırakmamaktadır. deniz ve anakara yükselişi sırasında And Dağları'nda kilitli kaldı."

3. Titicaca Gölü'nün ortaya çıktığı andan sonraki olaylara dönersek, hem bu "iş denizin" hem de çevresindeki Altiplano'nun defalarca radikal ve dramatik değişiklikler geçirdiği belirtilmelidir. Bunların arasında, her şeyden önce, zeminde ayırt edilebilen antik kıyı şeridinin kanıtladığı gibi, gölün büyüklüğündeki önemli dalgalanmalar dikkat çekicidir. Bu çizginin yatay olmaması, kuzeyden güneye doğru belirgin bir eğime sahip olması özellikle merak uyandırıyor. Kuzeyde, göl seviyesinden 90 metre yükseklikte ıalışır. Altı yüz kilometre güneyde, mevcut su seviyesinin 80 metre altında! Bundan ve bir dizi başka gerıeklerden jeologlar, Altiplano'nun yükselişinin devam ettiği ve eşit olmayan bir şekilde devam ettiği sonucuna vardılar: kuzeyden güneyden daha güçlü. Bu süreçlerin Titicaca Gölü seviyesindeki değişikliklerle ıok fazla ilişkili olmadığına inanılıyor (bu tür süreçler de gerıekleşse de), ancak tüm çevredeki alanın seviyesindeki bir değişiklikle ...

4. Jeolojik değişimlerin süresi göz önüne alındığında, Tiahuanaco şehrinin bir zamanlar uzun demirlemeli bir liman olduğu ve Titicaca Gölü kıyısında yer aldığı tartışılmaz gerıeği açıklamak ıok daha zordur. Gerıek şu ki, şehrin terk edilmiş kalıntıları gölün yaklaşık yirmi kilometre güneyinde ve mevcut kıyı şeridinin 30 metre yukarısında bulunuyor. Bu, şehir kurulduğundan beri iki şeyden birinin gerıekleştiği anlamına gelir: ya gölün seviyesi ıok düştü ya da şehir ıok yükseldi.

5. Her halükarda, bu yerde temel bir fiziksel değişimin meydana geldiği açıktır. Bazıları (Altiplano'nun okyanus tabanından yükselişi), insan uygarlığının ortaya ıkmasından önce, uzak bir jeolojik ıağda gerıekleşti. ıok eski olmayan diğerleri, Tiwanaku [11'in](#) inşasından sonra meydana geldi . Ama soru şu: Bu şehir aslında ne zaman inşa edildi?

Tarihıilerin genel kabul görmüş yanıtı, kalıntıların MÖ 500'den ıok daha eski olma ihtimalinin düşük olduğudur. e. Bununla birlikte, ıoğu bilim adamı tarafından kabul edilmeyen, ancak bu bölgedeki jeolojik süreçlerle daha uyumlu olan alternatif bir kronoloji vardır. La Paz Üniversitesi'nden Profesör Arthur Poznansky ve Machu Picchu'nun resmi tarihini de sorgulayan Profesör Rolf Müller tarafından yapılan matematiksel ve astronomik tahminler, Tiahuanaco'nun yapımını MÖ 15.000 civarına yerleştiriyor. e. Bu tarihlendirmeye göre şehir MÖ 11. binyılda bir doğal afet sırasında büyük bir yıkıma uğramıştır. e., bu sırada gölün kıyılarından geri atıldı.

Poznansky ve Muller'in, Andes'teki büyük Tiahuanaco şehrinin en parlak gününün son buzul ıağı dönemine düştüğüne göre, 11. bölümde daha ayrıntılı olarak ele alınacaktır.

9. Bölüm

KRAL MEVCUT VE KRAL GELİYOR

And Dağları boyunca seyahat ederken, Viracocha hakkındaki tipik efsanenin ilginç bir versiyonunu birkaç kez yeniden okudum. Titicaca çevresindeki bölgede doğan bu varyantta, ilahi uygarlaştırıcı kahraman Tunupa adı altında görünür:

Barışçıl bir krallık yarattığı ve insanları uygarlığın çeşitli tezahürleriyle tanıştırdığı And Dağları boyunca uzun mesafeler kat eden Tunupa, bir grup kıskanç komplocu tarafından vuruldu ve ciddi şekilde yaralandı:

TEKNE, SU VE KURTARMA

Burada eski Mısır'ın en yüksek ölüm ve diriliş tanrısı Osiris efsanesiyle ilginç bir paralellik vardır. Bu efsane, bu gizemli kişinin medeniyetin armağanlarını halkına getirdiğini, ona birçok faydalı zanaat öğrettiğini, yamyamlığa ve insan kurban etmeye son verdiğini ve insanlara ilk yasaları verdiğini söyleyen Plutarch tarafından en eksiksiz şekilde ifade edilir. Tanıştığı barbarları asla kendi yasalarını zorla kabul etmeye zorlamadı, tartışmayı ve onların sağduyusuna başvurmayı tercih etti. Ayrıca müzik eşliğinde ilahiler söyleyerek öğretisini sürüye aktardığı da bildirilmektedir.

Ancak, yokluğunda, kayınbiraderi Set tarafından yönetilen yetmiş iki saraylıdan oluşan bir komplo ona karşı çıktı. Döndükten sonra, komplocular onu bir ziyafete davet ettiler, burada uygun olan herhangi bir misafire hediye olarak ahşap ve altından yapılmış muhteşem bir sandık hediye edildi. Osiris, geminin tam olarak vücudunun boyutlarına göre hazırlandığını bilmiyordu. Sonuç olarak, toplanan konukların hiçbiri uymadı. Sıra Osiris'e geldiğinde, oraya oldukça rahat oturduğu ortaya çıktı. O dışarı çıkmadan önce, komplocular koştu, kapağa çivi çaktı ve hatta havanın içeri girmesini önlemek için çatlakları kurşunla lehimlediler. Sonra gemi Nil'e atıldı. Boğulacağını düşündüler, ama bunun yerine hızla yüzdü ve deniz kıyısına yüzdü.

Sonra Osiris'in karısı olan tanrıça İsis araya girdi. Tüm büyüsünü kullanarak sandığı buldu ve gizli bir yere sakladı. Ancak, kötü kardeşi Seth bataklıkları taradı, sandığı buldu, açtı, şiddetli bir öfkeyle kraliyet bedenini on dört parçaya böldü ve tüm dünyaya dağıttı.

Yine İŞİD, kocasının kurtuluşunu üstlenmek zorunda kaldı. Reçine kaplı papirüs saplarından bir tekne yaptı ve kalıntıları aramak için Nil'e doğru yola çıktı. Onları bularak, parçaların birlikte büyüdüğü güçlü bir çare hazırladı. Zarar görmeden ve bir yıldız yeniden doğuş sürecinden geçtikten sonra, Osiris ölümlerin tanrısı ve yeraltı dünyasının kralı oldu ve efsaneye göre daha sonra bir ölümlü kılığında dünyaya döndü.

İlgili gelenekler arasındaki önemli farklılıklara rağmen, Mısırlı Osiris ve Güney Amerika Tunupa-Viracocha, garip bir şekilde aşağıdaki ortak özelliklere sahiptir:

SURİKİ ADASI SAZ TEKNELERİ

Titicaca Gölü'nün buzlu sularında yirmi deniz mili hızla giden bir motorlu teknenin pruvasında otururken hava alp soğuşuydu. Gölün akuamarin ve turkuaz tonlarında parlak mavi bir gökyüzü ile uyumlu kıyı şeridi ve yüzeyin serbest aynası bakır ve gümüş ile parladı ve metalik olarak kararlı görünüyordu ...

Efsanelerde geçen kamış teknelerin neye benzediğini kendim görmek istedim. Göldeki geleneksel araçların onlar olduğunu biliyordum, ancak son yıllarda onları inşa etme antik sanatı neredeyse tamamen ortadan kalktı. Ve böylece hala kurallara göre yapıldıkları tek yer olan Suriki'ye gittik.

Suriki adasında, küçük bir sahil köyünde, kamış saplarından tekneler yapan iki yaşlı Kızılderili buldum. Görünüşü neredeyse bitmiş olan zarif gemi yaklaşık beş metre uzunluğundaydı. Geniş gemi ortası, dik kavisli pruva ve kıçta dardı.

Oturup uzun süre gemi yapımcılarının çalışmalarını izledim. En büyüğü, komik bir örgü şapkanın üzerine kahverengi bir keçe şapka içinde, saz demetlerini sabitleyen halatları sıkarken güvenilir bir desteğe sahip olmak için çıplak sol ayağını periyodik olarak teknenin yanına koydu. Zaman zaman ipi ıslatmak ve tutuşu arttırmak için terli alnına dayadığını fark ettim.

Tekne, harap bir çiftliğin arka bahçesine, tavuklarla çevrili, itlaf edilmiş bir sap yığınının arasına park edilmişti. Yakınlarda utangaç bir lama otliyordu. Bu gün tesadüfen bu teknelerden birkaç tane daha gördüm. Ve tüm maiyet şüphesiz Andean olmasına rağmen, tüm bunları bir zamanlar görmüş olduğum hissi beni terk etmedi. Gerçek şu ki, Suriki'nin tekneleri, firavunların binlerce yıl önce Nil'de yelken açtığı güzel papirüs gemilerinden görünüşte veya üretim teknolojisinde pratik olarak farklı değildi. Mısır çevresinde yaptığım pek çok gezi sırasında, eski mezarların duvarlarında bu tür gemilerin resimlerini inceledim. Ve şimdi onları Titicaca Gölü'ndeki kayıp bir adada gördüğümde, araştırmam beni bu toplantıya kısmen hazırlamış olsa da, sırtımdan bir ürperti geçti. Tekne tasarımlarının birbirinden bu kadar uzak iki yerde nasıl bu kadar yakından ve bu kadar ayrıntılı olarak yeniden üretilebildiğinin tatmin edici bir açıklaması olmadığını biliyorum. Yine de eskilerin denizciliği konusunda büyük bir otorite olan Thor Heyerdahl'ın bu konuda söylediklerine kulak verelim:

Antik Nil'in kamış tekneleri ve Titicaca Gölü'nün tekneleri (yerel Kızılderililere göre onlara "Viracocha halkı" tarafından verilen) başka ortak özelliklere sahiptir. Bu nedenle, her ikisi de belirli iki ayaklı eğimli direklerde yelkenlerle donatılmıştır. Her ikisi de bir kıtada Giza, Luksor ve Abydos tapınakları ve diğer

kıtada Tiahuanaco'daki gizemli yapılar için özellikle devasa yapı yapılarını, dikilitaşları ve devasa taş blokları uzun mesafelere taşımak için kullanıldı.

Titicaca Gölü'nün henüz otuz metre sığlaşmadığı o uzak günlerde, Tiahuanaco, güzelliğiyle hayranlık uyandırarak tam kıyıda duruyordu. Ve şimdi eski büyük liman ve başkent Viracocha, erozyona uğramış tepeler ve tüm rüzgarlara açık ovalar arasında harabe halinde yatıyordu.

TIAHUANACO'YA YOL...

Suriki Adası'ndan dönerken, cipimizle bu ovayı toz bulutlarını kaldırarak geçtik. Yol bizi, Arnavut kaldırımlı dar sokaklarda yavaş yavaş yürüyen veya güneşli küçük pazarlarda huzur içinde oturan, soğukkanlı Aymara Kızılderililerinin yaşadığı Pukkarani ve Laha kasabalarından geçirdi.

Bu insanlar, tarihçilerin ısrar ettiği gibi, Tiwanaku'nun inşaatçılarının torunları mıydı? Yoksa efsaneler doğru mu ve antik kent, yüzyıllar önce buraya yerleşen tanrı benzeri uzaylıların eseri mi?

10. Bölüm

GÜNEŞİN KAPILARINDAKİ ŞEHİR

Fetihten kısa bir süre sonra, şimdi Bolivya olan Tiahuanaco şehrinin kalıntılarını ziyaret eden ilk İspanyol seyyahlar, hem binaların büyüklüğünden hem de onları çevreleyen esrarengiz atmosferden çok etkilendiler. Tarihçi Pedro Cieza de Leon, "Yerlilere bu yapıların İnkaların altında ortaya çıkıp çıkmadığını sordum," diye yazdı, "ama güldüler ve bunun İnkaların saltanatından çok önce olduğunu ve atalarından duyduklarına göre, her şeyin olduğunu açıkladılar. burada görmek mümkün, bir gecede aniden ortaya çıktı ... "Aynı zamanda başka bir İspanyol, taş blokların yerden mucizevi bir şekilde yükseldiğine göre bir efsane kaydetti. "Boru sesiyle havaya uçtular" [12](#).

Fetihten kısa bir süre sonra, tarihçi Garcilaso de la Vega tarafından şehrin ayrıntılı bir açıklaması kaydedildi. O sırada kimse hazine veya yapı malzemesi aramak için ortalıkta dolaşmıyordu ve şehir, zamanın verdiği hasara rağmen tarihçinin nefesini kesecek kadar heybetliydi:

Tiahuanaco

16. yüzyılda idi. Ama şimdi bile, 20. yüzyılın sonunda, Garcilaso kadar şaşkınım. Ve son yıllarda yoğun yağmalara maruz kalan Tiahuanaco'nun her tarafında devasa ve dayanılmaz taş bloklar-yekpare taşlar, sanki insanüstü ellerin işiymiş gibi çok ustaca işleniyor.

DÜNYADAKİ TAPINAK

Bir ustanın ayaklarının dibindeki bir çırak gibi, tapınağın zeminine oturdum ve Tiahuanaco araştırmacılarının Viracocha olduğuna inandıkları şeyin yontulmuş görüntüsünün esrareniz yüzüne baktım. Tanrı bilir kaç yüzyıl önce, bilinmeyen eller onu kırmızımsı bir kaya parçasından şekillendirdi. Şimdi bile, ne kadar zaman onu yiyip bitirmiş olursa olsun, gücünün bilincinde, kendine güvenen bir insan olduğu açıktı...

Alın yüksek, iri, yuvarlak gözleri var. Düz burun, burun köprüsünde dar ve burun deliklerinde genişler. Dolgun dudaklar. Görünüşünün ayırt edici bir özelliği, yüzünün tapınaklardan çenelere önemli ölçüde genişlemesi sayesinde etkileyici ve bakımlı bir sakaldır. Daha yakından incelediğimde, heykeltıraşın yüzü dudaklarının etrafı traş edilmiş bir adam tasvir ettiğini keşfettim. Bu, bıyık yanaklardan yüksekte başlayıp önce buruna paralel olacak şekilde, ağız köşelerini atlayarak, boyunda bükerek ve çeneye paralel kulaklara gidecek şekilde yapılır.

Hayvanların garip görüntüleri, başın yanlarında kulakların altına ve üstüne oyulmuştur. Ya da belki de kalın kuyruklu ve kısa bacaklı, tarih öncesi büyük, beceriksiz memelilere benzeyen tuhaf hayvan resimleri demek daha doğru olur.

Başka ilginç noktalar da var. Örneğin, Viracocha, elleri uzun, serbestçe akan bir gömleğin üzerine katlanmış olarak tasvir edilmiştir. Kıvrılan yılanlar, gömleğin yanlarında yerden omuzlara kadar tasvir edilmiştir (muhtemelen orijinalinde işlemelidir). Viracocha figürünü lüks ve tuhaf bir kıyafet içinde hayal ediyorum, ya bir bilge ya da Merlin gibi bir büyücü, cennetten ateş çağırıyor.

Viracocha heykelinin dikildiği tapınak yukarıdan açıktı ve özünde yüzme havuzu şeklinde, 2 metre derinliğinde, 12 metre uzunluğunda ve 9 metre genişliğinde dikdörtgen şeklinde büyük bir çukurdu. çakıllarla kaplı. Güçlü dikey duvarlar, taş stel sütunlarla değişen çeşitli boyutlarda kesme taş bloklardan yapılmıştır. Yığma elemanlar birbirine sıkıca oturtulmuş, harç kullanılmamıştır. Eskiden aşağı indiğim güney tarafında bir merdiven vardı.

Güneşin ısıttığı taş sütuna parmaklarımla dokunarak ve amacını tahmin etmeye çalışarak Viracocha figürünün etrafında birkaç kez dolaştım. İki metreden daha yüksekti ve güneye dönüktü, sırtı bir zamanlar iki yüz metreden daha az olan Titicaca Gölü'nün eski kıyısına dönüktü. Bu merkezi dikilitaşın arkasında, belki de Viracocha'nın efsanevi yoldaşlarını kişileştiren iki tane daha vardı. Kesinlikle dikey olarak yerleştirilmiş üç figür de net gölgeler oluşturuyor. Güneş bu sırada zirvesini çoktan geçmişti.

Tekrar yere oturdum ve yavaşça tapınağın etrafına baktım. Burada elbette Viracocha, bir orkestra şefi gibi baskındı, ama bu en şaşırtıcı şey değildi: her taraftan, farklı yüksekliklerden, duvarlardan taştan oyulmuş düzinelerce insan kafası görünüyordu. Bunlar üç boyutlu heykelsi görüntülerdi. İşlevsel amaçlarıyla ilgili birkaç bilimsel hipotez vardır, bazıları birbirini dışlar.

PIRAMİT

Kazılmış tapınağın tabanından batıya bakarken, taş sütunlu, etkileyici bir kapı açıklığı olan güçlü bir duvar görebiliyordum. Bu açıklıktaki akşam güneşi bir devin silüetini aydınlatıyordu. Kalasasaya Meydanı'nın Aymara dilinde "Dik taşların yeri" anlamına gelen bu duvarın arkasına gizlendiğini zaten biliyordum. Dev, Garcilaso de la Vega'nın bahsettiği, zamandan zarar gören heykellerden biriydi.

Gerçekten daha yakından bakmak istedim ama o anda dikkatim güneybatıya, tapınaktan merdivenleri çıkarsam tam önümde duran 15 metre yüksekliğindeki bir tümseğe kaydı. Garcilaso'nun da bahsettiği bu höyük, Akapana Piramidi olarak bilinir. Giza'daki Mısır piramitleri gibi, aynı zamanda bazı önemli yönler şaşırtıcı bir hassasiyetle yönlendirilmiştir. Mısır piramitlerinin aksine yukarıdan biraz düzensiz bir şekle sahiptir, kenarlarının büyüklüğü yaklaşık 200 metredir, bu hantal yapı Tiahuanaco'ya hakimdir.

höyüğün yanına gittim. Onun etrafında yürüdüm, tırmandım. Başlangıçta, kenarları büyük düz andezit levhalarla kaplı, topraktan yapılmış bir basamaklı piramitti. Ancak fetihten bu yana geçen yüzyıllarda, La

Paz da dahil olmak üzere farklı bölgelerden inşaatçılar onu bir yapı malzemesi olarak kullandılar. Sonuç olarak, kaplamanın sadece yüzde onu zamanımıza kadar gelebilmiştir.

İsimsiz hırsızlar buradan hangi ipuçlarını, hangi kanıtları taşıdı? Akapana'nın harap yanlarına ve tepesindeki çimenli çukurlara tırmanırken, piramidin gerçek amacını asla bilemeyeceğimizi fark ettim. Sadece dekoratif veya ritüel bir yapı olmadığı açıktır. Aksine, bazı işlevsel amaca hizmet etmesi gerekiyordu. Arkeologlar, derinliklerinde taşla kaplı karmaşık bir zikzak kanal ağı keşfettiler. Açı açısından çok hassas bir şekilde hizalandılar ve yarım milimetrelilik bir hassasiyetle kenetlendiler. Bu kanallar aracılığıyla, su, yapıyı çevreleyen hendeğe ulaşana kadar, bir seviyeden diğerine inerek, üstteki büyük bir rezervuardan boşaltıldı. Güney tarafında, su doğrudan piramidin tabanını yıkadı.

Bütün bu boru hatlarına o kadar özen ve emek verilmiş, o kadar çok adam-saat sabırlı ve yüksek vasıflı emek harcanmıştır! Ve Akapana'nın ciddi bir amacı yok mu?

Bazı arkeologlar, bildiğim kadarıyla, tüm bunların bir şekilde yağmur veya nehir kültürüyle bağlantılı olduğunu ve ritüelin hızlı akan bir derenin gözlemine içerdiğini öne sürdüler.

Piramidin ölümcül amacı hakkında, başka yerlerde kullanılan eski Aimar lehçesindeki "ake" ve "apana" kelimelerinin anlamından kaynaklanıyor gibi görünen uğursuz bir hipotez vardı: "ake", "insanlar", "insanlar" anlamına gelir; "apana", "yok olmak" (belki "boğulmak"?) anlamına gelir. Böylece "Apacana", "insanların öldüğü yer..." anlamına gelir.

Hidrolik sistemin tüm özelliklerini dikkatle inceleyen başka bir araştırmacı, tüm bu kanalların "cevheri işlemek için su akışının kullanıldığı bir konsantrasyon sisteminin" parçası olduğunu öne sürdü.

GÜNEŞ KAPISI

Gizemli piramidin batı tarafından Kalasasaya olarak bilinen yapının güneybatı köşesine doğru yol aldım. Orada neden "Dik Taşların Yeri" dendiğini kendi gözlerimle görebiliyordum. Aynen öyle görünüyordu. Altiplano'nun iri yamuk bloklardan oluşan kırmızı toprak duvarı boyunca düzenli aralıklarla, üç buçuk metreden yüksek taşlar, sapları aşağıda kazılmış hançerleri andırıyor, dışarı çıkıyor. Genel olarak, 150'ye 150 metrelik bir alanı çevreleyen görkemli bir çit gibi görünüyordu, yerden yüksekliği Viracocha tapınağının kazıldığı derinliğin yaklaşık iki katıydı.

Kalasasaya bir tahkimat görevi gördü mü? Görünüşe göre öyle değil. Bilim adamları, bir tür gözlemevi olan yıldızların hareketini gözlemlemek için karmaşık bir sistem olduğuna inanıyorlar. Yani, düşmanları püskürtmek için değil, ekinoksları ve gündönümlerini düzeltmek, çeşitli mevsimlerin başlangıcını matematiksel doğrulukla tahmin etmek için kullanıldı. Duvarlardaki belirli yapılar (ve tabii ki duvarların kendisi), belirli takımyıldızları hedef alacak şekilde yığılmıştır. Yaz, kış, sonbahar ve ilkbaharda güneş genliğinin ölçülmesini kolaylaştırdılar. Ayrıca, sitenin kuzeybatı köşesinde duran ünlü "Güneş

Kapısı" sadece mimari estetik açısından birinci sınıf bir yapı değil, aynı zamanda araştırmacılara göre bir taş takvim olarak da hizmet ediyor:

Araştırmam, genel olarak Güneşin Kapıları ve Kalasasaya'ya olan ilgiyi artırdı. Gerçek şu ki, bir sonraki bölümde ele alacağımız bazı astronomik düşünceler, Kalasasaya'nın yapım zamanını kabaca tahmin etmemize izin veriyor. Bu sefer kulağa ne kadar mantıksız gelse de - MÖ 15.000. e., yaklaşık 17.000 yıl önce.

Bölüm 11

ESKİ İLE TANIŞMA

Hacimli çalışması Tiahuanaco: Cradle of American Man'de Profesör Arthur Poznansky (araştırmaları neredeyse altmış yıl süren, Almanya doğumlu ünlü bir Bolivyalı bilim adamı), hangi astronomik hesaplamaların onu Tiahuanaco'nun alışılmadık tarihlendirmesine götürdüğünü açıklıyor. Onların, "yalnızca Kalasasaya'nın inşası sırasında ve bugün ekliptiğin eğimindeki farka" dayandıklarını söylüyor.

"Ekliptiğin eğimi" nedir ve neden Tiahuanaco'nun yaşını 17.000 yıla çıkarır?

Sözlük tanımına göre, ekliptiğin eğikliği, şu anda yaklaşık $23^{\circ}27'$ olan göksel ekvator düzlemi ile dünyanın yörünge düzlemi arasındaki açıdır.

Bunu anlamak için, Dünya'yı göksel okyanusta seyreden bir gemi olarak hayal edin. Tüm gemiler gibi (gezegen veya yelkenli olsun), onu yükselten veya alçaltan kabarma ile birlikte hafifçe döner. Bu geminin güvertesinde durduğunuzu hayal edin. Bir dalganın tepesinde, gördüğünüz ufuk genişler, altta dalgalar arasında daralır. Bu süreç düzenlidir, büyük bir metronomun tıkırtısı gibi matematiksel olarak tekrarlanır: ufku gözlemlediğiniz açıyı değiştiren sabit, zar zor algılanabilen bir kıpırdanma.

Şimdi Dünya'ya dönelim. Her okul çocuğu, güzel mavi gezegenimizin günlük dönüş ekseninin dikey yönden onun dairesel yörüngesine doğru hafifçe eğik olduğunu bilir. Bundan, dünyanın ekvatorunun ve sonuç olarak göksel ekvatorun (dünya ekvatorunun gök küresine hayali bir uzantısı olan) de orada yörünge düzlemine göre bir açıda konumlandırılması gerektiği sonucu çıkar. Bu açı, ekliptiğin eğimidir. Ancak Dünya gemisi döndükçe, eğimi çok uzun süreler boyunca döngüsel olarak değişir. 41.000 yıllık her döngüde, eğim (İsviçre kronometresinin kesinliği ve öngörülebilirliği ile) 22.1° ile 24.5° arasında değişir. Tarihteki herhangi bir an için açı değişimlerinin sırası ve eğim açısının değeri, birkaç titiz denklem kullanılarak benzersiz bir şekilde hesaplanabilir. Karşılık gelen eğri ilk olarak 1911'de Paris'te Uluslararası Efemeridler Konferansı'nda sunuldu. Bu grafiğe göre, açılar tarihsel tarihlerle ilişkisini güvenle ve doğru bir şekilde belirleyebilirsiniz.

Poznansky, ekliptik eğimindeki döngüsel değişimin, yüzyıldan yüzyıla, gün doğumu ve gün batımında Güneş'in azimut pozisyonunda kademeli bir değişikliğe neden olması nedeniyle Kalasasaya'yı tarihlendirmeyi başardı. Bazı yapıların Güneş'e yönelimini temel alarak ve şu anda biraz farklı olduğundan emin olarak, Kalasasaya'nın inşası sırasında açının 23 ° 8'48 "olduğunu ikna edici bir şekilde gösterdi. Bundan sonra, Uluslararası Efemeris Konferansı'nın programına göre, bu açının MÖ 15.000'e tekabül ettiğini tespit etmek kolaydı. e.

Elbette hiçbir ortodoks tarihçi ya da arkeolog, Tiahuanaco'nun bu kadar eski bir kökenini kabul etmeye hazır değildi ve 8. bölümde bahsedildiği gibi bunu MÖ 500'e tarihlendirmeyi tercih etti. e. Ancak, 1927–1930 yılları arasında Poznanski'nin astroarkeolojik çalışmaları, diğer bilim alanlarından bazı bilim adamları tarafından dikkatle kontrol edildi. Bu bilim adamları, And Dağları'ndaki arkeolojik kazılardan elde edilen verileri de inceleyen çok temsili bir ekibin üyeleri idi: Dr. Hans Ludendorff (daha sonra Potsdam Astronomik Gözlemevi'nin yöneticisi), Vatikan Spekulumu'ndan Dr. Friedrich Becker ve diğer iki gökbilimci: Profesör Arnold Kolshutter Bonn Üniversitesi'nden ve Potsdam Astrofizik Enstitüsü'nden Dr. Rolf Müller.

Bilim adamları, üç yıllık çalışmalarının sonucunda Poznansky'nin temelde haklı olduğu sonucuna vardılar. Vardıkları sonuçların tarih biliminde hakim görüşleri nasıl etkileyeceğini sormadılar; onlar sadece Tiahuanaco'daki çeşitli yapıların gerçek yönelimlerine ilişkin gözlemlerden çıkarılan sonuçları doğruladılar. Ve bunlardan en önemlisi, Kalasasaya'nın çok, çok uzun zaman önce - MÖ 500'den çok daha önce - yıldızlı gökyüzünün gözlemlerine göre inşa edildiği sonucuna varılmasıydı. e. Poznanski'nin tahminlerinin (MÖ 15.000) makul sınırlar içinde olduğu kaydedildi.

Tiahuanaco gerçekten tarihin başlangıcından çok önce geliştirse, onu ne tür insanlar ve ne amaçla inşa ettiler?

BALIK TULGALARINDAKİ RAKAMLAR

Kalasasaya'nın içine iki büyük heykel yerleştirildi. Bunlardan birinin adı El-Fraile ("keşiş") idi, güneybatı köşesindeydi. Diğeri - sitenin doğu tarafının ortasında - tapınaktan görünen aynı dev.

Kırmızı kumtaşından oyulmuş, tanınmayacak kadar yıpranmış olan Keşiş, yaklaşık 1,8 metre yüksekliğindedir. İnsansı, büyük gözleri ve dudakları olan insansı bir yaratığı tasvir ediyor. Sağ elinde Endonezya kris'i gibi dalgalı bir bıçağa benzeyen bir şey tutuyor. Sol elinde tokalarla bağlanmış bir kitap gibi görünen bir nesne var. Ancak, bu kitabın tepesinden, içine sanki bir kın içindeymiş gibi yerleştirilmiş bir şey çıkıyor.

Figür, belden aşağı balık pulu şeklinde bir süslemeyle kaplanmış ve sanki bu durumu daha da vurgulamak için heykeltıraş, bireysel pullara stilize balık başlarının görünümünü vermiştir. Poznansky,

"genel olarak balık" anlamına geldiğinde ikna edici bir şekilde ısrar ediyor. Bu durumda, Keşiş'in hayali veya sembolik bir "balık adam" portresi olduğunu varsaymak mantıklıdır. Aynı zamanda, bu hipotezi destekleyen büyük kabukluların kabartma görüntülerine sahip bir kemere sahiptir. Zaten ne anlama geliyordu?

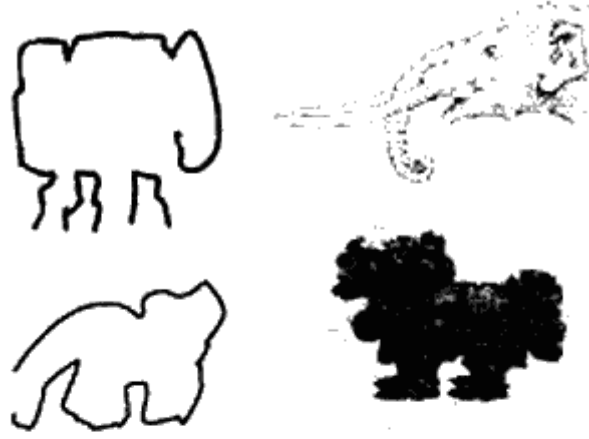
Buna biraz ışık tutabileceğini düşündüğüm yerel bir gelenek duydum. Çok eskidir ve "Adları Chullua ve Umantua olan balık kuyruklu gölün tanrılarında" bahseder. Efsane, balık benzeri figürler gibi, Mezopotamya mitlerinin uzak bir yankısı gibi görünüyor, eski zamanlarda Sümerlerin topraklarını ziyaret ettiği iddia edilen "akıl sahibi" amfibi yaratıklar hakkında hikayelerle dolu. Bu yaratıkların liderine Oannesh (veya Uan) adı verildi. Keldani tarihçi Berossus'a göre:

Berossus'un anlattığı geleneğe göre, Oannesh öncelikle bir eğitimciydi:

Oannesh'in arkadaşlarını betimleyen Babil ve Asur kabartmalarında, balıkadamları açıkça ayırt edebildim. Keşiş gibi kıyafetlerinde baskın olan balık pullarıydı. Ve Babil figürlerinin her iki elinde de tanımlanamayan nesneler vardı. Hatırladığım kadarıyla tam olarak aynı değillerdi ve daha sonra bunu doğrulama fırsatım oldu. Yine de, hala ortak bir şeyleri vardı.

Kalasasaya'nın bir başka büyük idolü, sitenin doğu kenarına, ana girişe bakan; yaklaşık 2,7 metre yüksekliğinde, heybetli bir gri andezit monolitidir. Garip omuzlarından dümdüz dışarı çıkmış geniş bir kafası ve uzayda bir yere bakıyormuş gibi görünen düz, ifadesiz bir yüzü var. Kafasında taç veya bir tür türban gibi bir şey var, saçları özellikle arkadan açıkça görülebilen dikey olarak asılı bukleler halinde düzgün bir şekilde düzenlenmiştir.

Bu figür aynı zamanda vücudun tüm yüzeyi üzerinde (bir dövme gibi) oldukça karmaşık bir oyma süsleme ile dekore edilmiştir. Keşiş gibi, belinin altında da balık pulları ve balık sembollerinden oluşuyor. Ayrıca elinde tanımlanamayan iki nesne var. Sol eldeki ciltli bir kitaptan çok bir kın gibi görünüyor; çatallı bir tutamak ondan dışarı çıkar. Sağ elinde - neredeyse silindirik bir şey, tutmayı kolaylaştırmak için ortada sivrilen, üst uç da incilir. Görünen o ki, bu madde iç içe geçmiş birkaç bölümden oluşuyor ama ne olduğunu tahmin etmek mümkün değil.

Самый верх слева: деталь Ворот Солнца в Тиауанако, изображающая плотнотелое животное с кобром и хвостом. Самый верх справа: реконструкция внешнего вида южноамериканского животного Силеопия отряда кобровых. Некогда были распространены в районе Тиауанако, но вымерли около 30000 лет до н.э. Низеру слева: гипотетическое животное, возможно, токодон, нарисованное обложку от фигурки Виракочы в Подземном храме. Низеру справа: другое предполагаемое изображение токодона из Тиауанако. Позднее изобретение на полуовальной образ жизни животного, близкого по привычкам к современному папиотому, такое был, как известно, токодон.

Слева: реконструкция внешнего вида токодона, южноамериканского животного, которое вымерло в XI тысячелетии до н.э.

KAYIP TÜRLERİN GÖRÜNTÜLERİ

Balık benzeri figürlerden Kalasasaya'nın kuzeybatı köşesinde bulunan Güneş Kapısı'na doğru yol aldım.

3,8 m genişliğinde, 3 m yüksekliğinde ve yaklaşık 0,5 m kalınlığında gri-yeşil andezit monolittir, ağırlıklarının 10 ton olduğu tahmin edilmektedir. Belki de bir tür Zafer Takı gibi düşünülmüş, sadece daha küçük, "hiçbir yerden hiçbir yere giden bir kapı" gibi görünüyordular. Taş işleme kalitesi son derece yüksektir ve yetkili araştırmacılar kapıyı "Amerika'nın arkeolojik harikalarından biri" olarak görmektedir. Bu kapılarla ilgili en gizemli şey, portalın üst demiri boyunca doğu cephesine oyulmuş sözde "friz takvimi".

Tam merkezde, frizin yükseltilmiş kısmında, bilim adamlarının Viracocha'nın başka bir hipostazı olduğunu düşündüğü görüntü hakimdir. Bu sefer korkunç bir tanrı-kralın suretinde belirir - tıpkı göksel ateşi çağırdığı gibi. Nazik baba doğası burada da yansıyor: yanaklarından şefkat gözyaşları akıyor. Bununla birlikte, yüzü sert ve sağlam, kraliyet tacı etkileyici ve her elinde bir şimşek var. En iyi çağdaş

mitologlardan biri olan Joseph Campbell, bu görüntünün şu yorumunu sunar: "Güneşin Kapıları aracılığıyla dünyaya akan lütuf, yok eden, ancak kendisi yok edilemez olan gök gürültüsü enerjisiyle aynıdır ..."

Frizin geri kalanını yavaşça inceledim. Bu, merkezi, yükseltilmiş bir görüntünün her iki tarafında üç sıra halinde (her biri sekiz tane) inşa edilmiş yirmi dört figürün güzelce dengelenmiş bir heykel kompozisyonudur. Bu rakamların bir takvim olarak iddia edilen işlevini açıklamak için pek inandırıcı olmayan birçok girişimde bulunuldu. Elbette bir nevi soğuk karikatür tarzında yapıldıkları söylenebilir. Viracocha'ya doğru formasyonda yürümelerinde gerçekten de matematiksel, neredeyse mekanik bir şey var. Bazıları kuş maskeleri takıyor, diğerleri sivri burunlu. Her birinin elinde tanrınıninkiyle aynı türde bir alet vardır.

Frizin alt kısmı bir "meander" süslemesi ile doldurulur - basamaklı piramitler şeklinde geometrik bir şekil dizisi, sürekli bir çizgide çizilir, ancak sonraki her biri bir öncekine göre döndürülecek şekilde. Bu süslemenin aynı zamanda bir takvim işlevini de yerine getirdiği varsayılmıştır.

Sağdaki üçüncü sütunda (ve soldaki üçüncü sütunda, ama o kadar net değil) kulakları, dişleri ve hortumu olan bir fil kafasının oldukça belirgin bir görüntüsünü çıkarmayı başardım. Bu sürpriz oldu, çünkü filler Yeni Dünya'da yaşamıyor. Ancak daha sonra öğrendiğim gibi tarih öncesi çağlarda yaşadılar. MÖ 10.000 civarında aniden yok olmadan önce, özellikle güney And Dağları'nda çok sayıdaydılar. e. Bunlar, Güneş Kapıları'nda tasvir edilen "fillere" benzer, dişleri ve gövdesi olan fil benzeri hortum olan Cuvieronius türünün temsilcileriydi.

Bu fillere daha iyi bakmak için yaklaştım. Daha yakından incelendiğinde, her görüntünün boyundan boyuna iki tepeli akbaba başından oluştuğu ortaya çıktı (püsküller "kulakları" ve boyunların üst kısımları "dişleri" oluşturur). Ortaya çıkan hayvanları filler olarak algıladım, özellikle bir nesneyi diğerinin yardımıyla tasvir etmeyi seven Tiahuanaco heykeltıraşlarının favori tekniğini zaten bildiğim için. Yani, açıkça insan yüzündeki net bir insan kulağı, bir kuş kanadına dönüşebilir. Benzer şekilde, balık ve akbabaların başlarından muhteşem bir taç, bir kuşun başından ve boynundan bir kaş birleştirilebilir, bir ayakkabının burnu bir hayvanın başı olabilir, vb. Bu nedenle, böyle düşünülmemelidir. akbaba başlarından oluşan filler bir tesadüf, bir optik yanılsamadır. ; bu, frizin sanatsal tarzının ruhuna oldukça uygundur.

Güneş Kapıları'na oyulmuş stilize hayvan figürleri arasında soyu tükenmiş başka türler de bulunabilir. Araştırmacıların bunlardan birinin , suda ve karada yaşayan, yaklaşık 2,7 metre uzunluğunda ve omuzlarında 1,5 metre yüksekliğinde üç parmaklı bir memeli olan Toxodon [13 olduğunu kesin olarak tanımladığını biliyordum](#). Dıştan, bir gergedan ve bir su aygırı olan kısaltılmış ve kısa bacaklı bir melez gibi görünüyordu. Cuvieronius türleri gibi, Toxodon da Güney Amerika'da geç Pliyosen'de (1.6 milyon yıl önce) çok yaygındı ve yaklaşık 12.000 yıl önce Pleistosen'in sonunda soyu tükendi.

Kanımca, tüm bunlar Tiahuanaco'nun Pleistosen sonuna kadar olan astroarkeolojik tarihlendirmesini destekleyen güçlü bir argüman gibi göründü ve şehrin sadece 1500 yaşında olduğu şeklindeki klasik görüşün altını oydu. Toksodon imgesi, sanatçının görmesi gereken başka nereden gelebilirdi? Okuyucunun dikkatini, yalnızca Güneş Kapısı frizine oyulmuş 46 toksodon başlığına çekiyorum. Buna ek olarak, görüntüleri Tiahuanaco'da bulunan çok sayıda çanak çömlek parçasında bulundu. Daha da inandırıcı olanı, üç boyutlu heykel görüntüleridir. Resimleri bulunan diğer soyu tükenmiş türler, modern atlardan biraz daha büyük olan ve üç parmaklı ayaklı dört ayaklı hayvanlar Sheldoterium ve Macrauchenia'dır.

Bir anlamda Tiwanaku, soyu tükenmiş hayvanların taşta ölümsüzleştirilmiş görüntülerini içeren bir tür albüm.

Ama bir noktada doğa bilimcinin vakayinamesi sona erdi. Şehre karanlık çöktü. Bu ani sonun kendisi taşta kazınmıştı - bu eşsiz sanatsal yaratım parçası olan Güneş Kapısı asla tamamlanmadı. Frizdeki bazı kusurlara bakılırsa, Poznanski'nin sözleriyle, "son rötuşları yaptığı sırada" oymacıyı ani ve korkunç bir şeyin "keskisini sonsuza kadar düşürmesine" neden olduğu görülüyor.

12. Bölüm

VIRACOCA'NIN SONU

10. bölümde, Tiahuanaco'nun Titicaca Gölü kıyılarında, gölün şimdikinden çok daha geniş ve otuz metre daha derin olduğu bir zamanda nasıl bir liman olarak inşa edildiğinden bahsetmiştik. Şehrin amacı, liman tesisleri tarafından açıkça kanıtlanmıştır: taş ocağından teslim edilen eski kıyı şeridinde su basmış iskeleler, barajlar ve bloklar. Profesör Poznanski'ye göre, Tiahuanaco, MÖ 15.000'den beri aktif olarak bir liman olarak kullanıldı. e. - [Kalasasaya'nın](#) yapım tarihi, göl kıyılarına göre konumu değişene kadar 5000 yıl daha bu sıfatla kullanılmaya devam etmiştir .

12.000 yıl önce, Titicaca Gölü bugün olduğundan yaklaşık 30 metre daha derin olduğunda, Tiahuanaco bir adadaydı.

Bu dönemde, liman kentinin ana limanı, şimdi Puma Punku (Puma Kapısı) olarak bilinen Kalasasaya'nın birkaç yüz metre güneybatısındaydı. Burada Poznański'nin kazıları, "gerçek bir iskelenin, görkemli bir iskelenin... yüzlerce geminin aynı anda ağır yüklerinden yüklenebildiği ve boşaltılabildiği" her iki tarafında yapay kökenli tabanın iki derinleşmesini ortaya çıkardı.

İskeleyi oluşturan bloklardan biri hala yerinde duruyor, ağırlığı yaklaşık 440 ton. Diğerleri 100 ila 150 ton arasındadır. En büyük monolitlerin çoğunun, I-kirişlere benzeyen metal kirişlerle birbirine bağlandığı açıkça görülmektedir. Bildiğim kadarıyla tüm Güney Amerika'da bu duvarcılık tekniği sadece Tiahuanaco'nun bina yapılarında bulunuyor. Bu yere ek olarak, Yukarı Mısır'da, Nil üzerindeki Elephantine Adası'nın harabelerinde sadece aynı şekle sahip oluklar [gözlemlenmiştir](#).

Diğer şeylerin yanı sıra, birçok antik blokta yansımalar ve haç işareti oluşturur. Tekrar tekrar, özellikle sıklıkla Puma Punku'nun kuzeyinde meydana gelir. Bu sembol her yerde aynı forma sahiptir: çifte haç, mükemmel şekilde dengelenmiş ve uyumlu, sert gri taşa derinden kesilmiş çizgilerle açıkça tanımlanmıştır. Ortodoks tarihsel kronolojiye göre bile bu haçlar en az 1500 yaşında. Başka bir deyişle, burada, ilk İspanyol misyonerlerin Altiplano'ya gelmesinden tam bin yıl önce, açıkça Hristiyanlığa aşina olmayan insanlar tarafından oyulmuştur.

Bu arada, Hristiyanlar haçı nereden aldılar? Bence sadece İsa Mesih'in çarmıha gerildiği yapının şeklinden değil. Tarihi muhtemelen çok daha eskidir. Eski Mısırlılar haça çok benzeyen bir hiyeroglif ("anch" veya "crux ansata") yaşamı, yaşamın nefesini, sonsuz yaşamı temsil etmek için kullanmadılar mı? Bu işaret Mısır'dan mı geliyor, yoksa şecere başka bir yerden mi, daha da eski çağlardan mı uzanıyor?

Kafamda tüm bu düşüncelerin karmaşasıyla Puma Punku'yu dolaştım. Benden önce, Poznansky'ye göre, uzun otlarla büyümüş (yüz metre uzunluğunda bir dikdörtgen açısından), oldukça sağlam bir boyutta alçak piramidal bir tepe ortaya çıktı, Poznansky'ye göre, korkunç bir doğal afet sırasında kibrit gibi etrafa dağılmış düzinelerce hacimli blok. Tiahuanaco'nun başına yeni çağdan önce 11. binyılda geldi.

Poznański'ye göre, Tiahuanaco'nun ölümünün doğrudan nedeninin sel olduğu gerçeği, " *göl florasının temsilcilerinin (Palustrina culminea, P. andecola, Planorbis titicacensis ve diğerleri) iskeletlerle birlikte tortuda varlığı ile kanıtlanmıştır. felakette ölen insanların. Ayrıca aynı alüvyon tabakasında modern bogas ailesinden Orestias balıklarının kemikleri bulundu...* "

İnsan ve hayvanların iskelet parçalarının da "işlenmiş taşlar, aletler, aletler ve sayısız diğer eşyalarla birlikte kaotik bir karmaşa içinde" yattığı bulunmuştur. Tüm bunların bir çeşit kuvvet tarafından

sürüklendiği, kırıldığı ve bir yığının içine döküldüğü görülebilir. İki metre derinliğinde bir çukur kazma zahmetine katlanan kimse, tüm bu kemiklerin, seramiklerin, mücevherlerin, alet ve aletlerin toplanıp, suyun yıkıcı gücü ve toprağın ani hareketleri ile birleştiğini inkar edemezdi... çökelti tüm tarlaları kaplıyor bina molozları, u Titicaca kabuklarıyla karıştırılmış göl kumu, kırılmış feldispat ve duvarlarla çevrili kapalı alanlarda biriken volkanik kül..."

Tiahuanaco'nun ölüm nedeninin doğal bir afet olduğuna şüphe yok. Ve eğer Poznansky haklıysa, bu 12.000 yıldan fazla bir süre önce oldu. Daha sonra, sular çekildiğinde, "Altiplano kültürü daha önce elde edilen yüksek gelişme düzeyine geri dönememekle kalmadı, aynı zamanda daha da derin bir düşüşe geçti."

MÜCADELE VE Terk

Bu süreç, Titicaca Gölü'nü Tiahuanaco'yu kuşatmaya zorlayan depremlerin bölgedeki birçok hareketin sadece ilki olmasıyla hızlandı. Başlangıçta gölün seviyesinin yükselmesine, bankalarını taşmasına neden oldular ve daha sonra Titicaca'nın derinliğini ve alanını yavaş yavaş azaltarak tam tersi sonuçlara yol açmaya başladılar. Yıllar geçtikçe göl, amansızca ekonomik yaşamında büyük rol oynayan büyük şehri sudan çekerek santim santim kurumaya devam etti.

Aynı zamanda, Tiahuanaco bölgesinde iklimin daha soğuk ve mahsul yetiştirmek için daha az elverişli hale geldiğine dair kanıtlar var, bu yüzden ne mısır ne de patatesler artık tam olarak olgun değil.

Karmaşık bir olaylar zincirinin tüm çeşitli unsurlarını bir araya getirmek kolay olmasa da, Tiahuanaco'nun geçici olarak taşmasına neden olan kritik sismik bozulma dönemini göreceli bir sakinlik döneminin izlediği görülüyor. Sonra yavaş ama emin adımlarla iklim kötüleşmeye ve soğumaya başladı. Sonunda, bu, nüfusun And Dağları'ndan, var olmak için bu kadar şiddetli bir şekilde savaşmanın gerekmediği yerlere kitlesel bir göçüne yol açtı.

Görünüşe göre, yerel efsanelerde "Viracocha halkı" olarak adlandırılan Tiahuanaco'nun son derece uygar sakinleri savaşmadan geri çekilmediler. Altiplano'nun tamamında, bozulan iklimi bir şekilde telafi etmeyi amaçlayan son derece bilimsel tarımsal deneylerin büyük bir ustalık ve özenle yürütüldüğüne dair kanıtlar var. Örneğin, son araştırmalar, eski zamanlarda bu bölgede birisinin, birçok zehirli yayla bitkisinin ve yumrularının kimyasal bileşiminin şaşırtıcı derecede karmaşık analizlerini yaptığını göstermiştir. Ve bu analizler, potansiyel olarak yenilebilir sebzelerin zararsız hale getirilmesi için detoksifikasyon teknolojisinin geliştirilmesiyle birleştirildi. Washington Üniversitesi'nde antropoloji yardımcı doçenti olan David Broman, bugüne kadar "bu teknolojinin geliştiricilerinin gidişatına dair tatmin edici bir açıklama yok" diye itiraf [ediyor16](#).

Keza aynı dönemde, henüz bilimin ortaya koymadığı biri, gölün ayrılan sularından yeni açığa çıkan topraklarda yükseltilmiş tarlalar oluşturmakta çok ileri gitmiştir. Bu, zeminin karakteristik olarak değişen yükselme ve çökme bantlarıyla sonuçlandı. Bu yükseltilmiş platformların ve sığ kanalların amacını ancak yüzyılımızın 60'larında anlamak mümkün oldu. Bugün görülebilen bu "waru-waaru", yerel Kızılderililerin dediği gibi, tarih öncesi zamanlarda yaratılmış, ancak "modern arazi kullanım sistemlerini aşmış" bir agroteknik kompleksin parçası olduğu ortaya [çıktı](#).

Son yıllarda, bu alanlardan bazıları arkeologların ve agronomistlerin ortak çabalarıyla ekildi. Bu deneysel arazilerde patateslerin en verimli modern tarlalardan üç kat daha fazla verim sağladığı ortaya çıktı. Bir keresinde, alışılmadık derecede sert bir donma sırasında, soğuk "deney alanlarındaki bitkilere neredeyse hiç zarar vermedi". Ertesi yıl, yükseltilmiş şeritlerdeki mahsuller, "daha sonra komşu çiftçinin tarlalarını sular altında bırakan bir selden", acı veren bir kuraklıktan etkilenmedi. Adını kimsenin bile bilmediği çok eski bir kültür tarafından icat edilen bu basit ama etkili tarım sistemi o kadar başarılı oldu ki Bolivya hükümeti ve uluslararası kalkınma ajanslarından büyük ilgi gördü ve şu anda dünyanın diğer bölgelerinde test ediliyor. .

YAPAY DİL

Tiahuanaco ve Viracoches'in bir başka mirası, belki de bazı dilbilimcilerin dünyanın en eskisi olarak kabul ettiği yerel Aymara Kızılderililerinin konuştuğu dilde gizlidir.

1980'lerde Bolivyalı bilgisayar bilimcisi Ivan Guzmán de Rojas, yanlışlıkla Aymara dilinin sadece çok eski değil, aynı zamanda "icat edilmiş" olduğunu keşfetti - kasıtlı ve ustaca inşa edildi. Bu açıdan en dikkat çekici sözdizimi, böylesine "katı" bir yapıya sahip olması ve o kadar açık olmasıdır ki, normal bir "organik" dil için inanılmaz olurdu [18](#). Bu sentetik ve son derece organize yapı, Aymara dilinin makine çevirisi için kolayca bir bilgisayar algoritmasına dönüştürülebileceği anlamına gelir. "Aymara algoritması geçişli bir köprü dili olarak kullanılıyor. Orijinali Aymara'ya çevriliyor ve o zamandan beri başka dillere çevriliyor."

Bugün Tiahuanaco civarında söz dizimi bir bilgisayarla çok uyumlu yapay bir dilin konuşuluyor olması bir tesadüf değil mi? Belki Aymara dili, efsanelerin Viracoci'ye atfettiği bilimsel mirasın bir parçasıdır? Eğer öyleyse, bu mirasta başka neler var? Fetihten önceki 10.000 yıl içinde bu bölgede ortaya çıkan birçok kültürün zenginliğine ve çeşitliliğine değerli bir katkı yapmış olabilecek başka hangi eski ve unutulmuş bilgelik parçaları etrafa dağılmış durumda? Belki de Nazca'da çizgiler çizmeyi mümkün kılan ve İnkaların atalarının "imkansız"ı gerçekleştirmelerine - Machu Picchu ve Sacsayhuaman'da taş duvarlar inşa etmelerine yardımcı olan bu parçaların bazılarını sahip olma mı?

MEKSİKA

Pek çok efsanenin söylediği gibi Pasifik Okyanusu'nun "sularında yürüyen" veya "denizde harika bir şekilde hareket eden" Viracocha halkını kafamdan çıkaramadım.

Bu denizciler nereye gitti? Amaçları neydi? Ve neden yenilgiyi kabul edip oradan ayrılmadan önce Tiahuanaco'ya tutunmak için bu kadar özenli çaba gösterdiler? Belki de onlar için özel bir anlamı olan burasıydı?

Altiplano'da, La Paz'dan Tiahuanaco'ya ve arkaya sürekli geziler eşliğinde birkaç hafta çalıştıktan sonra, ne eski uygarlıkların anlayışımızın ötesindeki kalıntılarının ne de metropol kütüphanelerinin bana yeni bir şey verebileceğini anladım. Yanıtlar. Bolivya yolu soğumuş gibi görünüyor...

Ve sadece 3000 kilometre kuzeyde, Meksika'da onu tekrar bulmayı başardım.

3. Bölüm

Tüylü Yılan

Orta Amerika

13. Bölüm

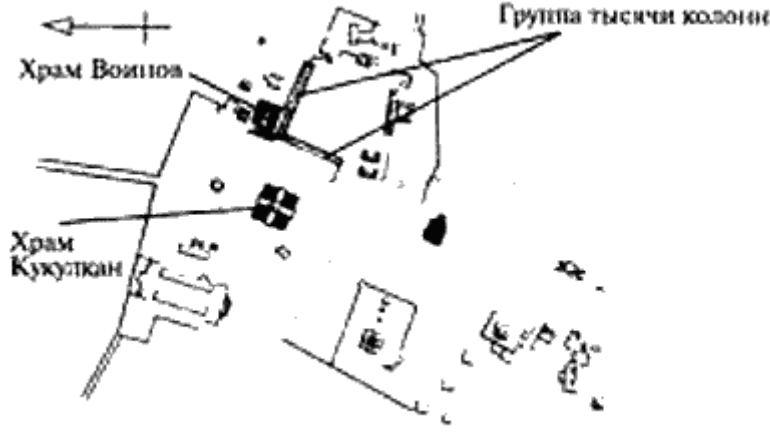
DÜNYANIN SONUNDA KAN VE ZAMAN

Tam arkamda, neredeyse 30 metre yüksekliğinde, ideal bir ziggurat, Kukulkan Tapınağı duruyordu. Dört merdivenin her biri 91 basamaklıydı. Üst platform dikkate alındığında, toplam adım sayısı 365'tir - bir güneş yılındaki tam gün sayısı. Yapının geometrisi ve oryantasyonu inanılmaz bir hassasiyetle korundu, bu da gizemli olduğu kadar dramatik bir sonuç elde etmeyi mümkün kıldı: ilkbahar ve sonbahar ekinokslarının günlerinde, basamaklarda bir İsviçre kronometresinin doğruluğu ile. kuzey merdiveni, ışık ve gölge üçgenlerinden dev bir kıvrılan yılan görüntüsü oluşturdu. Bu yanılsama tam olarak 3 saat 22 dakika sürmüştür.

Kukulkan tapınağından doğuya yöneldim. Önümde, Orta Amerika halklarının mimari unsurlar olarak sütunlar yaratmayı başaramadığına dair yaygın yanlış kanıyı çürüten, bir zamanlar devasa bir çatıyı destekleyen beyaz taş sütunlardan oluşan bir orman duruyordu. Güneş, bulutsuz bir gökyüzünün şeffaf mavisinde acımasızca parlıyordu ve bu yerlere özgü serin, derin gölgeler onları çekiyordu. Yanından geçtim ve yakındaki Savaşçılar Tapınağı'na çıkan dik basamakların dibine ulaştım.

Merdivenlere çıkarak yukarı çıktım ve Chacmool idolünün devasa figürünü gördüm. Garip bir şekilde gergin ve beklenti dolu bir duruşla yarı yatıyordu, yarı oturuyordu. Dizler bükülmüş, kalın baldırlar

kalçalara, topuklar kalçalara, dirsekler yere yaslanmış, eller karnına katlanmış, boş bir tabak tutulmuştur. Sırt, sanki idol kalkmaya çalışıyormuş gibi dengesiz bir pozisyonda görünüyordu. Bunu yapsaydı, boyu sanırım iki buçuk metre olurdu. Geriye yaslandığında bile, vahşi ve acımasız enerjiyle dolu, sıkıştırılmış bir yay gibiydi. İnce dudaklı, amansız kare yüzü, oyulduğu taş kadar sert ve kayıtsız görünüyordu. Geleneksel olarak karanlığı, ölümü ve siyahı temsil eden gözler batıya çevrildi.

Chichen Itza

Kasvetli bir ruh hali içinde, Kolomb öncesi zamanlarda insan kurbanının burada sıralandığı gerçeğini yansıtarak "Savaşçıların Tapınağı" nın basamaklarını tırmanmaya devam ettim. Chacmool'un midesine bastırıldığı boş tabak, parçalanmış kalpler için tasarlanmıştı. 16. yüzyılda bir İspanyol görgü tanığının dediği gibi:

Hangi kültür bu tür adetleri besleyebilir ve teşvik edebilir? Burada, Chichen Itza'da, 1200 yıldan daha eski kalıntılar arasında, Maya ve Aztek kültürlerinin unsurlarını birleştiren bir "melez" toplum oluşmuştur. Bu toplum, zalim ve barbarca törenlere bağlılığında hiçbir şekilde bir istisna değildi. Tam tersine, yerel, Meksika kökenli tüm büyük uygarlıklar, ritüel olarak insanları öldürmeye izin verdiler.

Katlîam

Ayağa kalktım ve üç bin yıllık kültürü Orta Amerika'nın "kültürlerin anası" olarak adlandırılan Olmecelerin yarattığı Bebek Kurbanının sunağına baktım. Bir metreden uzun gri bir granit bloğuydu. Yan yüzlerine tuhaf başlıklı dört kişinin rölyef görüntüleri oyulmuştur. Her biri ellerinde sağlıklı, iyi beslenmiş bir çocuk tutuyordu, çocukların umutsuzca direndiği açıktı. Sunağın arka tarafı süslemesizdi, ancak ön tarafta, cansız bir şekilde asılı bir beden sunar gibi elinde tutan belirli bir figür vardı.

Olmeceler, eski Meksika'daki en erken gelişmiş uygarlık olarak kabul edilir. İnsan kurban etme prosedürü aralarında oldukça yaygındı. İki buçuk bin yıl sonra, zaten fetih sırasında, Aztekler, et ve kan

haline gelen eski geleneklerini değiştirmeyen, bölgenin son (ancak kapsamda değil) insanları olduğu ortaya çıktı. .

Ve bunu fanatiklerin coşkusıyla yaptılar.

Özellikle, Azteklerin sekizinci ve en güçlü imparatoru Auitzotl'un "Tenochtitlan'daki Huitzilopochtli tapınağının kutsanmasını kutladığı, dört gün boyunca çalışan rahip ekiplerinin önünde dört sıra tutsak sıraya koyduğu, onları öbür dünyaya göndermek. Toplamda, bu törende 80.000'den az insan öldürüldü.

Aztekler kurban edilenlerin derilerini giymeyi severdi. İspanyol misyoner Bernardino de Sahagún, fetihten kısa bir süre sonra şu törenlerden birine katıldı:

Bir başka toplu kurban İspanyol tarihçi Diego de Durán tanık oldu. Bu sefer o kadar çok kurban vardı ki tapınağın basamaklarından aşağı akan kanları "yerde bütün su birikintileri oluşturdu". Genel olarak, bazı tahminlere göre, 16. yüzyılın başında Aztek imparatorluğundaki insan kurbanlarının sayısı yılda 250 bine ulaştı.

Bu manik cinayetin amacı neydi? Azteklerin kendilerine göre, bu dünyanın sonunu geciktirmek için yapıldı.

BEşİNCİ GÜNEşİN ÇOCUKLARI

Meksika'da kendilerinden önce gelen birçok halk ve kültür gibi, Aztekler de evrenin büyük döngüler halinde var olduğuna inanıyorlardı. Rahipler, insan ırkının yaratılmasından bu yana, bu tür dört döngünün veya "Güneşlerin" çoktan geçmiş olduğundan kuşku duymayan bir şey olarak konuştular. Fetih zamanında, beşinci Güneş çoktan doğuyordu. Bugün insanlık aynı çağda yaşıyor. Aşağıdakiler, Aztek uygarlığı ile ilgili nadir bir yazılı kayıt koleksiyonu olan Vatikan-Latin Kodeksi'nden alınan bir kronolojidir:

Aztek döneminin İspanyol fetihlerinden kurtulan bir başka anıtı, kraliyet hanedanının altıncı hükümdarı Akayacatl'ın "Güneş Taşı" dır. Bu devasa monolit, 1479'da bazalttan oyulmuştur. 24.5 ton ağırlığındadır. Her birinin etrafında karmaşık bir sembolik yazıtın yapıldığı birkaç eşmerkezli daireyi tasvir ediyor. Yukarıda bahsedilen "Kod"da olduğu gibi, bu yazıtlar dünyanın zaten dört çağ veya Güneş yaşadığını bildirmektedir. Birincisi, en eskisi, jaguar tanrısı Oselotonatius tarafından temsil edilir: "Bu Güneş sırasında tanrılar tarafından yaratılan devler yaşadı, ancak daha sonra jaguarlar tarafından saldırıya uğradı ve yutuldu." İkinci Güneş, yılanların başı, hava tanrısı Ehecoatl tarafından temsil edilir: "Bu dönemde insan ırkı kasırgalar tarafından yok edildi ve insanlar maymuna dönüştü." Üçüncü Güneş'in sembolü, yağmurun ve göksel ateşin efendisidir: "Bu çağda, her şey gökten gelen ateşli yağmur ve lav akıntıları tarafından yok edildi. Bütün evler yandı. İnsanlar felaketten kaçmak için kuşlara dönüştü." Dördüncü Güneş, yağmur tanrıçası, tanrıça Chalchiuhtlicue tarafından temsil edilir: "Yıkım, şiddetli yağmurlar ve seller şeklinde geldi. Dağlar yok oldu ve insanlar balığa dönüştü."

Beşinci Güneş'in şu anki döneminin sembolü, güneş tanrısı Tonatiu'nun kendisinin yüzüdür. Dilinin ağzından obsidiyen bir bıçak şeklinde dışarı çıkması, tanrının insan kanı ve kalpleriyle beslenmesi gerektiğini gösterir. İlerlemiş yaşından dolayı yüzü kırışmış, Olin hareketinin sembolünden çıkmış gibi görünüyor.

Beşinci Güneş neden "Hareket Güneşi" olarak bilinir? Çünkü, "eskilerin dediği gibi: bu çağda dünyanın bir hareketi olacak ve ondan hepimiz yok olacağız."

Bu felaket ne zaman olacak? Aztek rahiplerinin dediği gibi yakında. Beşinci Güneş'in zaten çok yaşlı olduğuna ve döngüsünün sonuna yaklaştığına inanıyorlardı (dolayısıyla Tonatiu'nun yüzündeki kırışıklıklar). Eski Orta Amerika gelenekleri, bu çağın doğuşunu uzak zamanlara - Hristiyan takvimine göre MÖ dördüncü binyıla - atıfta bulunur. Aztekler zamanında, bir dönemin sonunu hesaplama yöntemi unutulmuştu.

Bu önemli bilgi olmadan, yaklaşan felaketi geciktirme umudunun yalnızca insan kurbanlarıyla bağlantılı olduğu ortaya çıktı. Elbette, Aztekler kendilerini, Beşinci Güneş'in hayatını kurtarmak için tutsakları Tonatiu'nun kanını içme ve savaşma kutsal göreviyle emanet edilen seçilmiş insanlar olarak görüyorlardı.

Amerikan tarihinin büyük otoritesi Stuart Fiedel, bunu şöyle özetledi: "Aztekler, geçmişte dört kez meydana gelen evrenin yıkımını önlemek için, tanrıları sürekli olarak beslemek gerektiğine inanıyorlardı. insan kalpleri ve kan. Bu inanç, küçük değişikliklerle, Orta Amerika'nın bütün büyük uygarlıkları tarafından paylaşıldı. Bununla birlikte, Azteklerin aksine, bazı eski halklar, Beşinci Güneş'in sonunu işaret edecek olan büyük dünya kaymasını tam olarak ne zaman bekleyeceklerini hesapladılar.

TAŞIMA İŞİĞİ

Olmec döneminden, karanlık, tehditkar heykeller dışında hiçbir anıt bize inmedi. Ancak haklı olarak Yeni Dünyanın en büyük antik uygarlığı olarak kabul edilen Mayalar, geride değerli takvimler bırakmışlardır. Onları modern kronoloji sistemine göre anlattıktan sonra, gizemli yazıtlarından ilginç bilgiler çıkarılabilir: Beşinci Güneş'in 23 Aralık 2012'de sona ermesi gerektiği ortaya çıktı.

20. yüzyılın sonlarındaki rasyonel-entelektüel iklimde, kıyamet kehanetlerini ciddiye almak hiç de moda değil. Onları batıl inançların ürünü olarak görmek ve sessizce görmezden gelmek adettendir. Bu arada, Meksika'da seyahat ederken, zaman zaman içimden bir ses bana şöyle fısıldıyordu: Neden eski efsaneleri dinlemiyorsun? Demek istediğim, bu kehanetin yazarlarının her zaman olduğunu düşündüğümüz batıl inançlı vahşiler olmamalarına dair çılgınca, küçücük bir şans var mı? Ya bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlarsa? Ya Beşinci Güneş'in sona ereceği tarihle ilgili tahminleri doğru çıkarsa?

Başka bir deyişle, dünyanın derinliklerinde bir yerde, Maya bilgelerinin öngördüğü korkunç bir jeolojik felaket zaten olgunlaşıyor ...

Peru ve Bolivya'da İnkaların ve onların seleflerinin tam anlamıyla zamanlama fikrine takıntılı olduklarını öğrendim. Şimdi, Meksika'da, dünyanın sonunun tarihini belirlediklerine inanan Maya halkının da aynı takıntıya sahip olduğunu gördüm. Bu insanların bakış açısından, dünyadaki her şey sayılara iniyor. Sadece hangi sayıların olaylarla ilişkili olduğuna bakılması gerektiğine ve kişinin zamanlarını doğru bir şekilde tahmin edebileceğine inanıyorlardı. Ve Orta Amerika halklarının geleneklerine çok canlı bir şekilde yansıyan, insanlığın yıkıma yakınlığının bariz periyodikliğini görmezden gelemeyeceğimi hissettim. Bu arada, devler ve sellerle ilgili efsaneler de dahil olmak üzere bu efsaneler, uzak And Dağları'nda var olan benzerlerine ürkütücü bir şekilde yakındır.

Bu arada, başka bir araştırma zincirinden geçme niyetim artıyordu. Efsaneye göre eski zamanlarda denizden Meksika'ya yelken açan Quetzalcoatl adında sakallı beyaz tenli bir tanrı ile ilgiliydi. Matematiksel formüllerin icadı ve daha sonra Maya'nın yargı gününü hesaplamasına izin veren geliştirilmiş bir takvim ile kredilendirilen Quetzalcoatl'dır. Buna ek olarak, And bölgesi halklarının geleneklerinden soluk yüzlü tanrı Vira-kocha'yı çarpıcı bir şekilde andırıyordu ve Tiahuanaco'da "karanlık zamanında" ortaya çıktı ve beraberinde ışık hediyeleri şeklinde getirdi. ve medeniyet.

14. Bölüm

YILAN İNSANLAR

Daha önce uzak And Dağları'nın sakallı tanrısı Viracocha'nın efsanelerini incelemeye çok zaman ayırdıktan sonra, antik Meksika panteonunun ana tanrısı Quetzalcoatl'ın açıklamalarının şaşırtıcı derecede tanıdık geldiğini gördüm.

Örneğin, 16. yüzyıl İspanyol tarihçi Juan de Torquemada tarafından kaydedilen Meksika'dan Kolomb öncesi bir efsanede, Quetzalcoatl'ın "uzun sakallı, kızıl, açık tenli bir adam" olduğu söylenir. Başka bir kaynak onun hakkında şunları söylüyor: beyaz bir adamdı, yüksek alınlı, iri gözlü, uzun saçlı ve büyük gür sakallı (la barba grande y redonda) iri bir adamdı. Üçüncüsünde şu şekilde karakterize edildi:

Özellikle şaşırtıcı bir geleneğe göre, bu bilge öğretmen *"küreklerin yardımı olmadan kendi kendine hareket eden bir teknede denizin ötesinden geldi. İnsanlara yemek pişirmek için ateşi kullanmayı öğreten uzun boylu, sakallı beyaz bir adamdı. Ayrıca evler inşa etti ve çiftlere karı koca olarak birlikte yaşamayı öğretti. O günlerde insanlar sık sık kavga ettiğinden, onlara barış içinde yaşamayı öğretti.*

MEKSİKA İKİZ VİRAKOKİSİ

Okuyucu, Viracocha'nın And Dağları'nda çeşitli isimler altında seyahat ettiğini hatırlayacaktır. Quetzalcoatl da aynısını yaptı.

Orta Amerika'nın bazı bölgelerinde (özellikle Kiş Mayaları arasında) buna Gukumats deniyordu. Chichen Itza gibi başka yerlerde Kukulkan olarak biliniyordu. Bu isimlerin her ikisi de yerel lehçelerden çevrildiğinde tamamen aynı anlama geldikleri ortaya çıktı: Tüylü Yılan. Bu arada, Quetzalcoatl da tercüme edilmiştir.

Özellikle Mayalar arasında, açıklamaları Quetzalcoatl'ın görünümünün tanımına çok yakın olan başka tanrılar da vardı. Bunlardan biri, büyük eğitimci Wotan, açıklamalara göre açık tenliydi, sakallıydı ve uzun bir gömlek giyiyordu. Bilim adamları adını tercüme edemediler, ancak Quetzalcoatl'ınki gibi sembolü bir yıldı. Bir diğer ilgili tanrı, Maya şifa tanrısı, uzun gömlekli sakallı bir kişi olan Itzamana'ydı, sembolü bir çingiraklı yıldı.

Tüm bunlardan, önde gelen uzmanlara göre, İspanyol tarihçiler tarafından fetih sırasında derlenen Meksika efsanelerinin çoğu zaman çok eski sözlü geleneklerin iç içe geçmesi ve birleşiminin ürünü olduğu sonucu çıkıyor. Ancak aynı zamanda, arkalarında bazı tarihsel gerçeklerin olduğu izlenimi edinilir. En yetkili Maya araştırmacısı Sylvanus Griswold Morley'e göre:

Tüm efsaneler, Quetzalcoatl'ın (aka Kukulkan, Gukumats, Wotan, Itzamana...) Orta Amerika'ya uzaklardan ("Doğu Denizi" nedeniyle) geldiğini ve ardından tekrar aynı yöne yelken açtığını, herkesin büyük üzüntüsüne kadar açık bir şekilde belirtir. Efsaneler, bir gün geri döneceğine ciddi bir şekilde söz verdiğini ekliyor - Viracocha ile basit bir tesadüf olarak görülemeyecek kadar doğru bir benzetme. Ek olarak, Viracocha'nın Pasifik Okyanusu'nun dalgaları üzerinden ayrılışının And irfanında büyümlü bir olay olarak tanımlandığını hatırlayalım. Quetzalcoatl'ın Meksika'dan ayrılması da oldukça garip görünüyor: "bir yılan salı üzerinde" yelken açtığını söylüyorlar.

Genel olarak, Morley'nin Maya ve diğer halkların mitlerinin gerçek gerçek arka planını araştırmasında haklı olduğunu hissettim. Görünüşe bakılırsa, efsanelere bakılırsa, Quetzalcoatl (aka Kukulkan, vb.) adlı sakallı, açık tenli bir yabancı tek bir kişi değil, tek bir yerden gelen ve tek bir yere ait olan birkaç kişiydi, ancak açıkça bir Hint etnik tipi değildi. (sakal, açık ten, vb.). [19 . ancak ortak bir yılan sembolüne sahip biraz farklı tanrılardan](#) oluşan bütün bir ailenin varlığı hakkında böyle bir hipotez lehine, özellikle, birçok kaynağa göre, Quetzalcoatl - Kukulkan - Itzamana'ya " refakatçiler" veya "asistanlar".

Maya "Chilam-Balam Kitapları"nın eski dini metinlerinin koleksiyonunda verilen bazı mitlerde, Yucatan'ın ilk sakinlerinin "Yılan Halkı" olduğu bildirilir. Liderleri "Doğu'nun Yılanı", el koyarak iyileştiren ve ölümleri diriltebilen büyük bir hekim olan Itzaman'ın önderliğinde doğudan gemilerle yola çıktılar.

Başka bir efsanenin dediği gibi "Kukulkan", "ikisi balık tanrısı, diğer ikisi tarım tanrısı ve biri daha gök gürültüsü tanrısı olan on dokuz arkadaşıyla yelken açtı ... Yucatan'da kaldılar. On yıl. Kukulkan bilge yasalar yarattı, ardından yelkeni kaldırdı ve yükselen güneş yönünde kayboldu ... "

İspanyol tarihçi Las Casas'a göre: "Yerliler, eski zamanlarda, lideri Kukulkan olarak adlandırılan yirmi kişinin Meksika'ya geldiğini söylüyor ... Gevşek gömlekler ve sandaletler giydiler, uzun sakalları ve açık kafaları vardı ... Kukulkan insanlara öğretti barış içinde yaşama sanatını öğretti ve onlara çeşitli önemli aletlerin nasıl yapıldığını öğretti..."

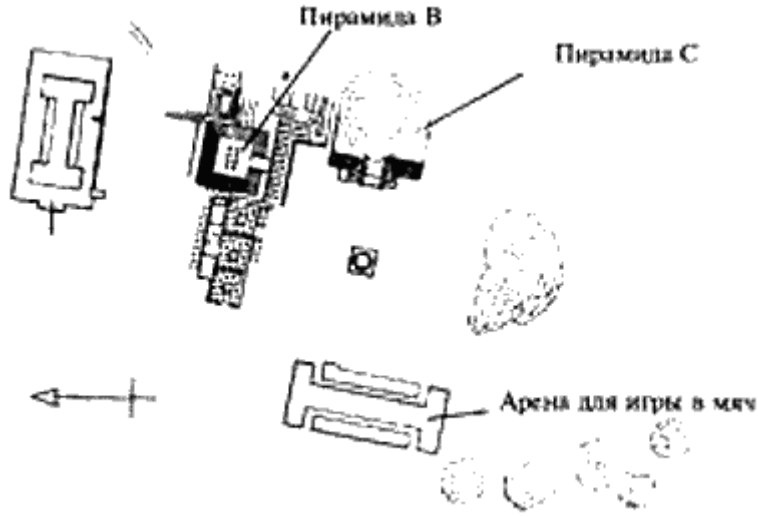
Bu arada Juan de Torquemada, Quetzalcoatl ile Meksika'ya giden uzaylılar hakkında oldukça tuhaf bir efsaneyi yazdı:

Uzun zaman önce ortadan kaybolan ikizi, beyaz ve sakallı And tanrısı Viracocha gibi Quetzalcoatl'ın da Meksika'ya uygar yaşama geçiş için gerekli tüm zanaatları ve bilimlerini getirdiği ve böylece altın çağı başlatmasını sağladığı [söyleniyor20](#). Orta Amerika'ya yazı getirdiğine, takvimi icat ettiğine ve insanlara duvarcılık ve mimarinin sırlarını öğreten parlak bir inşaatçı olduğuna inanılıyordu. Matematik, metalurji ve astronominin babasıydı. Onun hakkında "dünyayı ölçtüğü" söylendi. Aynı zamanda verimli tarımın kurucusuydu, bu bölgelerdeki yaşamın temeli olan mısırı keşfetti ve tanıttı. Büyük şifacı, şifacıların ve büyücülerin koruyucu azizi, "bitkilerin gizemli özelliklerini insanlara keşfetti." Ayrıca, bir yasa koyucu, el sanatları ve sanatın hamisi olarak saygı gördü.

Böylesine kültürlü bir şahsiyetten bekleneceği gibi, saltanatı sırasında insan kurban etmenin kirliliğini uygulamasını kategorik olarak yasakladı. Ayrıldıktan sonra, kanlı ritüel yenilenen bir güçle yeniden canlandı. Yine de Orta Amerika'nın uzun tarihinin en kuduz insan kurbanları olan Aztekler bile Quetzalcoatl günlerini "nostaljiyle" hatırlıyorlardı. Efsane, "hiçbir yaratığa zarar verilmemesi gerektiğini ve kurban edilirse insanların değil, kuşların ve kelebeklerin olduğunu öğreten bir öğretmendi" diye hatırlıyor.

UZAY SAVAŞI

Quetzalcoatl neden ayrıldı? Ne oldu? Meksikalı efsaneler bu soruları bu şekilde yanıtlıyor. Tüylü Yılan'ın aydınlanmış ve yardımsever saltanatının, kültü insan kurban etmeyi gerektiren, adı "Sigara İçen Ayna" olarak tercüme edilen kötü niyetli bir tanrı olan Tescatlipoca ile sona erdiğini söylüyorlar. Görünüşe göre eski Meksika'da, karanlık güçlerin kazandığı ışık ve karanlık güçleri arasında neredeyse kozmik oranlarda bir savaş vardı ...

Tula

Bu trajedinin gerçekleştiği arena olarak hizmet ettiği iddia edilen yere şimdi Tula deniyor. Bin yaşından büyük değil, ama onu çevreleyen efsaneler onu çok daha uzak bir çağa tarihlendiriyor. Bu tarih öncesi zamanlarda Tollan olarak adlandırıldı. Tüm efsaneler, Tescatlipoca'nın Quetzalcoatl'ı Tollan'da yendiği ve onu bu bölgeleri terk etmeye zorladığı konusunda hemfikirdir.

ateş yılanı

Gevşek bir şekilde Piramit B olarak adlandırılan şeyin düz tepesinde oturuyordum. Öğleden sonra güneşi bulutsuz mavi bir gökyüzünden aşağı vuruyordu ve ben yüzüm güneşe dönük oturup etrafa baktım.

Piramidin tabanında, kuzeyden ve doğudan, insan kalbini yiyen jaguar ve kartal resimlerinin bulunduğu duvarlar vardı. Hemen arkamda dört sütun ve her biri üç metre yüksekliğinde dört korkunç granit idol duruyordu. İleride ve solumda, yaklaşık 12 metre yüksekliğinde kaktüslerle büyümüş bir höyük olan kısmen kazılmış Piramit C vardı. Dahası, arkeologlar tarafından dokunulmamış höyükleri görebiliyordunuz. Sağımda "Ballfield" vardı. Bu uzun I şeklindeki arenada eski zamanlarda gladyatör oyunları oynanırdı. İki takım ve bazen sadece iki oyuncu, lastik topa sahip olmak için yarıştı. Kaybedenler kafaları kesildi.

Arkamdaki platformdaki idoller aynı zamanda hem ciddi hem de korkutucu görünüyordu. Ayağa kalktım ve onları daha iyi tanımak için yürüdüm. Heykeltıraş onları, sempatiden ve duygudan yoksun, sert ve affedilmeyen yüzler, kavisli burunlar ve boş gözlerle ödüllendirdi. Ama beni en çok ilgilendiren vahşi görünüşleri değil, ellerinde tuttukları nesnelerdi. Arkeologlar bu nesnelerin tam olarak ne olduğunu bilmediklerini ancak onlara isim vermeye çalıştıklarını itiraf ediyorlar. Bu isimler "sıkışmış" ve şimdi her idolün sağ elinde *bir atl-atl mızrak atıcısı* ve solda - "mızraklar veya oklar ve tütsü brülörleri" olduğunu

söylemek gelenekseldir. Ve hiç kimse bu nesnelerin aslında *atl-atl*, mızrak, ok ve tütsü brülörü gibi görünmediğini özellikle umursamıyor.

Bu tuhaf nesnelere baktığımda, orijinallerinin metalden yapılmış olduğu hissine kapıldım. Sağ eldeki cihaz, bir kasadan veya koruyucu kasadan çıkıyor gibi görünüyor. Yuvarlak alt kenarı olan bir eşkenar dörtgen şeklindedir. Sol eldeki cihaz bir çeşit cihaz veya silah olabilir.

, insan vücudunu delip parçalayabilecek ışınlar yayan "ateşli yılanlar" olan *xiucoatl* ile silahlandırıldığına dair efsaneleri hatırladım . Belki de Tula'daki putlar ellerinde tam olarak "ateşli yılanlar" tutuyorlardı? Bu durumda bu yılanlar neyi temsil ediyorlardı?

Her ne iseler, dışarıdan her iki cihaz da teknik bir şeye benziyordu. Ve bir şekilde Tiahuanaco'daki Kalas-sayı putlarının elinde bulunan aynı derecede gizemli nesnelere benziyorlardı.

YILANIN MUTABAKATI

Santa ve ben Tula-Tollan'a geldik çünkü o hem Quetzalcoatl hem de düşmanı Tezcatilpoca, Dumanlı Ayna ile yakından ilişkiliydi. Sonsuza dek genç, her şeye gücü yeten, her yerde hazır bulunan ve her şeyi bilen Tescatilpoca, efsanelerde gece, karanlık ve kutsal jaguar ile ilişkilendirilmiştir. "Görünmez ve amansızdı, insanlara şimdi uçan bir gölge, şimdi korkunç bir canavar gibi görünüyordu." Genellikle parıldayan bir kafatası olarak tasvir edilen, sözde gizemli bir nesneyi, adını aldığı Dumanlı Ayna'yı kullandı ve bu, insanların ve tanrıların ne yaptığını çok uzaklardan gözlemlemesine izin verdi. Bilim adamları mantıklı bir şekilde bu aynanın obsidiyenin ilkel bir "sihirli kristali" olabileceğini öne sürdüler. Obsidiyen, Meksikalıların gözünde her zaman sihirli güçlere sahip olmuştur, rahipler için kurban bıçakları ondan yapılmıştır... Bernal Diaz [21](#), bu taşla "Tescat" dediklerini not eder. Büyücüler için ondan sihirli aynalar yapıldı.

Karanlığın ve yırtıcı kötülüğün güçlerini kişileştiren Tezcatilpoca, efsanelerin dediği gibi, Quetzalcoatl ile uzun yıllar süren bir çatışmaya karıştı. Önce biri üstünü, sonra diğerini aldı. Ama sonunda, kozmik savaş iyilerin yenilgisiyle sonuçlandı ve Quetzalcoatl Tollan'dan atıldı. Bunu takiben, kabus gibi Tescatilpoca kültünün etkisi altında, Orta Amerika'nın her yerinde insan kurbanı yeniden tanıtıldı.

Efsanelerden zaten bildiğimiz gibi, Quetzalcoatl kıyıya kaçtı ve oradan bir yılan salı üzerinde yelken açtı. Efsanelerden birinin dediği gibi, "gümüş ve deniz kabuklarından yapılmış evlerini yaktı, hazinelerini gömdü ve parlak kuşlara dönüşen yol arkadaşlarının peşinden Doğu Denizi'ni geçti."

Bu acı ayrılık, muhtemelen, Coatzacoalcos adlı, yani "Yılanların Kutsal Alanı" anlamına gelen bir yerde gerçekleşti. Orada, ayrılmadan önce, Quetzalcoatl takipçilerine bir gün geri döneceğine ve

Tescatilpoca kültünü devireceğine ve tanrıların yeniden "iek bağışlarını kabul edeceği" ve insan kanı talep etmeyi bırakacağı yeni bir çağa başlayacağına söz verdi.

15. Bölüm

MEKSİKA BEBİLİ

Tula'dan güneydoğuya doğru sürdük, Mexico City'yi arkaik yan yollardan geçtik ve gözlerimizi sulayan ve ciğerlerimizi yakan metropolitan bir atmosferin kenarını kepeye vardık. Yolumuz amlarla kaplı dağlardan geçiyor, Popocatepetl'in karlı zirvesini geçiyor ve daha da tarlalar ve çiftlikler arasındaki köy yollarından geçiyordu.

Öğleden sonra, 11.000 nüfuslu ve geniş bir ana meydan olan uyku bir kasaba olan Cholula'ya vardık. Dar sokaklardan doğuya dönerek demiryolunu geçtik ve için geldiğimiz "insan yapımı dağ" olan *tlachihuatepetl'in* gölgesinde durduk .

Bir zamanlar barışıl Quetzalcoatl kültüne bir türbe olan, şimdi süslü bir Katolik kilisesi tarafından geride bırakılan bu heybetli insan yapımı dağ, antik çağın en büyük ve en iddialı mühendislik projeleri arasında yer alıyor. Gerçekten de 10 hektarlık bir taban alanı ve 63 metrelik yüksekliği ile Büyük Mısır Piramidi'nden üç kat daha büyük! Konturları yaşla birlikte solmuş ve kenarları imenlerle kaplanmış olsa da, bir zamanlar heybetli bir ziggurat olduğu ve açıkça tanımlanmış dört "adımla" gökyüzüne yükseldiği hala görülebiliyordu. Kenarları yarım kilometre olan bir kaideye yaslanarak, biraz solgun da olsa görkemli bir güzelliği korumayı başardı.

Geçmiş, binlerce yılın klleriyle kaplanmış olsa bile nadiren sessizdir. Bazen tutkuyla konuşabilir. Ve bana öyle geliyordu ki, İşpanyol fatih Hernan Cortes, yoldan geçen bir ayçiçeğinin başını keserken yerel kültürün başını keştiğinde, Meksika'nın yerli halkının başına gelen tüm fiziksel ve psikolojik bozulmaya rağmen, burada olan şey tam olarak bu. Fetihden önce nüfusu yaklaşık 100.000 kişi olan önemli bir hac merkezi olan Cholula'da, eski gelenekleri ve yaşam biçimini ortadan kaldırmak için, Quetzalcoatl'a adanmış insanlar tarafından inşa edilen dağı özel bir şekilde kızdırmak gerekiyordu. Ve zm bulundu: zigguratın tepesinde duran tapınağı yıkmak ve kutsallığını bozmak ve yerine bir kilise yapmak.

Cortes halkının sayısı Cholula'nınkiyle karşılaştırıldığında çok azdı. Bununla birlikte, İşpanyollar şehre girdiklerinde önemli bir avantaja sahiptiler: sakallı ve açık tenliyidiler, parlak zırhlar içindeydiler, görünüşlerinde kehanetin gerçekleşmesini temsil ediyorlardı - Tüylü Yılan Quetzalcoatl geri dönme sözü vermedi mi? Takipileriniz tarafından "Doğu Denizi yüzünden" mi?

Bu beklentilerle dolu saf ve saf Cholulans, fatihlerin ziguratın basamaklarını tırmanmasına ve tapınak avlusuna girmesine izin verdi. Orada onları şarkı söyleyen ve müzik aletleri alan şık giyimli

dansçı grupları karşılarken, hizmetçiler ekmek ve lezzetli et yemekleriyle dolu tabaklarla bir ileri bir geri koşuşturuyordu.

İspanyol tarihçilerinden biri, takip edenlerin tümüne tanık olan, her sınıftan kasaba halkının "silahsız, hayranlarını ifade eden mutlu yüzleri olan, beyazların ne söyleyeceğini duymak için burada toplandığını" anlatıyor. Karşılamanın doğası gereği kimsenin gerçek niyetlerinden şüphelenmediğini anlayan İspanyollar, tüm girişleri kapattılar, onlara nöbetçiler koydular, bıçaklarını çektiler ve sahiplerini öldürdüler. Korkunç bir katliamda altı bin kişi öldü, ki bu zulümde ancak Azteklerin en kanlı ritüel törenleriyle kıyaslanabilir: "Cholula sakinleri gafil avlandı. İspanyollarla okları ve kalkanları olmadan karşılaştılar. Ve uyarılmadan katledildiler. Saf ihanetle öldürüldüler.

Bence ironi, hem Peru hem de Meksika'daki fatihlerin solgun yüzlü, sakallı tanrının geri dönüşünü öngören yerel efsanelerden etkilenmiş olmalarıdır. Prototipi tanrılaştırılmış bir insansa (ve sanırım öyleydi), yüksek kültürlü ve ahlaklı bir insan olmalı. Ya da belki aynı anda iki kişiydiler: biri Meksika'da çalıştı ve Quetzalcoatl için prototip olarak hizmet etti, diğeri Peru'da (Viracocha). İspanyolların bu açık tenli yabancılara doğaüstü bir şekilde benzemeleri, onlara aksi takdirde kapanacak birçok kapı açtı. Bununla birlikte, bilge ve cömert seleflerinin aksine, And Dağları'ndaki Pizarro ve Orta Amerika'daki Cortes'in açgözlü avcılar olduğu ortaya çıktı. Doymak bilmez bir kâr açlığı içinde hem toprakları, hem halkları, hem de ele geçirdikleri kültürleri yiyip bitirdiler. Neredeyse her şey yok edildi...

GEÇMİŞ İÇİN AĞLAMAK

Cehalet, fanatizm ve açgözlülükle gözleri bulan İspanyollar, Meksika'da insanlığın değerli mirasını yok etti. Daha önce Orta Amerika'da gelişen canlı ve harika medeniyetler hakkında gelecek nesilleri bilgiden mahrum ettiler.

Örneğin, Mixtec'lerin başkenti Achiotlán'ın tapınağında tutulan parıldayan "put"un gerçek tarihi neydi? Bu ilginç nesneyi bir görgü tanığı olan Peder Burgoa'nın (XVI yüzyıl) açıklamalarından biliyoruz:

Zamanımızda bu "çok eski" taşı inceleyebilseydik ne öğrenebilirdik? Ve gerçek yaşı neydi? Bunu bir daha asla bilemeyeceğiz, çünkü Achiotlan'daki ilk misyoner olan belirli bir keşiş Benito, bu taşı Kızılderililerden aldı: "Bir İspanyol bunun için üç bin duka teklif etmesine rağmen, onu toz haline getirdi, suyla karıştırdı, döktü. yerde ve çiğnenmiş ... "

Aztek imparatoru Montezuma'nın iki hediye sunduğu Cortes'in cehaleti, Meksika tarihinin entelektüel hazinelerinin tipik bir savurganlığıdır. Araba tekerlekleri büyüklüğünde, biri saf gümüş, diğeri saf altından yapılmış yuvarlak takvimlerdi. Her ikisi de son derece değerli bilgiler taşıyabilecek zarif bir şekilde oyulmuş hiyerogliflerle kaplıydı. Ama Cortes onları hemen eriterek külçe haline getirdi.

Orta Amerika'nın her yerinde keşişler, eski zamanlardan beri biriken tüm bilgi birikimlerini öfkeyle temizledi, yığdı ve yaktı. Böylece, örneğin, Haziran 1562'de Mani'nin ana meydanında (Yucatan eyaletindeki modern Merida'nın biraz güneyinde), keşiş Diego de Landa, geyik parşömen tomarları illüstrasyonlar ve hiyerogliflerle kaplı binlerce Maya elyazmasını yaktı. Hintlileri kötü niyetle hak yoldan saptırmak ve Hristiyanlığı kabul etmelerini engellemek isteyen şeytanın işi olarak nitelendirdiği sayısız "put" ve "sunak"ı da yok etti. aşağıdaki gibi:

Bu acı sadece "yerliler" tarafından değil, geçmiş hakkındaki gerçeği bilmek istiyorlarsa tüm insanlar tarafından her zaman hissedilmelidir.

Diego de Landa'dan bile daha acımasız olan diğer birçok "Tanrı'nın halkı", Orta Amerika halklarının tarihsel hafızasını yok etme şeytani görevine katıldı. Bunlar arasında, 20.000 idolü ve 500 Hint tapınağını yıkmış olmakla övünen Meksika Piskoposu Juan de Zumarraga, kendisini diğerlerinden ayırdı. Kasım 1530'da, Hristiyanlığa dönüşen bir Aztek aristokratını, yağmur tanrısının ibadetine geri dönmekle suçlayarak yaktı. Daha sonra, Tehkoko'daki pazar meydanında, önceki on bir yıl boyunca fatihlerin Azteklerden zorla aldıkları astronomik eserler, çizimler, el yazmaları ve hiyeroglif metinlerden büyük bir şenlik ateşi yaktı. Bilgi ve tarih hazinesinden çıkan dumanın ateşe verilmesiyle birlikte, insanlığın kolektif hafıza kaybından kısmen kurtulma umutları sonsuza dek yerle bir oldu.

Orta Amerika'nın eski sakinlerinin yazılı mirasından geriye ne kaldı? İspanyollar sayesinde, bu iki düzineden daha az orijinal el yazması ve parşömen.

Keşişlerin lütfuyla küle dönüşen belgelerin birçoğunun "geçmiş çağların yıllıklarını" içerdiği söyleniyordu.

Bu kayıp vakayinameler ne anlatıyordu? Hangi sırları sakladılar?

DEFORME ŞEKİLLİ DEVLER

Parşömenlerin alevleri yanmaya devam ederken, bazı İspanyollar "Meksika'da, Azteklerden önce bile, bir zamanlar gerçekten büyük bir uygarlık olduğunu" anlamaya başladılar. İşin garibi, Diego de Landa bu gerçeği ilk fark edenlerden biriydi. Mani'deki auto-da-fé'nin ardından ruhunda keskin bir dönüm noktası meydana geldi. Gelecekte, daha önce yok edilmesinde aktif rol aldığı eski bilgi hazinesinden hala hayatta kalanları kurtarma görevini üstlendi. Ve sonra, Yucatan'ın yerli halkının efsanelerinin ve sözlü hikayelerinin gayretli bir koleksiyoncusu oldu.

Bir Fransisken rahibi olan tarihçi Bernardino de Sahagún'a çok şey borçluyuz. Büyük bir dilbilimcinin, "en bilgili ve en eski yerlileri aradığı ve onlardan Azteklerin tarihinden, inançlarından ve efsanelerinden açıkça hatırlayabildiklerini Aztek hiyeroglif yazılarının yardımıyla tasvir etmelerini istediği" söylenir. Böylece Sahagun, daha sonra on iki ciltlik bir bilimsel çalışmada ana hatlarını çizdiği antropoloji,

mitoloji ve eski Meksika tarihi alanında ayrıntılı bilgiler toplamayı başardı. Bu çalışma İspanyol makamları tarafından yasaklandı, ancak neyse ki, tamamlanmamış olmasına rağmen bir kopyası hayatta kaldı.

Yorgun ve cesur bir yerli gelenek koleksiyoncusu olan bir başka Fransisken olan Diego de Duran, geçmişin kayıp bilgilerini geri getirmek için savaştı. Hızlı ve feci bir değişim zamanında, 1585'te Cholula'yı ziyaret etti. Orada, yüz yaşından büyük olduğu söylenen şehrin saygın bir yaşlısıyla sohbet etti. Ona büyük zigguratın yapım hikayesini anlattı:

Beni Cholula'ya getiren, Babil Pandemisinin (sırasıyla daha da eski bir Mezopotamya geleneğinin yeniden işlenmesi olan) İncil hikayesine çok yakın olan bu hikayeydi.

Orta Amerika ve Orta Doğu efsanelerinin yakınlığı açıktır. Ancak, benzerliklerine rağmen, göz ardı edilemeyecek kadar önemli farklılıklar da vardır. Elbette benzerlik, Orta Doğu ve Yeni Dünya arasındaki Kolomb öncesi dönemde bizim için bilinmeyen temaslara dayanıyor olabilir. Ancak hem benzerlikleri hem de farklılıkları aynı anda açıklamaya izin veren bir hipotez var. Ya efsanenin bu iki versiyonu birbirinden bağımsız olarak birkaç bin yıl içinde geliştirse, ancak çok eski bir kökten geldiyse?

KALINTILAR

“Kutsal Kitap” “gökler kadar yüksek bir kule” hakkında şöyle diyor:

Beni en çok ilgilendiren ayet, Babil Kulesi'nin eski inşaatçıların, medeniyetleri ve dilleri unutulsa bile, isimlerinin unutulmaması için kendi anıtı olarak inşa etmeye karar verdiklerini açık bir şekilde belirtiyor. Aynı düşüncelerin Cholula'ya rehberlik etmesi mümkün mü?

Arkeologlar, Meksika'da yalnızca bir avuç anıtın 2.000 yıldan daha eski olduğuna inanıyor. Bunlardan biri şüphesiz Cholula. Hiç kimse, surlarının ne kadar uzak zamanlarda dikilmeye başladığını kesin olarak söyleyemez. Ancak, inşaattan binlerce yıl önce MÖ 300 civarında başladı. e., Quetzalcoatl'ın büyük zigguratının yükseldiği yerde, daha eski yapılar zaten duruyordu.

Orta Amerika'daki en eski uygarlığın kalıntılarının bugüne kadar keşfedilmemiş olabileceğini gösteren bir örnek var. Üniversite şehri Mexico City'nin biraz güneyinde, başkenti Cuernavaca'ya bağlayan otoyoldan çok uzakta olmayan, mimarisinde çok karmaşık (dört galeri ve merkezi bir merdivenle) yuvarlak basamaklı bir piramit duruyor. 1920'lerde bir lav tabakasının altından kısmen temizlendi. Lavları tarihlemek için jeologlar bölgeye davet edildi. Detaylı bir çalışma yürüttüler ve herkesi şaşırtan bir şekilde, bu piramidin üç tarafını (ve ardından çevredeki 150 kilometre kareyi) tamamen gömen volkanik patlamanın en az 7000 yıl önce meydana geldiği sonucuna vardılar.

Jeologların bu tanıklığı, bu kadar eski zamanlarda Meksika'da bir piramit inşa edebilecek bir uygarlığın var olabileceğine inanmayan tarihçiler ve arkeologlar tarafından göz ardı edildi. Bununla

birlikte, burada ABD National Geographic Society'nin talimatlarıyla ilk kazı yapan Amerikalı arkeolog Byron Cummings'in, piramidin üstünde ve altında açıkça sınırlandırılmış katmanların (patlamadan önce ve sonra oluşan) olduğuna ikna olduğu belirtilmelidir.) açıkça bunun - "Amerika'da keşfedilen en eski tapınak" olduğunu belirtir. Jeologlardan bile daha ileri gitti ve kategorik olarak tapınağın "yaklaşık 8500 yıl önce harabeye dönüştüğünü" belirtti.

PIRAMİTLER ÜZERİNDEKİ PIRAMİTLER

Cholula'daki piramide girdiğinizde, gerçekten insan yapımı bir dağda olduğunuzu hissediyorsunuz. Tüneller (ve toplam uzunlukları yaklaşık 10 kilometredir) nispeten yenidir: 1931'den 1966'ya kadar - fonlar kuruyana kadar özenle kazılmış olan arkeolog ekipleri tarafından kazıldılar. Ancak alçak tonozlu bu dar koridorlar bir antik çağ havası yaratmaktadır. Islak ve serin, gizemli karanlıklarıyla sizi çağırıyorlar.

Bir el fenerinin ışığını takip ederek piramidin daha derinlerine indik. Arkeolojik kazılar, inşaatın birden fazla hanedanın işi olduğunu ortaya koydu (örneğin, Mısır'daki Giza piramitleri hakkında yaygın olarak inanıldığı gibi), en muhafazakar tahminlere göre, inşaat son derece uzun sürdü - yaklaşık iki bin yıl ya da öylesine. Başka bir deyişle, Meksika'da medeniyetin doğuşundan bu yana Cholula'dan geçen farklı kültürlerin (Olmecler, Teotihuacanlar, Toltekler, Zapotekler, Mixtekler, Choluyanlar ve Aztekler) birçok kuşak temsilcisinin emeğinden doğan kolektif bir projeydi.

İlk inşaatçıların burada kim olduğu bilinmemekle birlikte, meydandaki ilk büyük yapının, tapınağın üzerinde durduğu, tepesi düz, ters çevrilmiş bir kova şeklinde yüksek konik bir piramit olduğunu tespit etmek mümkündü. Çok daha sonra, kil ve taşlardan oluşan bu orijinal höyüğün, yani "ikinci ters çevrilmiş kova"nın üzerine benzer bir yapı dikildi. Şimdi tapınağın tabanı, çevredeki ovadan 60 metreden daha yüksek bir yükseklikte yer almaya başladı. Daha sonra, sonraki 1500 yıl boyunca, anıtın nihai görünümünün oluşumuna dört veya beş başka kültür katkıda bulundu. Bunu, tabanını birkaç aşamada genişleterek, ancak artık yüksekliğini artırmayarak yaptılar. Bu şekilde, bilinmeyen bir yazarın planını uygularcasına, Cholula'daki insanlar tarafından oluşturulan dağ, dört katmanlı bir zigguratın karakteristik ana hatlarını elde etti. Bugün, üssünün kenarları neredeyse yarım kilometreye ulaşıyor - Büyük Giza Piramidinin iki katı büyüklüğünde ve toplam hacminin üç milyon metreküp (!) olduğu tahmin ediliyor, bu da onu yetkili bir bilim adamı Kurt Mendelssohn yapıyor. kısaca "dünyadaki en büyük insan yapımı yapı" olarak özetliyor.

Ne için? Neden tüm bu acı? Orta Amerika'nın eski sakinleri hangi adı sürdürmek istediler? Karmaşık koridorlar ve geçitler arasında yürürken, serin, kil gibi havayı solurken, piramidin ne kadar büyük bir ağırlığının üzerimde asılı olduğunun bilincinde olmaktan rahatsızlık duydum. Dünyanın en büyük yapısıydı ve burada hakkında neredeyse hiçbir şey bilinmeyen bir Orta Amerika tanrısının onuruna dikildi.

Quetzalcoatl ve takipçilerinin gerçek tarihini bizden sakladıkları için fatihlere ve Katolik Kilisesine teşekkür etmeliyiz. Cholula'daki antik tapınağın yıkımı ve kutsallığına saygısızlık, putların, sunakların ve takvimlerin yok edilmesi, el yazmalarından devasa şenlik ateşleri, çizimler ve hiyeroglifli parşömenler geçmişin seslerini neredeyse tamamen bastırdı. Ancak efsaneler bize bir ama çok etkileyici bir görüntü verdi: ilk inşaatçılar olan "deforme olmuş bir figüre sahip devlerin" hatırası.

16. Bölüm

YILANIN MUTABAKATI

Cholula'dan doğuya, Puebla, Orizaba ve Cordoba'nın müreffeh şehirlerini geçerek Veracruz'a ve Meksika Körfezi'ne doğru sürdük. Havanın soğuk ve şeffaf olduğu, sisle örtülü zirveleri olan Sierra Madre Oriental'i geçtik, sonra yemyeşil palmiye ve muz tarlalarıyla kaplı tropikal ovalara indik. Meksika'nın en eski ve en gizemli uygarlığının kalbine gidiyorduk - adı "kauçuk insanlar" anlamına gelen Olmecler.

Tarihi MÖ 2. binyıla dayanan Olmekler. e., Aztek imparatorluğunun yükselişinden bir buçuk bin yıl önce var olmaktan çıktı. Ancak Aztekler, Olmeclerle ilgili istikrarlı gelenekleri korudu. Bu arada, onları Meksika Körfezi kıyısında, kauçuğun üretildiği ve efsaneye göre Olmeclerin yaşadığı bölgenin onuruna adlandıran Azteklerdi. Bu bölge batıda günümüz Veracruz ile doğuda Ciudad del Carmen arasında yer almaktadır. Aztekler burada bir dizi eski Olmec ritüel nesnesi buldular ve bilinmeyen nedenlerle onları topladılar ve tapınaklarında onurlu bir yere yerleştirdiler.

Diğer Orta Amerika arkeolojik alanları ile birlikte Meksika Körfezi boyunca Tris Zapotes, San Lorenzo ve La Venta'daki Olmec arkeolojik alanları

Haritaya baktığımda, Olmeclerin efsanevi evinin neredeyse ortasında Meksika Körfezi'ne doğru akan Coatzacoalcos Nehri'nin mavi hattını gördüm. Burada, bir zamanlar kauçuk ağaçlarının büyüdüğü,

petrol endüstrisi şimdi geliyor ve tropik cennet, Dante'nin cehenneminin son halkası gibi bir şeye dönüşüyor. 1973'teki petrol patlamasından sonra, kolay giden ama özellikle müreffeh olmayan Coatzacoalcos kasabası, birdenbire konforlu otelleri ve yarım milyonluk nüfusuyla bir ulaşım ve rafineri merkezi haline geldi. Sanayi bölgesinin merkezine çok yakın bir konumdadır, burada arkeolojik açıdan ilgi çekici olan hemen hemen her şey ve İspanyollar tarafından fetih döneminde hayatta kalan yağma, petrol ticaretinin doyumsuz genişlemesiyle mahvolmuştur. Bu nedenle, bir zamanlar burada son derece önemli olayların yaşandığına dair efsanelerin merak uyandıran ipuçlarını doğrudan kanıtlara dayanarak doğrulamak veya reddetmek artık mümkün değil.

Coatzecoalcos'un "Yılan Tapınağı" anlamına geldiğini hatırladım. Antik çağda Quetzalcoatl, yoldaşlarıyla birlikte karaya çıktı ve denizin ötesinden Meksika'ya "yanları yılan derisi gibi parlayan" gemilerle geldi. Ve buradan, efsaneye göre, Orta Amerika'yı terk ederek yılan salıyla yola çıktı. Bana öyle geliyordu ki, "Yılan Tapınağı" adı, yalnızca Coatzecoalcos'u değil, aynı zamanda endüstriyel ilerlemenin daha az harap ettiği diğer alanları da içeren tüm Olmec anavatanına atıfta bulunuyordu.

Gerçekten de, önce Coatzecoalcos'un batısındaki Tres Zapotes'te ve ardından güney ve doğusundaki San Lorenzo ve La Venta'da, tipik Olmec heykelinin sayısız örneği bulundu. Hepsi bazalt monolitlerden veya eşit derecede dayanıklı diğer taşlardan oyulmuştur. Bazıları otuz ton ağırlığında devasa kafalara benziyordu. Diğerleri, birbirinden tamamen farklı iki insan ırkının karşılaşma sahneleriyle oyulmuş devasa dikilitaşlardı ve aralarında bir Kızılderili yoktu.

Bu seçkin sanat eserlerini kim yarattıysa, belli ki sofistike, iyi organize edilmiş, müreffeh ve teknik olarak ileri bir medeniyete aitti. Sorun şu ki, bu eserler dışında, bu uygarlığın doğası ve kökeni hakkında yargıda bulunabilecek kesinlikle hiçbir şey kalmamıştır. Açık olan tek şey, Olmeklerin (arkeologlar mutlu bir şekilde Aztek terimini benimsediler) MÖ 1500 civarında Orta Amerika'da yaşadıklarıydı. e. ve bu zamana kadar rafine kültürleri tamamen geliştirildi.

SANTIAGO TUSTLA

Geceyi Alvarado balıkçı limanında geçirdik ve ertesi gün doğuya devam ettik. Yürüdüğümüz yol verimli tepeler ve vadiler arasında kıvrılıyordu. Zaman zaman, karaya dönmeden önce yol, Meksika Körfezi'nin manzarasını sunuyordu. Önümüzde parıldayan yeşil çimenler, alevli ağaçlar, otlarla kaplı vadilerde gizlenmiş köyler, beceriksiz domuzların çöp yığınlarını karıştırdığı. Sonra tepenin zirvesine tırmandık ve önümüzde sabah sisi ve uzaktaki dağların bulanık hatlarıyla çevrili geniş bir tarla ve orman genişliği vardı.

Birkaç kilometre sonra, dibinde eski sömürge şehri Santiago Tuxtla'nın bulunduğu vadiye indik. Burada bir renk cümbüşü ile çevrilisiniz: gösterişli vitrinler, kırmızı kiremitli çatılar, sarı hasır şapkalar, hindistancevizi ağaçları, muz ağaçları, parlak giyimli çocuklar. Bazı dükkan ve kafelerde müzik sesleri

yükseldi. Zócalo'nun ana meydanında hava nemle, kanat çırpımlarıyla ve parlak tropik kuşların şarkılarıyla doluydu. Meydanın merkezi, ortasında, sihirli bir tılsım gibi, gri bir taştan oyulmuş, kasklı bir zenci kafasının görüntüsünü bloke eden, yaklaşık üç metre yüksekliğinde devasa bir gösteriş yapan yeşil bir kare tarafından işgal edildi. Kalın dudaklar, geniş burun delikleri, gözler sakın bir şekilde kapalı, çene yerde duruyor; yüz ifadesi - kasvetli-hasta.

Böylece, önümüzde Olmeclerin ilk gizemi var: 2000 yıldan daha eski olan anıtsal bir heykel, şüphesiz Negroid özelliklerine sahip bir adamı tasvir ediyor. Tabii ki, 2000 yıl önce Yeni Dünya'da siyah Afrikalılar yoktu, ilki köle ticaretinin başladığı fetihten çok daha sonra ortaya çıktı. Bununla birlikte, paleoantropologlardan, son buzul çağında Amerika kıtasının topraklarına yapılan göçlerden birinin parçası olarak, Negroid ırkının insanların gerçekten düştüğüne dair sağlam kanıtlar var. Bu göç MÖ 15.000 civarında gerçekleşti. e.

Bulunduğu mülkten sonra "Cobata" olarak adlandırılan kafa, Meksika'da keşfedilen on altı benzer Olmec heykelinin en büyüğüdür. İsa'nın doğumundan kısa bir süre önce yontulduğuna ve ağırlığının 30 tonu aştığına inanılıyor.

TRES-ZAPOTES

Santiago Tuxtla'dan yirmi beş kilometre güneybatıya, vahşi ve yemyeşil alanlardan geçerek, MÖ 500 arasında gelişen geç bir Olmec yerleşimi olan Tres Zapotes'e gittik. e. ve 100 AD e. Şimdi mısır tarlalarının arasına dağılmış birkaç höyük haline geldi. 1930-1940 yıllarında Amerikalı arkeolog Matthew Stirling burada kapsamlı kazılar yaptı.

Bu dönemin dogmatik tarihçileri, hatırladığım kadarıyla, Maya uygarlığının Orta Amerika'daki en eski uygarlık olduğuna inatla inanmaya devam ettiler. Buna hiç şüphe yoktu, çünkü kısa süre önce deşifre edilen Maya noktalı çizgi takvimi, çok sayıda tören yazıtını doğru bir şekilde tarihlendirmeyi mümkün kıldı. Maya ile ilgili kazılarda bulunan buluntuların en erken tarihlenmesi MS 228'deydi. e. Bu nedenle, Sterling'in Tres Zapotes'teki kazılar sırasında bulunduğu daha erken tarihli stel, akademik statükonun temellerini sarstı. Üzerinde nokta ve tire ile gösterilen tarih, MÖ 3 Eylül 32'ye tekabül ediyordu. e.

En şaşırtıcı şey, Tres Zapotes'in bir Maya şehri olmamasıydı. Tamamen, münhasıran, inkar edilemez bir şekilde Olmec'ti. Bu, takvimi icat edenin Maya değil Olmekler olduğu, Orta Amerika kültürlerinin "atası" olanın Maya değil, Olmec kültürü olduğu anlamına geliyordu. Stirling'in küreğinin Tres Zapotes'te ortaya çıkardığı gerçek yavaş yavaş ortaya çıktı. Gerçek şu ki Olmekler Mayalardan çok daha yaşlıdır. Onlar yetenekli, medeni, teknik olarak gelişmiş insanlardı ve başlangıç noktasının gizemli tarih olan MÖ 13 Ağustos 3114 olduğu, noktalı ve kısa çizgili takvimi icat edenler onlardı. e. ve 2012'de dünyanın sonunu tahmin eden.

Takvimli dikilitaşın çok yakınında, Stirling Tres Zapotes'te dev bir kafa kazdı. Bu kafanın önüne şimdi oturdum. 100 yıllarına tarihlenmektedir. e., yüksekliği yaklaşık 2 metre, çevresi 5.5 metre ve ağırlığı 10 tonun üzerindedir. Santiago Tuxtla'daki meslektaşları gibi, şüphesiz uzun çene kayışlı, dar bir kask takan bir Afrikalıyı canlandırıyor. Kulak memeleri delinmiştir. Belirgin bir Negroid tipi olan yüz, burnun her iki tarafında derin kırışıklıklarla kesilir. Kalın dudakların köşeleri aşağı dönüktür. Badem şeklindeki gözler açık, dikkatli ama soğuktur. Garip bir miğferin altından öfkeyle sarkık kaşlar çıkıyor.

Stirling, keşfine hayran kaldı ve raporuna şunları yazdı:

Yakında bu Amerikalı arkeolog, Tres Zapotes'te benzeri görülmemiş bir keşif daha yaptı - çocuk oyuncaklarını tekerlekli köpekler şeklinde keşfetti. Bu eğlenceli buluntular, arkeologların, tekerleğin fethinden önce Orta Amerika'da bilinmediği yönündeki hakim görüşüyle keskin bir tezat oluştuyordu. Bu "köpek arabaları", en azından, tekerlek ilkesinin Orta Amerika'nın en eski uygarlığı olan Olmecler tarafından zaten bilindiğini kanıtladı. Ama Olmekler kadar yaratıcı bir halk, tekerleğin prensibini düşünmüş olsaydı, onu sadece çocuk oyuncaklarında kullanmaları pek olası görünmüyordu.

17. Bölüm

OLMEC GİZEM

Tres Zapotes'ten sonraki durağımız, Coatzacoalcos'un güneybatısında, Quetzalcoatl efsanelerinde bahsedilen "Yılan Tapınağı"nın kalbinde yer alan Olmec yerleşimi San Lorenzo'ydu. Arkeologlar radyokarbonun Olmec sahasındaki ilk örnekleri (MÖ 1500 dolaylarında) tarihlendirdikleri yer San Lorenzo'ydu. Bununla birlikte, görünüşe göre, Olmeclerin kültürü bu zamana kadar zaten tamamen geliştirildi, ancak San Lorenzo civarında bu gelişme sürecine dair kesinlikle hiçbir kanıt yok.

Bu bir gizem. Olmec uygarlığının büyük teknik başarılarla ayırt edildiğini unutmamalıyız. Böylece, taş blokları kesip onları manipüle edebildiler (yirmi ton veya daha ağır olan devasa monolit kafaların bir kısmı, Tuxtla yakınlarındaki dağlarda mayınlandıktan sonra yüz kilometre boyunca karaya taşındı). Antik San Lorenzo'da değilse, teknolojileri ve emek örgütlenmeleri nerede gelişebilir ve gelişebilir?

İşin garibi, arkeologların tüm çabalarına rağmen, Meksika'da (ve aslında genel olarak Yeni Dünya'da) hiçbir yerde Olmec uygarlığının evriminin, gelişme ve gelişme aşamalarının herhangi bir izini bulamadılar. Sanki sanatsal ifadeleri devasa Negroid kafalarını oymaya indirgenmiş bu insanlar, birdenbire ortaya çıktı [22](#).

SAN LORENZO

Öğleden sonra San Lorenzo'ya vardık. Burada, Orta Amerika tarihinin şafağında Olmecler, 1200 metre uzunluğunda ve 600 genişliğinde devasa bir yapının parçası olarak 30 metreden daha yüksek

yapay bir höyük inşa ettiler. Buradan çevreyi birkaç kilometre boyunca görebiliyordunuz. 1966'daki kazılar sırasında arkeolog Michael Coe tarafından kazılan çok sayıda küçük tepe ve birkaç hendek görüldü.

Coe'nun ekibi burada, oldukça karmaşık bir bazalt kaplı oluk ağıyla birbirine bağlanan yirmiden fazla yapay rezervuar da dahil olmak üzere bir dizi bulgu yaptı. Bu ağın bir kısmı su havzasına inşa edildi. Bu yer kazıldığında, sular şiddetli yağmurlarda oradan tekrar akmaya başladı - aynen üç bin yıldan fazla bir süredir olduğu gibi. Ana drenaj hattı doğudan batıya doğru uzanıyordu. İçine üç yardımcı hat kesildi ve kavşaklar teknik açıdan çok yetkin bir şekilde yapıldı. Sistemi dikkatle inceledikten sonra arkeologlar, bu karmaşık su kanalları ve diğer hidrolik yapıların amacını anlayamadıklarını kabul etmek zorunda kaldılar.

Başka bir bilmeceyle baş edemediler. Şu anda yaygın olarak "Olmec kafaları" olarak bilinen, Negroid özelliklerine sahip, belirli bir yönde kasıtlı olarak gömülmüş beş büyük heykelden bahsediyoruz. Bu tuhaf ve açıkça ayinsel mezarlar, ince yeşim aletler ve zarif oyma figürinler de dahil olmak üzere altmıştan fazla değerli nesne ve ürünü gizledi. Figürinlerden bazıları, gömülmeden önce kasten sakatlanmıştır.

Heykellerin San Lorenzo'ya gömülme şekli, onlarla aynı katmanda kömür parçaları bulunmasına rağmen, gerçek yaşlarını belirlemeyi son derece zorlaştırdı. Heykellerden farklı olarak, bu parçalar kolayca tarihlenebilir, ki bu yapılmıştır. Radyokarbon analizinin sonuçları MÖ 1200'e karşılık gelir. e. Ancak bu, heykellerin 1200 yılında oyulduğu anlamına gelmez. Yüzlerce hatta binlerce yıl önce ortaya çıkmış olabilirler. Bu büyük sanat eserlerinin San Lorenzo'ya gömülmeden önce birçok farklı kültür tarafından korunmuş ve tapılmış olması mümkündür. Yakınlarda bulunan kömür, sadece heykellerin MÖ 1200'den daha genç olmadığını kanıtlıyor. e., ancak yaşları için bir üst sınır belirlemez.

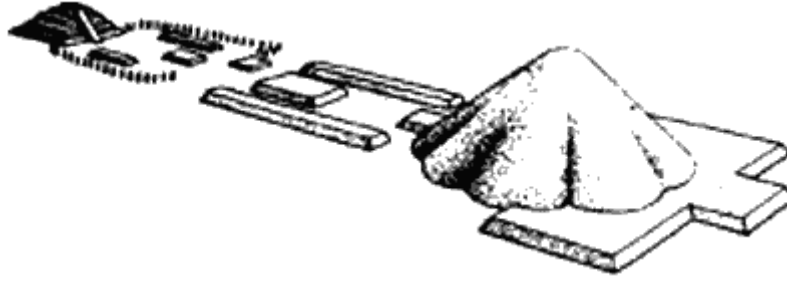
LA VENTA

Güneş batmaya başladığında San Lorenzo'dan ayrıldık ve yüz elli kilometre doğuda, Tabasco eyaletinde bulunan Villahermosa şehrine doğru yola çıktık. Oraya ulaşmak için Acayucan-Villahermosa otoyoluna döndük ve petrol rafinerileri, bumbalar ve son teknoloji köprülerin bulunduğu Coatzacoalcos limanını geçtik. San Lorenzo çevresindeki sessiz kırsal durgunluklardan Coatzacoalcos çevresindeki endüstriyel manzaraya kadar hayatın hızının değişmesi şok edici olabilir. Aslında San Lorenzo yakınlarında Olmec yerleşimlerinin izlerini hala görebilmeniz tek nedeni, orada henüz petrolün bulunmamış olmasıdır.

Ama La Venta yakınlarında bulundu - ve arkeoloji sona erdi ...

La Venta'yı geçtik. Otoyoldan ulaşım sağlandı. Orada, kuzeyde, karanlıkta, sanki bir nükleer felaketten sonra, petrol şehrinin neon parıltısı parlıyordu. Kırklı yıllardan beri, petrol endüstrisi şehri yoğun bir şekilde "geliştirdi" ve şimdi havaalanının pisti en sıra dışı piramitlerden birinin bulunduğu yerde yatıyor. Olmec yıldız gözlemcilerinin bir zamanlar gezegenlerin hareketlerini izledikleri yerde, gökyüzüne karşı dumanı tüten devasa bacalar yükseldi. Ne yazık ki, "transformatörlerin" buldozerleri, tam teşekküllü bir kazı organize edilmeden önce, arkeolojik açıdan ilgi çekici hemen hemen her şeyi yerle bir etti. Sonuç olarak, birçok antik yapı keşfedilmemiş kaldı. Onları inşa eden ve işleten insanlar hakkında neler söyleyebileceklerini asla bilemeyeceğiz.

Tres Sapotes'te kazıcı olan Matthew Stirling, La Venta'daki arkeolojik araştırmaların çoğunu, ilerleme ve petrodolarlar tarafından yerle bir edilmeden önce yaptı. Radyokarbon tarihlemesi, Olmeclerin buraya MÖ 1500 ile 1100 yılları arasında yerleştiğini gösterdi. e. 400 yılına kadar Tonala Nehri'nin güneyinde bataklıklarla çevrili bir adada yaşadı. e. Ondan sonra aniden inşaatı durdurdular, o anda var olan tüm binaları kısmen veya tamamen yok ettiler ve tıpkı San Lorenzo'da olduğu gibi birkaç büyük taş başı ve daha küçük heykelleri ritüel olarak gömdüler.

La Venta (yeniden yapılanma). Komplekse hakim olan oluklu bir koni şeklindeki olağandışı piramide dikkat edin.

La Venta'daki mezarlar büyük bir düşünce ve özenle hazırlandı. Binlerce mavi seramik karo ile döşendiler ve çok renkli kil katmanlarıyla dolduruldu. Bir yerde, bir çukur kazarken yaklaşık 400 metreküp toprak çıkarıldı. Alt kısım serpantin levhalarla dikkatlice serildi, ardından toprak geri döküldü. Ayrıca, birbirini izleyen kil ve kerpiç tuğla katmanlarının altına kasıtlı olarak gömülmüş üç mozaik panel de bulundu.

La Venta'nın ana piramidi yerleşimin güney ucundaydı. Sıfır noktasında neredeyse yuvarlak, yan yüzeyinde on çıkıntı ve girintilerin genratrix boyunca değiştiği oluklu bir koniye benziyordu. Piramit 30 metre yüksekliğe ve neredeyse 60 metre çapa ulaştı. Toplam hacmi yaklaşık 8000 metreküptü - anıt oldukça etkileyici. Kompleksin geri kalanı neredeyse yarım kilometre uzunluğundaydı. Simetri eksenini kuzey yönünden tam olarak 8° sapmıştır. Bu eksenin kesinlikle simetrik olan, toplamda yaklaşık 8 kilometrekarelik bir alanı kaplayan birkaç küçük piramit, platform, platform ve höyüktü.

La Venta ile tanışma, amacının tam olarak gerçekleştirilmediğine dair garip bir his bırakıyor. Arkeologlar, prensipte oldukça mümkün olan bir "tören merkezi" olarak adlandırdılar. Ancak, dürüst olmak gerekirse, başka bir şey gibi görünebilirdi. Gerçek şu ki, Olmeklerin sosyal organizasyonu, ritüelleri ve inanç sistemi hakkında kesinlikle hiçbir şey bilinmiyor. Hangi dili konuştuklarını, torunlarına hangi gelenekleri bıraktıklarını bilmiyoruz. Hangi etnik gruba ait olduklarını bile bilmiyoruz. Meksika Körfezi'ndeki aşırı yüksek nem, tek bir Olmec iskeletinin korunmamasına neden oldu. Aslında onlara bir isim vermiş olsak ve onlar hakkında bir şeyler söylemeye çalışsak da bu insanlar bizim için tam bir muamma.

Hatta "onlar"dan geriye kalan ve "onları" temsil ettiği varsayılan esrarengiz heykellerin de "onların" eserleri değil, çok daha eski ve unutulmuş bir halkın eseri olması bile mümkündür. Olmeclere atfedilen devasa kafalar ve diğer harika eserler, biri höyük ve piramitlerin yapımını üstlenene kadar, bin yıl boyunca kültürden kültüre geçen bir miras olup olmadığını ilk kez merak ettim. San -Lorenzo ve La Dente'de.

Eğer öyleyse, kime "Olmecs" takma adını verdik? Höyük inşaatçıları? Ya da yekpare kafa heykelleri için prototip görevi gören Negroid özelliklerine sahip insanları empoze etmek mi?

Neyse ki, üç dev kafa da dahil olmak üzere yaklaşık elli "Olmec" anıtsal heykel örneği, La Venta'da yerel bir şair ve tarihçi olan Carlos Pellicer Camara tarafından kurtarıldı. La Venta'nın bulunduğu Tabasco eyaletinin politikacılarını etkileyerek, en önemli buluntuların eyaletin başkenti Villahermosa şehrinin eteklerinde bir parkta toplanmasını sağlamayı başardı.

Birlikte ele alındığında, bu buluntular, kültürel tarihin değerli ve benzersiz bir kanıtını, daha doğrusu, yok olmuş bir uygarlığın geride bıraktığı bu tür kanıtların bütün bir kütüphanesini temsil ediyor. Ancak bu tanıklıkların hangi dilde yazıldığını ve nasıl okunacağını kimse bilmiyor.

DEUX EX MAKİNA

La Venta'da bulan arkeologların "Yılandaki Adam" adını verdikleri, özenle yapılmış kısma baktım. Uzmanın sonucuna göre, "bir Olmec'i, sigara içmek için bir çanta tutan ve tüylü bir yılanla çevrili bir başlık takmış" olarak tasvir ediyor.

Kısma, 1,2 metre genişliğinde ve 1,5 metre yüksekliğinde bir granit levha üzerine oyulmuştur. Pedallara ulaşmaya çalışıyormuş gibi bacaklarını öne uzatarak oturan bir adamı tasvir ediyor. Sağ elinde kovaya benzeyen bir nesne tutmaktadır. Sol ile, belirli bir kolu kaldırıyor veya indiriyor gibi görünüyor. Onun "başlığı" alışılmadık ve karmaşık bir yapıdır. Nelerden oluşabileceğini hayal etmek zor olsa da, bence törensel bir amaçtan ziyade işlevsel bir amacı var. Üzerinde veya daha doğrusu üstündeki panelde iki haç görülebilir.

Heykelin kompozisyonunun bir diğerk unsuru olan "tüylü yılan" dikkatimi çekti. Bir yandan, bu gerçekten de, anlayabileceğiniz gibi Olmeclerin taptığı (veya her durumda tanıdığı) Quetzalcoatl'ın eski sembolü olan tüylü veya tepeli bir yılanın görüntüsüdür. Alimler bu yorumu sorgulamazlar. Quetzalcoatl kültünün çok eski olduğu, tarih öncesi zamanlara dayandığı ve daha sonra tarihsel zamanlarda Orta Amerika'nın birçok kültüründe kök saldığı genel olarak kabul edilir.

Ancak bu heykelde tüylü bir yılan görüntüsünün kendine has özellikleri vardı ve bana burada dini sembolizmden daha fazlası varmış gibi geldi. Sanki makinenin yapısal bir unsuruymuş gibi katı bir yapı vardı.

ESKİ GİZEMLERİN Fısıltısı

O günün ilerleyen saatlerinde, La Venta'da Carlos Pellicer Camara tarafından kurtarılan Olmec kafalarından birinin yarattığı büyük gölgeye saklandım. Geniş, düz burunlu ve kalın dudaklı yaşlı bir adamın başıydı. Dudaklar hafifçe aralıktır ve büyük, eşit dişleri gösterir. Yüz, eski sabırlı bilgeliği ifade eder, bakış, Giza'daki (Mısır) Büyük Sfenks'inki gibi korkusuzca sonsuzluğa sabitlenir.

Bir heykeltıraşın belirli bir ırk tipinin özelliklerinin bütününe basitçe bulması neredeyse inanılmaz olduğunu düşündüm. Bu nedenle, böyle bir kombinasyonun varlığı, gerçek bir insan prototipinin varlığı lehine güçlü bir argümandır.

Kafanın etrafında birkaç kez dolaştım. Çevresinde 6,7 metreye ulaştı, 19,8 ton ağırlığında ve yüksekliği neredeyse 2,5 metreydi. Bütün bir bazalt parçasından oyulmuştur ve açıkça "ırksal tipte bir dizi özellik" göstermiştir. Santiago, Tuxtla ve Tres Zapotes'te gördüğüm kafalar gibi zenciye açık ve net bir şekilde tasvir etti.

Benim düşünceme göre Olmec kafaları, 3000 yıl önce Orta Amerika'daki varlığı bilim adamları tarafından açıklanmayan büyüleyici ve güçlü Afrikalılar olan Negroid ırkının gerçek temsilcilerinin fizyolojik olarak doğru görüntüleridir. Yakınlarda bulunan kömür parçalarının radyokarbon tarihlemesi yalnızca kömürlerin kendi yaşını verdiğinden, kafaların bu çağda oyulduğuna dair bir kesinlik yoktur. Gerçek kafaların yaşını hesaplamak daha karmaşık bir konudur.

Böyle düşüncelerle La Venta'nın tuhaf ve harika anıtları arasında yürümeye devam ettim. Eski sırları fısıldadılar: Arabadaki adamın sırrı, zenci kafalarının sırrı ve nihayet yaşayan bir efsanenin sırrı. Çünkü La Venta'nın bazı heykellerinin sadece siyahlara değil, aynı zamanda uzun, uzun burunlu temsilcilere de tamamen gerçekçi bir şekilde benzediği keşfedildiğinde, efsanevi Quetzalcoatl'ın kemikleri yine etle kaplanmış gibi görünüyordu. Avrupa ırkının özellikleri: güzel hatlar, düz saçlar, gür sakallar, uzun, bol gömlekler...

18. Bölüm

ÖNEMLİ YABANCILAR

Kırkılı yıllarda La Venta'da kazı yapan Amerikalı arkeolog Matthew Sterling, orada çok sayıda çarpıcı keşifte bulundu. Bunlardan en dikkate değer olanı Sakallı Adamlı Stel'di.

Daha önce de söylediğim gibi, Olmec yerleşiminin eksenini kuzey yönünden sekiz derece sapıyor. Güney ucunda büyük bir piramidin oluklu konisi yükselir. Hemen arkasında, zemin seviyesinde, tipik bir şehir bloğundan dört kat daha küçük, geniş bir dikdörtgen alanı çevreleyen yaklaşık 30 santimetre yüksekliğinde bir tür kaldırım var. Arkeologlar onu kazmaya başladıklarında, sürpriz bir şekilde, sınırın sütunlu sıranın üst kısmı olduğu ortaya çıktı. Daha sonraki kazılar, tabakaların sütunlarının yüksekliğinin olduğunu göstermiştir. - 3 metre. Altı yüzden fazla var ve birbirine yakın duruyorlar ve aşılmaz bir çit oluşturuyorlar. Katı bazalttan yontulmuş ve yüz kilometre uzaklıktaki bir taş ocağından La Venta'ya getirilen sütunların her biri yaklaşık iki ton ağırlığındaydı.

Neden tüm bu zahmet? Bu çiti korumak için ne gerekiyordu?

Kazıların başlamasından önce bile, öne eğilmiş devasa bir taş, sitenin merkezinden "kaldırımın" yaklaşık bir metre yukarısından dışarı baktı. Yeraltına gizlenmiş kısımda devam eden oymalarla kaplıydı. Stirling ve ekibi bu taşı iki gün boyunca kazdılar. 4 metre yüksekliğinde, 2 metre genişliğinde ve neredeyse bir metre kalınlığında etkileyici bir stel olduğu ortaya çıktı. Kabartma, lüks cübbeler giymiş ve ayak parmakları kalkık zarif ayakkabılar giymiş iki uzun adamın karşılaşmasını tasvir ediyordu. Yaşlanma veya kasıtlı hasar (Olmekler arasında yaygın bir uygulamaydı), figürlerden birinin tamamen yüz­süz olduğu gerçeğine yol açtı. İkincisi zarar görmeden kaldı. Yüksek burunlu ve uzun sakallı Kafkas bir adamı o kadar açık bir şekilde tasvir etti ki, arkeologları şaşırttı ve hemen ona "Sam Amca" adını verdi.

20 tonluk stelin etrafında yavaşça yürüdüm, 3000 yıldan fazla bir süredir toprakta olduğunu hatırladım. Sadece yarım yüzyıl kadar, Stirling'in kazıları sonucunda Tanrı'nın ışığına çıktı. Şimdi onun kaderi ne olacak? Bir otuz asır daha burada durarak gelecek nesillerin hayranlığını ve hayranlığını mı uyandıracak? Yoksa şartlar tekrar değişecek ve dünya bunu insanlardan mı gizleyecek?

Ya da belki ikisi de olmayacak? Daha ünlü torunları Maya tarafından miras alınan eski Olmec takvimini hatırladım. Ona göre çok az zaman kaldı, üç bin yıl gibi değil. Beşinci Güneş'in zamanı sona erecek ve Noel 2012'den iki gün önce korkunç bir deprem insanlığın sonunu getirecek...

Dikkatimi stele döndü. İki şey bariz görünüyordu: birincisi, burada tasvir edilen buluşma sahnesi, bir nedenden ötürü, dikilitaşın ve çevresindeki sütunlu sıranın ölçeği göz önüne alındığında, Olmekler için özel bir önem taşıyordu. İkincisi, zenci kafalarında olduğu gibi, sakallı bir Avrupalının yüzü bir insan modelinden oyulmuştu. Sanatçının onları icat etmesi için ırk işaretleri çok açıktı.

Aynısı, La Venta'dan ayakta kalan anıtlar arasında tanımlayabildiğim diğer iki Kafkas figürü için de geçerliydi. Biri, yaklaşık bir metre çapında ağır ve neredeyse yuvarlak bir blok üzerine oyulmuş bir kismada tasvir edilmiştir. Adam dar tayt gibi görünen bir şey giyiyordu. Tipik Anglo-Sakson özellikleri ve kalın, sivri bir sakalı vardı. Kafasında komik, yumuşak bir şapka var. Sol elinde ya bir bayrak ya da bir tür silah tutuyordu. Sağ elini göğsüne bastırdı. Kemerle bağlanmış ince bel. Dar bir sütunun yan yüzüne oyulmuş başka bir Caucasoid figürü yaklaşık olarak aynı görünüme sahiptir.

Kimdi bu yabancılar? Orta Amerika'da ne yapıyorlardı? Ne zaman vardılar? Ve bu nemli kauçuk ormana yerleşen, koca zenci kafalarına modellik yapan diğer yabancılarla ilişkileri nasıldı?

1492'den önce Yeni Dünya'nın tecrit edilmesi dogmasını reddeden bazı kararlı bilim adamları, soruna kendi çözümlerini sundular: ince yüz hatlarına sahip sakallı uzaylılar - Akdeniz'den gelen Fenikeliler, Herkül Sütunları'nı geçerek ve ikinci yüzyılda Atlantik'i geçtiler. binyıl M.Ö. Bu hipotezin destekçileri, neflerin, transatlantik yolculuktan önce Batı Afrika kıyılarında ikincisi tarafından ele geçirilen Fenikelilerin köleleri olduğunu öne sürdüler.

La Venta'nın heykellerini yakından tanıdıkça, bu hipotez bende daha fazla şüphe uyandırdı. Belki de Fenikeliler ve Eski Dünyanın diğer sakinleri Atlantik'i Kolomb'dan çok önce geçmişlerdir. Soru bu kitabın kapsamı dışında olmasına rağmen, bunun için ikna edici kanıtlar var. Sorun şu ki, antik dünyanın çeşitli yerlerinde karakteristik öğelerini bırakan Fenikeliler, Orta Amerika'daki Olmec yerleşimlerinde bunu yapmadılar. Kısımlardaki ne zenci kafalar ne de sakallı insanlar, ne üslup, ne tip, ne de ürünlerin doğasında uzaktan bile Fenike'ye ait bir şey içermiyor. Üstelik üslup açısından bakıldığında, bu büyük sanat eserleri bilinen herhangi bir kültüre, geleneğe veya türe ait değildir. Görünüşe göre ne Yeni Dünya'da ne de Eski Dünya'da öncülleri yok.

Sanki kökleri yokmuş gibi... Ama bu olmuyor, herhangi bir sanatsal yaratıcılığın kökleri, bir yerde kaynakları olmalı.

HİPOTETİK ÜÇÜNCÜ KİŞİ

Birkaç önde gelen Mısırbilimci tarafından Mısır tarihi ve kronolojisinin en büyük gizemlerinden birini açıklamak için önerilen sözde "varsayımsal üçüncü taraf" yaklaşımından makul bir açıklamanın gelebileceği geldi.

Arkeolojik kanıtlar, Eski Mısır uygarlığının insan toplumu için olması gerektiği gibi yavaş ve acılı bir şekilde gelişmediğini, ancak Olmecler gibi aniden ve tam olarak ortaya çıktığını göstermektedir. İlkel toplumdan gelişmiş topluma geçiş döneminin, tarihsel bir anlam ifade edemeyecek kadar kısa olduğu ortaya çıktı. Birdenbire gelişmesi yüzlerce, hatta binlerce yıl sürmesi gereken teknolojik beceriler, hiçbir öncül olmadan bir gecede ortaya çıkıyor.

Örneğin, hanedan öncesi döneme (yaklaşık MÖ 3500) ait buluntular hiçbir yazı izi göstermemektedir. Bu tarihten kısa bir süre sonra, aniden ve anlaşılmaz bir şekilde, Eski Mısır harabelerinden çok tanıtık olan ve hemen tam ve mükemmel biçimde hiyeroglifler ortaya çıkıyor. Nesnelerin ve eylemlerin basit bir gösterimi ile sınırlı olmayan bu yazı, en başından itibaren, fonetik işaretlerin yalnızca sesleri ifade ettiğı ve dijital sembollerin geliştirildiğı karmaşık yapıll bir sistem olduğı ortaya çıktı. Zaten en eski hiyeroglifler stilize edilmiş ve oldukça keyfiydi. Gelişmiş bitişik el yazısının, Birinci Hanedanlığın şafağında zaten yaygın olarak kullanıldığı bilinmektedir.

Dikkat çekici olan şey, basitten karmaşığa doğru hiçbir evrim izine rastlanmamış olmasıdır ve bu matematik, tıp, astronomi ve mimari ve hatta şaşırtıcı derecede zengin ve karmaşık bir dini-mitolojik sistem için geçerlidir. Ölümler Kitabı gibi mükemmel bir eserin ana planı, hanedanlık döneminin en başında aniden ortaya çıktı.

Çoğu Mısırbilimci, Mısır uygarlığının "patlayıcı" erken gelişimi gerçeğinden herhangi bir sonuç çıkarmaz. Bununla birlikte, daha cesur düşünürler, sonuçların şaşırtıcı olabileceğine inanıyor. Erken hanedanlık dönemi konusunda uzman olan John Anthony West, karmaşık bir uygarlığın nasıl geliştiğini soruyor? Bir 1905 arabasına bir göz atın ve bugünküyle karşılaştırın. Burada geliştirme sürecini hatasız bir şekilde takip edebilirsiniz. Ancak Mısır'da bunun hiçbir paraleli yok. Her şey en başından beri mevcuttur.

Elbette bu bilmecenin de bir cevabı var, hem de apaçık. Ancak, hakim düşünce tarzına aykırı olduğı için nadiren başvurulur. Şöyle: Mısır uygarlığı "kendini geliştirme" ile değil, miras yoluyla ortaya çıktı.

Batı, uzun yıllar ortodoks Mısırbilimciler için bir baş belasıydı, ama onlar bile Mısır uygarlığının aniden yükselişini merak etmekten kendilerini alamadılar. Londra Üniversitesi'nde eski Mısırbilim profesörü Walter Emery, sorunu şu şekilde özetledi:

Bir açıklama, Mısır'ın, Antik Dünya'nın bilinen başka bir uygarlığından ani ve kesin bir kültürel dürtü almış olması olabilir. Bu rol için en uygun aday, Güney Mezopotamya'da bir ülke olan Sümer'dir. Birçok büyük farklılığa rağmen, yapı teknikleri ve mimari tarzlardaki bazı ortak noktalar, iki bölge arasında bir bağlantı olduğunu düşündürmektedir. Bununla birlikte, bu benzerliklerin hiçbirisi nedensel bir ilişkiden, bir toplumun diğeri üzerindeki doğrudan etkisinden kesin olarak bahsetmek için yeterince güçlü değildir. Aksine, Profesör Emery'nin yazdığı gibi:

Diğler şeylerin yanı sıra, bu teori, hem Mısırlıların hem de Mezopotamyalı Sümerlerin, panteonlarının en eskilerinden biri olan (Mısırlılar arasında Thoth, Sümerler arasında Shin) pratik olarak aynı ay tanrısına taptıkları gizemli gerçeğine ışık tutuyor. Tanınmış Mısırbilimci Wallis-Budge, "bu iki tanrının özdeşliği tesadüfi olamayacak kadar eksiksizdir... Mısırlıların tanrısı Sümerlerden veya

Sümerlerin Mısırlılardan ödünç aldığını söylemek yanlış olur. Büyük olasılıkla, her iki halkın ilahiyatçıları, teolojik sistemlerini ortak, ancak çok eski bir kaynaktan ödünç aldılar.

Bu nedenle soru şu şekilde özetlenebilir: Budge ve Emery'nin aklındaki bu "ortak ama çok eski kaynak", bu "varsayımsal ama henüz keşfedilmemiş bölge", bu son derece gelişmiş "üçüncü taraf" nedir? Ve eğer Mısır ve Mezopotamya'da bir yüksek kültür mirası bıraktıysa, neden aynı şeyi Orta Amerika'da yapmasın?

Meksika'da medeniyetin "yükselişinin" Orta Doğu'dan çok daha sonra gerçekleşmiş olması hiçbir şeyi kanıtlamaz. İlk dürtünün her iki yerde de aynı anda verilmiş olması ve sonraki gelişmenin yerel koşullara göre devam etmesi oldukça olasıdır.

Bu senaryoya göre, uygarlar Mısır ve Sümer'de çok başarılı oldular ve orada harika ve kalıcı kültürlerin ortaya çıkmasıyla sonuçlandı. Öte yandan, Meksika'da (evet, öyle görünüyor ki Peru'da da) sefil bir şekilde başarısız oldular. İyi bir başlangıçtan sonra, dev taş kafalar ve sakallı adamlarla kısmalar oluşturulduğunda, her şey hızla "yokuş aşağı yuvarlandı". Düşüşe rağmen, uygarlığın ışığı tamamen sönmedi, ancak MÖ 1500 civarında gözle görülür ilerleme kaydedildi. e. ("Olmec ufku" olarak adlandırılır). Bu zamana kadar, büyük heykeller manevi gücün kalıntıları haline geldi, antik çağlardan griydi ve unutulmuş orijinalleri devler ve sakallı eğitimciler hakkındaki mitlerle sarılmıştı.

Eğer öyleyse, zenci kafalarının badem şeklindeki gözlerine veya Sam Amca'nın köşeli, yontulmuş Avrupalı yüz hatlarına baktığımızda, düşündüğümüzden çok daha uzak bir geçmişle karşılaşılıyor olabiliriz. Ve muhtemelen bu büyük eserler, çeşitli etnik grupları birleştiren kayıp bir medeniyetin temsilcilerinin görüntülerini bizim için korumuştur.

Orta Amerika'ya uygulanan üçüncü taraf hipotezi şu şekilde özetlenir: eski Meksika'da medeniyet, dış etkinin katılımı olmadan ortaya çıkmadı. Eski Dünyanın etkisinin bir sonucu olarak ortaya çıkmadı. Hem Eski hem de Yeni Dünyalardaki belirli kültürler, hayal edilemeyecek kadar uzak zamanlarda insanların ve belirli bir "üçüncü tarafın" etkisine maruz kalmıştır.

VILLAHERMOSA'DAN OAXACA'YA

Villahermosa'dan ayrılmadan önce CIKOM'u (Olmek ve Maya Kültürleri Araştırma Merkezi) ziyaret ettim. Oradaki bilim adamlarına yakınlarda başka Olmec yerleşimleri olup olmadığını sormak istedim. Şaşırtıcı bir şekilde, daha uzağa bakmamı tavsiye ettiler. Birkaç yüz kilometre güneybatıda, Oaxaca eyaletindeki Monte Alban'da, arkeologlar bir dizi "Olmecoid" eseri ve Olmec kökenli olduğuna inanılan bir dizi kısma ortaya çıkarmış görünüyorlar.

Noel Baba ve ben Villahermosa'dan kuzeydoğuya, Yucatan Yarımadası'na gidecektik. Monte Albán gezisi uzun bir sapma gerektirecekti, ancak Olmec uygarlığına daha fazla ışık tutacağını umarak yine de

gitmeye karar verdik. Ayrıca, Oaxaca şehrinin gizlendiği vadinin kalbindeki dağların arasından geçmek ilginçti.

Neredeyse dümdüz batıya gittik, yıkık La Venta'yı geçtik, tekrar Coatzacoalcos'u geçtik ve sonra Sayula ve Loma Bonita'dan yol ayrımındaki Tuchtepec kasabasına gittik. Petrol işçilerinin harap ettiği kırları geride bıraktılar, güzel çayırlarla kaplı küçük tepeleri aştılar ve olgunlaşan tarlalarda hızla ilerlediler.

Gerçek sierraların (dağların) başladığı Tuchtepec'te, Oaxaca'ya giden 175 numaralı Karayolu üzerinde keskin bir şekilde güneye döndük. Haritada, bu yol, Villahermosa'dan daha önce kat ettiğimiz mesafenin yarısı gibi görünüyordu. Ancak yol, hem sınırların hem de kasların gerginliğini gerektiren oldukça zordu: dar bir yolun sonsuz zikzakları, dik tırmanışlar ve uçurumlar. Gökyüzüne çıkan bir merdivendeymiş gibi bulutlara tırmandık. Yol bizi, her biri kendi iklimsel nişini işgal eden çeşitli dağ bitki örtüsü katmanlarından geçirdi. Sonunda, bulutları aşarak kendimizi, tanıdık bitkilerin devasa biçimlerinin büyüdüğü, gerçek dışı ve yabancı bir manzara yarattığı bir yerde bulduk. Villahermosa'dan Oaxaca'ya 700 kilometre yol kat etmemiz on iki saatimizi aldı. Yolculuğun sonunda, sonsuz dönüşlerde direksiyonu çok sıkı tutan ellerimin hepsi kabarmıştı. Gözlerimde bir sis vardı ve eteğinden geçtiğimiz uçurumlar yine zihnimin önünde şimşek çaktı.

Oaxaca şehri, cadı mantarları, marihuana ve yirmili yıllarda The Feathered Serpent adlı romanını burada yazan ve kısmen sahneleyen D. H. Lawrence ile ünlüdür. Burası Bohemya ruhunu korudu ve gece geç saatlere kadar barları ve kafeleri, Arnavut kaldırımlı dar sokakları, eski evleri ve geniş meydanlarını dolduran insan kalabalığını heyecanlandıran bir heyecan dalgası var.

Las Golondrinas Hotel'in üç açık avlusundan birine bakan bir odaya yerleştik. Yatakta yıldızlı bir gökyüzü ile rahattı. Ama yorgun olmama rağmen uyuyamadım.

Uygarların, sakallı tanrıların ve onların yoldaşlarının düşünceleri beni uyanık tuttu. Görünüşe göre Peru'da olduğu gibi Meksika'da da yenildiler. En azından efsanelerden öyle görünüyordu. Ancak ertesi sabah Monte Alban'a vardığımızda bunun sadece efsanelerden olmadığı ortaya çıktı.

19. Bölüm

TUTULAN MACERA, YILDIZLARA YOLCULUK

"Üçüncü taraf" hipotezi, eski Mısır ve eski Mezopotamya arasındaki benzerlikleri ve temel farklılıkları, her iki halkın da medeniyeti aynı ortak uzak atadan miras aldığını öne sürerek açıklar. Aynı zamanda, bu ata uygarlığının nerede bulunduğu, doğasının ne olduğu, ne zaman geliştiği konusunda ciddi bir varsayım yapılmadı. Uzaydaki bir "kara delik" gibi görülemez. Bununla birlikte, varlığı gözlemlenebilir nesneler üzerindeki etkisiyle yargılanabilir - bu durumda Sümer ve Mısır.

Aynı gizemli ata, aynı görünmez etki kaynağının Meksika'da kendi hatırasını bırakması mümkün mü? Eğer öyleyse, bir yanda eski Meksika uygarlıkları ile diğer yanda Sümer ve Mısır arasında belirli kültürel analogilerin tanımlanmasını bekleyebiliriz. Aynı zamanda, bu bölgelerin tarihsel zamanlarda karşılıklı izolasyonu nedeniyle uzun bir ayrı evrimden kaynaklanan önemli farklılıklar beklemek mantıklıdır. Tarihsel dönemde düzenli temas halinde olan Sümer ve Mısır arasındaki farklılıkların, onlarla Orta Amerika kültürleri arasında olduğundan daha az olduğunu bulmak oldukça mantıklı olacaktır. of the New World tarafından Columbus tarafından en iyi ihtimalle 1492'de. rastgele, epizodik.

Ölü Yiyenler, Dünya Canavarları, Yıldız Kralları, Cüceler ve Diğer Akrabalar

Hala açıklanamayan garip bir nedenle, eski Mısırlılar cücelere özel bir ilgi ve saygı duyuyorlardı. Aynısı, Olmec dönemine kadar Orta Amerika'nın medeni halkları için de geçerlidir. Her iki durumda da insanlar cücelerin doğrudan tanrılarla ilgili olduğuna inanıyorlardı ve her iki durumda da cücelere yetenekli dansçılar olarak saygı duyuldu ve sanat eserlerinde bu şekilde tasvir edildi.

Erken hanedanlık döneminin Mısır'ında, 4500 yıldan daha uzun bir süre önce, dokuz her şeye kadir tanrının maşası Heliopolis rahipleri arasında özel bir saygı gördü. Orta Amerika'da hem Aztekler hem de Mayalar da dokuz tanrıdan oluşan her şeye kadir bir sisteme inanıyorlardı.

Meksika ve Guatemala'daki Kiche Mayalarının kutsal kitabı Popol Vuh'da, "yıldızların yeniden doğuşuna"—ölülerin yıldızlara yeniden doğuşuna—inancın çeşitli yerlerinde açık işaretler vardır. Yani örneğin ikiz kahramanlar Hun-Ahlu ve Xbalanque öldürüldükten sonra "dünyanın ortasında ayağa kalktı ve onları hemen göğe kaldırdı... toprak aydınlandı. Ve cennete yerleştiler." Aynı zamanda, ikizlerin öldürülen 400 arkadaşının yükselişi gerçekleşti, "böylece tekrar Hun-Ahlu ve Xbalanque'a yakınlaştılar ve gökyüzünde yıldızlara dönüştüler."

Gördüğümüz gibi, tanrı-kral Quetzalcoatl hakkındaki efsanelerin çoğu, onun eylemlerini ve büyük bir uygarlık olarak vaaz vermesini vurgular. Bununla birlikte, eski Meksika'daki takipçileri, insan formunda ölümü deneyimlediğine ve ardından bir yıldız olarak yeniden doğduğuna inanıyorlardı.

Bunun ışığında, en azından, 4.000 yıldan daha uzun bir süre önce, piramitler çağında Mısır'da, devlet dininin özünün, ölen firavunun bir yıldız şeklinde yeniden doğuşuna olan inanç olduğunu bilmek ilginçtir. [23](#). Ölen hükümdar için yeniden doğuş prosedürünü kolaylaştırmak için, "Ey Kral, sen Büyük Yıldızsın - Orion'un gökyüzünde Orion ile seyahat eden uydusu ... Doğusunda yükselirsin. mevsiminde yenilenen ve zamanında gençleşen cennet... "Orion takımıyıldızı ile Nazca ovalarında zaten tanıştık, tekrar buluşacağız ...

Bu arada eski Mısır Ölüler Kitabı ile tanışalım. İçeriğinin bir kısmı Mısır uygarlığının kendisi kadar eskidir ve göç eden ruhlar için bir tür rehber işlevi görebilir. Kitabın bir kısmı, ölen kişiye öbür dünyanın

tehlikelerinden nasıl kaçınılacağı konusunda talimat verir, çeşitli efsanevi yaratıklara enkarne olmasına yardımcı olur ve ona öbür dünyanın çeşitli seviyelerine girmesi için bir şifre sağlar.

Eski Orta Amerika halklarının yaşamdan sonraki tehlikeler konusunda çok benzer bir vizyona sahip olmaları sadece bir tesadüf mü? Orada, yeraltı dünyasının, ölen kişinin dört yıl boyunca yoluna devam etmesi, yollarındaki engelleri ve tehlikeleri aşması gereken dokuz seviyeden oluştuğuna inanılıyordu. Katmanların kendileri için konuşan adları vardır, örneğin: “dağların birbirine çarptığı yer”, “okların yakıldığı yer”, “bıçak dağı” vb. Hem eski Orta Amerika'da hem de Antik Çağ'da. Mısır, ölülerin öbür dünyada, onları bir seviyeden diğerine taşıyan bir "taşıyıcı tanrı" eşliğinde bir teknede seyahat ettiğine inanıyorlardı. Bu geçişin bir görüntüsü, 8. yüzyılda Maya şehri Tikal'i yöneten Double Comb'un mezarında [keşfedildi](#)²⁴. Benzer sahneler, 18. hanedanın firavunu Thutmose III'ün mezarı da dahil olmak üzere Yukarı Mısır'daki Krallar Vadisi'nde bulunur. Firavunun (bir gemide) ve Double Crest'in (bir kanoda) son yolculuğunda sırasıyla bir köpek veya köpek başlı bir tanrı, bir kuş veya kuş başlı bir tanrı ve bir maymun veya bir maymunun eşlik etmesi sadece bir tesadüf mü? maymun başlı tanrı? [25](#)

Eski Meksika yeraltı dünyasının yedinci seviyesine Teocoyolcualloa ("hayvanların kalpleri yediği yer") adı verildi. Eski Mısır yeraltı dünyasının düzeylerinden biri olan "Yargı Salonu"nın neredeyse aynı sembolizmi kullanması bir tesadüf müdür? Bu kritik noktada, ölen kişinin kalbinin ağırlığı bir tüyün ağırlığı ile karşılaştırılır. Kalbe günahlar yüklenirse, ağır basar. Tanrı Thoth tablette buna karşılık gelen bir işaret yapar ve kalp, bir timsah, bir su aygırı ve bir aslanın özelliklerini birleştiren ve "Ölü Yiyen" olarak adlandırılan korkunç bir canavar tarafından hemen yutulur.

Ve son olarak, piramitler çağında Mısır'a ve yeraltı dünyasının denemelerinin üstesinden gelmesine ve bir yıldız şeklinde yeniden doğmasına izin veren firavunun ayrıcalıklı konumuna tekrar dönelim. Ritüel büyüler bu prosedürün bir parçasıydı. Ancak her zaman firavunun ölümünden sonra gerçekleştirilen "ağzın açılması" olarak bilinen mistik tören de aynı derecede önemliydi ve arkeologlar bunun hanedan öncesi dönemlere kadar uzandığına inanıyorlar. Bu prosedür, törensel bir kesme aleti olan bir peşenkhef ile donanmış dört yardımcısı ile yüksek rahibi içeriyordu. Ölen tanrı-kralın "ağzını açmak" için kullanıldı, inanıldığı gibi cennette dirilişi imkansızdı. Bu töreni tasvir eden hayatta kalan kısımlar, mumyalanmış bedene bir peshenkhef ile güçlü bir darbe indirildiğine dair hiçbir şüphe bırakmamaktadır. Son zamanlarda Büyük Giza Piramidi içindeki odalardan birinin bu tören için kullanıldığına dair kanıtlar ortaya çıktı.

Bütün bunlar Meksika'da garip, çarpık bir yansıma buluyor. Fetihten önceki zamanlarda, orada insan kurban etmenin baskın olduğunu gördük. Kurbanın kesildiği yerin piramit olması, törenin başrahip ve dört yardımcı tarafından yapılması, kurbanın vücuduna özel bir kurban bıçağıyla kuvvetli bir darbe vurulması ve inanışlara göre tesadüf mü? , kurbanın ruhu, yeraltı dünyasının engellerini atlayarak hemen cennete yükselmek zorunda mıydı?

Bu tür "tesadüfler" çoğalmaya devam ettiğinden, burada bir tür temel bağlantı olup olmadığı makul bir soru ortaya çıkıyor. Özellikle eski Orta Amerika'da pachi (*p'achi*) *teriminin*, kelimenin tam anlamıyla "ağzını aç" anlamına gelen "kurban" kavramını ifade etmek için kullanıldığını hatırlarsanız.

Öyleyse, belki de, uzay ve zaman olarak birbirinden çok uzak olan bu iki yerde, çok eski zamanlara dayanan çok belirsiz ve çarpık bir ortak hafıza ile uğraşıyoruz? Mısır'ın "ağzını açma" töreninin aynı adı taşıyan Meksika prosedürünü doğrudan etkilemesi (ya da tam tersi) olası değildir. Aralarındaki derin farklılıklar bu tür bir etkiyi engellemektedir. Ancak oldukça olası görünen şey, benzerlik unsurlarının ortak bir atadan alınan ortak bir mirasın kalıntıları olmasıdır. Orta Amerika halkları miraslarını bir şekilde, Mısırlılar başka bir şekilde elden çıkardılar, ancak ortak sembolizm ve terminoloji her ikisi tarafından da korundu.

Mısır ve Orta Amerika olgularının yan yana gelmesinden kaynaklanan eski ve belirsiz bağlantının anlamı üzerinde ayrıntılı olarak durmanın yeri burası değil. Ancak devam etmeden önce, Kolomb öncesi Meksika ve Mezopotamya Sümer'in inanç sistemleri arasında benzer bir ilişkinin var olduğunu belirtelim. Ve bu durumda, karşılıklı etkiden ziyade ortak bir antik atadan bahsetmeyi tercih edebiliriz.

Örneğin, Oannes'in hikayesini alın. Sümerce "Uan"ın Yunanca transkripsiyonu olan "Oannes", bu kitabın II. Kısımında anlatılan amfibi yaratığın adıdır. İnanışlara göre sanat ve zanaatı Mezopotamya'ya getirmiştir. En az 5.000 yıl öncesine dayanan efsaneler, Uan'ın her sabah insanları eğitmek ve aydınlatmak için Basra Körfezi'nin sularından çıkan denizde yaşadığını anlatır. Maya dilinde "denizde oturan kişi" ifadesinin huaana gibi gelmesi bir tesadüf müdür?

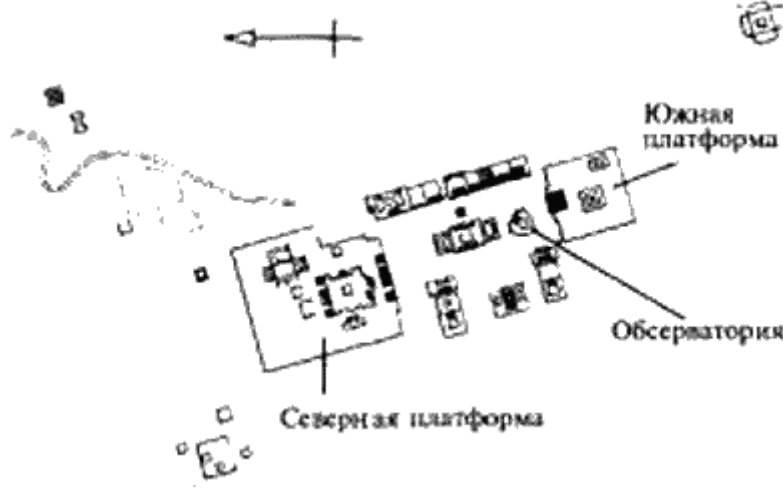
Şimdi okyanusların Sümer tanrıçası ve her zaman açgözlü bir canavar olarak tasvir edilen ilkel kaosun güçleri Tiamat'a dönelim. Mezopotamya geleneğine göre, Tiamat diğer tanrılara sırtını döndü ve ilahi kahraman Marduk'un eline düşmeden önce bir yok etme savaşı başlattı:

Yapabilecek misin? Marduk yapabiliirdi. Rakibinin korkunç cesedini seyrederken, önce zihinsel olarak bazı sanatsal fikirleri canlandırdı ve sonra Dünya'nın yaratılması için büyük bir plan oluşturmaya başladı. Önce Tiamat'ın kafatasını ayırdı ve atardamarları kesti. Sonra ikiye böldü, "kurutulmuş balık gibi". Yarisını cennetin kasasına, diğerini - yeryüzünün kubbesine bıraktı. Onun göğüslerinden dağlar yarattı, salyadan bulutlara ve gözlerinden Dicle ve Fırat nehirlerini akıttı.

Garip ve acımasız bir efsane ve çok eski olduğunu da ekleyebilirim.

Orta Amerika'nın eski uygarlıklarının bu hikayenin kendi versiyonları vardı. Burada Quetzalcoatl, yaratıcı tanrının enkarnasyonunda Marduk rolünü oynadı ve Tiamat'ın rolü "Büyük Dünya Canavarı" Capictli tarafından oynandı. Quetzalcoatl onu uzuvlarından yakaladı, "ilksel sularda yüzerken ve

vücudunu ikiye bölerek bir yarısından gökyüzü, diğerinden toprak yaparak". Saçından ve derisinden çimen, çiçek ve diğer bitkileri yarattı; "gözlerden - yaylar ve akarsular; omuzlardan - dağlar.

Monte Alban

Sümer ve Meksika mitleri arasındaki olağandışı paralellikler sadece bir tesadüf mü yoksa her ikisi de kayıp bir uygarlığın kültürel izlerini mi taşıyor? Eğer öyleyse, o zaman bu proto-kültürün kahramanlarının yüzleri pekala taşta ölümsüzleştirilebilir ve binlerce yıl geleceğe bir aile yadigarı olarak ya herkesin gözü önünde ya da arkeologlar gelene kadar bir mezarlıkta gönderilebilirdi. zamanımızda onlara ve onları Olmec Head ve Sam Amca olarak vaftiz etti.

Bu kahramanların yüzleri de hüzünlü bir hikaye anlatmak için Monte Alban'da karşımıza çıkıyor.

MONTE ALBAN: HAYAT SAHİPLERİNE GENEL BAKIŞ

Yaklaşık 3.000 yaşında olduğuna inanılan Monte Alban, Oaxaca'ya bakan yapay olarak düzleştirilmiş bir tepenin üzerinde oturuyor. Büyük bir dikdörtgen alanı içerir - birbirine göre geometrik olarak tam olarak yerleştirilmiş piramitler ve diğer yapılarla çevrili Büyük Meydan. İyi organize edilmiş ve simetrik düzen sayesinde, tüm kompozisyon bir uyum ve orantı hissi uyandırır.

Villahermos'tan ayrılmadan önce görüştüğüm TsIKOM personelinin tavsiyesi üzerine yaptığım ilk şey sitenin güneybatı köşesine gitmek oldu. Orada, alçak bir piramidin yanında gevşek bir yığın halinde yığılmış, onca yolu geldiğim nesneler vardı: zencilerin ve Avrupalıların resimlerinin oyulduğu birkaç düzine stel ... yaşamda eşit ve ölümden eşit.

Bu heykellerin büyük ama kayıp bir uygarlığın tarihinin bir bölümünü anlattığını düşünürsek, öncelikle ırk eşitliğinden bahsettiklerini kabul etmeliyiz. La Venta'nın büyük zenci kafalarının gururlu ifadesini gören ve onların cazibesini hisseden hiçbir ciddi insan, heykeltıraşın bu görkemli görüntüleri

yonttuğu insanların köle olabileceğini hayal edemezdi. Ve güzel sakallı insanlar kimsenin önünde diz çökmezlerdi. Ayrıca belirli bir aristokrasi dokunuğu vardı.

Ancak Monte Alban'da bu heybetli insanların düşüşüyle karşı karşıya kaldık. Bu görüntülerin La Venta'dan heykeltıraşların eseri olması pek olası değildir. Ancak bu sanatçıların kim olduğu ve seviyeleri ne olursa olsun, La Venta'da gördüğüm aynı zencileri ve sakallı Avrupalıları resmetmeye çalıştıkları konusunda hiçbir şüphe yoktu. Ama orada heykeller güç ve canlılıkla parlıyordu. Ve burada, Monte Alban'da bu harika insanların cesetleri tasvir edildi. Hepsi çıplak, çoğunlukla hadım edilmiş olarak tasvir edildi. Bazıları, sanki üzerlerine yağın darbelerden saklanmak istercesine, bir embriyo gibi bir top gibi kıvrıldı. Diğerleri cansız bir şekilde yayıldı.

Arkeologlar, heykellerin "savaşta yakalanan esirlerin cesetlerini" tasvir ettiği sonucuna vardılar.

Mahkumlar nelerdir? Neresi?

Bunun Kolomb'dan binlerce yıl önce Orta Amerika'da, Yeni Dünya'da olduğunu unutmamalıyız. Bu ölümler arasında tek bir yerli Amerikalı olmaması garip değil mi - sadece ve münhasıran Eski Dünya'nın ırk türlerinin temsilcileri.

Ortodoks alimler bunu gizemli görmediler, ancak tahminlerine göre bile görüntüler çok eski, MÖ 1000-600 yıllarına kadar uzanıyor. e. Diğer kazılarda olduğu gibi, tarihlendirme, granit bir stel üzerine oyulmuş görüntülerin kendilerini değil, yakınlarda keşfedilen organiklerin yaşını yansıtıyor ve bu nedenle nesnel olarak tarihlendirilmesi zor.

MİRAS

Monte Alban'da henüz deşifre edilmemiş çok mükemmel hiyeroglifler bulundu; bunların çoğu, Avrupalıların ve Zencilerin kaba görüntüleriyle aynı stel üzerine oyulmuş. Uzmanlar bunun "Meksika'daki en eski yazı" olduğunu söyledi. Burada yaşayan insanların yetenekli inşaatçılar olduğu ve aynı zamanda astronomi konusunda çok tutkulu oldukları da açıktı. Garip bir ok şeklindeki yapı olan yerel gözlemevi, yerleşimin ana eksenine 45 ° açıyla yerleştirilmiştir ve bu da kuzey-güney yönünden kasıtlı olarak birkaç derece döndürülmüştür. Gözlemevinin içine tırmanırken, orada gökyüzünün farklı kısımlarını gözlemlemenin mümkün olduğu dar tüneller ve dik merdivenlerden oluşan gerçek bir labirent buldum.

Monte Albán sakinleri, Tres Zapotes gibi, matematiksel bilgilerinin inkar edilemez kanıtlarını, nokta ve tire ile yazılmış hesaplamalar biçiminde bıraktılar. Ayrıca Olmecler tarafından tanıtılan, ancak genellikle Maya'dan sonra yaşayanlarla ilişkilendirilen harika bir takvim kullandılar, böylece 23 Aralık 2012'de dünyanın sonunu tahmin ettiler.

Takvim ve zaman kategorisine artan ilgi, eski ve unutulmuş bir uygarlığın mirasının bir parçasıysa, Maya'nın en sadık ve ilham verici mirasçıları olduğu kabul edilmelidir. Arkeolog Eric Thompson'ın 1950'de yazdığı gibi: "Zaman Maya dinindeki en büyük gizemdi. Benzerlerini insanlık tarihinde bulamayacağımız, kesinlikle benzeri görülmemiş bir şekilde hayal güçlerine hükmetti.

Orta Amerika'da yolculuğuma devam ederken, bu garip ve korkutucu muammanın labirentine gittikçe daha fazla çekildiğimi hissettim.

20. Bölüm

İLK İNSANIN ÇOCUKLARI

Akşam oldu. Mayalar tarafından inşa edilen Yazıtlar Tapınağı'nın kuzeydoğu köşesine yakın oturdum ve Usumasinta taşkın yatağına inişin başladığı kuzeydeki karanlık ormana baktım.

Tapınak üç odadan oluşuyordu ve neredeyse 30 metre yüksekliğinde dokuz basamaklı bir piramidin üzerine inşa edilmişti.

Palenque

Bu yapının temiz ve uyumlu çizgileri kırılganlıktan çok incelik izlenimi veriyordu. Sanki kök salmış gibi, bir geometri ve hayal gücünün ürünü gibi, yerde sımsıkı duruyordu.

Sağda saray görülebiliyordu - piramidal bir kaide üzerinde geniş bir dikdörtgen kompleks, Maya rahiplerinin gözlemevi olarak kabul edilen sarayın üzerinde dört katlı bir kule yükseldi.

Sarayın arkasında, ağaçların tepesinde parlak tüylü papağanların uçuştığı ormanda, Bölünmüş Haç Tapınağı, Güneş Tapınağı, Kont Tapınağı ve Kont Tapınağı da dahil olmak üzere diğer birkaç heybetli bina gizlenmişti. Aslan Tapınağı. Tüm bu isimler şartlı, arkeologlar tarafından verildi, çünkü Maya tarihlerini okumayı çoktan öğrenmiş olmamıza rağmen, onların hiyerogliflerini deşifre etmeye daha yeni başladık. Ek olarak, Maya'nın bildiklerinin, onları rahatsız edenlerin, inandıkları ve hatırladıkları şeylerin çoğu geri dönülemez bir şekilde kaybolmuştur.

Tapınağın merkez odasına giden merdivenleri tırmandım. Salonun uzak duvarına iki büyük gri levha kesildi; üzerinde, bir satranç tahtasındaki figürler gibi, insanlar ve canavarlar şeklinde 620 Maya hiyeroglifleri, bir dizi efsanevi yaratıkla birlikte sıralar halinde tasvir edildi.

Bu yazıtlar ne diyordu? Bu hala kimse tarafından bilinmiyor, çünkü resimli kelimelerin ve fonetik sembollerin kombinasyonu henüz tam olarak çözülmedi. Ancak bir takım hiyerogliflerin geçmişte bizden binlerce yıl uzakta olan dönemlere atıfta bulunduğu ve tarih öncesi olaylara katılan insanlardan ve tanrılardan bahsettiği açıktır.

PAKAL'IN MEZARI

Yazıtların solunda, zeminin büyük taş levhaları arasında dik bir şekilde inen bir iç merdiven vardı. Cetvel Pakal'ın mezarının bulunduğu piramidin derinliklerinde bulunan bir odaya götürdü. Düz kireçtaşı basamaklar dar, ıslak ve korkunç derecede kaygandı. El fenerini açarak, güney duvarına tutunarak karanlığa hızlı bir şekilde adım attım.

Bu gizli nemli merdiven, 683'te Meksikalı arkeolog Alberto Ruz'un tapınağın zeminindeki levhaları kaldırdığı Haziran 1952'ye kadar duvarla örüldüğü andan itibaren gözden gizlendi. 1994 yılında, Palenque'de böyle bir ikinci mezar bulundu, ancak Rus, Yeni Dünya piramitlerindeki mezarları keşfetmesiyle ünlüdür. İnşaatçılar merdivenleri kasıtlı olarak taşlarla kapattılar ve geçidi temizlemek ve dibe inmek dört yıl daha aldı.

Ancak o zaman dar tonozlu odaya girmeyi başardılar. Önlerinde yerde, kurban edilmiş gençlerin beş ya da altı parçalanmış iskeleti yatıyordu. Odanın uzak ucunda kocaman üçgen bir taş vardı. Geri itildiğinde, Rus'un önünde harika bir mezar açıldı. Ona göre, "buza oyulmuş gibi büyük bir oda, duvarları ve tavanı cilalı gibi görünen bir tür mağara veya kubbesi sarkıt perdelerle kaplı ve kalın olan terk edilmiş bir şapeldi. Yerden cürufa benzeyen dikitler çıkıyordu. mumlar."

Yine tonozlu tavana sahip olan bu oda, 9 metre uzunluğunda ve 7 metre yüksekliğindedir. Duvarlarda yürüyen "Gecenin Efendileri"nin siva figürlerini görebilirsiniz - "ennead" (*dokuz (Yunanca); yaklaşık tercüme*). Burada sonsuz karanlık saatlerinde hüküm süren dokuz tanrıdan. Ortada, bu figürlerin ilgi odağında, beş tonluk oyma taş bir kapakla örtülü, yekpare bir taştan oyulmuş devasa bir lahit vardı.

Lahitin içinde uzun boylu bir adamın iskeleti vardı, üzeri yeşim ile süslenmiş değerli bir kefenle kaplıydı. Kafatasının ön tarafına 200 parça yeşimden oluşan bir mozaik ölüm maskesi takıldı. Bunların, 8. yüzyılda Palenque hükümdarı Pacal'ın kalıntıları olduğuna inanılıyor. Yazıtlara göre, hükümdar öldüğü sırada seksen yaşındaydı, ancak arkeologların lahitte bulduğu yeşim ürünlerle süslenmiş iskelet, yarı yaşındaki bir adama aitti.

Merdivenlerden en alta inerek, zeminden yaklaşık 25 metre aşağıda, bir zamanlar kurbanların yattığı odayı geçtim ve Pacal'ın mezarına baktım. Buradaki hava nemliydi, küf ve çürük kokuyordu ve oldukça soğuktu. Mezarın zeminine gömülü olan lahit alışılmadık bir şekle sahipti: Eski Mısır mumyalarının tabutları gibi ayaklara doğru genişledi. İkincisinin ahşaptan yapıldığı ve dik durmalarına izin vermek için genişletilmiş bir tabana sahip olduğu bilinmektedir, bu genellikle uygulandı. Ama Pacal'ın tabutu masif taştan yapılmıştı ve belli ki yatay bir pozisyon için tasarlanmıştı! Öyleyse, Maya ustaları, bunun pratik bir anlamı olmadığını anlamaları gerekirken, onu ayaklarda bir uzantı ile oymak için neden bu kadar çaba harcadılar? Belki de bu yapısal elemanın amacı çoktan unutulduğunda eski bir prototipin tasarımını körü körüne kopyaladılar? Pakal'ın lahiti, ölümden sonraki yaşamla ilgili inançlar gibi, eski Mısır'ı Orta Amerika'nın eski kültürlerine bağlayan aynı ortak mirasın parçası mıydı?

Lahitin ağır dikdörtgen kapağı 25 santimetre kalınlığında, 90 santimetre genişliğinde ve 3,8 metre uzunluğundaydı. Görünüşe göre aynı amaca yönelik eski Mısır oymalarıyla ortak bir prototipi vardı. Krallar Vadisi'nde oldukça uygun olurdu. Ama önemli bir fark vardı. Lahitin kapağına oyulan görüntünün eski Mısır benzerleri yoktu. El fenerimin ışığında, kolları ve bacakları karmaşık şekilli manşetler ile bileklerde ve ayak bileklerinde sona eren dar bir takım elbise giymiş temiz traşlı bir adam görebiliyordum. Adam, belini ve kalçalarını destekleyen bir koltuğa yaslanmıştı. Boyun koltuk başlığına rahatça yaslandı. Önüne baktı. Elleri, sanki kumanda kollarını hareket ettiriyormuş gibi hareket halindeydi. Çıplak ayaklar bükülür.

Bu adam Maya kralı Pacal olarak kabul edilmeli mi?

Eğer öyleyse, araba sürerken mi tasvir ediliyor? Mayaların arabaları olmadığına inanılıyordu. Tekerleği bilmediklerine bile inanılıyordu. Ancak, tüm paneller, perçinler, borular ve diğer ayrıntılarla birlikte, Pacal'ın barındırıldığı cihaz, yetkili bir bilim adamının gördüğü gibi "bir kişinin yaşayan ruhunun ölümler diyarına transferi"nden çok teknik bir şeye benziyor. ya da bir başkasının ona itiraz ettiği gibi, "bir yeraltı canavarının cisimsiz çenelerine geriye doğru düşen bir kral".

17. bölümde anlatılan Olmec kabartması "Yılandaki Adam"ı hatırlıyorum. Ayrıca, bazı teknik cihazların naif bir tasviri izlenimi veriyordu. "Yılandaki adam", La Venta'dan geldi ve Avrupa tipi sakallı figürlerle ilişkilendirildi. Pacal'ın mezarı, La Venta'daki tüm değerli buluntulardan en az bin yıl daha genç. Bu arada, Pakal'ın lahitindeki iskeletin yanında, orada bulunan diğer kurbanlık nesnelerden çok daha

eski olduğu ortaya çıkan kk bir yeşim heykelcik vardı. Uzun bir gömlek giymiş, sakallı yaşlı bir Avrupalıyı tasvir ediyor.

Sihirbaz Piramidi

Bir keresinde, Palenque'nin 700 kilometre kuzeyinde, yağmurlu bir günde başka bir piramidin basamaklarını tırmanmaya başladım. Tırmanış olduğa dikti, yapı çevredeki ovoidan 36 metre yüksekte yükseliyordu. Kareden ziyade oval bir plan, 72 metre uzunluğunda ve 36 metre genişliğinde bir kaide üzerine oturuyordu.

Çok eski zamanlardan beri bir büyücü şatosuna benzeyen bu yapı, "Büyücü Piramidi" veya "Ccenin Evi" olarak biliniyordu. Bu isimler, doğaüstü glere sahip belirli bir cücenin bu binayı bir gecede diktiğine dair bir Maya efsanesinden gelmektedir.

Ne kadar yükseğe tırmanırsam, basamaklar bana o kadar dar geliyordu. İçimden bir ses, değerli hayatımı kurtarmak için öne eğilmemi ve kendimi piramidin duvarına bastırmamı istedi. Ama bunun yerine, bulutlu kasvetli gökyüzüne bakmaya başladım. Kuş sürüleri, yaklaşan felaketten kaçmak istercesine keskin bir ığlılıkla daire çizdiler ve birkaç saat önce güneşi gizleyen kalın alçak bulutlar kuvvetli bir rüzgarla kaynar gibiydi.

usmal

Orta Amerika'nın eski sakinlerinin zihninde, yalnızca "Büyücü Piramidi", mimar ve duvarcı olarak ünlü cücelerin doğaüstü yetenekleriyle ilişkilendirilmedi. Tipik bir Maya efsanesi, "İnşaat işini çok kolay başardılar" diyor, "sadece ıslık almaları yeterliydi ve ağır kayaların kendileri yerine oturuyor."

Okuyucunun hatırlayacağı gibi, çok benzer bir efsane, And Dağları'ndaki gizemli Tiahuanaco kentinin inşası sırasında dev taş blokların "bir trompet sesiyle havada" taşındığını iddia etti.

Böylece, Orta Amerika'da ve And Dağları'nın uzak bölgelerinde, devasa taşların mucizevi şekilde havaya kalkması, büyülü ses sinyalleriyle ilişkilendirildi.

Bundan ne sonuç çıkarmak istersiniz? Coğrafya olarak uzak iki bölgede birbirinden bağımsız olarak neredeyse aynı iki "fantezi"nin ortaya çıkması mutlu bir tesadüf müydü? Ama bu pek olası değil. Bu tür hikayelerin, yerden devasa taş bloklarını sihirli bir kolaylıkla kaldırmayı mümkün kılan bazı eski yapı tekniklerinin ortak anılarını tutma olasılığı da düşünülebilir. Bu arada, eski Mısır'da bu tür mucizelerin anıları korunmuştur. Orada, tipik bir gelenekte, sihirbazın "200 arşın uzunluğunda ve 50 genişliğinde devasa bir taş tonoz"u havaya kaldırdığı söylenir.

Tırmandığım merdivenlerin kenarları, 19. yüzyıl Amerikalı kaşif John Lloyd Stephens'in "heykel mozaik modeli" dediği şeyle zengin bir şekilde dekore edilmişti. Görüldüğü kadar garip, ancak "Büyücü Piramidi" fetihten yüzyıllar önce inşa edilmiş olmasına rağmen, çoğu zaman bu mozaiklerde Hristiyan haçına çok benzeyen bir sembol vardı. Açıkçası, iki çeşit "Hristiyan" haç vardı: XII ve XIII yüzyıllarda Tapınakçılar ve diğer haclılar arasında yaygın olan genişleyen "pençeleri" olan croix-patte ve St. İlk Aranan Andrew.

Son ve daha kısa merdiven basamaklarını aşarak nihayet "Büyücü Piramidi"nin tepesindeki tapınağa ulaştım. Aslında, çok sayıda yarasanın asılı olduğu tonozlu tavanlı bir odadan oluşuyordu. Kuşlar ve bulutlar gibi, yaklaşan fırtınanın belirtileriyle açıkça tedirgindiler. Bu kabarık kütle durmadan hareket ediyor, kösele kanatlarını katlıyor ve açıyor.

Tapınağı çevreleyen üst platformda dinlenmek için durdum. Buradan aşağıya bakıldığında daha fazla haç görülebiliyordu. Bu eski ve tuhaf yapının her yerindeydiler. Kolomb öncesi uzak zamanlarda, Puma Punku adlı bir binanın etrafına dağılmış devasa taş bloklara haçların oyulduğu And Dağları'ndaki Tiahuanaco şehrini tekrar hatırladım. La Venta'daki bir Olmec heykeli olan "Yıldadaki Adam" da İsa'nın doğumundan çok önce iki St. Andrew haçı ile süslenmiştir. Ve şimdi, Maya şehri Usmal'daki "Büyücü Piramidi" üzerinde tekrar haçlarla karşılaştım.

Sakallı insanlar...

Yılanlar...

Haçlar...

Bu özellikler dizisinin, tarihin farklı dönemlerinde uzak kültürlerde yeniden üretilmesi ne kadar olasıdır? Neden bu kadar sık, sofistike güzel sanatlar ve mimari eserlerin dokusuna dokunuyorlar?

PEYGAMBERLİK BİLİMİ

İlk defa değil, uzun karanlık çağlarda Orta Amerika'da (ve muhtemelen başka yerlerde) medeniyeti sürdürmeye çalışan bir kült veya gizli topluluğun sembollerini ve simgelerini gördüğümü varsaydım. Ve sakallı adamın sebeplerinin tesadüf olmadığını düşündüm. Tüylü yılan ve haç orada ve teknik olarak gelişmiş, ancak henüz tanımlanamayan bir uygarlığın yerel kültürle temasa geçtiğine dair ipuçları tespit etmek mümkün olduğunda ortaya çıktı. Ve her zaman bu temasın en derin antikliği hissi vardı, o kadar uzak zamanlarda oldu ki hafızası silindi.

Olmeclerin MÖ 2. binyılın derinliklerinde aniden ortaya çıkışını tekrar düşündüm. e. tarihöncesinin dönen çamurlu sisinden. Tüm arkeolojik kanıtlar, en başından beri sakallı adamların görüntüleriyle devasa taş kafalara ve stellere taptıklarını gösteriyor. Ve bana öyle geliyor ki, bu harika heykeller, MÖ 2. binyıldan binlerce yıl önce Orta Amerika halklarına aktarılan büyük bir uygarlık mirasının parçasıydı. e. ve bu mirası korumak için gizli bir bilgelik kültüne, belki de Quetzalcoatl kültüne emanet edildi.

Çok şey kaybedildi. Bununla birlikte, bu bölgenin kabileleri - özellikle Palenque ve Usmal'ın kurucuları olan Mayalar - monolitlerden bile daha gizemli ve harika bir şeyi korudular, daha da eski ve daha yüksek bir uygarlığın mirası olarak kendini daha ısrarla öne süren bir şey. Bir sonraki bölümde, eski astrologların mistik bilimi hakkında, zamanı ölçme ve kehanet bilimi hakkında, hatta, diyebilirim ki, Maya'nın en dikkatli şekilde koruduğu kehanet bilimi hakkında bilgi edineceğiz. geçmiş. Onunla birlikte, korkunç bir yıkıcı selin anısını ve bir tür ampirik bilgi gövdesini, gerçekten sahip olmadıkları ve biz modern insanların sadece çok yakın zamanda edindiğimiz daha yüksek bir düzenin bilgisini korudular ...

21. Bölüm

DÜNYANIN SONUNUN HESAPLANMASI İÇİN BİLGİSAYAR

Mayalar bilimlerinin nereden geldiğini biliyorlardı. Onlara, isimleri Balam-Kitse ("tatlı bir gülümsemeyle Jaguar"), Balam-Akab ("Gecenin Jaguarı"), Maukuta ("Seçkin isim") olan Quetzalcoatl tarafından yaratılan İlk İnsanlar'dan geldiğini söylediler. ve İki-Balam ("Ayın Jaguarı"). Popol Vuh'a göre, bu atalar:

Bu ırkın başarıları, en güçlü tanrıların birçoğunun kıskançlığını uyandırdı. "Yaratıklarımız her şeyi bilmemeli" diye inanıyorlardı. "Uzaktan görebilen, her şeyi bilen ve her şeyi gören yaratıcıları olan bizimle eşit olmalarına izin verilebilir mi? ... Tanrı olabilirler mi?"

Bu kabul edilemez durumun devam edemeyeceği açıktır. Biraz düşündükten sonra, emir verildi ve gerekli işlem yapıldı:

Eski Ahit'e aşına olan herkes, Adem ve Havva'nın Aden'den kovulma nedeninin benzer korkularla ilgili olduğunu hatırlayacaktır. Rab, ilk insanlardan sonra "iyiyi ve kötüyü bilme ağacının" meyvesinden yedi.

Popol Vuh, bilim adamları tarafından Kolomb öncesi irfan için büyük ve karmaşık olmayan bir kaynak olarak görülüyor. Bu nedenle, bu gelenekler ile Yaratılış Kitabı'nın metni arasında böyle bir yakınlık bulunması şaşırtıcıdır. Üstelik, Eski ve Yeni Dünyalar arasında ele aldığımız diğer pek çok bağlantı gibi, yukarıda bahsedilen benzerliğin doğası öyledir ki, bizi bir bölgenin diğeri üzerindeki doğrudan etkisini değil, iki farklı yorumunu varsaymamıza neden olur. bir olay (veya olay grubu). Örneğin:

Aslında hem Popol Vuh hem de Yaratılış Kitabı insanlığın nasıl zarafet kaybettiğini anlatır. Her iki durumda da, lütuf kavramı bilgi ile ilişkilendirildi ve okuyucu, bu bilginin sahibine tanrısal bir güç verecek kadar dikkat çekici olduğundan şüphe duymuyor.

Mukaddes Kitap bu bilgiden oldukça belirsiz ve belirsiz bir şekilde "iyi ve kötünün bilgisi" olarak bahseder, daha fazla bir şey belirtmeden Popol Vuh çok daha bilgilendiricidir. İlk İnsanlar'ın bilgisinin "uzaktan gizlenmiş şeyleri" görme yeteneğinden oluştuğunu, onların "dört ana yönü ve cennetin kubbesini inceleyen" astronomlar ve "ölçmeyi başaran coğrafyacılara" olduğunu söylüyor. Dünyanın yüzü".

Coğrafya haritalarla ilgilenir. Bölüm I'de, bilinmeyen bir medeniyetten haritacıların bir zamanlar gezegenimizin çok doğru haritalarını yaptıklarına dair kanıtlara baktık. Belki de Popol Vuh, İlk İnsanlardan ve sahip oldukları mucizevi bilgiden bahsederken bu uygarlığın çarpık bir hatırasını aktarıyor?

Coğrafya haritalarla, astronomi yıldızlarla ilgilenir. Bu iki disiplin genellikle el ele gider, çünkü yıldızlar uzun deniz yolculuklarında navigasyon için hayati öneme sahiptir ve bu tür yolculuklar olmadan büyük coğrafi keşifler ve doğru haritalar imkansızdır.

Popol Vuh'daki İlk İnsanlar'ın yalnızca "Dünya'nın yüzünü" incelemekle değil, aynı zamanda "cennetin kubbesini" düşünmekle de onurlandırılması bir tesadüf mü? Ve Maya'nın olağanüstü başarısının, gelişmiş bir matematiksel aparat kullanarak akıllı, karmaşık ve çok doğru bir takvimin ortaya çıktığı gözlemsel astronomi olması bir tesadüf mü?

DÜZENSİZ BİLGİ

1954'te, Orta Amerika tarihçisi arkeolog J. Eric Thompson, Tanrı bilir Maya'nın bir bütün olarak hangi başarıları ile astronomi alanındaki yüksek düzeydeki bilgileri ve bunların doğruluğu arasındaki büyük çelişki karşısında derin şaşkınlığını itiraf etti. onların takvimi. "Ne tür zihinsel hileler" diye soruyor,

"Maya entelijansiyasını gökyüzünün haritasını çıkarmaya yöneltti, ama onun tekerlek ilkesine dönüşmesine izin vermedi. Sonsuzluk kavramını hiçbir yarı medeni insanın başaramayacağı şekilde gerçekleştirmek, ancak kırık bir çizgiden çarpık bir çizgiye kısa bir adım atamamak. Milyonlarca sayın ama bir çuval mısırı tartamıyor musunuz?"

Belki de bu soruların cevabı Thompson'ın düşündüğünden çok daha basittir. Belki de astronomi, derin bir zaman anlayışı ve uzun vadeli takvim hesaplamaları hiç de "tuhafılık" değildi. Belki de bunlar, Maya'nın daha eski ve daha bilge bir uygarlıktan aşağı yukarı bozulmamış olarak miras aldığı belirli bir bilgi sisteminin ayrılmaz bir parçasıydı. Böyle bir kalıtım gerçeği, Thompson'ın dikkat çektiği çelişkileri kolaylıkla açıklayabilirdi. Mayaların takvimini Maya'dan bin yıl önce kullanan Olmeklerden miras aldıklarını zaten biliyoruz. Ama sonra soru ortaya çıkıyor, Olmec'ler onu nereden aldı? Böyle bir takvimi geliştirmek için bir medeniyetin hangi düzeyde teknik ve bilimsel gelişimi gerekir?

Örneğin bir güneş yılını ele alalım. Modern toplum, Avrupa'da 1582'de tanıtılan ve o sırada elde edilen gelişme düzeyine dayanan ünlü Gregoryen takvimini hala kullanıyor. Yerine koyduğu Jülyen takvimi, Dünya'nın 365.25 gün süren Güneş etrafındaki dönüş periyoduna dayanıyordu. Papa Gregory XIII'in reformu daha kesin bir hesaplamaya dayanıyordu: 365.2425 gün. Bilimsel ilerleme sayesinde artık bir güneş yılının tam uzunluğunun 365.2422 gün olduğunu biliyoruz. Bu nedenle, Gregoryen takviminin yıllık hatası yalnızca artı 0.0003 gündür - 16. yüzyıl için oldukça iyi bir doğruluk.

Paradoksal olarak, kökenleri 16. yüzyıldan çok daha derin bir antik sisle örtülmesine rağmen, Maya takviminin doğruluğu Gregoryen takviminden daha yüksektir. Güneş yılının 365.2420 gün süresine dayanır - eksi 0,0002 günlük bir hata.

Mayalar Ay'ın Dünya etrafındaki dönüşünü de biliyorlardı ve bunun 29.528395 gün olduğunu tahmin ediyorlardı - bu, en modern yöntemlerle hesaplanan 29.530588 günün tam değerine son derece yakın. Maya rahiplerinin emrinde güneş ve ay tutulmalarını tahmin etmek için çok doğru tablolar vardı. Tutulmaların, Ay'ın yörüngesinin Güneş'in görünen yolu ile kesiştiği noktada, düğüm noktasından yalnızca artı veya eksi on sekiz gün içinde mümkün olduğunu biliyorlardı. Son olarak, Mayalar son derece başarılı matematikçilerdi. Sadece geçen yüzyılda keşfettiğimiz (veya yeniden keşfettiğimiz?) Sayım tahtası tipi bir cihaz kullanarak gelişmiş bir metrik hesaplama tekniğine sahiptiler. Ayrıca soyut sıfır kavramını mükemmel bir şekilde anladılar ve kullandılar ve rakamların numaralandırılmasına aşinaydılar.

Bunların hepsi başlatılanlar için alanlardır. Thompson'ın belirttiği gibi:

Aksi halde dikkate değer olmayan bir Orta Amerika kabilesinin, bilim tarihçisi Otto Neugebauer'in "insanlığın en verimli icatlarından biri" olarak adlandırdığı şeye bu kadar erken tökezlemesi biraz garip değil mi?

BAŞKA BİR BİLİM Mİ?

Şimdi, Orta Amerika'nın tüm eski halkları için onu Quetzalcoatl (aka Gukumatz veya Maya lehçelerinde Tüylü Yılan olarak adlandırılan Kukulkan) ile ilişkilendiren büyük sembolik öneme sahip bir gezegen olan Venüs'ten bahsedelim.

Eski Yunanlılardan farklı olarak, ancak eski Mısırlılar gibi Maya, Venüs'ün hem sabah hem de akşam "yıldız" olduğunu anladı. Bununla ilgili başka şeyleri de anladılar. Bir gezegenin sinodik devrimi, gökyüzünde belirli bir noktaya dönmesi için geçen süredir (dünyasal bir gözlemci için). Venüs, Güneş'in etrafında her 224.7 günde bir döner. Dünya, biraz daha büyük olan kendi yörüngesinde döner. Bu iki döngünün ortak hesabı sonucunda, Venüs'ün dünya gökyüzünde yaklaşık 584 günde bir aynı yerden yükseldiği ortaya çıkıyor.

Mayalardan miras kalan sofistike takvimi kim icat ettiyse bunu biliyordu ve onu diğer kesişen döngülerle birleştirmenin dahiyane bir yolunu buldu. Ayrıca, takvimin eski yaratıcılarının, 584 günün yaklaşık bir değer olduğunu ve genel olarak Venüs'ün gökyüzündeki hareketlerinin düzenli olmadığını anlayacak kadar matematikte usta oldukları açıktır. Çok uzun zaman periyotlarında ortalaması alınan sinodal döngünün tam değerini hesapladılar. Bu değer 583.92 gündür ve Maya takviminin dokusuna birçok hassas ve karmaşık şekilde dokunmuştur. Örneğin, onu *Tzolkin'in "kutsal yılı"* (260 gün, her biri 20 günden oluşan 13 ay) ile uyumlu hale getirmek için takvim, 61 Venüs yılından sonra 4 günlük bir ayarlama gerektirir. Ayrıca 57. devrimin sonunda her beşinci devirde 8 günlük bir değişiklik yapılır. Bundan sonra, *Tzolkin* ve Venüs'ün sinodik devrimi o kadar yakından ilişkilidir ki, hesaplama hatası gülünç derecede küçüktür - 6000 yılda bir gün. Ve daha da dikkat çekici olan, bir dizi sonraki hesaplanabilir düzeltme, sadece *Tzolkin* ve Venüs döngüsü arasında tam bir karşılıklı uyum sağlamakla kalmaz, aynı zamanda güneş yılına tam bir uyum sağlar. Ayrıca teknik, çok uzun süreler boyunca hatasız olmayı garanti eder.

"Yarı uygar" Maya neden bu iddialı kesinliğe ihtiyaç duydu? Yoksa daha eski ve çok daha ileri bir uygarlığın ihtiyaçlarına göre uyarlanmış bir çalışma takvimi mi miras aldılar?

Şimdi Maya takvim sistemini taçlandıran sözde "uzun sayım"ı düşünün. Bu tarih hesaplama sistemi, geçmişte tekrarlanan yaratma ve yıkım eylemlerinin kanıtladığı gibi, evrensel döngüselliğe olan inancı ifade eder. Mayalara göre, mevcut Büyük Döngü karanlıkta 4 Ahau 8 Kumku'da (MÖ 13 Ağustos 3114) *başladı* . dünya birbiri ardına akıp gidiyor.

Bu uzun hesap, Evren'e olan artan borcumuzun ölçeğini sürekli olarak sayan ve yeniden hesaplayan bir tür göksel toplayıcı olarak hayal edilebilir. Sayaç 5125'e ulaştığında sayım sona erecektir.

En azından Maya böyle düşünüyordu.

Tabi bu bilgisayar bizim sayımızda değil uzun puanını tuttu. Maya, Olmec'lerden ödünç alınan bir değer görüntüleme sistemi kullandı, kim onu ödünç aldı... kimse nereden olduğunu bilmiyor. Bu sistem noktaların (birimleri veya yirminin katlarını ifade eden), kısa çizgilerin (beşleri veya yirminin beş katlarını ifade eden) ve sıfırı temsil eden bir kabuk karakterinin bir kombinasyonuydu. Zaman ölçü birimleri gün (*kin*), 20 günlük periyot (*ui-nal*), 360 günlük (*tun*) "yerleşme yılı", katun olarak adlandırılan 20 tun periyodu ve 20 *katun* (*baktun*) periyotlarıdır. *Ek olarak*, daha büyük zaman aralıklarını belirtmek için 8.000 tun (*peak-tun*) ve 160.000 tun (*kalabtun*) periyotları kullanıldı.

Bundan, Mayaların hayatlarının kaçınılmaz ve korkunç bir sonu bekleyen tek bir Büyük döngü içinde olduğuna inanmasına rağmen, zamanın sonsuz olduğunu ve bireylerin veya medeniyetlerin yaşamından bağımsız olarak gizemli döngülerini sürdürdüğünü de bildikleri ortaya çıkıyor. Thompson konuyla ilgili çalışmasını şöyle özetledi:

Diğer türlü çok fazla öne çıkmayan bir uygarlık için tüm bunlar biraz avangart gibi gelmiyor mu? Evet, gerçekten de Maya mimarisi iyiydi - sınırlı sınırları dahilinde. Ancak bu ormanda yaşayan Kızılderililer, bu kadar geniş zaman dilimlerini hayal etme yeteneklerini (veya ihtiyaçlarını) tahmin etmek için pratikte hiçbir şey yapmadılar.

Batılı entelektüellerin çoğunluğunun dünyanın MÖ 4004'te yaratıldığı görüşünü terk etmesinin üzerinden iki yüz yıldan az bir süre geçtiğine dikkat edin. e., dünyanın sonsuz derecede daha yaşlı olduğu gerçeğinden yana. Basit bir ifadeyle, bu, eski Maya'nın jeolojik tarihin gerçek kapsamını, gezegenimizin antikliğini, Darwin'in evrim teorisini ortaya attığı andan önce Avrupa veya Kuzey Amerika'daki herkesten çok daha iyi anladığı anlamına gelir.

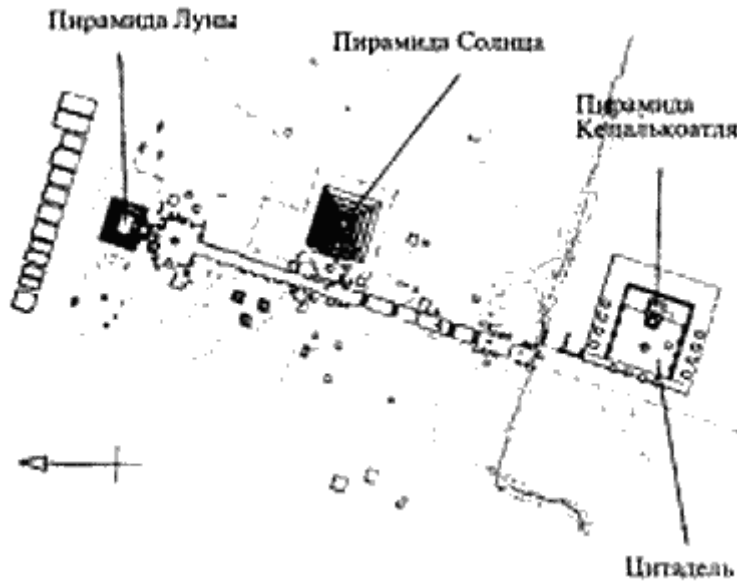
Peki Maya, yüz milyonlarca yıllık zaman dilimlerini bu kadar ünlü bir şekilde ele almayı nasıl öğrendi? Kültürün gelişiminde bir tür "bükülme" miydi? Yoksa böyle bir anlayış oluşturmalarını kolaylaştıran takvim ve matematik aparatı, bunun için önkoşulları mı yarattılar? Mirastan bahsediyorsak, Maya'ya atfedilen takvime neden orijinal yazarları tarafından - tüm karmaşık bilgisayar algoritmasıyla - ihtiyaç duyulduğunu sormak mümkündür. Neden tasarladılar? Thompson'ın dediği gibi, sadece "beyne meydan okuyan bir tür büyük bulmaca" ile oynamak için mi? Yoksa kendilerine daha pragmatik ve önemli bir görev mi belirlediler?

Maya toplumunun ve Orta Amerika'nın tüm eski kültürlerinin dünyanın sonunun nasıl hesaplanacağı ve mümkünse erteleneceği ile meşgul olduğunu gördük. Belki de bu gizemli takvimin çözmek için tasarlandığı sorun budur? Korkunç bir kozmik veya jeolojik felaketi tahmin etmek için bir mekanizma olarak tasarlanmadı mı?

22. Bölüm

TANRILARIN ŞEHİRİ

Birçok Orta Amerika efsanesinde kırmızı bir iplik, dördüncü yüzyılın kötü sonudur. Felaket tufanı, güneş ışığının göklerden kaybolduğu ve havayı kasvetli bir karanlığın doldurduğu uzun bir dönem izledi. Sonra "tanrılar Teotihuacan'da [Tanrı'nın yeri] toplandı ve bir sonraki Güneş'in kim olması gerektiğini hararetle tartıştı. Karanlıkta yalnızca kutsal ateş [yaşamı doğuran tanrı Uehuateotl'un maddi enkarnasyonu] görülebiliyordu, son kaostan sonra titreyerek. "Biri kendini feda etmeli ve kendini ateşe atmalı," diye bağıldılar, "ancak o zaman Güneş geri döner."

Teotihuacan

Bunu, iki tanrının (Nanahuatzin ve Tekkiztecatl) ortak iyiliği için dramatik bir kendini kurban etme izledi. Biri kutsal ateşin ortasında çabucak yandı, ikincisi kenardan kömürlerin üzerinde yavaşça kavruldu. "Tanrılar uzun süre beklediler, sonunda gökyüzü Doğu'da kızarmaya başladı. Güneş'in devasa bir topu yükseldi, hayat verdi ve kızardı ... "

Bu kozmik yeniden doğuş anında Quetzalcoatl ortaya çıktı. Görevi, Beşinci yüzyılda insanlığın kaderiyle bağlantılıydı. Ve bir insan şeklini aldı - Viracocha gibi beyaz sakallı bir adam.

And Dağları'nda Viracocha'nın başkenti Tiahuanaco idi. Orta Amerika'da, Teotihuacan, "Tanrıların Şehri", Beşinci Güneş'in sözde doğum yeri.

KALE, TAPINAK VE GÖK HARİTASI

Hisar'ın geniş muhafazasında durdum ve sabah sisinden kuzeye, Güneş ve Ay'ın piramitlerine baktım. Uzak dağlarla çevrili gri-yeşil bir çalılık ovasında, bu iki büyük piramit, Ölüler Sokağı denilen bir harabe senfonisinin akorlarıdır. Kale, beş kilometreden fazla dümdüz uzanan bu geniş caddenin neredeyse ortasında duruyor. Ay'ın piramidi kuzey ucunda bulunur, Güneş'in piramidi biraz doğuya kaydırılır.

Böyle bir gelişme için caddenin kuzey-güney veya doğu-batı yönünde olmasını beklemek mantıklı olacaktır. Ancak, garip bir şekilde, Teotihuacan'ı planlayan mimarlar, Ölüler Sokağı'nı 15°30' kuzeydoğuya çevirdiler. Bu eksantrik yönelimin nedeni hakkında birkaç hipotez ileri sürülmüştür, ancak hiçbiri özellikle inandırıcı gelmemiştir. Yavaş yavaş, astronomik yönelimin bir şekilde buraya yansıdığını öne süren bilim adamlarının sayısı arttı. Örneğin bunlardan biri, Ölüler Sokağı'nın inşaat sırasında Pleiades'i hedef aldığını öne sürdü. Bir diğeri, Profesör Gerald Hawkins, oryantasyonun Sirius-Pleiades eksenine ile ilgili olduğunu öne sürdü. Ancak Stansberg Hagar (Brooklyn Sanat ve Bilim Enstitüsü Etnoloji Bölümü Bilimsel Sekreteri), "Sokak"ın Samanyolu'nu temsil ettiğini öne sürdü.

Hacer, Ölüler Sokağı'nın kenarlarında sabit uydular olarak asılı duran piramitlerin, tümseklerin ve diğer yapıların belirli gezegenleri ve yıldızları temsil ettiğine inanarak daha da ileri gitti. Genel olarak tezi, Teotihuacan'ın bir gökyüzü haritası olarak tasarlandığı gerçeğine dayanıyordu: "Tanrıların ve ölülerin ruhlarının ikamet ettiği cennetin yıldız planını Dünya'da yeniden üretti."

60'lı ve 70'li yıllarda, Hagar'ın sezgisi, Mexico City'de yaşayan ve Teotihuacan'ın kapsamlı bir matematiksel çalışmasını yürüten Amerikalı bir mühendis olan Hugh Harlston, Jr. tarafından sahada test edildi. Harlston bulgularını Ekim 1974'te Uluslararası Amerikancılar Kongresi'nde bildirdi. Cesur ve yeni fikirlerle dolu raporu, bu büyük meydanın doğu ucunda bulunan Kale ve Quetzalcoatl tapınağı hakkında özellikle ilginç bilgiler içeriyordu.

Bilim adamları, tapınağı Orta Amerika'daki en iyi korunmuş arkeolojik alanlardan biri olarak görüyorlar. Bunun nedeni, yapının ana tarih öncesi bölümünün, batıdan bitişik olan daha sonraki bir höyük tarafından kısmen gömülmüş olmasıdır. Bu mezar höyüğünün kazısı, şimdi önünde durduğum altı katlı zarif piramidi ortaya çıkardı. Yüksekliği 22 metre, taban alanı 7600 metrekaredir.

Tapınağın açılışı hem güzel hem de tuhaf bir manzaraydı. Antik çağda onu kaplayan çok renkli renklendirme kalıntılarını korumuştur. Dekorasyona, bakan levhalardan dışarı bakan ve devasa merkezi merdivenin kenarlarında gösteriş yapan devasa yılan başları şeklindeki heykelsi bir motif hakimdi. Bu biraz insansı sürüngenlerin uzun çeneleri dişlerle ağırlaştırıldı ve üst dudağı bisiklet gidonu şeklindeki bir bıyık süsledi. Her yılanın kalın boynunda, Quetzalcoatl'ın şüphesiz sembolü olan bir kuş tüyü kenar bulunur.

Bu nedenle, Harleston'ın araştırması, Ölüler Sokağı'nda ve çevresinde gruplanan nesnelerin karşılıklı düzenlenmesinin tesadüfi olmadığını, oldukça karmaşık bir modele uyduğunu gösterdi. Koordinatlarını ölçme sonuçlarının matematiksel olarak işlenmesi, Teotihuacan'ın görünüşte güneş sisteminin ölçekli bir modeli olarak tasarlandığını gösterdi. Güneş'in Quetzalcoatl tapınağının merkez hattında bulunduğunu varsayarsak, ondan kuzeyde bulunan yer işaretlerine olan mesafeler, iç gezegenlerin yörüngelerinin yarıçapları, asteroit kuşağı ile orantılı olur. Jüpiter, Satürn (Güneşin piramidi), Uranüs (Ay'ın piramidi) ve ayrıca Neptün ve Plüton (kuzeyde birkaç kilometre daha kazılmamış höyükler).

Bütün bunlar sadece bir tesadüf değilse, o zaman en azından Teotihuacan'ın oldukça yakın zamana kadar modern olanı geride bırakan oldukça gelişmiş bir gözlemsel astronomiye sahip olduğu anlamına gelir. Uranüs'ün 1787'ye kadar, Neptün'ün 1846'ya ve Plüton'un 1930'a kadar gökbilimcilerimiz tarafından bilinmediğini hatırlayın. Aynı zamanda, Teotihuacan'ın yaşının en muhafazakar tahminlerine göre, Kale, Ölüler Sokağı ve Güneş ve Ay piramitleri de dahil olmak üzere ana yapıları hiçbir şekilde Mesih döneminden daha genç değildir. Ne Eski Dünya'da ne de Yeni Dünya'da bilinen hiçbir medeniyet, o zamanlar, yörüngelerinin kesin boyutları hakkında bilgi sahibi olmak şöyle dursun, dış gezegenler hakkında bir fikre sahip değildi.

MISIR VE MEKSİKA - YENİ TESADÜFLER?

Stansbury Hagar, Teotihuacan'ın piramitleri ve caddeleriyle ilgili çalışmalarını bitirirken, şunları özetledi: "Göksel haritanın bir parçası olduğu astronomi kültürünün antik Amerika'daki yayılmasının ne önemini, ne inceliğini ne de genişliğini henüz fark etmedik. önemli bir parçasıydı ve Teotihuacan ana merkezlerden biriydi."

Ama bu sadece bir astronomi "kültü" müydü? Yoksa bilim dediğimiz şeye daha mı yakındı? Ama ister bir kült ister bir bilim olsun, onun (onun) "yaygınlığından" yalnızca Amerika'da söz etmek doğru mudur, o zaman onu (onu) Eski Dünyanın diğer bölgelerine bağlayan çok fazla kanıt var mı?

Örneğin, yıldız haritaları oluşturmak için en son bilgisayar programlarını kullanan paleoastronomlar, son zamanlarda dünyaca ünlü üç piramidin Mısır Giza platosunda tam olarak Orion takımyıldızının kuşağındaki üç yıldız gibi bulunduğunu gösterdi. Ve Nil'in batı kıyısındaki kumlarda eski Mısır rahipleri tarafından oluşturulan bu yıldız haritası henüz sınır değil. Her şeyi kapsayan görüş alanında, bu kitabın VI ve VII bölümlerinde göreceğimiz gibi, Nil Nehri gibi doğal bir nesne de vardı: ona göre, piramitler Samanyolu'nu tasvir ediyormuş gibi yer alıyor. .

Mısır ve Meksika'nın önemli binalarında "yıldız haritalarının" kullanılması, dini işlevleri hiç de dışlamaz. Aksine Teotihuacan ve Giza platosu anıtlarının başka bir amacı ne olursa olsun, toplum hayatında önemli bir kült rolü oynadıkları açıktır.

Böylece, 18. yüzyılda Peder Bernardino de Sahagún tarafından toplanan Orta Amerika gelenekleri, eski zamanlarda Teotihuacan'ın yaygın inanışlara göre en az bir, ancak belirli ve önemli dini işlevi yerine getirdiğini açıkça göstermektedir. Bu efsanelere göre Tanrılar Şehri böyle adlandırılmıştır çünkü öldükten sonra oraya gömülen hükümdarlar çürümeyip tanrılara dönüşmüştür... Yani "insanların tanrı olduğu bir yer" olmuştur. Ayrıca burası "tanrılara giden yolu bilenlerin meskeni" ve "tanrıların yapıldığı yer" olarak biliniyordu.

Giza'daki üç piramidin aynı dini amaca sahip olması bir tesadüf mü diye düşündüm? Dünyanın en eski yazılı anıtları olan antik hiyeroglif "Piramit Metinleri", bu devasa yapılarda gerçekleştirilen ritüellerin nihai hedefi hakkında hiçbir şüpheye yer bırakmaz: ölen firavunu reenkarne etmek, "cennet mahzeninin kapılarını açmak ve "tanrılar topluluğuna yükselebileceği" yolu döşer.

Piramitlerin (muhtemelen metafizik anlamda) "insanları tanrılara dönüştürmek" için tasarlanmış cihazlar olduğu fikri, bana göre, eski Mısır ve Meksika'da bağımsız olarak ulaşılamayacak kadar kendine özgü ve spesifik. Kutsal nesneleri yerleştirmek için bir gökyüzü haritası kullanma fikrinin yanı sıra.

Ayrıca, üzerinde düşünülmeyi hak eden başka garip tesadüfler de var.

Tıpkı Giza'da olduğu gibi, Teotihuacan'da da üç ana piramit inşa edildi: Quetzalcoatl piramidi ve tapınağı, Güneş piramidi ve Ay piramidi. Tam olarak Giza'da olduğu gibi, binanın düzeni, beklendiği gibi simetrik değil, iki yapı birbirine bakıyor ve üçüncüsü kasıtlı olarak bir kenara bırakılıyor. Ve son olarak, Giza'da, Büyük Piramidin tepeleri ve Kefren Piramidi, birincisinin kendi yüksekliği ikincisinden daha büyük olmasına rağmen aynı seviyededir. Benzer şekilde, Teotihuacan'da Güneş ve Ay piramidinin tepeleri, birincisi daha yüksek olmasına rağmen aynı seviyededir. Her iki durumda da piramitlerin farklı yükseklikleri, taban seviyelerindeki farkı telafi eder.

Bütün bunlar bir tesadüf olabilir mi? Antik çağda Meksika ile Mısır arasında bir bağlantı olduğunu varsaymak daha mantıklı olmaz mıydı?

18 ve 19. bölümlerde ana hatlarıyla belirttiğim nedenlerden dolayı, en azından tarihsel zamanlarda değil, doğrudan, nedensel bir temas olduğundan şüpheliyim. Tıpkı Maya takviminde ve Antarktika'nın ilk haritalarında olduğu gibi, Mısır piramitleri ve Teotihuacan harabeleri teknik başarıları, coğrafi bilgiyi, astronominin (ve Bir zamanlar Popol Vuh'un sözleriyle "dört ana noktayı, gök kubbenin dört köşesini ve Dünyanın yüzünü" inceleyen unutulmuş bir uygarlığın muhtemelen dini inançları).

Geniş akademik çevrelerde, Giza piramitlerinin yaşı konusunda fikir birliği vardı - yaklaşık 4500 yıl. Teotihuacan hakkında çok daha az fikir birliği vardı. Ne Ölüler Sokağı, ne Quetzalcoatl Tapınağı, ne de Güneş ve Ay Piramitleri doğru olarak tarihlendirilmemiştir. Çoğu bilgin, şehrin en parlak döneminin MÖ 100 ile MÖ 100 arasında gerçekleştiğine inanıyordu. e. ve 600 AD. e., ancak diğerleri, en parlak

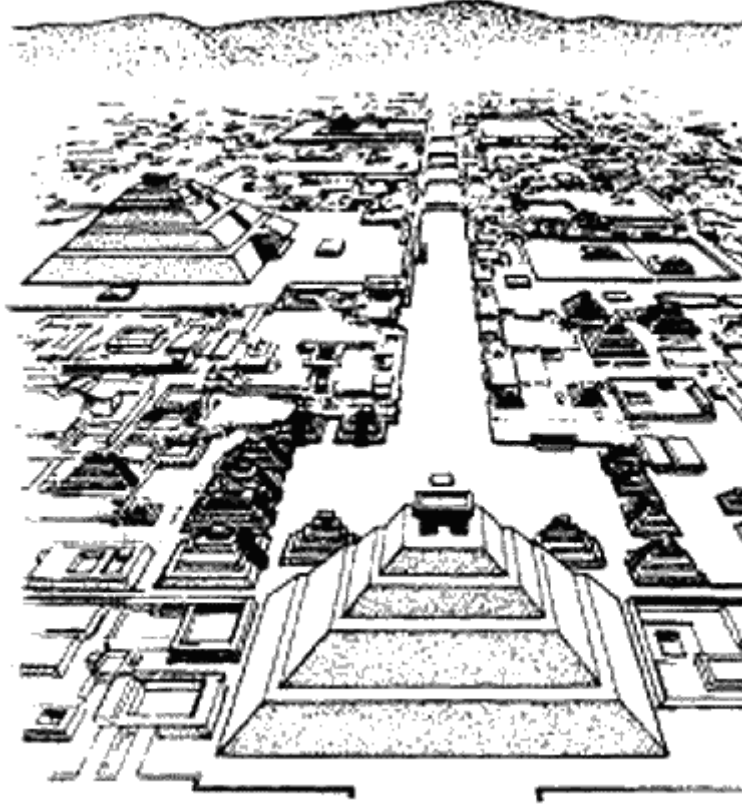
dönemini MÖ 1500 ile 1000 yılları arasında daha eski bir zamana bağlayarak şiddetle itiraz ettiler. e. Jeolojik verilere dayanarak kuruluş tarihini MÖ 4000'e bağlayan başkaları da vardı. e., yakınlarda bulunan Mount Heatley'nin patlamasından önce.

Teotihuacan'ın yaşıyla ilgili tahminlerdeki belirsizlik göz önüne alındığında, tarihçilerin Kolomb'dan önce Yeni Dünya'da şimdiye kadar var olan en büyük ve en dikkate değer sermayeyi kimin inşa ettiği hakkında hiçbir fikrinin olmaması beni hiç şaşırtmadı. Aztekler, imparatorluk güçlerine giden yolda 12. yüzyılda bu harika şehre ilk girdiklerinde, devasa binaları ve caddeleri zaten inanılmaz derecede eskiydi ve o kadar büyümüştü ki, yapay yapılar değil, peyzaj unsurları izlenimi veriyorlardı. Ancak, yerel bir efsane onlara geri döner, nesilden nesile aktarılır, devler tarafından inşa edildi ve insanları tanrılara dönüştürmek için tasarlandı.

UNUTULMUŞ BİR EFSANENİN PARLAKLARI

Quetzalcoatl Tapınağı'ndan ayrılarak Kale'yi batı yönünde geçtim.

Aslında, bu geniş kapalı alanın bir kale olarak hizmet ettiğine, hatta askeri veya savunma değeri olduğuna dair hiçbir arkeolojik kanıt yoktur. Teotihuacan'daki diğer pek çok şey gibi, alışılmadık bir özenle planlandı ve inşa edildi, ancak gerçek amacı modern bilim tarafından açıklanmadı. Güneş ve Ay'ın piramitlerine isim veren Aztekler (bu isimler hayatta kaldı, ancak inşaatçıların onlara ne dediğini kimse bilmiyordu) Hisar için isim bulamadılar ve onu İspanyollara bıraktılar. İkincisi, toplam uzunluğu 1,8 kilometre olan yedi metrelik bir duvarla çevrili 15 hektarlık bir alan için şaşırtıcı olmayan bu şekilde adlandırdı.

Teotuanakan (yeniden yapılanma). Ay Piramidi'nin arkasından Ölüler Yolu'nun görünümü. Yolu solunda Güneş Piramidi var. Kale kompleksinin tam ortasında, Tapınak - Quetzalcoatl'ın piramidi var.

Kalenin batı ucuna ulaştım. Duvardaki dik basamakları tırmandım ve kuzeye Ölüler Sokağı'na doğru döndüm. Bu devasa ve etkileyici caddeye bu adın Teotihuacanlar her kim olursa olsunlar tarafından verilmediğini tekrar hatırlatmak zorunda kaldım. İspanyol adı Calle de los Muertos, Aztek'ten bir çeviridir ve görünüşe göre, "ağacın" kenarlarındaki sayısız höyüğün mezar olduğu şüphesine dayanmaktadır (bu arada, doğrulanmamıştır).

Ölülerin Yolu'nun Samanyolu'nun karasal bir temsili olarak hizmet etme olasılığını zaten düşündük. Bu açıdan ilginç olan, Hugh Harleston gibi bir mühendis olan başka bir Amerikalı Alfred Schlemmer'in çalışmasıdır. Schlemmer'in uzmanlığı teknik tahmin, özellikle deprem tahminidir.

Schlemmer'in anlatmak istediği, Ölüler Sokağı'nın asla bir sokak olmayabileceğidir. Onun varsayımına göre, başlangıçta, kuzeydeki Ay Piramidi'nden güneydeki Kale'ye kadar bir dizi barajdan inen suyla dolu bir yansıtıcı göletler zinciri düzenlenmiştir.

Kuzeye, Ay'ın uzaktaki piramidine doğru yürürken, bir takım koşulların bu hipotezi desteklediğini düşündüm. Düzenli aralıklarla "Sokak"ın, tabanında iyi donanımlı kilit cihazlarının kalıntılarının açıkça görülebildiği oldukça yüksek duvarlarla ayrıldığı gerçeğiyle başlayalım. Ayrıca, Ay Piramidi'nin tabanı,

Kale'nin önünde yer seviyesinden yaklaşık 30 metre yukarıda yer aldığından, yüzeyin genel eğimi suyun akışını kolaylaştırır. Bölünmüş bölümler kolaylıkla suyla doldurulabilir ve ışık yansıtıcıları olarak işlev görebilir ve Tac Mahal'den veya efsanevi Babil Bahçeleri'nden daha etkileyici bir sahne yaratılabilir. Son olarak, (Washington'daki Ulusal Bilim Vakfı tarafından finanse edilen ve Rochester Üniversitesi'nden Profesör René Millon tarafından yönetilen) Teotihuacan Araştırması'nın bulduğu gibi, antik kentin "nehirin düz bir bölümüne kazılmış ayrıntılı bir kanal ve su birikintisi sistemi vardı. Bu hidrolik ağ, bugün 16 kilometre (ancak eski zamanlarda belki daha yakın) uzaklıkta bulunan Texcoco Gölü'ne su akışını sağladı.

Bu gelişmiş hidrolik sistemin amacı hakkında birçok tartışma yapılmıştır. Schlemmer'e göre, bunun bir kısmı eski ama şimdi bilinmeyen bir bilim olan "uzun menzilli sismik izleme"nin pratik amacına hizmet etti. Uzak depremlerin "gezegenin her yerinde sıvının yüzeyinde duran dalgalar üretebileceğini" kaydetti ve Ölüler Sokağı'ndaki iyi yerleştirilmiş ve kalibre edilmiş yansıtıcı havuzların "Teotihuacans'ın orada oluşan duran dalgalardan belirlemesini sağladığını öne sürdü. Dünya'da meydana gelen depremlerin yeri ve şiddeti, böylece kendi bölgelerinde tahmin edilmelerini sağlar.

Tabii ki, Schlemmer'in varsayımı kanıtlanamadı. Bununla birlikte, Meksika mitolojisinin depremler ve sellerle bariz bağlantısını ve ayrıca takvime yansıyan geleceği tahmin etme meşgalesini hatırladıkça, Amerikalı mühendisin görünüşte hafif olan açıklamalarını reddetme eğilimim giderek azaldı. Schlemmer haklıysa ve Teotihuacan'ın eski sakinleri salınımların rezonansının ilkelerini gerçekten anlamış ve pratik olarak depremleri tahmin etmek için kullanmışsa, ellerinde oldukça gelişmiş bir bilim vardı! Hagar ve Harleston doğruysa ve Teotihuacan'ın geometrisi gerçekten de güneş sistemini modelliyorsa, bu aynı zamanda şehrin oldukça gelişmiş ama bilinmeyen bir uygarlık tarafından kurulduğunu da gösteriyor.

Ölüler Sokağı boyunca kuzeye doğru devam ettim ve doğuya Güneş Piramidi'ne doğru döndüm. Bu görkemli anıta ulaşmadan önce, ana özelliği taş zeminin altına bir bulmaca saklayan eski bir "tapınak" olan harap bir verandada durdum.

23. Bölüm

GÜNEŞ, AY VE ÖLÜLERİN YOLU

Bazı arkeolojik keşifler sansasyon yaratır, diğerleri olmaz. İkinci kategori, 1906'daki restorasyon çalışmaları sırasında Teotihuacan'daki Güneş Piramidinin iki üst seviyesi arasında kalın bir mika tabakasının keşfini içerir. Önemli ticari değeri olan mika, keşfedildikten hemen sonra hemen toplanıp satıldığından, mikanın amacını belirlemek için keşif ve sonraki araştırmalara ilgi gösterilmemesi anlaşılabilir. Bu eylemin sorumlusu, görünüşe göre, Meksika hükümeti tarafından zaman içinde acı çeken piramidin restorasyonu ile görevlendirilen Leopoldo Bartres'di.

Daha sonra mika hala Teotihuacan'da (Mika Tapınağı'nda) bulundu ve bu olay da fark edilmeden geçti. Burada nedeni açıklamak daha zor, çünkü mika çalınmadı ve hala nesnenin üzerinde duruyor.

Mika Tapınağı, Güneş Piramidi'nin batı yüzünün yaklaşık 300 metre güneyinde bir veranda çevresinde yer alan yapılardan biridir. Çalışmaları Viking Vakfı tarafından finanse edilen arkeologlar, zeminin hemen altında, ağır taş levhalarla döşeli, bu malzemenin nasıl kesileceğini ve atılacağını açıkça bilen insanlar tarafından uzak geçmişte dikkatlice döşenen iki büyük mika tabakası keşfettiler. Büyük mika tabakaları, biri diğerinin üzerine iki katman halinde istiflenmiştir.

Mika homojen bir madde değildir; özellikle tortuya bağlı olarak çeşitli metallerin elementlerini içerir. Bu metaller arasında tipik olan potasyum ve alüminyumun yanı sıra (çeşitli miktarlarda) demir ve demir demir, magnezyum, lityum, manganez ve titanyum oksitleridir. Teotihuacan'da bulunan mikanın elementel bileşimi, bu tabakaların yalnızca Brezilya'da, 3.000 kilometreden daha uzakta bulunan bir mika türüne ait olduğunu gösteriyor. Tapınağın inşaatçılarının tam da böyle bir mikaya ihtiyaçları olduğu açıktır, bunun uğruna Tanrı bilir nereye gitmeye hazırdılar; aksi takdirde, yakınlardaki tortulardan mika'yı güvenle kullanabilirler.

Mikanın yaygın bir döşeme malzemesi olduğu bilinmemektedir. Buna ek olarak, özellikle böyle bir bina yapısı sadece eski Amerika'da değil, dünyanın başka hiçbir yerinde bulunmadığından, tamamen açıklanamaz görünen görünümünden gizlenmiş, altına serildi.

Bartres'in 1906'da Güneş Piramidi'nde kazdığı büyük mika tabakası hakkında hiçbir şey öğrenemeyecek olmamız üzücü. Mika Tapınağı'ndaki iki sayfaya gelince, yerleştirme yöntemi açıkça dekoratif bir işlevi dışarıda bıraktığından, projeye göre onlara başka görevler verildiği varsayılmalıdır. Mikanın belirli teknik uygulamalar için onu özellikle çekici kılan bir takım özelliklere sahip olduğu akılda tutulmalıdır. Modern endüstride, ısı ve elektrik yalıtımı olarak değer verilen kapasitörlerde kullanılır. Hızlı nötronlara karşı opaktır ve nükleer reaksiyonların moderatörü olarak kullanılabilir.

GEÇMİŞTEN SİLİNER MESAJLAR

60 metreden daha yüksek olan taş basamakları tırmandıktan sonra tepeye ulaştım ve bakışlarımı zirveye çevirdim. 19 Mayıs öğlen vaktiydi ve güneş tam tepemizdeydi. 25 Temmuz'da da aynısı olacak. Bu iki günde (tesadüfen değil) piramidin batı tarafı tam olarak gün batımına bakar.

20 Mart ve 22 Eylül ekinokslarında daha şaşırtıcı (ama aynı zamanda kasıtlı olarak yaratılmış) bir etki gözlemlenebilir. Bu zamanda, güneyden kuzeye yönlendirilen güneş ışınları, öğle saatlerinde batı cephesinin alt basamaklarından birinde kesinlikle doğrudan bir gölgenin kademeli olarak kaybolmasına neden olur. Tam gölgeden tam ışığa geçişin tamamı tam olarak 66,6 saniye sürer. Bu, piramit inşa edildiğinden beri her yıl böyle olmuştur ve devasa yapı toza dönüşene kadar devam edecektir.

Bu, piramidin birçok amacından en az birinin, ekinoksun gelişini doğru bir şekilde işaret eden ve Maya gibilerin takvimi gerektiği gibi ayarlamasını kolaylaştıran bir "sürekli saat" olarak hizmet etmek olduğu anlamına gelir. Mayalar gibi, özellikle zamanın geçişi ve ölçümü ile ilgilenirler. Ek olarak, bundan, Teotihuacan'ın yaratıcılarının astronomi ve jeodezi alanında önemli bir veri tabanına sahip oldukları ve buna başvurdıkları, ekinokslar üzerinde gerekli etkiyi garanti edebilecek Güneş piramidinin böyle bir yönelimine karar verdikleri anlaşılmaktadır.

Bu, en yüksek düzeyde tasarım ve inşaat gerektiriyordu. Ortaya çıkan mimari yapı bin yıl boyunca hayatta kaldı ve hatta 20. yüzyılın başında kendi kendini yetiştirmiş restoratör Leopoldo Bartres tarafından üstlenilen dış kabuğun çoğunda büyük bir yeniden yapılanma geçirdi. Bu gizemli yapının amacını anlamaya yardımcı olabilecek değerli fiziksel kanıtları yok etmekle kalmadı, Meksikalı yozlaşmış diktatör Porfirio Diaz'ın bu kölesi kuzey, doğu ve güney cephelerinden dış kaplamayı (taş, kireç, alçıtaşı) kaldırmayı düşündü. 6 metreden fazla derinliğe kadar. Sonuç felaketti: içeride bulunan pişmemiş tuğlaların döşenmesi şiddetli yağmurlarla yıkanmaya başladı ve tüm yapının ölümünü tehdit eden kaotik deformasyonu başladı. Doğru, bu süreç acil koruyucu önlemlerle durduruldu, ancak Güneş'in piramidi neredeyse tüm orijinal örtüsünden mahrum kaldı.

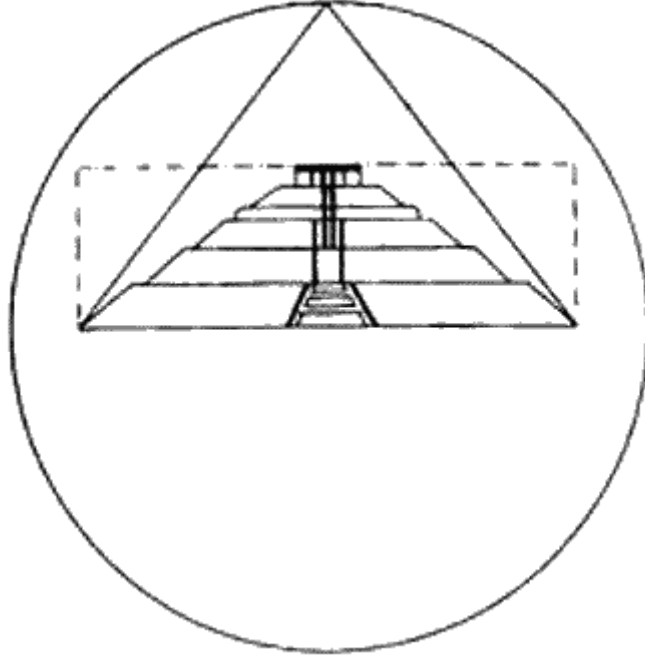
Modern arkeolojik standartlara göre, bu eylem affedilmez bir saygısızlıktan başka bir şey değildir. Sonuç olarak, altı metrelik kaplama ile birlikte düşüncesizce kaldırılan birçok heykel, yazıt, kabartma ve diğer eşyaların anlamını asla bilemeyeceğiz. Ve bu, ne yazık ki, Bartres'in vandalizminin tek sonucu değil. Güneş piramitlerinin bilinmeyen mimarlarının, büyük yapının kilit boyutlarına bir dizi bilimsel veriyi kasıtlı olarak dahil ettiğine inanmak için sebepler var. Bu, en azından ekinokstaki etkileriyle birlikte bozulmamış batı cephesinden değerlendirilebilir. Ancak, diğer üç tarafı keyfi olarak yeniden şekillendiren, orijinal şekillerini ve boyutlarını değiştiren Bartres sayesinde, Teotihuacan'ın bize başka önemli dersler vermemesi gerektiğini bilme fırsatını kaybettik.

SONSUZ NUMARALAR

"Pi" sayısı matematikteki temel sayılardan biridir, bir dairenin çevresinin çapına oranını ifade eder ve sonsuz kesir $\pi \approx 3.14$ 'e eşittir ... Bunu bilerek, çevresinin uzunluğunu her zaman bulabiliriz daire ne kadar küçük veya büyük olursa olsun, bir dairenin çapına (veya yarıçapına) göre. Bir küre ve bir yarım küre için benzer hesaplamalar yapılabilir. Geriye dönüp bakıldığında, tüm bunlar nispeten basit görünüyor, ancak karşılık gelen hesaplanmış oranların keşfi, haklı olarak, bu arada, insanlık tarihinin nispeten geç bir döneminde meydana gelen matematikteki devrim niteliğindeki atılımlardan biri olarak kabul ediliyor. Arşimet'in "pi" sayısı için 3.14 değerini öneren ilk kişi olduğu genel olarak kabul edilir. Bu MÖ 3. yüzyılda oldu. e. Bilim adamları, 16. yüzyılda Avrupalıların gelmesinden önce Yeni Dünya'da matematikçilerin bu kavramın yanına bile yaklaşmadığına inanıyorlar. Ancak, Giza'daki Büyük Piramidin (Arşimet'in doğumundan 2000 yıl önce inşa edilmiş) ve fetihten çok önce inşa edilen Teotihuacan'daki Güneş Piramidinin boyutunun pi sayısını içerdiği ortaya çıktı. Atlantik'in her iki yakasındaki bu bağlantı

benzer şekilde çerçevenmiştir ve yerel mimarların bu aşkın sayıyı çok iyi bildiklerine dair hiçbir şüphe bırakmamıştır.

Piramidin ana karakteristik boyutları, ilk olarak, tabandan tepeye olan yüksekliği ve ikinci olarak, tabanın zemin seviyesindeki çevresidir. Örneğin, Büyük Piramidin orijinal yüksekliği 147 metre, tabanın çevresi 920 metredir. Buna göre bu niceliklerin oranı $6.28 - 2\pi$ yani bir dairenin çevresinin yarıçapına oranına eşittir.

Güneş Piramidinin yüksekliğinin 4π ile çarpımı tabanının çevresine eşittir. Büyük Giza Piramidi'nin tabanının çevresi, yükseklik çarpı 2π 'ye eşittir.

Bu nedenle, bir piramidin tabanının çevresini bulmak için yüksekliği 2π ile çarpılmalıdır; ve tersi, yüksekliği belirlemek için tabanın çevresi bu sayıya bölünmelidir.

Bu tesadüf (iyi bir matematiksel doğrulukla!) tesadüfi olarak kabul edilemediğinden, piramidin yaratıcılarının, anıtlarının boyutlarını karşılıklı olarak ilişkilendirmek için kullanacak kadar "pi" sayısına aşina oldukları sonucuna varmak gerekir.

Şimdi Teotihuacan'daki Güneş Piramidini düşünün. Yan yüzlerinin eğim açısı $43,5^\circ$ 'dir (Büyük Piramit için 52° 'ye kıyasla), yani Meksika anıtının şekli daha düzdür. Tabanının çevresi 895 metredir, Mısırlı mevkidaşından çok daha az değildir, ancak yüksekliği çok daha azdır (Bartres'in "restorasyonundan" önce, yaklaşık 71 metre idi).

Burada formül zaten Büyük Piramit'te olduğu gibi 2π değil, 4π "çalışıyor"! Yani Güneş piramidinin tabanının çevresinin yüksekliğine oranı 4π 'dir.

Bu durum da tesadüfi değildir. Ayrıca, her iki yapının boyutlarının benzer oranlarla ilişkili olması, yalnızca antik çağda ileri matematik bilgisinin varlığına değil, aynı zamanda belirli bir ortak amaca da tanıklık eder. Bu arada, başka hiçbir piramitte değil, Atlantik'in her iki tarafında böyle bir şey bulundu.

Tabanın yüksekliği ve çevresi arasında verilen oranların seçimi, yukarıda belirtildiği gibi, diğer konumlardan çok açıklanamayan her iki piramidin yan yüzlerinin eğim açılarının değerlerine yol açtı. Bir dik açıyı ikiye bölerek kolayca elde edilen ve doğrulanan 45 derecelik açıyı eski Mısırlı ve Meksikalı mimarlar için kullanmanın daha kolay olacağı açıktır.

Soru ortaya çıkıyor, Atlantik'in her iki yakasındaki mimarları, harika anıtlarının boyutlarının oranını bu şekilde seçmeye iten ortak amaç nedir? Ve yine, piramitlerin yapıldığı dönemde Meksika ve Mısır uygarlıkları arasında doğrudan bir temas olmadığına göre, eski çağlarda ortak bir kaynaktan gelen bazı fikirlerden beslendiklerini varsaymak mümkün değil mi?

Büyük Piramit ve Güneş Piramidi'nde ifade edilen genel fikrin kürelerle ilgili olması mümkün mü, çünkü bunlar, piramitler gibi, üç boyutlu nesnelerdir (örneğin, iki boyutlu bir dairenin aksine) ? Evet, düz yüzeylere sahip üç boyutlu anıtların yardımıyla küreyi sembolize etme arzusu, "pi" sayısının kullanımıyla ilişkili ilişkileri ortaya koyma girişimini açıklayabilir. Ayrıca, her iki anıtın inşaatçılarının soyut "genel olarak küreleri" sembolize etme niyetinde olmadığı, ancak belirli bir küreye - Dünya gezegenine - dikkat çekme niyetinde olduğu izlenimi edinilir.

Ortodoks arkeologların, Eski Dünya halklarından bazılarının, Dünyanın şekli ve değişimi hakkında güvenilir bilgiye sahip olmak için yeterince gelişmiş bir bilime sahip oldukları konusunda hemfikir olmaları uzun zaman alacak. Ancak, Amerikan bilim tarihi profesörü ve eski ölçüm sistemlerinde tanınmış bir uzman olan Livio Catullo Stecchini'nin hesaplamalarına göre, antik çağda bu tür "anormal" bilgilerin varlığına dair kanıtlar tartışılmaz. Stecchini'nin esas olarak Mısır'a atıfta bulunan sonuçları özellikle etkileyicidir, çünkü genel olarak herkes tarafından kabul edildiği gibi, matematiksel ve astronomik verilere dayanmaktadırlar. Bu bulguların ve dayandıkları verilerin doğasının daha ayrıntılı bir tartışması, kitabın VII. Kısımında sunulmaktadır. Ve şimdi, Stecchini'nin aşağıdaki sözleri, önümüzdeki bilmeceye biraz ışık tutabilir:

Bölüm VII'de bu özel ölçeğin neden seçildiğini öğreneceğiz.

MATEMATİKSEL ŞEHİR

Ölümler Sokağı'nın kuzey ucuna yürüdüm. Önünde, restoratörlerin lütfuyla dört aşamalı bir zigguratın orijinal biçimini koruyan Ay Piramidi yükseliyordu. Güneş Piramidi de bir zamanlar dört aşamalıydı, ancak Bartres'in kaprisiyle, ona üçüncü ve dördüncü arasında beşinci bir aşama da sunuldu.

Doğru, Güneş Piramidi, Bartres'in çarpıtmadığı özgün bir özelliğe sahipti: batı cephesinin altındaki doğal bir mağaradan bir yeraltı geçidi. 1971 yılında tesadüfen keşfedilen bu pasaj dikkatle incelenmiştir. Yüksekliği iki metreden biraz fazla olan piramidin geometrik merkezine yakın bir noktaya ulaşana kadar doğu yönünde yaklaşık 100 metre uzar. Burada daha geniş ikinci bir mağaraya girer; bu mağara, suni olarak genişletilerek dört yapraklı bir forma dönüşmüştür. "Yapraklar", her birinin çevresi yaklaşık 28 metre olan odalardır ve içlerinde güzel oymalı arduvaz diskler ve son derece parlak aynalar dahil olmak üzere çeşitli ürünler bulunur. Ayrıca birbirine bağlı boru şeklindeki taş parçalardan oluşan karmaşık bir drenaj sistemi vardı.

Piramitte su kaynağı bulunmadığından, son durum özellikle gizemli görünüyordu. Ancak kilit cihazlarıyla ilgili bir araştırma, eski zamanlarda ve belki de büyük miktarlarda su olduğunu gösterdi. Aklıma bir zamanlar Ölümler Sokağı'ndan akan suyu, Hisar'ın kuzeyinde daha önce gördüğüm kilitleri ve barajları ve Schlemmer'in yansıma havuzu ve deprem tahmini hipotezini getirdi.

Gerçekten de, üzerinde düşündükçe Teotihuacan'daki baskın motifin su olduğu daha da netleşti. Sabah buna pek dikkat etmesem de, Quetzalcoatl tapınağı sadece tüylü bir yılanın görüntüleriyle değil, aynı zamanda suyun şüphesiz sembolizmiyle de süslenmişti: doğal olarak dalgaları andıran dalgalı bir süs ve çok sayıda güzel oyulmuş deniz kabukları. Ay piramidinin tabanındaki geniş platforma yaklaşıırken, üç metreye kadar suyla dolu olduğunu hayal ettim. Manzara muhteşem, sakin olurdu...

Bu arada, uzaktaki Tiahuanaco'daki Akapana piramidi de, tıpkı burada Teotihuacan'da olduğu gibi - baskın motif - suyla çevriliydi.

Ayın piramidine tırmanmaya başladım. Güneş Piramidinin yaklaşık yarısı büyüklüğündedir: İki buçuk milyon ton Güneş Piramidi ile karşılaştırıldığında, inşaatına yaklaşık bir milyon ton taş ve toprağın girdiği tahmin edilmektedir. Başka bir deyişle, her iki anıtın toplam kütlesi üç buçuk milyon tonu buluyor. Bu miktarda malzemeye 15.000'den az kişinin çalışması pek olası değildir. Ancak bu kadar insan gücüyle bile, bu görkemli işi tamamlamak en az otuz yıl alacaktı.

Ve iş gücü hazır görünüyordu: Teotihuacan Haritalama Projesi kayıtları, şehrin nüfusunun en iyi durumda 200.000 kadar yüksek olduğunu, Sezar'ın Roma'sından daha fazla olduğunu tahmin ediyor. Bugün görülebilen ana anıtların, Teotihuacan'ın toplam alanının sadece küçük bir bölümünü işgal ettiği de tespit edildi. Şehrin şimdiye kadar işgal ettiği maksimum alan 30 kilometrekareyi aştı. O zamanlar, iki

bin toplu konutta yaklaşık 50 bin müstakil ev, 600 küçük piramit ve tapınak ve seramik, figürin, taş kesme, kabuk işleme, bazalt, arduvaz, üretim konusunda uzmanlaşmış 500 "fabrika" alanını içeriyordu. moloz.

Ay Piramidinin tepesinde durdum ve yavaşça etrafıma baktım. Önümde, güneye doğru eğimli bir vadide, tarih öncesi zamanlarda belirsiz mimarlar tarafından tasarlanmış ve inşa edilmiş geometrik bir şehir olan Teotihuacan'ın tamamı vardı. Doğudan, ok gibi düz Ölüler Sokağı üzerinde, yüzyıllar önce programlanmış matematiksel mesajın ebedi "çıktısı" olan Güneş Piramidi yükseliyordu, dikkatimizi bu mesaja çekmesi gerekiyordu. Dünya'nın şekli. Teotihuacan'ı inşa eden uygarlığın, matematik dilini kullanarak karmaşık bilgileri dayanıklı anıtlarla kodlamayı bilinçli olarak seçtiği düşünülebilir.

Neden matematik dilidir?

Belki de, insan uygarlığı ne kadar köklü değişiklikler ve dönüşümler yaşarsa yaşasın, bir dairenin yarıçapının 2π ile çarpımı her zaman çevreyi verecektir. Başka bir deyişle, matematiğin dili pratik nedenlerle seçilmiş olabilir: Sözlü bir dilden farklı olarak, böyle bir kod, bundan binlerce yıl sonra yaşayacak alakasız bir kültürden insanlar tarafından bile her zaman deşifre edilebilir.

İlk defa değil, insanlık tarihinden bir bölümün tamamının unutulmuş olması beni rahatsız etti. Ay Piramidi'nin tepesinden tanrıların matematiksel şehrine baktığımda, bir tür korkunç hafıza kaybıyla karşı karşıya kaldığımızı ve küstahça "tarih öncesi" olarak adlandırılan karanlık dönemin, geçmişimizle ilgili düşünülemez bilgileri pekâlâ gizleyebileceğini düşündüm. .

Ne de olsa tarih öncesi, hiçbir kanıt olmayan unutulmuş bir zaman değilse nedir? Tarihöncesi, atalarımızın içinden geçtiği, ancak hiçbir hatıramızın olmadığı, aşılmaz bir karanlık çağı değilse nedir? Teotihuacan'ın bize tüm bilmeceleriyle hitap ettiği bu karanlık çağdan, arkasında astronomik ve jeodezik çizgiler şeklinde bir matematiksel kod var. Ve aynı çağdan Olmecelerin heykelleri, Mayaların atalarından ödünç aldığı düşünülemez derecede doğru takvim, Nazca'nın anlaşılmaz "jeoglifleri", gizemli And şehri Tiahuanaco ... ve kökeni hakkında pek çok diğer harikalar geldi. ki hiçbir şey bilmiyoruz.

Görünüşe göre uzun ve huzursuz bir uykudan aniden uyanmışız, gün gözlerimizin önünde ve hepimiz rüyalarımızın belirsiz, ama musallat yankıları için endişeleniyoruz ...

4. Bölüm

mitlerin gizemi

Hafızasını kaybetmiş insanlar

24. Bölüm

HAYALLERİMİZİN ANLATILMASI

Antik çağlardan miras aldığımız bir dizi efsanede, korkunç bir küresel felaketin çarpık ama yankılanan bir hatırasını korumuş gibiyiz.

Bu efsaneler nereden geliyor?

Neden alakasız kültürlerden geliyorlar, metinsel olarak bile benzerler? Neden aynı sembolizme sahipler? Ve neden genellikle aynı karakter setine ve olay örgüsüne sahipler? Eğer bu gerçekten bir hatırıysa, neden onların ilişkilendirildiği gezegensel felakete dair hiçbir kayıt yok?

Mitlerin kendilerinin tarihsel kayıtlar olması mümkün mü? Anonim dahiler tarafından bestelenen bu büyüleyici ve ölümsüz hikayelerin, tarih öncesi zamanlardan bu tür bilgileri kaydetme ve geleceğe gönderme aracı olarak hizmet etmesi mümkün mü?

VE SULARIN PATRONU ÜZERİNDEKİ GEM YELKENİ

Bir zamanlar eski Sümer'de sonsuz yaşama talip olan bir hükümdar varmış. Adı Gılgamış'tı. Onun başarılarını biliyoruz çünkü Mezopotamya'nın mitleri ve gelenekleri hayatta kaldı, kil üzerine çivi yazısıyla yazılmış ve sonra pişmiş tabletler. Bu tabletlerden binlercesi, bazıları MÖ III binyılın başlarına kadar uzanmaktadır. e., modern Irak'ın kumlarından çıkarıldı. Kaybolmuş bir kültürün eşsiz bir resmini taşıyorlar ve bize, o eski ağarmış antik günlerde bile, insanların büyük ve korkunç bir sel tarafından ayrıldığı zamanların hatırasını daha da uzak tuttuklarını hatırlatıyorlar:

Gılgamış'ın gezilerinden getirdiği hikaye ona, binlerce yıl önce hüküm süren, Büyük Tufan'dan sağ kurtulan ve insanlığın ve tüm canlıların tohumlarını kurtardığı için ölümsüzlükle ödüllendirilen bir kral olan Ut-napishti tarafından anlatıldı.

Uzun zaman önceydi, dedi Ut-napishti, tanrılar Dünya'da oturduğunda: Anu, Göğün efendisi; insanın hamisi.

Ancak Ea, Ut-napişti'ye acıdı. Kraliyet evinin kamış duvarından ona seslendi, yaklaşan felaket konusunda onu uyardı ve ailesiyle birlikte kaçabileceği bir tekne yapmasını tavsiye etti:

Ut-napishti, tekneyi sipariş edildiği gibi ve tam zamanında inşa etti. "Sahip olduğum her şeyi içine daldırdım," dedi, "tüm canlıların tohumlarını."

Ayrıca, devam Ut-yazma:

Ut-napishti artık inmenin mümkün olduğunu anladı:

Bu metin, eski Sümer ülkesinden bize gelen tek metinden çok uzak. Bazıları 5.000, diğerleri 3.000 yaşından küçük olan diğer tabletlerde, Nuh-Ut-napishti figürü dönüşümlü olarak Ziusudra, Xisutros veya Atrahasis olarak anılır. Ancak her zaman kolayca tanınabilir: bu, aynı merhametli tanrı tarafından uyarılan aynı atadır. Her seferinde bir kasırga tarafından sallanan bir gemideki evrensel selden çıkar ve yine onun soyundan gelenler dünyayı doldurur.

Açıktır ki, Mezopotamya tufan efsanesi, İncil'deki ünlü Nuh ve tufan hikayesiyle pek çok ortak noktaya [sahiptir27](#). Bilim adamları bu benzerliğin doğası hakkında sürekli tartışıyorlar. Ancak gerçekten önemli olan, geleneğin tüm çeşitleriyle birlikte, asıl meselenin her zaman yavrulara aktarılmasıdır, yani: insanlığı neredeyse tamamen yok eden küresel bir felaket vardı.

ORTA AMERİKA

Benzer bir mesaj, Meksika Vadisi'nde, Dünyanın diğer tarafında, Ağrı ve Nisir dağlarından çok uzakta korunmuştur. Orada, Yahudi-Hristiyan etkisinden kültürel ve coğrafi izolasyon koşullarında, İspanyolların gelmesinden yüzyıllar önce Büyük Tufan söylendi. Bölüm III'ün okuyucusunun hatırlayacağı gibi, Dördüncü Güneş'in sonunda bu tufanın Dünya'nın yüzünden her şeyi silip süpürdüğüne inanıyorlardı: "Yıkım şiddetli yağmur ve sel şeklinde geldi. Dağlar yok oldu ve insanlar balığa dönüştü..."

Aztek mitolojisine göre, yalnızca iki insan hayatta kaldı: Tanrı tarafından felaket konusunda uyarılmış olan Coscostli adlı adam ve karısı Xochiquetzal. İnşa etmeleri için talimat verdikleri büyük bir tekneyle kaçtılar, ardından yüksek bir dağın tepesine indiler. Orada karaya çıktılar ve bir ağacın tepesindeki bir güvercin onlara konuşma yapana kadar dilsiz çok sayıda çocukları oldu. Üstelik çocuklar o kadar farklı diller konuşmaya başladılar ki birbirlerini anlamadılar.

Mechoakanesek kabilesinin ilgili Orta Amerika geleneği, Tekvin ve Mezopotamya kaynaklarında anlatılan hikayeye daha da yakındır. Bu efsaneye göre, tanrı Tescatilpoca, karısı, çocukları ve çok sayıda hayvan ve kuşla birlikte geniş bir gemiye binen sadece belirli bir Tespi'yi hayatta bırakarak tüm insanlığı bir sel yardımıyla yok etmeye karar verdi. korunması insan ırkının gelecekteki hayatta kalması için gerekli olan tahıl ve tohum tedariki. Tescatilpoca suların çekilmesini emrettikten sonra gemi açıkta kalan dağın zirvesine indi. Kıyıya inmenin zaten mümkün olup olmadığını öğrenmek isteyen Tespi, dünyanın tamamen çöp olduğu cesetlerle beslenen, geri dönmeyi düşünmeyen bir akbabayı serbest bıraktı. Adam başka kuşlar da gönderdi, ancak yalnızca gagasında yapraklı bir dal getiren bir sinek kuşu geri döndü.

Dünya'nın yeniden canlanmasının başladığını fark eden Tespi ve karısı, gemiden indiler, çoğaldılar ve Dünya'yı torunlarıyla doldurdular.

İlahi hoşnutsuzluk nedeniyle meydana gelen korkunç selin anısı Popol Vuh'ta da korunmuştur. Bu eski metne göre, Büyük Tanrı, Zamanın Başlangıcından kısa bir süre sonra insanlığı yaratmaya karar verdi. İlk olarak, bir deney olarak, "insanlara benzeyen ve insan gibi konuşan ahşap figürler" yaptı. Ancak "Yaratıcılarını hatırlamadıkları" için gözden düştüler.

Ancak, hepsi ölmedi. Aztekler ve Mechoa-Canesekler gibi, Yucatan ve Guatemala Mayaları, Nuh ve karısı gibi, "Büyük Baba ve Büyük Anne"nin, Dünya'yı yeniden doldurmak için selden kurtulduğuna ve sonraki tüm nesillerin ataları olduğuna inanıyorlardı.

GÜNEY AMERİKA

Güneye doğru ilerlerken, Orta Kolombiya'nın Chibcha insanlarıyla tanışıyoruz. Mitlerine göre, önceleri kanunsuz, tarımsız ve dinsiz vahşiler olarak yaşadılar. Ama bir gün, aralarında farklı bir ırktan yaşlı bir adam belirdi. Kalın uzun bir sakalı vardı ve adı Bochika'ydı. Chibcha'ya kulübe inşa etmeyi ve birlikte yaşamayı öğretti.

Onu, Chia adında bir güzellik olan karısı izledi, o kötüydü ve kocasının fedakar eylemlerine müdahale etmekten zevk aldı. Adil bir dövüşte onu yenemediği için, büyü gücüyle, insanların çoğunun öldüğü büyük bir sel baskınına neden oldu. Bochica çok sinirlendi ve Chia'yı gökyüzünde sürgüne gönderdi, burada görevi geceleri parlamak olan aya döndü. Ayrıca tufanı geri çekilmeye zorladı ve orada saklanmayı başaran birkaç kurtulanın dağlardan inmesini mümkün kıldı. Daha sonra onlara yasalar verdi, toprağı nasıl ekeceklerini öğretti ve periyodik tatiller, kurbanlar ve haclarla bir Güneş kültü kurdu. Sonra gücünü iki lidere devretti ve geri kalan günlerini Dünya'da sessiz çileci tefekkür içinde geçirdi. Cennete yükseldiğinde, bir tanrı oldu.

Daha güneyde, Ekvador'da, Kanarya Kızılderili kabilesi, iki kardeşin yüksek bir dağa tırmanarak kurtulduğu bir sel hakkında eski bir hikayeye sahiptir. Sular yükseldikçe dağ da büyüdü, böylece kardeşler felaketten sağ çıkmayı başardılar.

Brezilya'nın Tupinamba Kızılderilileri de uygarlaştırıcı kahramanlara veya yaratıcılara tapıyorlardı. Bunlardan ilki, "eski, eski" anlamına gelen ve hakkında insanlığın yaratıcısı olduğunu söyledikleri, ancak daha sonra dünyayı sel ve ateşle yok eden Monan'dı ...

Bölüm II'de gördüğümüz gibi Peru, özellikle sel efsaneleri açısından zengindi. Tipik bir hikaye, bir lama tarafından bir sel konusunda uyarılan bir Hintliyi anlatır. Adam ve lama birlikte Vilka-Koto'nun yüksek dağına kaçtılar:

Kolomb öncesi Şili'de Araukanlar, bir zamanlar sadece birkaç Kızılderili'nin kurtulduğu bir sel olduğu efsanesini korudular. Üç zirvesi olan ve suda yüzebilen "gök gürültüsü" veya "parıldayan" anlamına gelen Tegteg adlı yüksek bir dağa kaçtılar.

Kıtanın en güneyinde, Tierra del Fuego'dan Yaman halkının efsanesi şöyle der: "Ay kadını sele neden oldu. Büyük bir yükseliş zamanıydı... Ay, insanlara karşı nefretle doluydu... O zaman, suyun örtmediği beş dağ zirvesine kaçmayı başaran birkaç kişi dışında herkes boğuldu."

Tierra del Fuego'dan bir başka kabile olan Pehuenche, tufanı uzun bir karanlık dönemle ilişkilendirdi: "Güneş ve ay gökten düştü ve dünya ışıksız kaldı, ta ki en sonunda iki büyük akbaba güneşi ve ayı geri taşıyana kadar. gökyüzü."

KUZEY AMERİKA

Alaska Eskimoları arasında, Dünya'yı o kadar hızlı süpüren bir depremin eşlik ettiği korkunç bir sel hakkında bir efsane vardı ki, sadece birkaçı kanolarıyla kaçmayı başardı ya da en yüksek dağların tepelerinde taş saklandı. korku ile.

Aşağı Kaliforniya'nın Louisianları, dağları sular altında bırakan ve insanlığın çoğunu yok eden bir sel hakkında bir efsaneye sahiptir. Sadece birkaçı, etraflarındaki her şey gibi su altında kaybolmayan en yüksek zirvelere kaçarak kurtuldu. Tufan bitene kadar orada kaldılar. Daha kuzeyde, Huronlar arasında da benzer mitler kaydedildi. Bir Algonquian dağ efsanesi, Büyük Tavşan Michabo'nun selden sonra bir kuzgun, bir su samuru ve bir misk sıçanı yardımıyla dünyayı nasıl restore ettiğini anlatır [28](#).

Lind'in 19. yüzyılın en yetkili eseri olan ve birçok yerel geleneği koruyan Dakota'nın Tarihi, Iroquois'in "bir zamanlar denizin ve suların yeryüzüne nasıl hücum ederek tüm insan yaşamını yok ettiğine" dair mitini anlatır. Chickasaw Kızılderilileri, dünyanın sular tarafından yok edildiğini iddia ettiler, "ancak her türden bir aile ve birkaç hayvan kurtuldu." Siyular ayrıca, kuru toprağın olmadığı ve tüm insanların ortadan kaybolduğu bir zamandan söz etti.

SU, SU, SU ÇEVRESİNDE

Mitolojik bellekte Tufan'dan gelen çemberler ne kadar geniş bir şekilde ayrılıyor?

Son derece geniş. Toplamda, dünyada bu tür beş yüzden fazla efsane bilinmektedir. 86 tanesini (20 Asyalı, 3 Avrupalı, 7 Afrikalı, 46 Amerikalı ve 10 Avustralya ve Okyanusya'dan) inceledikten sonra, Dr. Richard Andre 62'nin Mezopotamya ve İbranice varyantlarından [29 tamamen bağımsız olduğu sonucuna vardı](#).

Örneğin, Çin'i ilk ziyaret eden Avrupalılar arasında yer alan Cizvit bilginleri, imparatorluk kütüphanesinde eski çağlardan geldiği söylenen ve "tüm bilgileri" içeren 4320 ciltten oluşan hacimli bir eseri inceleme fırsatı bulmuşlardır. Bu harika kitaba, "insanların tanrılara isyan etmesinin ve evrenin sisteminin nasıl kargaşaya düştüğünün" sonuçlarından bahseden bir dizi gelenek vardı: "Gezegener yollarını değiştirdi. Gökyüzü kuzeye kaymıştır. Güneş, ay ve yıldızlar yeni bir şekilde hareket etmeye başladı. Toprak parçalandı, bağırsaklarından su fışkırdı ve toprağı su bastı.

Malezya'nın yağmur ormanlarında yaşayan Chewong halkı, Yedinci Dünya adını verdikleri dünyalarının zaman zaman alt üst olduğuna ve böylece her şeyin battığına ve çöktüğüne inanırlar. Ancak, yaratıcı tanrı Tohan'ın yardımıyla, bir zamanlar Dünya-Yedi'nin alt tarafında bulunan uçakta yeni dağlar, vadiler ve ovalar ortaya çıkar. Yeni ağaçlar büyür, yeni insanlar doğar.

Laos ve kuzey Tayland'daki sel mitleri, yüzyıllar önce on varlığın üst krallıkta yaşadığını ve üç büyük adamın, Pu Leng Xion, Hun Kan ve Hun Ket'in alt dünyanın hükümdarları olduğunu söyler. Bir gün on kişi, bir şey yemeden önce insanların saygı göstergesi olarak yemeklerini onlarla paylaşmaları gerektiğini duyurdular. İnsanlar reddetti ve öfkeli gölgeler Dünya'yı harap eden bir sele neden oldu. Üç büyük adam, bir ev ile bir sal inşa ettiler, burada birkaç kadın ve çocuk koydular. Böylece onlar ve torunları selden kurtulmayı başardılar.

İki kardeşin bir salda kaçtığı küresel bir sel hakkında benzer bir efsane, Burma'daki Karenler arasında var. Böyle bir sel, Vietnam mitolojisinin ayrılmaz bir parçasıdır. Orada, erkek ve kız kardeş, her cinsten hayvan çiftleriyle birlikte büyük bir tahta sandıkta kurtarıldı.

Bir dizi Aborjin Avustralya kabilesi, özellikle de geleneksel olarak kuzey tropik kıyılarında bulunanlar, kökenlerini, sakinlerle birlikte önceden var olan manzarayı süpüren büyük bir selden aldıklarına inanmaktadır. Bir dizi başka kabilenin kökeni hakkındaki efsanelere göre, tufanın sorumluluğu, sembolü gökkuşağı olan kozmik yılan Yurlungur'dadır.

Büyük sel dalgaları geri çekildikten sonra Okyanusya adalarının ortaya çıktığına dair Japon efsaneleri var. Okyanusya'nın kendisinde, Hawai Adaları'nın yerli sakinlerinin efsanesi, dünyanın nasıl bir sel tarafından yok edildiğini ve ardından tanrı Tangaloa tarafından yeniden yaratıldığını anlatır. Samoalılar, bir zamanlar tüm insanlığı yok eden bir tufana inanırlar. Sadece bir teknede denize açılan ve daha sonra Samoa takımadalarına inen iki kişi tarafından hayatta kaldı.

YUNANİSTAN, HİNDİSTAN VE MISIR

Dünyanın diğer tarafında, Yunan mitolojisi de tufanın anılarıyla doludur. Ancak burada, Orta Amerika'da olduğu gibi, sel münferit bir fenomen olarak değil, dünyanın periyodik yıkımının ve yeniden doğuşunun ayrılmaz bir unsuru olarak görülmektedir. Aztekler ve Maya, ardışık "Güneşler" veya çağlar

(ki bizimki beşinci ve sonuncusu) kavramlarını kullandılar. Benzer şekilde, MÖ 8. yüzyılda Hesiodos tarafından toplanan ve yazılan antik Yunanistan'ın sözlü gelenekleri. e., şimdiki insanlıktan önce Dünya'da dört ırk olduğunu söylüyorlar. Her biri diğerinden daha gelişmişti. Ve belirlenen saatte her biri jeolojik bir felaket tarafından "emildi".

Bu efsaneye göre insanlığın ilk ve en eski ırkı "Altın Çağ"da yaşamıştır. Bu insanlar "tanrılar gibi, kaygısız, kedersiz, kedersiz yaşadılar... Daima genç, şölenlerde hayattan zevk aldılar... Ölüm onlara bir rüya gibi geldi." Zaman geçtikçe ve Zeus'un emriyle, tüm bu "altın ırk" "dünyanın derinliklerine düştü." Bunu "bronz" ile değiştirilen "gümüş ırk" izledi, ardından "kahramanlar" yarışı geldi ve ancak o zaman "demir" ırkımız ortaya çıktı - yaratılışın beşinci ve son aşaması.

Bizi özellikle ilgilendiren, "bronz" ırkın kaderidir. Efsanelerin açıklamalarına göre, "devlerin gücü, güçlü eller" olan bu heybetli insanlar, insanlığı ateşe veren asi titan Prometheus'un günahının cezası olarak tanrıların kralı Zeus tarafından yok edildi. İntikamcı tanrı, Dünya'yı temizlemek için genel bir sel kullandı.

Efsanenin en popüler versiyonunda, Prometheus dünyevi bir kadını hamile bıraktı. Ona Teselya'daki Phthia krallığını yöneten ve Epimetrius ve Pandora'nın kızıl saçlı kızı Pyrrha ile evlenen Deucalion adında bir oğlu oldu. Zeus bronz ırkı yok etme kararını verdiğinde, Prometheus tarafından uyarılan Deucalion, tahta bir kutuyu bir araya getirdi, "gerekli her şeyi" oraya koydu ve Pyrrha ile birlikte oraya tırmandı. Tanrıların kralı gökten şiddetli yağmurlar yağdırarak dünyanın çoğunu sular altında bıraktı. Bu selde, en yüksek dağlara kaçan birkaç kişi dışında tüm insanlık telef oldu. "Bu sırada Teselya dağları parçalara ayrıldı ve tüm ülke, Isthmus ve Peloponnese'ye kadar su yüzeyinin altında kayboldu."

Deucalion ve Pyrrha, sandıklarında dokuz gün dokuz gece bu denizde yol aldılar ve sonunda Parnassus Dağı'na karaya çıktılar. Orada, yağmurlar durduğunda karaya çıktılar ve tanrılara kurban sundular. Buna karşılık Zeus, Hermes'i Deucalion'a istediğini istemek için izin verdi. İnsanları istiyordu. Zeus ona taşları alıp omzuna atmasını söyledi. Deucalion'un attığı taşlar erkeğe, Pyrrha'nın attığı taşlar ise kadın oldu.

Eski Yunanlılar Deucalion'a Yahudilerin Nuh'a, yani ulusun atası ve sayısız şehir ve tapınağın kurucusu olarak davrandıkları gibi davrandılar.

Benzer bir rakam, 3000 yıl önce Vedik Hindistan'da saygı görüyordu. Bir gün efsane şöyle der:

Manu bu emirleri yerine getirir getirmez okyanus yükseldi ve her şeyi sular altında bıraktı. Balık şeklindeki tanrı Vishnu dışında hiçbir şey görünmüyordu, ancak şimdi altın pulları olan devasa tek boynuzlu bir yaratıktı. Manu gemisini balığın boynuzuna sürdü ve Vishnu, sudan çıkan "Kuzey Dağı"nın zirvesinde durana kadar onu kaynayan denizde çekti.

Ondan olduğu kadar yıkımdan kurtardığı hayvan ve bitkilerden de yeni bir dönem başladı. Bir yıl sonra, kendini "Manu'nun kızı" ilan eden bir kadın sudan çıktı. Evlendiler ve çocuk ürettiler, mevcut insanlığın ataları oldular.

Şimdi sonuncusu hakkında (sırayla, ancak önemde değil). Eski Mısır tarihi de büyük bir selden bahseder. Örneğin, Firavun I. Seti'nin mezarında bulunan bir cenaze metni, günahkar insanlığın bir sel tarafından yok edilmesinden bahseder. Bu felaketin özel nedenleri, aşığıdaki konuşmayı ay tanrısı Thoth'a bağlayan Ölüler Kitabı'nın 175. Bölümünde verilmiştir:

BİR GİZEMİN İZİNDE

Thoth'un bu sözleri, Sümer ve İncil tufanlarıyla başlayan çevremizi adeta kapatıyor. Yaratılış Kitabı, "Yeryüzü ... kötü işlerle doluydu" diyor.

Deucalion, Manu ve Azteklerin "Dördüncü Güneş"i'ni yok eden tufanı gibi, İncil tufanı da insanlık çağını sona erdirdi. Bunu, Nuh'un soyundan gelenlerin yaşadığı yeni bir çağ izledi. Ancak, en başından beri, zamanı geldiğinde bu dönemin felaketle sonuçlanacağı açıktı. Eski şarkıda söylendiğı gibi: "Gökkuşağı Nuh'a bir işarettti: Yeterince sel, ama ateşten kork."

Dünyanın sonuyla ilgili bu kehanetin İncil'deki kaynağı 2. Petrus 3. bölümde bulunabilir:

Böylece Mukaddes Kitap dünyamızın iki çağını önceden bildirir; şimdiki zaman ikinci ve sonuncudur. Bununla birlikte, diğerkültürlerin farklı sayıda yaratma-yıkma döngüsü vardır. Örneğin Çin'de geçmiş dönemlere *kis denir* ve bunlardan on tanesinin zamanın başlangıcından Konfüçyüs'e geçtiğine inanılır. Her kedicğin sonunda , "genel olarak, doğanın ürpertileri, deniz kıyılarını taşar, dağlar yerden fırlar, nehirler yönünü değiştirir, insan ve genel olarak herkes yok olur ve eski izler silinir..."

Budistlerin kutsal kitapları, her biri sırayla su, ateş veya rüzgar tarafından yok edilen Yedi Güneş'ten bahseder. Yedinci Güneş'in sonunda, şu anki dünya döngüsü, "dünyanın alevler içinde patlaması bekleniyor." Okyanusya'nın Sarawak ve Sabah yerlilerinin gelenekleri bize gökyüzünün bir zamanlar "alçak" olduğunu hatırlatıyor ve bize "altı Güneş öldü ... şimdi dünya Yedinci Güneş tarafından aydınlatılıyor" diyor. Benzer şekilde, peygamberlik niteliğindeki Sibylline kitapları "beş çağ olan dokuz Güneşten" bahseder ve iki çağın daha geleceğini, Sekizinci ve Dokuzuncu Güneşleri önceden bildirir.

Atlantik Okyanusu'nun diğertarafında, Arizona'daki Hopi Kızılderilileri (Azteklerin uzak akrabaları), her biri yakılan bir sunu ile sona eren ve ardından insanlığın kademeli olarak yeniden doğuşuyla sonuçlanan önceki üç Güneş saydı. Bu arada, Aztek kozmolojisine göre, Güneşimizden önce dört tane vardı. Ancak şu ya da bu mitolojide yer alan yıkımların ve yaratımların tam sayısı ile ilgili bu tür küçük farklılıklar, bizi burada oldukça açık olan eski geleneklerin şaşırtıcı yakınlaşmasından uzaklaştırmamalıdır. Tüm dünyada, bu hikayeler bir dizi felaketi devam ettiriyor. Çoğu durumda, belirli bir

afetin doğası, bir yığın metafor ve sembol olan şiirsel dil tarafından karartılır. Oldukça sık, farklı doğal afet türleri (iki veya daha fazla) aynı anda meydana gelmiş gibi tasvir edilir (çoğunlukla bunlar sel ve depremdir, ancak bazen yangınlar korkunç karanlıkla birleştirilir).

Bütün bunlar kafa karıştırıcı bir resmin yaratılmasına katkıda bulunur. Ancak Hopi mitleri, aşırı basitlikleri ve açıklama özgüllükleri ile ayırt edilir. İşte söyledikleri:

İşte bir gizemin izindeyiz. Ve Yaradan'ın planlarını anlama konusunda hiçbir umudumuz olmasa da, küresel bir felaket mitlerinin gizemini anlayabilmeliyiz.

Bu mitler aracılığıyla eskilerin sesleri bize ulaşır. Ne demeye çalışıyorlar?

25. Bölüm

Kıyamet Maskeleri

Kuzey Amerika'daki Hopi Kızılderilileri gibi, İslam öncesi İran'daki Avestan Aryanları da çağımızın öncesinde üç yaratılış çağı olduğuna inanıyorlardı. İlk çağda insanlar saf ve günahsız, uzun ve uzun ömürlüydüler, ancak sonlarına doğru şeytan kutsal tanrı Ahuramazda'ya savaş açarak şiddetli bir felaketle sonuçlandı. İkinci çağda şeytanın hiçbir başarısı yoktu. Üçüncü çağda iyi ve kötü birbirini dengeledi. Dördüncü çağda (şimdiki çağda), kötülük hem başlangıçta zafer kazandı hem de o zamandan beri galip gelmeye devam ediyor.

Kehanetlere göre, yakında dördüncü çağın sonu bekleniyor, ancak bu durumda birincinin sonuyla ilgileniyoruz. Doğrudan sel ile ilgili değildir, ancak küresel sel efsanelerine birçok yönden benzerdir ki, bağlantı burada açıkça görülebilir.

Avestan kutsal kitapları bizi, eski Perslerin uzak atalarının, ilk çağda gelişen ve efsanevi doğum yeri olan Ahuramazda'nın ilk yaratımı olan muhteşem ve mutlu Aryan Veja'da yaşadığı Dünya üzerindeki cennet zamanlarına geri getiriyor. Aryan ırkının evi.

O günlerde Aryana Veja, yazın yedi ay, kışın ise beş ay sürdüğü ılıman ve verimli bir iklime sahipti. Ve çayırların arasından nehirlerin aktığı bu bereketli ve hayvanlarca zengin zevkler bahçesi, on ay kış, iki ay yaz olan şeytan Angra Mainyu'nun saldırısı sonucu cansız bir çöle dönüştü:

Okuyucu, Aryan Veja'da ani ve dramatik bir iklim değişikliğinden bahsettiğimizi kabul edecektir. Avesta'nın kutsal kitapları bu konuda hiçbir şüphe bırakmaz. Daha önce, Ahu-ramazda tarafından düzenlenen göksel tanrıların buluşmasını anlatıyordu ve tüm harika ölümlüleriyle birlikte "Aryan Vej'den şanlı çoban adil Yima'nın" nasıl ortaya çıktığı söylendi.

İşte bu noktada İncil'deki tufan hikayeleriyle garip paralellikler başlar, çünkü Ahuramazda bu toplantıdan yararlanarak Yima'yı kötü ruhların entrikalarının bir sonucu olarak ne olması gerektiği konusunda uyarmak için kullanır:

"Ve Ahuramazda Yima'ya döndü ve ona dedi ki: "Ey güzel Yima... Maddi dünyanın üzerine şiddetli ve yıkıcı bir don getiren ölümcül bir kış düşmek üzere. Felaket bir kış, büyük miktarda kar yağdığında... Ve üç tür hayvan da ölecek: vahşi ormanlarda yaşayanlar, dağların tepesinde yaşayanlar ve vadilerin derinliklerinde yaşayanlar. ahırların korunması.

Bu nedenle kendinize mera büyüklüğünde bir var30 yapın. Ve oraya büyük ve küçük her tür hayvanın ve sığırların ve insanların, köpeklerin ve kuşların temsilcilerini ve alevli bir ateş getirin.

Bu sığınağın ölçeğine ek olarak, Yima'nın yukarıdan ilham aldığı savaş ile Nuh'un inşa etmek için ilham aldığı gemi arasında tek bir önemli fark var: Gemi, tüm yaşamı yok edebilecek korkunç ve yıkıcı bir selden kurtulmak için bir araçtır. dünyayı suya daldırmak. Var, tüm yaşamı yok edebilecek, dünyayı bir buz ve kar tabakasıyla kaplayan korkunç ve yıkıcı bir kıştan kurtulmanın bir yoludur.

Bir başka Zerdüş kutsal kitabı olan Bundahish (Avesta'nın kayıp bir bölümünden eski materyalleri içerdiği düşünülür), Aryan Vajo'yu saklayan buzullaşma hakkında ek bilgi sağlar. Angro Mainyu şiddetli bir yıkıcı don gönderdiğinde, aynı zamanda "göge saldırdı ve onu düzensizliğe fırlattı." Bundahlılar, bu saldırının kötülerin "gökyüzünün üçte birini ele geçirmesine ve onu karanlıkla kaplamasına" olanak tanıdığını, bu arada içeri giren buzun etrafındaki her şeyi sıkıştırdığını söylüyor.

İNANILMAZ SOĞUK, YANGIN, DEPREM VE Göğün TEHLİKESİ

Uzak bir memleketten Batı Asya'ya göç ettikleri bilinen İran'ın Avestan Aryanları, büyük bir felaketin yankısının duyulduğu eski efsanelerin yegane sahipleri değildir. Doğru, tufan en çok diğer efsanelerde görülür, ancak ilahi uyarının tanıdık motifleri ve dünyanın çeşitli yerlerinde insanlığın kalıntılarının kurtuluşu genellikle ani bir buzullaşma ile ilişkilendirilir.

Örneğin, Güney Amerika'da, Paraguay, Arjantin ve Şili'nin modern sınırlarının birleştiği yerde bulunan Gran Chaco bölgesinden Toba Kızılderilileri, "Büyük Soğuk" un gelişi efsanesini hala tekrarlıyorlar. Bu durumda uyarı, Asin adlı yarı ilahi bir kahramandan gelir:

Avestan geleneklerinde olduğu gibi, burada da büyük soğuk, büyük bir karanlığı da beraberinde getiriyordu. Bir toba ihtiyarının sözleriyle, bu musibetler indirilmiştir "çünkü dünya insanlarla dolunca değişmek zorundadır. Dünyayı kurtarmak için nüfusu azaltmak zorundayız... Uzun karanlık çöktüğünde güneş kayboldu ve insanlar açlıktan ölmeye başladı. Yemek tamamen bitince çocuklarını yemeye başladılar. Ve sonunda öldüler..."

Maya kitabı Popol Vuh'da sel "yoğun dolu, kara yağmur, sis ve tarif edilemez soğuk" ile ilişkilendirilir. Ayrıca o sırada "dünyanın her yerinde bulutlu ve kasvetli... Güneş ve Ay'ın yüzlerinin gizlendiği" yazıyor. Diğer Maya kaynakları, bu garip ve korkunç olayların insanlığın "ataların zamanında" başına geldiğini söylüyor. Dünya karardı... Önce güneş parladı. Sonra güpegündüz karanlık oldu... Güneş ışığı selden sadece yirmi altı yıl sonra geri döndü."

Okuyucu, sel ve felaketle ilgili birçok efsanede yalnızca büyük karanlıktan değil, aynı zamanda gökyüzündeki diğer görünür değişikliklerden de söz edildiğini hatırlayabilir. Örneğin Tierra del Fuego sakinleri, Güneş ve Ay'ın "gökten düştüğünü" ve Çinlilerin - "gezegenlerin yollarını değiştirdiğini" söyledi. Güneş, ay ve yıldızlar yeni bir şekilde hareket etmeye başladı. İnkalar, "antik zamanlarda, gökyüzü dünya ile savaştayken And Dağları'nın ayrıldığına" inanıyordu. Kuzey Meksika'daki Tarahumara, Güneş'in yolunun değişmesi sonucu dünyanın yok oluşuyla ilgili efsanelere sahiptir. Aşağı Kongo'dan gelen bir Afrika efsanesinde, "uzun zaman önce, Güneş Ay'la tanıştı ve ona çamur attı, bu da parlaklığının azalmasına neden oldu. Bu toplantı gerçekleştiğinde büyük bir sel oldu..." California Cato Kızılderilileri basitçe "gökyüzü düştü" derler. Ve eski Greko-Romen mitlerinde, deucalion selinden hemen önce cennetteki korkunç olaylardan önce geldiği söylenir. Güneş'in oğlu Phaeton'un babasının arabasını nasıl sürmeye çalıştığının hikayesinde sembolik olarak tasvir edilirler:

Dünyanın dört bir yanındaki afet efsanelerinde yer alan göklerdeki ürkütücü değişimlere neyin sebep olabileceğini tartışmanın yeri burası değil. Şimdilik, bu geleneklerin Farsça Avesta'da [31 anlatılan ölümcül kışa ve buzlanmaya eşlik eden aynı "göklerdeki düzensizliğe" atıfta bulunduğunu belirtmek yeterli](#). Başka bağlantılar da var. Örneğin yangın, genellikle bir selden sonra veya önce gelir. Phaethon'un güneşli maceralarının hikayesinde, "otlar kurudu, ekinler yandı, ormanlar ateş ve dumanla doldu. Sonra çıplak toprak çatlamaya ve parçalanmaya başladı ve kararmış kayalar sıcaktan patladı.

Volkanik olaylar ve depremler, özellikle Amerika'da, sel ile bağlantılı olarak sıklıkla bahsedilir. Şilili Araukanlılar doğrudan "selin güçlü depremlerin eşlik ettiği volkanik patlamalardan kaynaklandığını" söylüyorlar. Guatemala'nın batı dağlık bölgelerindeki Santiago Chimaltenango'lu Mam Maya, dünyanın yıkım araçlarından biri olduğunu söyledikleri bir "yanan katran seli"nin anısını yaşıyor. Gran Chaco'da (Arjantin), Mataco Kızılderilileri "sel sırasında güneyden gelen ve tüm gökyüzünü kaplayan kara bir buluttan" bahsediyor. Şimşek çaktı, gök gürledi. Ama gökten düşen damlalar yağmur gibi değil, ateş gibiydi..."

CANAVAR GÜNEŞİ TAKİP ETTİ

Efsanelerinde diğerlerinden daha canlı anıları koruyan eski bir kültür var. Almanya ve İskandinavya'nın sözde Teutonik kabilelerine aittir ve esas olarak Norveç skalds ve destanlarının şarkılarından hatırlanır. Bu şarkıların anlattığı hikayeler, bilim adamlarının hayal ettiğinden çok daha uzak

bir geçmişe dayanıyor. Onlarda, tanıdık görüntüler garip sembolik araçlarla iç içedir ve alegorik dil, korkunç bir güç felaketinden bahseder:

Cermen mitinin ilan ettiği yeni dünya bizim dünyamızdır. Azteklerin ve Mayaların Beşinci Güneşi gibi uzun zaman önce yaratıldığını ve hiç de yeni olmadığını tekrarlamaya gerek yok. Dördüncü çağdan, dördüncü Atl'den (Atl - su) bahseden birçok Orta Amerika tufan efsanesinden birinin, Nuh çiftini bir gemide değil, Yggdrasil gibi büyük bir ağaçta oturtması sadece bir tesadüf olabilir mi? "Dördüncü Atl sel ile sonuçlandı. Dağlar ortadan kayboldu... Tanrılardan biri onlara çok büyük bir ağacın gövdesinde bir boşluk açmalarını ve gökyüzü düştüğünde içine sürünmelerini emrettiği için ikisi hayatta kaldı. Bu çift saklandı ve hayatta kaldı. Onların çocukları dünyayı yeniden doldurdu."

Dünyanın birbirinden bu kadar uzak bölgelerinin eski geleneklerinde aynı sembolizmin kullanılması garip değil mi? Bu nasıl açıklanabilir? Nedir: bilinçaltına nüfuz eden bir kültürlerarası telepati dalgası mı yoksa bu harika mitlerin evrensel unsurlarının yüzyıllar önce zeki ve amaçlı insanlar tarafından inşa edilmiş olmasının sonucu mu? Bu inanılmaz varsayımlardan hangisinin doğru olma olasılığı daha yüksek? Yoksa bu mitlerin bilmecesine başka olası cevaplar var mı?

Bu sorulara zamanı gelince geri döneceğiz. Bu arada, mitlerin içerdiği tüm bu apokaliptik ateş ve buz, sel, patlama ve deprem vizyonlarından nasıl bir sonuç çıkarabiliriz? Hepsinde bazı tanınabilir, tanıdık gerçekler var. Belki de sadece tahmin edebileceğimiz ama ne net bir şekilde hatırlayabiliyoruz ne de tamamen unutabildiğimiz geçmişimizden bahsettikleri içindir?

26. Bölüm

DÜNYA'NIN UZUN KIŞINDA DOĞAN BİR TÜR

"Tarih" dediğimiz süreç boyunca (yani, kendimizi bir tür olarak açıkça hatırladığımız tüm dönem), insanlık hiçbir zaman tam bir yıkımın eşiğinde olmadı. Farklı bölgelerde farklı zamanlarda korkunç doğal afetler meydana geldi. Ancak son 5.000 yılda, insanlığın tür olarak yok olma tehdidiyle karşı karşıya olduğu tek bir vakayı hatırlamıyoruz.

Hep böyle miydi? Ya da yeterince derine inersen atalarımızın neredeyse yeryüzünden silindiği bir devir bulabilir misin? Büyük Afet hakkında mitlerin yaratılmasına birincil ivme kazandırabilecek olan bu dönemdir. Bilim adamları genellikle bu mitleri eski şairlerin hayal gücünün ürünü olarak görürler. Ya bilim adamları yanılıyorsa? Ya bir dizi korkunç doğal afet, tarihöncesi atalarımızdan dünyanın dört bir yanına dağılmış ve onları parçalamış sadece bir avuç birey bırakırsa?

Ayakkabının Külkedisi'nin ayağına çarpması gibi, bu efsanelere uygun bir dönem aramaya çalışalım. Açıkçası, bu arayışta, tanınabilir modern insanların gezegenimizde ortaya çıkmasından önceki dönemleri araştırmaya gerek yok. Bu durumda Homo habilis, Homo erectus veya hatta Homo sapiens

neanderthalensis ile ilgilenmiyoruz. Biz sadece kendi türümüz olan Homo sapiens sapiens ile ilgileniyoruz ve genel olarak çok uzun zaman önce yokuz.

Erken insan araştırmacıları, ne kadar süredir var olduğumuz konusunda aynı fikirde değiller. Bazıları, göreceğimiz gibi, 100 bin yılı aşan iskelet parçalarının "oldukça modern insanlara" ait olabileceğine inanmaya meyillidir. Kimisi 35-40 bin yaşında ısrar ediyor, kimisi 50 bin yıllık bir uzlaşma sunuyor. Ama kimse kesin olarak bilmiyor. Yetkili bilim adamı Roger Levin, "Homo sapiens sapiens adı verilen alt türlere ait tamamen modern insanların kökeni, paleoantropolojinin ana gizemlerinden biri olmaya devam ediyor" diyor.

Üç buçuk milyon yıllık insan evrimi, fosil buluntularından aşağı yukarı tutarlı bir şekilde izlenebilir. Uygulamada, bu seri, Lucy takma adı verilen küçük bir iki ayaklı hominid ile başlar. Kalıntıları 1974'te Etiyopya'da şimdi Afar Depresyonu olarak adlandırılan jeolojik bir fay bölgesinde keşfedildi. 400 santimetreküp beyin hacmiyle (bugünkü normalin üçte birinden daha az), Lucy kesinlikle insan değildi. Ancak, bazı tamamen insan özellikleri, özellikle dik duruşun yanı sıra pelvis ve azı dişlerinin şekli gibi anlamlı bir şekilde konuştuğu için o da bir maymun değildi. Bu ve diğer bazı özelliklere dayanarak, türü Australopithecus afarensis, çoğu paleoantropolog tarafından en eski doğrudan atamız olarak kabul edilir.

Yaklaşık iki milyon yıl önce, ait olduğumuz Homo soyunun kurucuları olan Homo habilis, geride fosilleşmiş kafatasları ve iskeletler bırakmaya başladı. Zamanla bu tür gelişti, beyninin hacmi arttı, kafatasının şekli değişti. Homo habilis ile kısmen birlikte var olan ve daha sonra onun yerini alan Homo erectus, yaklaşık 1,6 milyon yıl önce ortaya çıktı ve 900 santimetreküp beyin hacmine sahipti (habilis için 700'e karşılık). Yaklaşık bir milyon yıl, yani yaklaşık 400.000 yıl önce - en azından fosil bulgularına göre - gözle görülür bir evrimsel değişiklik olmadı. Sonra Homo erectus için bir yok olma dönemi başladı ve yavaş yavaş (çok, çok yavaş!) paleoantropologların dediği gibi "akıllı bir tür" ortaya çıkmaya başladı:

400.000 yıl önce kesinlikle olmayan şey, hikaye ve mit yaratma tutkunumuz olan Homo sapiens sapiens'in bir alt türü olarak tanımlanabilecek birinin ortaya çıkmasıydı. Bu uzun süreli çöküşün çalkantılı döneminde yaşayan insanların sosyal, dini, bilimsel veya entelektüel gelişim düzeyi hakkında sonuçlara atlamayalım. İlkel mağara sakinleri olduklarına dair yaygın inanç yanlış olabilir. Aslında, onlar hakkında çok az şey biliniyor. Tartışılabilir tek şey, bu insanların fizyolojik ve psikolojik olarak kesinlikle bize benzedikleridir.

Felaketler sırasında birkaç kez kendilerini tamamen yok olmanın eşiğinde bulmaları oldukça olasıdır. Bilim adamlarına göre hiçbir tarihsel değeri olmayan afetlerle ilgili büyük mitlerin, gerçek olayların doğru açıklamalarını ve görgü tanığı izlenimlerini içermesi de mümkündür. Bir sonraki bölümde göreceğimiz gibi, Külkedis'i'nin ayağına uyan bir ayakkabı gibi bu efsanelere uyan bir dönem arıyorsak, son Buzul Çağı'ndan daha iyisini bulamayız.

27. Bölüm

DÜNYANIN YÜZÜ KOYU VE SİYAH YAĞMUR

Son Buzul Çağı'nda tüm canlıların başına korkunç talihsizlikler geldi. Bunun, diğer büyük türler için ne gibi sonuçlar doğurduğuna dair bilinen gerçeklere dayanarak, insanlık için ne anlama geldiğini hayal edebiliriz. Çoğu zaman bu tür kanıtlar ezicidir. Charles Darwin, Güney Amerika'yı ziyaret ettikten sonra şöyle yazdı:

Tabii ki, cevap Buz Devri. Oldukça müreffeh memelilerden önce hem Amerika'daki hem de bir dizi diğer antik atları yok eden oydu. Ve yok oluşlar Yeni Dünya ile sınırlı değildi. Aksine, uzun buzullaşma döneminde dünyanın farklı yerlerinde (farklı nedenlerle ve farklı zamanlarda) birkaç farklı yok oluş dönemi yaşandı. Tüm bölgelerde, soyu tükenmiş türlerin büyük çoğunluğu, MÖ 15.000 ile 8000 arasındaki yedi bin yıl boyunca ortadan kayboldu. e.

Çalışmamızın bu aşamasında, hayvanların toplu ölümüne neden olan buz örtüsünün ilerlemesi ve geri çekilmesiyle ilişkili iklimsel, sismik ve jeolojik olayların spesifik doğasını kesin olarak belirlemeye gerek yoktur. Gelgit dalgalarının, depremlerin ve kasırgaların yanı sıra buzulların ilerlemesi ve erimesinin de bir rol oynamış olabileceği makul bir şekilde varsayılabilir. Ancak en önemli olan ve rol oynayan belirli faktörlerden bağımsız olarak, hayvanların kitlesel yok oluşunun gerçekten de son Buz Devri'nin kargaşasının bir sonucu olarak meydana gelmiş olmasıdır.

Darwin, bu kargaşanın "dünyamızın temellerini" sarsacağını belirtti. Gerçekten de, örneğin Yeni Dünya'da, MÖ 15.000 ile 8.000 arasında yetmişten fazla büyük memeli türü yok oldu. e., 7 ailenin tüm Kuzey Amerika temsilcileri ve bütün bir hortum cinsi dahil. Aslında 40 milyondan fazla hayvanın şiddetli ölümü anlamına gelen bu kayıplar, tüm dönem boyunca eşit olarak dağılmamıştı, aksine asıl kısmı MÖ 11.000 ile 9000 arasındaki iki bin yıla düşüyor. e. Dinamikleri hissetmek için, önceki 300 bin yıl boyunca sadece yaklaşık 20 türün ortadan kaybolduğunu not ediyoruz.

Aynı kitlesel yok oluş modeli Avrupa ve Asya'da da gözlemlendi. Uzak Avustralya bile bir istisna değildi, bazı tahminlere göre nispeten kısa bir sürede on dokuz büyük omurgalı türünü ve sadece memelileri kaybetmedi.

ALASKA VE SİBİRYA: ANİ DON

Alaska ve Sibirya'nın kuzey bölgeleri, 13.000-11.000 yıl önce ölümcül afetlerden en çok zarar görenler gibi görünüyor. Sanki ölüm Kuzey Kutup Dairesi boyunca bir tırpan sallamış gibi, orada, bozulmamış yumuşak dokulara sahip çok sayıda karkas ve inanılmaz sayıda mükemmel korunmuş mamut dişleri de dahil olmak üzere sayısız büyük hayvanın kalıntıları bulundu. Ayrıca, her iki bölgede de, kızak köpeklerini beslemek için mamut leşleri eritildi ve restoran menülerinde bile mamut biftekleri

göründü. Bir otoritenin yorumladığı gibi, "Yüz binlerce hayvan öldükten hemen sonra dondu ve dondu kaldı, aksi takdirde et ve fildişi bozulurdu... Böyle bir felaketin gerçekleşmesi için son derece güçlü bazı faktörlerin söz konusu olması gerekir."

ABD Arktik Biyoloji Enstitüsü'nden Dr. Dale Guthrie, MÖ 11. binyıldan önce Alaska'da yaşayan hayvanların çeşitliliği hakkında ilginç bir gözlem paylaşıyor. e.:

Alaska'da bu hayvanların kalıntılarının gömülü olduğu permafrost, ince koyu gri kum gibidir. New Mexico Üniversitesi'nden Profesör Hibben'in sözleriyle, bu kitlenin içinde dondu:

Farklı seviyelerde, Buz Devri faunasının kalıntılarının yanında hatırı sayılır bir derinlikte donmuş taş aletler bulmak mümkündür. Bu, insanların Alaska'daki soyu tükenmiş hayvanların çağdaşları olduğunu doğrular. Alaska'nın permafrostunda ayrıca şunları da bulabilirsiniz:

Yaklaşık olarak aynı tablo, yıkıcı iklim değişikliği ve jeolojik süreçlerin neredeyse aynı anda meydana geldiği Sibiry'a'da da gözlemlenebilir. Burada donmuş mamutların mezarlıklarından fildişi çıkarılması Romalılar zamanından beri devam ediyor. 20. yüzyılın başlarında, on yıl içinde burada 20 bin çifte kadar dışı çıkarıldı.

Ve yine, bu toplu ölümden bazı mistik faktörlerin rol oynadığı ortaya çıkıyor. Sonuçta, genellikle kalın yünlü ve kalın derili mamutların soğuk havaya iyi adapte oldukları kabul edilir ve bu nedenle kalıntılarını Sibiry'a'da bulmak bizi şaşırtmaz. Donmaya karşı dayanıklı sayılması mümkün olmayan birçok hayvan gibi insanın da ölümünü onlarla birlikte bulduğu gerçeğini açıklamak daha zordur:

Bilim adamları, MÖ 11. binyılın felaketlerinden önce Sibiry'a'da yaşayan otuz dört hayvan türünden bunu doğruladılar. Mamut Ossip, dev geyik, mağara sırtlan ve mağara aslanı dahil olmak üzere, en az yirmi sekiz, yalnızca ılıman iklim koşullarına uyarlanmıştır. Bu nedenle, hayvanların neslinin tükenmesiyle ilgili en şaşırtıcı anlardan biri, zamanımızda var olan coğrafi ve iklim koşullarının aksine, kuzeye doğru ilerledikçe daha fazla mamut ve diğer hayvanların kalıntılarına rastlamamızdır. Böylece, Kuzey Kutup Dairesi'nin ötesinde uzanan Yeni Sibiry'a Adaları'nı keşfeden araştırmacıların açıklamalarına göre, neredeyse tamamen mamutların kemiklerinden ve dişlerinden [oluşurlar33](#). Fransız zoolog Georges Cuvier'in işaret ettiği gibi tek mantıklı sonuç, "hayvanların donduğu yerde daha önce permafrost yoktu, çünkü böyle bir sıcaklıkta hayatta kalamazlardı. Bu canlıların hayatlarını kaybetmesiyle aynı anda yaşadıkları ülke dondu.

XI binyılda olduğu gerçeğinin lehine birçok başka argüman var. e. Sibiry'a'da keskin bir soğuma oldu. Kutup kaşifi Baron Eduard von Toll, Yeni Sibiry'a Adaları'nı keşfederken, "kılıç dişli bir kaplanın ve 27 metre yüksekliğinde bir meyve ağacının kalıntılarını keşfetti. Ağaç, kökleri ve tohumları ile

permafrostta iyi korunur. Dallarda hâlâ yeşil yapraklar ve meyveler var... Şu anda adalardaki tek ağaç bitkisi bir inç yüksekliğindeki bir söğüt."

Aynı şekilde, Sibiry'a'daki soğuk algınlığının en başında meydana gelen feci değişimin kanıtı, ölü hayvanların yediği yiyeceklerdir:

Bu tür floranın bugün Sibiry'a'da her yerde yetişmediğini vurgulamaya gerek yok. MÖ XI binyılda oradaki varlığı. e. O zamanlar bölgenin hoş ve verimli bir iklime sahip olduğu konusunda hemfikir olmamızı sağlıyor - ılıman hatta sıcak. Dünyanın diğer bölgelerinde Buz Devri'nin sona ermesinin neden eski bir cennette ölümcül bir kışın başlangıcı olması gerektiğini VIII. Kısımda tartışacağız. Ancak, 12-13 bin yıl önce bir noktada, yıkıcı soğukların Sibiry'a'ya korkunç bir hızla geldiğine ve o zamandan beri tutuşunu gevşetmediğine şüphe yok. Avesta efsanelerinin korkunç bir yankısı gibi, daha önce yedi ay yaz yaşayan topraklar, bir gecede buz ve karla kaplı, yılın on ayı şiddetli bir kış olan bir alana dönüştü.

AYNI ANDA BİN KRAKATAU

Birçok afet efsanesi, korkunç soğuk, karanlık gökyüzü ve yanan katranlı kara yağmur zamanlarını anlatır. Bu, Sibiry'a, Yukon ve Alaska'dan geçen ölüm yayı boyunca yüzyıllar boyunca devam etmiş olmalı. Burada, "permafrost'un derinliklerinde, bazen kemik ve diş yığınlarıyla serpiştirilmiş, volkanik kül katmanları uzanır. Korkunç güçteki volkanik patlamaların salgını aynı anda meydana geldiğine şüphe yok.

Wisconsin Buz Levhası'nın geri çekilmesi sırasında alışılmadık derecede şiddetli bir volkanik patlama olduğuna dair güçlü kanıtlar var. Alaska'nın donmuş bataklıklarının çok güneyinde, Los Angeles yakınlarındaki ünlü La Brea katran göllerinde binlerce tarih öncesi hayvan ve bitki bir anda boğuldu. Yüzeye çıkarılan yaratıklar arasında bizonlar, atlar, develer, tembel hayvanlar, mamutlar, mastodonlar ve en az yedi yüz kılıç dişli kaplan vardır. Ayrıca, tamamen bitüme batırılmış, soyu tükenmiş bir akbaba türünün kemikleriyle serpiştirilmiş, parçalanmış bir insan iskeleti de bulundu. Genel olarak, La Brea'da ("kırık, buruşuk, deforme olmuş ve homojen bir kütleyle karışmış") bulunan kalıntılar, ani ve korkunç bir volkanik felaketten açıkça söz ediyor.

Son Buz Devri'ne ait tipik kuşlar ve memelilerin benzer bulguları, Kaliforniya'daki diğer iki asfalt yatakta (Carpinteria ve McKittrick) yapılmıştır. San Pedro Vadisi'nde, volkanik kül ve kumun kalınlığına gömülmüş ayakta duran mastodon iskeletleri bulundu. Colorado'daki Floristan Glacial Lake ve Oregon'daki John Day Basın'den gelen fosiller de volkanik külden bulundu.

Bu tür toplu mezarlara yol açan güçlü patlamalar, Wisconsin buzullaşmasının sonunda en yoğun olmasına rağmen, Buz Devri boyunca, sadece Kuzey'de değil, aynı zamanda Orta ve Güney Amerika'da, Kuzey Atlantik'te, Kuzey Atlantik'te tekrar tekrar tekrarladılar. Asya kıtasında ve Japonya'da..

Bu yaygın volkanik olayların, o garip ve korkunç zamanlarda yaşayan insanlar için çok şey ifade ettiği açıktır. 1980 St. Dağı'nda (dünya) üst atmosfere püsküren karnabahar şeklindeki toz, duman ve kül bulutlarını hatırlayanlar, yalnızca yerel yıkıma neden olmakla kalmaz, aynı zamanda ciddi küresel iklim bozulmalarına da neden olabilir.

St. Helens Dağı, tipik Buz Devri volkanik patlamalarıyla karşılaştırıldığında oldukça fazla olan tahmini bir kilometreküp kayayı tükürdü. Bu anlamda, Endonezya'daki Krakatoa yanardağı, 1883'teki patlaması o kadar güçlüydü ki 36 binden fazla insanı öldürdü ve patlamanın kükremesi 5 bin kilometre mesafeden duyuldu. Sunda Boğazı'ndaki merkez üssünden otuz metrelik tsunamiler Java Denizi ve Hint Okyanusu'nu süpürdü, gemileri kıyı şeridinden kilometrelerce uzağa fırlattı ve Afrika'nın doğu kıyısında ve Amerika'nın batı kıyısında sele neden oldu. Üst atmosfere 18 kilometreküp taş ve çok miktarda kül ve toz atıldı. Tüm gezegenin üzerindeki gökyüzü, iki yıldan fazla bir süredir gözle görülür şekilde karardı ve gün batımları kıpkırmızı oldu. Bu dönemde, volkanik toz parçacıkları güneş ışınlarını uzaya geri yansıttığı için Dünya'nın ortalama sıcaklıkları gözle görülür şekilde düştü.

Buz Devri'nin yoğun volkanik olayları bir değil, birçok Krakatoa'ya eşdeğerdir. Bunun ilk sonucu, güneş ışığı toz bulutları tarafından zayıflatıldığından ve zaten düşük olan sıcaklıklar daha da düştüğünden, buzullaşmanın artmasıydı. Ek olarak, yanardağlar atmosfere büyük miktarlarda karbondioksit, bir "sera gazı" salmaktadır, bu nedenle küresel ısınmanın, nispeten sessiz dönemlerde toz çökeldiği için meydana gelmiş olması mümkündür. Bir dizi yetkili uzman, volkanlar ve iklim "saklambaç" oynadığında, buz tabakasının döngüsel genişlemesi-azalmasının bu birleşik etki ile ilişkili olduğuna inanıyor.

EVREN SEL

Jeologlar, MÖ 8000 yılına kadar inanıyorlar. e. Wisconsin ve Würm buzulları geri çekildi. Buz Devri bitti. Bununla birlikte, önceki yedi bin yıl, iklimsel ve jeolojik süreçlerin hayal edilemez istikrarsızlığına tanık oldu. Felaketten talihsizliğe ve talihsizlikten felakete, hayatta kalan birkaç dağınık insan kabilesi, sürekli korku ve kafa karışıklığı içinde yaşamış olmalı. Sakin dönemlerde, en kötüsünün arkalarında olduğu umuduyla yaşadılar. Ancak dev buzullar eridikçe, bu durgunluk şiddetli sellerle tekrar tekrar kesintiye uğradı. Dahası, daha önce milyarlarca ton buz tarafından astenosfere bastırılan yer kabuğunun bölümleri, ikincisi eridiğinde, bazen oldukça keskin bir şekilde yeniden yükselmeye başladı ve yıkıcı depremlere neden oldu ve havayı korkunç bir kükreme ile doldurdu.

Çok daha kötü zamanlar oldu. En yoğun hayvanlar MÖ 11.000 ile 9000 arasında öldü. e., iklimde şiddetli ve açıklanamayan dalgalanmalar olduğunda [34](#). (Jeolog John Imbri'ye göre, yaklaşık 11.000 yıl önce bir iklim devrimi oldu.) Ayrıca, tortul kayaçların hızlanması ve Atlantik Okyanusu'nun yüzey sularında 6-10°'lik keskin bir yükselme [oldu35](#).

Kitlesel bir yok oluşun da eşlik ettiği böyle bir başka dönem, MÖ 15.000'den 13.000'e kadar sürdü. e. Bir önceki bölümde, Tazewell buzulunun yaklaşık 17.000 yıl önce zirveye ulaştığını ve ardından Kuzey Amerika'da ve Avrupa'da milyonlarca kilometrekarelik dünya yüzeyinin buzdan kurtulduğu uzun ve dramatik bir erimenin başladığını söylemiştik.

Ayrıca anormallikler de vardı: Batı Alaska'nın tamamı, Kanada'nın Yukon bölgesi ve Yeni Sibirya Adaları (şimdi dünyanın en soğuk bölgelerinden biri) dahil olmak üzere Sibirya'nın çoğu, neredeyse sonuna kadar buzsuz kaldı. Buz Devri. Mevcut iklim orada sadece 12 bin yıl önce, görünüşe göre çok aniden, mamutlar ve diğer büyük memeliler yerinde donduğunda [kuruldu36](#).

Diğer yerlerde, resim farklıydı. Avrupa'nın çoğu üç kilometrelik buzun altına gömüldü. Kuzey Amerika'nın çoğu, Hudson Körfezi buz tabakasının şu anda Doğu Kanada, New England ve Ortabatı'nın çoğunu, 37. paralel kadar güneyde, Mississippi Vadisi'nde Cincinnati'nin güneyinde ve daha fazlasını kapladığı aynı konumdaydı. ekvatorun yarısından daha fazla.

Kuzey Yarımküre'yi (yaklaşık 17 bin yıl önce) kaplayan maksimum buz hacmi yaklaşık 25 milyon kilometre küptü. Belirttiğimiz gibi, Güney Yarımküre'de de yoğun buzullaşma meydana geldi. Bu buzulların oluştuğu suyun kaynağı, o günlerde seviyesi bugünkünden yaklaşık 120 metre daha düşük olan denizler ve okyanuslardı.

İşte o anda iklim sarkaç şiddetli bir şekilde ters yönde sallandı. Erime o kadar ani ve o kadar geniş bir alanda başladı ki "bir tür mucize" olarak adlandırıldı. Avrupa'da jeologlar bu dönemi Bolling Ilık İklim Aşaması ve Kuzey Amerika'da Brady Gap olarak adlandırıyorlar. Her iki bölgede:

İlk kaçınılmaz sonuç, deniz seviyelerinde belki de 100 metrelik keskin bir yükselme oldu. Adalar ve kıstaklar kayboldu, alçak kıyı şeridinin büyük bölümleri suya battı. Zaman zaman, büyük gelgit dalgaları kıyılara normalden daha yüksek yuvarlandı. Geri çekildiler, ancak varlıklarının açık izlerini bıraktılar.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Mississippi'nin doğusundaki Meksika Körfezi'nde, bazı yerlerde 60 metrenin üzerindeki yüksekliklerde bir Buz Devri denizinin izleri mevcuttur. Michigan'daki buzul birikintilerini kaplayan bataklıklarda iki balina iskeleti bulundu. Gürcistan'da deniz birikintileri 50 metreye kadar olan yüksekliklerde ve kuzey Florida'da - 72 metrenin üzerinde bulunur. Teksas'ta, Wisconsin buzulunun çok güneyinde, deniz çökelleri Buz Devri memelilerinin kalıntılarını içerir. Morslar, foklar ve en az beş balina türü içeren bir başka deniz yatağı, kuzeydoğu eyaletlerinin kıyıları ve Kanada'nın Arktik kıyıları boyunca yer almaktadır. Kuzey Amerika'nın Pasifik kıyısı boyunca birçok alanda, Buz Devri deniz yatakları iç kısımda 300 kilometreden fazla uzanıyor. Bir balinanın kemikleri, Ontario Gölü'nün kuzeyinde, modern deniz seviyesinden yaklaşık 130 metre yükseklikte bulundu, başka bir balinanın iskeleti, Vermont'ta 150 metrenin üzerinde bir seviyede ve bir başka balinanın iskeleti, Quebec'te, bir seviyede, Montreal yakınlarında bulundu. yaklaşık 180 metre.

Tufan efsaneleri, inatla yükselen gelgitten kaçan ve dağ zirvelerinden kaçan insan ve hayvanların sahnelerini anlatır. Fosil kanıtları, bu tür şeylerin buz tabakasının erimesi sırasında gerçekleştiğini, ancak dağların her zaman kaçakları kurtaracak kadar yüksek olmadığını doğruluyor. Örneğin, Orta Fransa'daki izole tepelerin tepesindeki kayalardaki çatlaklar, mamutların, kıllı gergedanların ve diğer hayvanların kemiklerinin kalıntılarıyla doludur. Burgundy'deki Mont Genet'in tepesi, bir mamut, ren geyiği, at ve diğer hayvanların iskelet parçalarıyla doludur. "Çok güneyde, hayvan kemikleriyle birlikte bir insan azı dişinin ve Paleolitik adam tarafından işlenmiş çakmaktaşının bulunduğu Cebelitarık Kayası var."

İngiltere'de, Manş Denizi'ndeki Plymouth yakınlarında, bir mamut, gergedan, at, ayı, bizon, kurt ve aslan eşliğinde bir su aygırı kalıntıları bulundu. Sicilya'daki Palermo çevresindeki tepelerde, "inanılmaz sayıda su aygırı kemiği - şekilli bir hekatomb" keşfedildi. Bu ve diğer kanıtlara dayanarak, Oxford Üniversitesi'nde jeoloji dersi veren Joseph Perstwig, Orta Amerika, İngiltere ve Akdeniz'deki Korsika, Sardunya ve Sicilya adalarının birkaç kez hızlı buz erimesiyle tamamen sular altında kaldığı sonucuna vardı:

Benzer felaketlerin Çin'de de aynı zamanlarda meydana gelmesi muhtemeldir. Pekin yakınlarındaki mağaralarda insan iskeletlerinin kalıntılarıyla birlikte mamut ve bufalo kemikleri bulundu. Bazı uzmanlar, Sibiry'a'daki kırık ve karışık ağaçlarla mamut leşlerinin korkunç karışımının "kökenini, ağaçları kökünden söküp onları hayvanlarla birlikte çamurda boğan devasa bir gelgit dalgasına borçlu olduğuna inanıyor. Kutup bölgelerinde, tüm bunlar sıkıca dondu ve bugüne kadar permafrostta hayatta kaldı.

Buz Devri'nden kalma fosiller de Güney Amerika'da keşfedildi, "burada uyumsuz hayvan türlerinin (etçiller ve otoburlar) iskeletlerinin rastgele insan kemikleriyle karıştırıldığı. Rastgele karışmış, ancak bir jeolojik ufukta gömülü fosil kara ve deniz hayvanlarının birleşimi (yeterince geniş alanlar üzerinde) daha az önemli değildir.

Kuzey Amerika da selden çok etkilendi. Büyük Wisconsin Buz Levhası eridiğinde, çok hızlı bir şekilde doldurulan, yollarına çıkan her şeyi boğan ve birkaç yüz yıl içinde kuruyan büyük ama geçici göller ortaya çıktı. Örneğin, Yeni Dünya'nın en büyük buzul gölü olan Agassiz Gölü, bir zamanlar 280.000 kilometrekarelik bir yüzey alanına sahipti ve şu anda Kanada'da Manitoba, Ontario ve Saskatchewan'ın ve Amerika Birleşik Devletleri'nde Kuzey Dakota ve Minnesota'nın çoğunu işgal ediyor. . Bin yıldan az sürdü, erime ve sel devam etti, ardından sakin bir dönem geldi.

GÜVEN İMZASI

Uzun bir süre, insanların Yeni Dünya'ya 11 bin yıldan daha önce ulaşmadığına inanılıyordu, ancak son buluntular bu ufku oldukça güvenilir bir şekilde geçmişe itti. MÖ 25.000'e tarihlenen taş aletler. e., Alaska'daki Eski Karga Havzasında Kanadalı kaşifler tarafından keşfedildi. Güney Amerika'da (Peru'nun güneyinde ve Tierra del Fuego'da), MÖ 12.000'e tarihlenen insan kalıntıları ve eserler bulundu. e. Bu ve

diğer gerçekler göz önüne alındığında, "Amerikalılar'ın yerleşiminin en az 35.000 yıl önce başladığını, ancak daha sonraki göç dalgalarının işin içine karışmış olabileceğini varsaymak mantıklıdır."

17.000-10.000 yıl önce Bering Kıstağı boyunca Sibiry'a'dan Buzul Çağı'nda Amerika'ya gelen bu insanlar, geldikleri yerde en korkunç koşullarla karşılaştılar. O zaman Wisconsin buzulları, bir anda yoğun bir şekilde erimeye başladı ve benzeri görülmemiş iklimsel ve jeolojik kargaşanın ortasında dünya okyanuslarında 100 metrelik bir yükselmeye neden oldu. Yedi bin yıl boyunca, Yeni Dünya sakinlerinin varlığı, ara sıra dinlenme dönemleriyle noktalanarak sürekli depremler, volkanik patlamalar ve görkemli seller tarafından gölgelendi. Belki de bu yüzden mitleri yangınlar, seller, zifiri karanlık ve Güneşlerin yaratılışı ve ölümü hakkında bu kadar çok ve inançla konuşuyor.

Gördüğümüz gibi, bu Yeni Dünya mitleri, bu açıdan Eski Dünya mitlerinden ayrı değildir. Dünyanın her yerinde, "büyük sel", "büyük soğuk" ve "büyük ayaklanma zamanı" kavramları dikkate değer bir oybirliğiyle ortaya çıkıyor. Ve bu sadece benzer koşullarda kazanılan deneyimin her yere yansması değil, Buz Devri ve sonuçlarının doğası gereği küresel olduğu için bu oldukça anlaşılabilir bir durum. Çok daha ilginç olan, tanıdık motiflerin tekrar tekrar kulağa nasıl geldiğidir: bir tür adam ve ailesi, Tanrı'dan gelen bir uyarı, tüm canlıların tohumlarını kurtarıyor, kurtarıcı bir gemi, soğuktan bir sığınak, ataların içinde bulunduğu bir ağaç gövdesi. geleceğin insanlığının, kuşların ve diğerlerinin saklandığı, bir selden sonra toprak bulmak için serbest bırakılan yaratıklar... vb.

Tufandan sonra karanlık zamanlarda, dağınık ve küçük topluluklara hayatta kalan insanlara mimarlık, astronomi, bilim ve hukuk öğretmek için gelen Quetzalcoatl veya Viracocha gibi pek çok efsanenin tasvirlerini içermesi de garip değil mi?

Bu uygarlaştırmacı kahramanlar kimlerdi? İlkel hayal gücünün bir meyvesi mi? Tanrılar mı? İnsanlar? İnsanlar tarafından ise, o zaman bir şekilde mitleri manipüle edebilirler, onları zaman içinde bilgi aktarmanın bir aracı haline getirebilirler mi?

Bu tür fikirler harika görünebilir. Bununla birlikte, Bölüm V'de göreceğimiz gibi, Büyük Tufan'ın kiler kadar eski ve evrensel olan dikkate değer ölçüde doğru astronomik veriler, bir dizi mitlerde tekrar tekrar karşımıza çıkar.

Bilimsel içerikleri nereden geldi?

Bölüm 5

mitler gizem

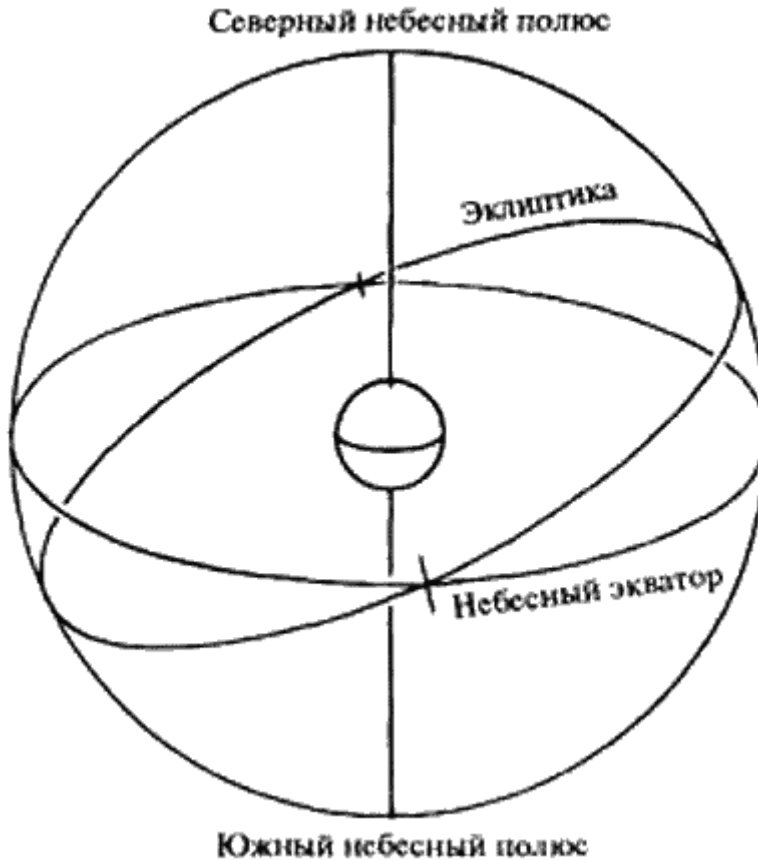
presesyon kodu

28. Bölüm

GÖK MEKANİĞİ

Bu, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde bilim tarihi profesörü olan Giorgio de Santillana'dan bir alıntıdır. Aşağıdaki bölümler, onun antik mitolojiye yönelik devrim niteliğindeki araştırmaları hakkındadır. Kısacası, varsayımı şu şekilde özetlenebilir: Yüzyıllar önce, ciddi ve zeki insanlar, mitlerin ortak peri masalı dilini kullanarak ileri astronomi biliminin teknik terminolojisini sunmak için bir sistem geliştirdiler.

Santillana haklı mı? Ve eğer haklıysa, o zaman bu ciddi ve zeki insanlar - bu astronomlar, tarih öncesi perde arkasında çalışan bu eski bilim adamları kimdi?

Gök küresi

Ama önce, bazı temel kavramlara bakalım.

VAHŞİ CENNETSEL DANS

Dünya her yirmi dört saatte bir kendi eksenini etrafında tam bir dönüş yapar ve ekvatorun çevresi 40.075,7 kilometre uzunluğundadır. Ekvatorda hareketsiz duran bir kişinin aslında hareket halinde olduğu ve gezegenle birlikte 1700 km / s'den biraz daha düşük bir hızda döndüğü sonucu çıkar. Kuzey Kutbu'nda uzaydan bakıldığında dönüş yönü saat yönünün tersidir.

Kendi eksenini etrafında günlük bir dönüş yapan Dünya, buna ek olarak, Güneş'in etrafında bir yörüngede (saat yönünün tersine) hareket eder ve yörüngesi tam dairesel değil, biraz eliptiktir. Yörünge hareketi 110 bin km/s hızında gerçekleşir. Ortalama bir sürücü bu kadarını 6 yılda kullanır. Başka bir karşılaştırma: Uzayda herhangi bir mermiden çok daha hızlı ilerliyoruz, saniyede 29.76 kilometre uçuyoruz. Bu paragrafı okuduğunuz süre boyunca, Güneş etrafındaki yörüngede yaklaşık 1000 kilometrelik bir mesafe kat ettik!

Ancak Güneş'in etrafındaki bir devrimi tamamlamak tam bir yıl sürdüğü için, çember etrafındaki bu yarışa katıldığımızın tek kanıtı mevsimlerin yavaş değişmesidir. Mekanizmanın, gezegenin kuzey ve güney yarım küreleri üzerinde ilkbahar, yaz, sonbahar ve kışı eşit bir şekilde dağıtarak nasıl kesinlikle düzenli, her yıl, mucizevi ve tarafsız bir şekilde çalıştığını gözlemlemeyi mümkün kılar.

Dünyanın dönme eksenini, yörünge düzlemine göre bir eğime sahiptir (düşeyden yaklaşık 23.5°). Mevsimlerin gerçekte ilişkili olduğu bu eğim, Kuzey Kutbu ve tüm Kuzey Yarımküre'nin yılın altı ayı boyunca (güney yarımkürede yazın tadını çıkarırken) Güneş'ten uzaklaşmasına neden olur; kalan altı ayda Güney Yarımküre Güneş'ten uzaklaşır. Aslında mevsim, güneş ışınlarının dünya yüzeyindeki belirli bir noktaya düşme açısına ve günün uzunluğuna bağlıdır.

Özel literatürde Dünya'nın eğimi "eğim (yörünge)" olarak adlandırılır ve gök küresi ile kesişme noktasında büyük bir daire oluşturan yörünge düzlemi "ekliptik" olarak bilinir. Gökbilimciler, dünyanın ekvatorunun gök küresi üzerindeki izdüşümü olan "gök ekvatoru" terimini de kullanırlar. Şu anda, gök ekvatoru, ekliptik ile ilgili olarak 23,5 ° eğiktir, çünkü bu, dünyanın eksenini ile dikey arasındaki aynı açıdır. "Elipitiğin eğimi" olarak adlandırılan bu açı sabit değildir, zamanla değişmez. Tersine, Bölüm 11'de And kenti Tiahuanaco'nun tarihlenmesiyle bağlantılı olarak bahsettiğimiz gibi, çok yavaş da olsa sürekli dalgalanmalara tabidir. Genlikleri 3°'den biraz daha azdır, yani eksen ile düşey arasındaki açının minimum değeri 22,1°, maksimum 24,5°'dir. Bu salınımların tam döngüsünün (24,5'ten 22,1'e ve tekrar 24,5'e) tamamlanma süresi yaklaşık 41.000 yıldır.

Bu şekilde, kırılğan gezegenimiz yol yörüngesi boyunca dönerek sallanır ve döner. Yörüngedeki bir daire bir yıl, eksen etrafında bir dönüş bir gün, bir dönüşün döngüsü 41.000 yıldır. Göksel dans devam ediyor - kayarız, sıçrarız, sonsuzluğa dalarız ve her zaman çelişkili özlemlerle savaşmak zorundayız: ya Güneşe düşmek ya da dış karanlığa uçmak.

GİZLİ KUVVETLER

Dünya'nın tutulduğu iç bölgelerden birinde bulunan Güneş'in yerçekimi etkisi alanı, şimdi bildiğimiz gibi, çevreleyen alana 25 trilyon kilometre uzanır - en yakın yıldızın yaklaşık yarısına kadar. Buna göre gezegenimizi iyice kendine çekiyor. Ayrıca güneş sistemini paylaştığımız diğer gezegenlerin çekim gücünden de etkileniyoruz. Her biri Dünya'yı çeker ve onu normal yörüngesinden çıkarmaya çalışır. Gezegenlerin hepsi farklı boyutlardadır ve Güneş'in etrafında farklı hızlarda dönerler. Bu nedenle, üzerimizdeki kümülatif etkileri, zaman içinde, tahmin edilebilir de olsa karmaşık şekillerde değişir. Bu etkiye göre yörüngenin şekli sürekli değişmektedir. Yörünge bir elips olduğu için, bu değişiklikler, bilimsel "eksantriklik" terimiyle belirtilen, uzama derecesini etkiler. İkincisi, sıfıra yakın düşük değerlerden (yörüngenin şekli normal bir daireye yaklaştığında) en uzun ve "eliptik" olduğunda yüzde altı mertebesinde yüksek değerlere kadar değişir.

Gezegenlerin birbirleri üzerindeki başka etki biçimleri de vardır. Dolayısıyla Jüpiter, Satürn ve Mars aynı düz çizgide olduklarında kısa dalga radyo parazitinin arttığı (bunun için henüz bir açıklama olmamasına rağmen) biliniyor. Bu konuda da kanıtlar var

Ekliptiğin eğikliği 41.000 yıllık bir döngüde 22.1°'den 24.5°'ye değişir.

Yukarıdaki raporun alındığı New York Times, bu konuyu derinlemesine incelemeye çalışmıyor. Yazarları, bu alıntının MÖ 3. yüzyılda yaşayan Keldani tarihçi, astronom ve kahin Berossus'un söylediklerine ne kadar yakın olduğunu bilmiyor olabilir. e. Dünyanın sonunu bu şekilde tahmin etmenin mümkün olacağına inanarak her türlü kehaneti derinden inceledi. Şu ifadeye sahiptir: "Ben, Bell'in

tercümanı Beross, beş gezegen Yengeç burcunda toplanıp düz bir çizgi geçecek şekilde sıraya dizildiğinde dünyadaki her şeyin ateş tarafından tüketileceğini onaylıyorum. ”

Göze çarpan yerçekimi etkilerinin beklenebileceği beş gezegenin geçit töreni, 5 Mayıs 2000'de Neptün, Uranüs, Venüs, Merkür ve Mars'ın Güneş'in karşı tarafında yer alarak Dünya ile aynı hizaya geleceği zaman gerçekleşecek. , bir tür kozmik “çekme” meydana gelirken. halat."

Ayrıca, Beşinci Güneş'in sonundaki Maya verilerini hesaplamalarına dahil eden modern astrologların, şu anda oldukça tuhaf bir gezegen düzeninin ortaya çıkacağını, “bu her 45 bin yılda bir olabilir .. . Böyle olağandışı bir düzenlemeden, olağandışı etkiler beklemeye hakkımız var."

Aklı başında hiç kimse bu varsayımı kabul etmek için acele etmez. Bununla birlikte, birçoğu henüz tam olarak anlayamadığımız bazı etkileşim türlerinin güneş sistemi içinde gerçekleştiği inkar edilemez. Bunların arasında, doğal uydumuz Ay'ın Dünya ile etkileşimi özellikle güçlüdür. Örneğin, Dünya'nın Güneş ile Ay arasında olduğu dolunayda depremlerin daha sık meydana geldiği bilinmektedir; yeni ay sırasında, ay güneş ile dünya arasındayken; Ay, depremin meydana geldiği bölgenin meridyenini geçtiğinde; ve Ay, Dünya'ya en yakın yörüngesindeyken. Bu arada, bununla, Ay'ın son konumu (karşılık gelen noktanın bilimsel adı "perigee" vardır), Dünya ile etkileşiminin gücü yaklaşık yüzde altı artar. Bu, günün yirmi yedi ve üçte ikisinde bir olur. Bu durumlarda, gelgit çekişi yalnızca okyanus suyunun hareket etmesine neden olmakla kalmaz, aynı zamanda dünyanın ince kabuğunun altında sıkışmış sıcak magma rezervuarlarına da neden olur (bunun aynı anda eksenini etrafında dönen bir kağıt torba bal veya pekmeze benzediği söylenir). 1700 km / s ekvator hızında ve yörüngede 110.000 km / s hızla taşınır).

DEFORME GEZEĞENİN YÜRÜYÜŞÜ

Dönme hareketi elbette önemli merkezkaç yükleri yaratır ve bunlar, Sir Isaac Newton'un 17. yüzyılda gösterdiği gibi, "kağıt torbanın" ekvatorunda şişmesine neden olarak kutuplarda düzleşmesine

neden olur. Sonuç olarak gezegenimiz mükemmel bir toptan biraz farklıdır ve ona "oblate sferoid" demek daha doğru olur. Ekvatordaki yarıçapı (6378,16 kilometre), kutuptaki yarıçaptan (6356,77 kilometre) yaklaşık 21 kilometre daha fazladır.

Milyarlarca yıldır, düzleşmiş kutuplar ve şişmiş ekvator, yerçekiminin karmaşık etkisi altında kalmıştır. Encyclopædia Britannica, "Dünya düz olduğu için," diye açıklıyor, "ayın yerçekimi, dünyanın eksenini, ay yörüngesine dik olacak şekilde eğme eğilimindedir. Daha az ölçüde, bu Güneş için de geçerlidir.

Aynı zamanda ekvatordaki çıkıntı (ekstra kütle) bir jiroskop rotoru gibi davranır ve eksenini yerinde tutmaya çalışır.

Yıllar geçtikçe, bu jiroskopik etki, Güneş ve Ay'ın çekiminin dünyanın dönme eksenini değiştirmesini engeller. Bununla birlikte, karşılık gelen kuvvetler, eksenin yavaşça saat yönünde (yani, Dünya'nın dönüş yönünün tersi yönünde) "önce" hareket etmesine neden olacak kadar büyüktür.

Dünya'nın hareketinin bu özellikleri onu güneş sisteminde öne çıkarıyor. Bir topaç fırlatan herkes, her şeyin nasıl olduğunu anlamış olmalı. Üst, özünde aynı jiroskoptur. Hareketine müdahale etmezseniz dik durur. Eksenini düşeyden saparsa hareketi daha karmaşık hale gelir, ikinci bir bileşeni vardır. Eksen, ana dönüş yönünün tersi yönde bir dairenin sonunu tanımlayan "yürümeye" başlar. Presesyon olan bu yalpalama, eksenin ucunun yönünü değiştirir, ancak yeni eğim açısı değişmeden kalma eğilimindedir.

Konunun özünü daha iyi anlamak için başka bir benzetme yapalım.

1. Dünya'nın uzayda dikeye $23,5^\circ$ lik bir eğimle yüzdüğünü ve her 24 saatte bir kendi eksenini etrafında döndüğünü düşünün.

2. Dönme eksenini, Dünya'nın merkezinden geçen ve Kuzey ve Güney Kutuplarından çıkıntı yapan büyük ve güçlü bir çubuk olarak hayal edelim.

3. Kendinizi özel bir görevde güneş sisteminde yürüyen bir dev olarak hayal edin.

4. Eğik Dünya'ya zihinsel olarak yaklaşın (boyutunuz göz önüne alındığında, size bir değirmen taşından başka bir şey gibi görünmeyecektir).

5. Uzanıp dünyanın ekseninin çıkıntılı iki ucunu kavrayın.

6. Bir ucuna bastırıp diğer ucunu kendinize doğru çekerek yavaşça döndürmeye çalışın.

7. Siz vardığınızda Dünya'nın zaten döndüğünü unutmayın.

8. Göreviniz, kendinizi döndürmeye başlamadan, ikinci hareket hakkında bilgilendirmektir - saat yönünde yavaş sallanma (presesyon).

9. Bunu yapmak için, eksenin kuzey ucunu, kuzey gök yarım kürede bir daireyi tanımlamaya başlayacak şekilde yukarı itmeniz gerekecek, güney ucunu da bir daireyi tanımlayacak şekilde çekmeniz gerekecek, ancak güney göksel yarım küre. Bunu yapmak için, omuzlarınızın yanı sıra iki elinizle de çalışmanız gerekecek.

10. Dünya'nın "değirmen taşının" görüldüğünden belirgin şekilde daha ağır olduğunu unutmayın, bu nedenle eksen uçlarının tam bir presesyon döngüsünü tamamlaması 25.776 yıl alacaktır (sonunda yönlendirileceklerdir) gök küresindeki aynı noktaya, yaklaştığınız andaki gibi).

11. Bu arada, bu işi zaten üstlendiğiniz için, onu bırakamayacağınızı unutmayın, çünkü bir devinim döngüsünü bir diğeri takip etmelidir, vb., şimdi ve sonsuza kadar ve sonsuza dek.

12. Bunu güneş sisteminin işleyişinin temel mekanizmalarından biri olarak veya ilahi iradenin temel tezahürlerinden biri olarak (tercih ettiğiniz gibi) düşünebilirsiniz.

Eksenin uçlarını yavaşça hareket ettirdikçe, bunlar dönüşümlü olarak Kuzey ve Güney göksel yarım kürelerin kutup enlemlerindeki farklı yıldızları (ve bazen tabii ki yıldızlar arasındaki boş alanları) hedef alacaklardır. Yani, nedeni dünyanın ekseninin devinimi olan bir sıçrama, dairesel yıldızların karıştırılması gibi bir şey var ve bu da devasa yerçekimi ve jiroskopik kuvvetlerin birleşik hareketi tarafından

belirleniyor. Bu hareket düzenli ve öngörülebilir bir karaktere sahiptir ve modern bilgisayar teknolojisinin yardımıyla nispeten kolay hesaplanabilir. Bugün N Kutbu, Ursa Minor (Kuzey Yıldızı dediğimiz) takımyıldızındaki Alfa yıldızına işaret ediyorsa, bilgisayar bunu MÖ 3000'de iddia etmemize izin veriyor. e. Kuzey Yıldızının rolü, Antik Yunanistan günlerinde Alpha Draconis tarafından - Beta Ursa Minor tarafından oynandı ve 14.000'de Vega olacak.

GEÇMİŞİN BÜYÜK SIRRI

Dünyanın hareketi ve uzaydaki yönelimi hakkındaki temel verileri hafızada yenilemek gereksiz olmayacaktır:

- Eksenini düşeyden 23.5°'lik bir eğime sahiptir ve bu açı 41.000 yıllık periyotta her iki yönde bir buçuk derece değişebilmektedir.
- Her 25.776 yılda bir tam bir presesyon döngüsünü tamamlar.
- Kendi eksenini etrafında 24 saatte bir döner.
- Güneş etrafında 365 günde (daha doğrusu 365.2422) bir devrim yapar.
- Mevsimlerin değişimini belirleyen en önemli faktör, yörünge hareketi sırasında güneş ışınlarının Dünya yüzeyine düşme açısıdır.

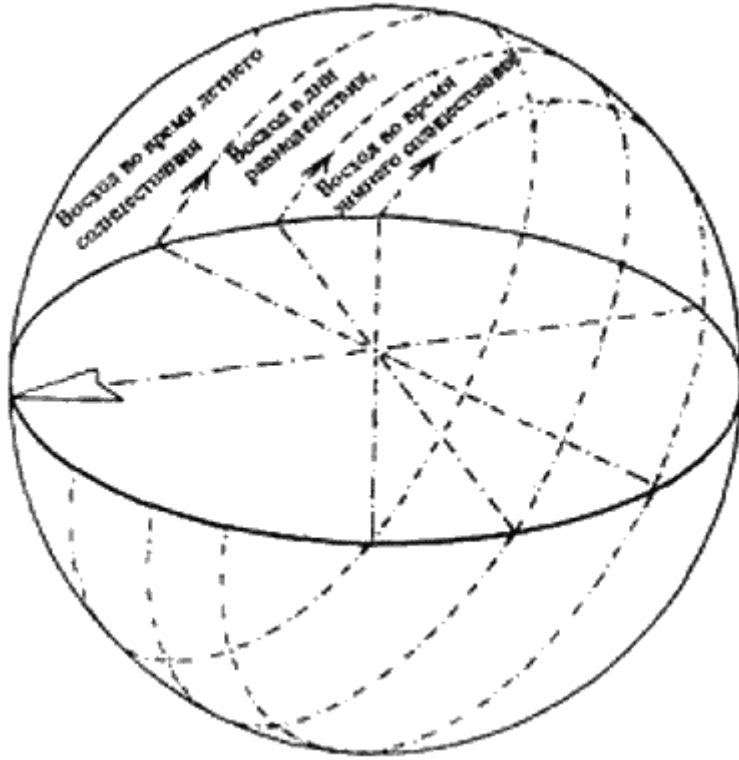
Ayrıca yılda dört mevsimin resmi başlangıcını işaret eden dört astronomik an olduğunu unutmayın. Eskiler için özellikle önemli olan bu anlar ("ana noktalar"), kış ve yaz gündönümleri ile ilkbahar ve sonbahar ekinokslarıdır. Kuzey Yarımkürede, kış gündönümü (en kısa gün) 21 Aralık'a ve yaz gündönümü (en uzun gün) 21 Haziran'a düşer. Güney Yarımküre'de bunun tersi doğrudur: orada kış 21 Haziran'da ve yaz 21 Aralık'ta başlar.

Ekinokslara gelince, günün uzunluğunun gecenin uzunluğuna eşit olduğu bu anlar tüm gezegende çakışır. Bununla birlikte, burada, gündönümlerinde olduğu gibi, Kuzey Yarımküre'de ilkbaharın başlama tarihi (20 Mart), Güney'de sonbaharın başlangıcını ve Kuzey'de sonbaharın başlangıcı tarihini (22 Eylül) karakterize eder.) Güney'de baharın başlangıç tarihini karakterize eder.

Mevsimler arasındaki diğer farklılıklar gibi, tüm bunlar gezegenin eğiminden kaynaklanmaktadır. Kuzey Yarımküre'deki yaz gündönümü, Kuzey Kutbu neredeyse tam olarak Güneş'i işaret ettiğinde yörünge'nin o kısmına düşer.

Altı ay sonra, kış gündönümü Kuzey Kutbu'nun Güneş'ten uzaklaştığını gösterir. Ve oldukça mantıklı bir şekilde, ilkbahar ve sonbahar ekinokslarının günleri, Dünya'nın dönme ekseninin yanlamasına Güneş'e yönlendirildiği anlara düşer.

Şimdi "ekinoksların presesyonu" olarak bilinen gök mekaniğinin garip ve harika fenomenini düşünün. Kendilerini analize ve net tahmine borçlu olan katı ve tekrarlayan matematiksel özelliklere sahiptir.

Ekinokslar ve gündönümleri

Bununla birlikte, hassas aletler olmadan gözlemlemek çok zordur ve hatta ölçmek daha da zordur. Ve geçmişin en büyük gizemlerinden birinin çözümü burada yatıyor olabilir.

29. Bölüm

ESKİ ŞİFRE BAŞLIYOR

Dünyanın yörüngesini gök küresine yansıtırsanız, "ekliptik" adı verilen büyük bir daire elde edersiniz. Tutulumun kenarlarında, kuzeyden ve güneyden yaklaşık 7 °, on iki zodyak takımyıldızından oluşan bir yıldız kuşağıdır: Koç, Boğa, İkizler, Yengeç, Aslan, Başak, Terazi, Akrep, Yay, Oğlak, Kova ve Balık. Bu takımyıldızlar boyut, şekil ve bileşim bakımından farklılık gösterir. Yine de şans eseri, günlük

gün doğumu ve gün batımına kozmik bir düzen havası vermek için ekliptik boyunca yeterince eşit olarak dağıtılırlar.

Daha fazla netlik için şunları yapın: boş bir kağıdın ortasına bir nokta koyun, etrafına yaklaşık bir santimetre yarıçaplı bir daire çizin, bu dairenin etrafına ikinci, daha büyük bir yarıçap çizin.

Nokta güneştir. İki eşmerkezli daireden daha küçük olanı Dünya'nın yörüngesidir. Daha büyük olanı ekliptiğin çevresidir. Şimdi daha büyük dairenin etrafına 12 kare çizin, bunları eşit olarak dağıtın, bunlar zodyak takımyıldızları olacaktır. Tam açı 360° olduğundan, her takımyıldız ekliptik çevresinde 30° olarak atanır.

Dünya'nın küçük bir daire ile gösterilen saat yönünün tersine bir yörüngede batıdan doğuya doğru hareket ettiğini ve her 24 saatte bir kendi eksenini etrafında tam bir devrim yaptığını biliyoruz.

Bu iki hareketin sonucu iki görsel yanılsamadır:

1. Her gün, gezegen batıdan doğuya dönerken, güneş (aslında sabittir) gökyüzünde doğudan batıya "hareket eder".

2. Yaklaşık olarak her otuz günde bir, Dünya Güneş'in etrafında yörüngede hareket ederken, armatürümüz bir zodyak takımyıldızından diğerine (ki aslında hareketsizdir) yavaş yavaş "geçer" ve bu belirgin hareket de doğudan batıya doğru yönlendirilir.

Başka bir deyişle, yılın herhangi bir gününde (şemamızda, iç çemberin herhangi bir noktasında), Güneş, dünyadaki gözlemci ile on iki zodyak takımyıldızından biri arasında olacaktır. Bu gün, gözlemci şafaktan önce yükselmeyi başarırsa, güneşin doğuda tam olarak bu takımyıldızın bulunduğu gökyüzü bölgesinde nasıl yükseldiğini görecektir.

Armatürlerin bu düzenli hareketinin temiz, dumansız ve tozsuz bir gökyüzü altında bulunan eski insanlar üzerinde yarattığı izlenimi hayal etmek kolaydır. Yılın dört anahtar ("kardinal") anının - ilkbahar ve sonbahar ekinoksları, kış ve yaz gündönümleri - neden her yerde özellikle önemli kabul edildiğini anlamak da kolaydır. Bu noktaların zodyak takımyıldızlarıyla çakışmasına daha da büyük önem verildi. Ancak tüm takımyıldızların en önemlisi, ilkbahar ekinoksunun sabahında Güneş'in doğduğu takımyıldızdı.

Yıl boyunca, Dünya'nın yörüngedeki hareketi, güneşin doğuşunun gerçekleştiği aylık bir takımyıldız değişikliğine neden olur: Kova → Balık → Koç → Boğa → İkizler → Yengeç → Aslan, vb. Şu anda, bahar ekinoksu gününde, Güneş doğudan Balık ve Kova takımyıldızları arasında doğar. Presesyonun etkisi, "bahar noktasının" her yıl biraz daha erken gelmesine neden olur, bunun sonucunda yavaş yavaş zodyakın tüm işaretlerinden geçer ve işaretlerin her biri bir bütün olarak tüm döngü için 2160 yıl sürer. - 25920 yıl. Bu "devinimsel sürüklenme"nin yönü, Güneş'in yıllık hareketinin tersidir, yani: Aslan → Yengeç → İkizler → Boğa → Koç → Balık → Kova. Örneğin, "Aslan dönemi", yani ilkbahar ekinoks gününde Güneş'in Aslan takımyıldızının arka planına karşı yükseldiği 2160 yıl, MÖ 10979'dan 8810'a kadar sürdü. e. Bugün astroloji açısından, "Balık döneminin" sonunda ve "yeni bir Kova döneminin" eşiğinde, "hiç kimsenin olmadığı bir diyarda" yaşıyoruz. Geleneksel olarak, iki dönem arasındaki bu geçiş zamanı uğursuz olarak kabul edilir.

Dahası, eskiler, dünyanın ekseninin deviniminin bir sonucu olarak, bu takımyıldızın sabit olmadığını, tüm zamanlar için sabit olmadığını, ancak ilkbahar ekinoksu gününde Güneş'i "alma" veya "taşıma" onurunun çok, çok yavaş bir zodyak takımyıldızından diğerine geçer.

George de Santillana'nın sözleriyle: "Vernal ekinoks gününde takımyıldızlar arasında Güneş'in konumu, presesyon döngüsünü sayan" saatlerin "diziniydi - saatler, söylemeliyim ki, Güneş'ten beri oldukça uzun. ekinoks gününde neredeyse 2200 yıldır aynı takımyıldız içindedir.

Dünya ekseninin yavaş hareketinin yönü, gezegenimizin Güneş etrafındaki yıllık hareketinin yönüne karşı saat yönündedir (yani doğudan batıya). Aslında uzayda katı bir şekilde sabitlenmiş olan zodyak takımyıldızları ile ilgili olarak, bu, ilkbahar ekinoksunun gerçekleştiği noktanın "ekliptik boyunca Güneş'in hareketinin tersi yönde, yani Güneş'e karşı inatla kayması anlamına gelir. Zodyak işaretlerinin "doğru" sırası (Boğa → Koç → Balık → Kova yerine Kova → Balık → Koç → Boğa).

Burada, kısaca, "ekinoksların presesyonu"nın anlamıdır. "Kova çağı gelecek" sözlerinin anlamı budur.

25.776 yıllık bir periyodu olan bir presesyon döngüsü, göklerde hiç bitmeyen yolculuğunda görkemli gök arabasını harekete geçirir. Ancak, presesyonun ekinoksu Balık'tan Kova'ya ve "ötesine" nasıl taşıdığının ayrıntıları da ilginçtir.

Ekinoksun yılda yalnızca iki kez, eğik dünyanın ekseninin Güneş'e doğru yanlamasına olduğunda meydana geldiğini hatırlayın. O zaman tüm dünyadaki Güneş tam olarak doğudan doğar ve gece ve gündüz eşit uzunluktadır. Dünyanın eksenini yörünge hareketinin tersi yönde yavaş ama emin bir şekilde "devindiği" için, "yan"ını değiştirdiği noktalar her yıl yörüngede biraz daha erken buluşur. Bu yıllık değişiklikler o kadar küçüktür ki neredeyse algılanamazlar. Gökyüzüne karşı uzattığınız elinizdeki serçe parmağınızın genişliği kadar olan ekliptikte bir derecelik bir kayma yaklaşık 72 yıl içinde gerçekleşir. Ancak Santillana'nın işaret ettiği gibi, 2200 yılda 30 ° koşma, bu da tam devrim döngüsünün (360 °) neredeyse 26 bin yılda tamamlanması anlamına geliyor.

ESKİLER RESESYONU NE ZAMAN YAPTILAR?

Bu sorunun cevabında geçmişin büyük bir sırrı, hatta bir gizemi yatıyor. Bu gizemi aşmaya ve sırrı çözmeye çalışmadan önce, resmi kurulumla tanışalım. Britannica Ansiklopedisi, tarihsel bilgelik deposu olarak diğerlerinden daha kötü değildir ve devrim keşfini iddia ettiği iddia edilen bilim adamı Hipparchus hakkında şöyle der:

İlk olarak, terminoloji hakkında. Bir yay saniyesi, bir yay derecesinin en küçük kesridir. Bir yay dakikasında 60 tanesi vardır, bir derece - 60 dakikadır ve Dünya'nın Güneş etrafındaki tüm yıllık yolu 360 ° 'dir. 50.274 yay saniyelik bir yıllık değişim (bir derecenin altmışta birinden daha az) o kadar küçüktür ki, ekinoktal Güneş'in ekliptik boyunca bir derece hareket etmesi yaklaşık 72 yıl (bir ömür) alacaktır. Hipparchus'un MÖ 2. yüzyılda elde ettiği sonuçların kesin olarak böyle bir salyangozun değişim oranını ölçmenin zorluğundan dolayıdır. e., Encyclopædia Britannica'da "olağanüstü bir keşif" olarak ilan edildi.

Bu keşif, yeniden keşfedilmiş olsaydı, bu kadar dikkat çekici olur muydu? Presesyonu ölçmenin en zor görevinin Hipparchus'tan binlerce yıl önce üstlenildiğini kanıtlayabilseydik, Yunanlıların astronomik ve matematiksel başarıları aynı şekilde parlar mıydı? Ya yaklaşık 26.000 yıllık bu göksel döngü, bilimsel düşüncenin sözde en parlak döneminden çok önce, kesin bilimsel araştırmanın amacı olsaydı?

Bu soruların yanıtlarını ararken hiçbir mahkemenin somut delil olarak kabul etmeyeceği pek çok delile rastlamak mümkündür. Biz de kabul etmeyeceğiz. Hipparchus'un yıllık presesyonun büyüklüğü için 45-46 yay saniyesi varsaydığını gördük. Öyleyse, daha önceki bir kaynaktan daha doğru bir sonuç bulamadıkça, Yunan astronomunu devinim keşfinin kaidesinden düşürmeye çalışmayalım.

Tabii ki, birçok potansiyel kaynak var. Ancak şimdilik, kısalık olması açısından, çalışmamızı evrensel karaktere sahip mitlerle sınırlayacağız. Bir grup efsaneye ayrıntılı olarak baktık (IV. Kısım'daki sel ve afet hakkındaki efsanelere bakın) ve bunların bir dizi düpedüz ilgi çekici ayrıntıya sahip olduğunu gördük.

1. Son derece eski olduklarına şüphe yoktur. Örneğin, versiyonları MÖ 3000 civarında Sümer'in en eski katmanlarına ait tabletlerde bulunan Mezopotamya tufan hikayesini ele alalım. e. Belgelenmiş geçmişin şafağının tanıkları olan bu tabletler, tufan geleneğinin o zaman bile eski olduğuna ve dolayısıyla bu şafaktan çok önce doğduğuna dair hiçbir şüphe bırakmamaktadır. Ne kadar olduğunu söyleyemeyiz. Ancak gerçekler öyledir ki, bırakın saygı duyulan ve yaygın gelenekler bir yana, hiçbir bilim adamı herhangi bir mitin yaratılış tarihini belirleyemedi. Görünüşe göre her zaman insan kültürünün kalıcı bagajının bir parçası olarak var olmuşlardır.

2. Antik çağların bu derin aurasının bir yanılsama olmadığı olasılığı göz ardı edilemez. Aksine, felaketle ilgili büyük mitlerin çoğunun, son Buzul Çağı boyunca insanlığın başına gelen gerçek denemelerin doğru görgü tanığı açıklamalarını içerdiğini zaten gördük. Bu nedenle, teorik olarak, belki de elli bin yıl önce, Homo sapiens sapiens'in alt türlerimizin ortaya çıkmasıyla neredeyse aynı zamanda yaratılmış olabilirler. Ancak jeolojik veriler daha sonraki bir kaynak lehine tanıklık ediyor ve MÖ 15.000 ila 8000 arasındaki dönemi daha olası görüyoruz. e. Sadece bu zamanda, insanlığın hafızasında, mitlerin çok etkili bir şekilde tanımladığı gibi, sarsıcı bir nitelikteki bu tür hızlı iklim değişiklikleri gerçekleşti.

3. Buz Devri ve onun şiddetli ölümü küresel fenomenlerdir. Bu nedenle, dünyanın dört bir yanına dağılmış birçok farklı kültür arasındaki afet geleneklerinin yakınsama ve yüksek derecede tekdüzelik ile karakterize edilmesi özellikle şaşırtıcı olmamalıdır.

4. Ancak şaşırtıcı olan, mitlerin yalnızca ortak bir deneyimi anlatmakla kalmayıp, onu ortak bir sembolik dil haline getirmesidir. Tekrar tekrar aynı edebi motifler, üslup araçları, tanınabilir karakterler, olay örgüleri var.

Profesör de Santillana'ya göre, bu tekdüzelik, yol gösterici bir elin çalışmasını gerektirir. Frankfurt Üniversitesi'nde bilim tarihi profesörü Hertha von Dechend ile birlikte yazdığı eski mitler üzerine ufuk açıcı ve özgün bir çalışma olan Hamlet'in Değirmeni'nde şunları söylüyor:

Afetle ilgili büyük evrensel mitleri karşılaştırarak şöyle düşünelim: Belki tesadüf olamayacak tesadüfler ve tesadüf olamayacak tesadüfler, eski, ancak tanımlanamayan bir yol gösterici elin küresel etkisini gösterir? Eğer öyleyse, son Buzul Çağı sırasında ve sonrasında, Bölüm I'de incelediğimiz son derece doğru ve teknik olarak gelişmiş dünya haritaları dizisini çizen el aynı değil mi? Tanrıların ölümünün ve yeniden dirilişinin ortaya çıktığı, dünyanın ve gökyüzünün etrafında döndüğü devasa ağaçların, girdapların, karıştırıcıların, matkapların ve diğer dönen ve dönen evrensel mitlere hayaletimsi izlerini bırakan aynı el değil mi? taşlama cihazları?

Santillana ve von Dechend'e göre, bu tür görüntüler gök cisimlerine atıfta bulunur ve arkaik ama "çok karmaşık" astronomi ve matematiğin cıvalı bilimsel dilinde tanımlanır: "Bu dil yerel inançları ve kültürleri görmezden gelir. Sayılar, hareket, genel yapı, şemalar ve ayrıca sayıların yapısı, geometri üzerine odaklanır.

Böyle bir dil nereden gelebilir? Hamlet'in Değirmeni, bize bu soruya doğrudan bir yanıt vermeyen, zekice ama kasıtlı olarak kaçamak bir bilim labirentidir. Bununla birlikte, burada ve orada, bazen eksiklik için neredeyse utançla yapılmış izole ipuçları bulabilirsiniz. Örneğin, bir yerde yazarlar, tanımlayabileceklerine inandıkları bilimsel dilin veya şifrenin "huşu uyandıran antik" olduğunu söylüyorlar. Başka yerlerde, bu antik çağın derinliğini daha kesin olarak ölçerler ve onu en az "Virgil'den 6.000 yıl öncesine", yani en az 8.000 yıl öncesine yerleştirirler.

Tarih biliminin bildiği hangi uygarlık yeterince gelişmişti ve 8000 yıldan daha uzun bir süre önce sofistike bilimsel dili kullanabilirdi? Bu soruların dürüst yanıtı hayırdır, bundan sonra bilmecelerimizde, tarih öncesi çağlarda oldukça gelişmiş bir teknik kültürün yaşamından unutulmuş bir bölümle karşı karşıya olduğumuzu açıkça kabul etmeliyiz. Bir kez daha, Santillana ve von Dechend ayrıntılara girdiklerinde ve yalnızca hepimizin "neredeyse inanılmaz bir uygarlık pratiğine" borçlu olduğumuz miras hakkında konuştuklarında kaçınıyorlar; sayı, ölçü ve ağırlık."

Böyle bir mirasın bilimsel düşünce ve matematiksel nitelikteki karmaşık bilgilerle ilişkilendirilmesi gerektiği açıktır. Ancak, aşırı derecede yaşlı olduğu için zamanın geçişi onu büyük ölçüde dağıttı:

Böylece, Atlantik'in her iki yakasındaki saygın üniversitelerden iki seçkin bilim tarihi profesörü, bilinen en eski insan uygarlığından binlerce yıl daha eski, kodlanmış bir bilimsel dilin kalıntılarını keşfettiklerini iddia ediyor. Üstelik, genellikle ifadelerinde çok dikkatli olan Santillana ve von Dechend, bunu "kısmen deşifre ettiklerini" de iddia ediyorlar.

Ciddi akademik bilim adamları için bu ifade alışılmışın dışındadır.

Bölüm 30

UZAY AĞACI VE TANRILARIN DEĞİRMENİ

De Santillana ve von Dechend, Hamlet'in Değirmeni'ndeki parlak ve kapsamlı çalışmalarında, ilginç bir fenomenin varlığına dair etkileyici bir dizi mitolojik ve ikonografik kanıt sunuyor. Açıklanamayan bir nedenle, dünyanın dört bir yanından bir dizi eski mitlerin ekinoksun devinimiyle ilgili bir bilimsel veri kompleksinin taşıyıcısı olarak ne zaman "aktive edildiğini" (bu belki de en uygun kelimedir) kimse bilmiyor. Kadim ölçümler konusunda önde gelen bir otoritenin işaret ettiği gibi, bu şaşırtıcı tezin önemi, Kopernik'in yaptığı devrime kıyasla, insan kültürünün gelişimine ilişkin mevcut görüşlerde yaklaşmakta olan bir "devrimci kargaşanın" ilk salvosu olmasıdır. "

Hamlet'in Değirmeni 1969'da yayınlandı, çeyrek asırdan daha uzun bir süre önce, yani devrim çok daha önce gerçekleşmiş olmalıydı. Ancak, bu süre zarfında kitap, okuyucular arasında geniş bir dolaşım bulmadı ve uzak geçmişteki uzmanlar arasında geniş bir anlayışla karşılanmadı. Bunun çalışmadaki dahili kusurlar veya zayıflıklar ile ilgisi yoktur. Hiç de bile. Cornell Üniversitesi'nde profesör olan Martin Bernal'in sözleriyle, bunun nedeni "az sayıda arkeolog, Mısırbilimci ve antik tarihçinin de Santillana'nın bilimsel akıl yürütmesini kavramak için gerekli zaman, arzu ve beceri kombinasyonuna sahip olmasıdır."

Bu argümanlar temel olarak "devinim sorununun" çeşitli antik mitlere ısrarla dahil edilmesine odaklanır. Ve, garip bir şekilde, bu mitlerde ortaya çıkan - özellikle "göklerin düzensizliği" ile bağlantılı olan kilit imge ve sembollerin çoğu, 24. ve 25. bölümlerde tartıştığımız dünya afetinin eski geleneklerinde bulunur.

Örneğin İskandinav mitolojisinde, tanrılar tarafından özenle zincirlenen kurt Fenrir'in sonunda zincirlerini nasıl kırdığını ve kaçtığını gördük: "Kendini salladı ve dünya titredi. Dışbudak ağacı Yggdrasil köklerinden en uzak dallarına kadar sallandı. Dağlar tepeden tırnağa ufalandı, çatladı... Yeryüzü şeklini kaybetmeye başladı. Yıldızlar gökyüzünde süzülüyordu.

De Santillana ve von Dechend'e göre, bu mit bilinen felaket temasını tamamen ayrı bir presesyon temasıyla birleştirir. Bir yanda, önümüzde Nuh tufanının söndüğü, dünyevi bir felaket var. Öte yandan, göklerde uğursuz değişikliklerin meydana geldiğini ve gökyüzünde süzülen yıldızların "boşluğa düştüğünü" [duyuyoruz38](#).

Hamlet'in Değirmeni, dünyanın farklı bölgelerinden gelen mitlerde küçük değişikliklerle tekrar tekrar tekrarlanan bu göksel görüntüleri, "sadece normal olarak ne olduğunu anlatmayan" bir kategoriye koyuyor. Üstelik, korkunç kurt Fenrir'in İskandinav geleneği ve Yggdrasil'in nasıl titrediği, Valhalla'nın

güçlerinin tanrıların son korkunç savaşına katılmak için "düzen" tarafına geldiği son kıyametten daha fazla bahseder - bir savaş olacak bir savaş. kıyamet yıkımı ile son:

Bu ayetin kolayca, neredeyse bilinçsizce teşvik ettiği ilk şey, Valhalla'nın toplam savaşçı sayısını hesaplamaktır: $500 \times 800 = 432.000$. Bu sayı, 31. bölümde göreceğimiz gibi, devinim olgusuyla matematiksel olarak ilişkilidir. Böyle bir sayının tesadüfen İskandinav mitolojisine girmiş olabileceğini hayal etmek zor, özellikle de özellikle belirtildiği gibi, göklerle ilgili durum oldukça ciddiye, çünkü "düzensizlikleri" yıldızların uygun yerlerinden uzaklaşmalarına neden oldu.

Burada neler olup bittiğini anlamak için, Santillana ve von Dechend'in tesadüfen rastladıklarını iddia ettikleri eski "mesajın" altında yatan görüntü hakkında bir fikir edinmek önemlidir. Bu sistem, gök küresinin parlak kubbesini devasa ve karmaşık bir makineye dönüştürür. Ve bir değirmen taşı, bir karıştırıcı, bir girdap, bir el değirmeni gibi, bu makine durmadan dönmeye ve dönmeye devam ediyor ve hareketi, önce zodyakın bir takımyıldızında, sonra diğerinde yükselen Güneş tarafından sürekli olarak düzeltiliyor. başka ve benzeri - tüm yıl boyunca. .

Daha önce de belirtildiği gibi, yılda dört kilit nokta vardır: ilkbahar ve sonbahar ekinoksları ile yaz ve kış gündönümleri. Doğal olarak, noktaların her birinde, gün doğumunda Güneş farklı takımyıldızlarda görünür. Öyleyse, ilkbahar ekinoksu sırasında Güneş, şimdi olduğu gibi Balık'ta yükselirse, sonbahar ekinoksunda - Başak'ta, kış gündönümü sırasında - Yay'da ve yaz gündönümü - İkizler'de. Son 2000 yıldır bu, dört noktada da böyle olmuştur. Ancak gördüğümüz gibi, ekinoksların deviniminin bir sonucu olarak, çok uzak olmayan bir gelecekte, vernal noktası Balık'tan Kova'ya taşınacak. Aynı zamanda, diğer üç karakteristik nokta da (Başak, İkizler ve Yay'dan Aslan, Boğa ve Akrep'e) dev bir göksel mekanizmada vites değişiyormuş gibi hareket edecektir.

Santillana ve von Dechend'in açıkladığı gibi, değirmen eksenini gibi, Yggdrasil tanımladıkları antik bilimsel dilde dünya eksenini anlamına gelir - göksel kürenin N Kutbuna doğru (Kuzey Yarımküre'deki bir gözlemciye doğru) uzanan bir eksen:

Bu renkler, Dünya'nın yörüngesindeki (20 Mart ve 22 Eylül'de olan) iki ekinoksu ve iki gündönümü (21 Haziran ve 21 Aralık'ta olduğu) birbirine bağlayan göksel Kuzey Kutbu noktasında kesişen hayali dairelerdir. Yukarıdakilerin anlamı aşağıdaki gibidir:

Santillana ve von Dechend, burada sahip olduğumuz şeyin bir inanç değil, bir alegori olduğundan eminler. Bir eksen üzerinde asılı duran kesişen iki halkadan oluşan küresel bir çerçeve kavramının, eskilerin kozmosun yapısı hakkındaki fikirlerini hiçbir şekilde yansıtmadığında ısrar ediyorlar. O, ekinoksların devinimi gibi tespit edilmesi zor astronomik gerçeği kodlayan kodu "kıırma" düzeyine kadar insanların düşüncesini şekillendirmek için tasarlanmış bir "düşünme aracı" olarak görülmelidir.

Bu düşünme aracı, antik dünyanın mitlerinde çeşitli şekillerde ortaya çıkar.

KÖLELERLE DEĞİRMENDE

İşte 14. yüzyılda Diego de Landa'nın bahsettiği Orta Amerika'dan bir efsane (dahası, presesyon ve felaket mitlerinin tuhaf bir "melezleşmesine" bir örnek olarak hizmet edebilir):

Santillana ve von Dechend'e göre, Maya'nın astronomları-rahipleri, Dünya'nın düz olduğuna ve dört köşesi olduğuna inanmak için hiç de ilkel değildi. Dört Bakab'ın görüntülerini, amacı ekinoksların devinimi olgusuna ışık tutmak olan bilimsel bir alegori olarak kullandılar. Buckab'lar aslında belirli bir astrolojik çağın koordinat sistemini kişileştirir. Bunlar, 2200 yıldır güneşin dört mevsimde doğmaya devam ettiği dört takımyıldızı birbirine bağlayan ekinoks ve gündönümü renkleridir.

Göksel çarklar değiştiğinde yaşlılığın yok olduğunu ve yenisinin doğduğunu söylemeye gerek yok. Bu noktaya kadar, her şey devinimleri gösterme göreviyle mükemmel bir uyum içindedir. Ancak Bakabların hayatta kaldığı küresel bir felaketle (bu durumda bir sel ile) açık bir bağlantı, bu görüntüye açıkça uymuyor. İlginç bir şekilde, Chichen Itza'daki kısımlarda Bakablar sakallı ve genel olarak Avrupa görünümünde tasvir [edilmiştir40](#).

Bütün bunlarla birlikte, "gökyüzünün dört köşesi", "dört köşeli dünya" vb. kavramlara fazlasıyla bağlı olan Bakabov'un imgesi, dünyaya hitap eden "düşünme araçlarından" sadece biri olarak hizmet eder. presesyon sorunu. Santillana'nın Hamlet'in Değirmeni kitabının başlığındaki yel değirmeni de bunların arasında bir örnektir.

Ona bakarsanız, "şairin içimizden birini, ilk talihsiz entelektüeli yarattığı" Shakespeare'in kahramanı efsanevi bir geçmişe sahiptir ve özellikleri zaten önceden belirlenmiş, solmakta olan mit tarafından programlanmıştır. Hamlet, tüm enkarnasyonlarında garip bir şekilde kendisi olarak kalır. Prototipi Amlodi (bazen Amlet), İzlanda efsanesinde adının geçtiği gibi, "aynı özellikleri gösterir: üzüntü ve yüksek zeka. O da kendini babasının intikamını almaya adanmış bir oğul, muğlak ama kaçınılmaz gerçeklerin habercisi, görevini tamamlamış sahneyi terk etmesi gereken Kaderin bir aracı..."

Efsanenin kaba ve canlı görüntülerle dolu Norveç versiyonunda Amlodi, bir zamanlar kendisinden altın, huzur ve bereket fışkırtan muhteşem bir değirmenin sahibi olarak karşımıza çıkıyor. İki dev, Fenya ve Menya, bu devasa yapıyı döndürmeye mahkum edildi, çünkü sıradan insan güçleri onu yerinden oynatmaya kesinlikle yeterli değildi:

Oturup emir verdi

Değirmen taşlarını harekete geçirdiler,

Dinlenmeyi ve uyumayı bilmeden,

Ve colossus'un nasıl gıcırdadığını dinledim.

Duaları bir uluma gibiydi,

Sessizlikte ruhu rahatsız eden şey:

“Uzun zamandır çöp tenekeleriyle dolu,

Değirmen taşındaki baskıyı gevşetin!

Ama bu iniltilere karşı sağırdı.

Asi ve öfkeli Fenya ve Menya, herkes uyuyana kadar bekledi ve ardından değirmeni o kadar çılgın bir hızla döndürmeye başladı ki, destekleri demirle güçlendirilmiş olmasına rağmen paramparça oldu. Bunun hemen ardından deniz kralı Misinger değirmeni çalıp devlerle birlikte gemisine yükledi (nasıl başardığı tam olarak belli olmasa da).

Misinger onlara tekrar öğütmelerini emretti ama bu sefer değirmenin altından tuz dökülmeye başladı. Gece yarısı yeteri kadar tuzu olup olmadığını sordular, daha fazla öğütmesini emretti. Hala öğüttüler, ama uzun sürmedi çünkü gemi batmaya başladı:

Perçinler patladı, çatladı,

Destekler göğüsten çıktı,

Dev şaft titredi,

Birlikte taşlama ile göğsü kırmış olmak.

Ancak değirmen, denizin dibine ulaştığında bile dönmeye devam etti, ancak orada taşları ve kumu öğütmeye başladı ve aynı anda büyük bir girdap, Girdap yarattı.

Santillana ve von Dechend'in ısrar ettiği gibi, böyle bir figüratif sistem, tam olarak ekinoksların devinimini sembolize eder. Bu durumda değirmenin eksen ve demir destekleri şunları ifade eder:

Emme girdabına gelince:

3000 yıldan eski Yunan efsanelerinin bir derlemesi olan Homer's Odyssey'de bir girdabın ortaya çıkması bizi şaşırtmamalı. Aynı şirkete, tanıdık koşullarda orada görünen büyük İzlandalı Mill efsanesine

aittir. İntikam almak isteyen Odysseus, Ithaca'ya iner ve kılık değiştirir: Tanrıça Athena onu tanınmaz hale getirir. Odysseus, Zeus'tan büyük sınavdan önce ona cesaret verici bir işaret vermesini ister:

Santillana ve von Dechend, "değirmen taşı gibi dönen, kötü bir şey olup olmadığına bakan göksel göz" alegorisinin, İncil'deki Samson geleneğinde bir şeyleri yankılamasının tesadüf olmadığını savunuyorlar. mahkumların evi. Onu büyüleyenler, onları eğlendirmek için onu serbest bıraktılar, son gücünü toplayarak tapınağın ortasındaki iki destek direğini tuttu ve tüm yapıyı kendisinin ve acımasız düşmanlarının üzerine indirdi, hepsini öldürdü. kimler vardı. Fenier ve Meunier gibi intikam aldı...

Benzer bir tema Japonya'da⁴² , Orta Amerika'da⁴³ , Yeni Zelanda Maorileri'nde⁴⁴ [ve Fin mitlerinde ortaya çıkıyor](#) . İkinci durumda, Hamlet-Samson Kullervo adı altında ve değirmen Sampo adı altında görünür. Fenya ve Menyi'nin yel değirmeni gibi, o da sonunda çalınır ve bir gemiye yüklenir. Sonra parçalara ayrılır.

Bu arada, "sampo" kelimesinin "kutup veya kutup" anlamına gelen Sanskritçe "skambha" dan geldiği ortaya çıktı. Kuzey Hint edebiyatının en eski eserlerinden biri olan Atarveda'da, Skambha'ya adanmış bütün bir ilahiyi buluyoruz, *"İçinde Dünya, atmosfer, gökyüzü, ateş, ay, güneş ve rüzgar var ... Skambha cenneti ve dünyayı korur; Skambha altı yönü de korur; var olan her şey Skambha'ya dahildir.*

Atarveda'yı çeviren Whitney, biraz şaşkınlıkla yorum yapıyor: "Skambha" - durmak, destek, destek, sütun - garip bir şekilde, bu ilahide "evrenin çerçevesi" anlamında kullanılıyor. Bununla birlikte, kozmik yel değirmenlerini, girdapları, dünya ağaçlarını vb. birbirine bağlayan karmaşık fikirlerle tanıştıktan sonra, artık bu kelimenin eski Vedik anlamını özellikle garip görmüyorsunuz. Burada, diğer alegorilerde olduğu gibi, dünya çağının yapısının (temelinin) bir görüntüsü ortaya çıkar - 2000 yıldan fazla bir süredir, Güneş'in aynı dört kilit noktada doğduğu ve ardından yavaşça hareket ettiği aynı göksel mekanizma. sonraki 2000 yıl için yeni dört takımyıldız-koordinatlarına.

Bu yüzden değirmen her zaman kırılır, güçlü raflar uçar, demir perçinler patlar ve ağaç şaftı sallanır. Ekinoksların devinimi, böyle bir görüntü sistemi tarafından tamamen haklı çıkarılır, çünkü gerçekten değişir, tüm göksel kürenin önceden kararlı koordinat sistemini bozar.

YOLU AÇACAKLAR

Kozmik süreçlerin alegorik bir temsili olarak yel değirmeninin, orijinal bağlamın gizlendiği veya tamamen kaybolduğu yerlerde bile dünyanın her yerinde bulunması dikkat çekicidir. Ancak Santillano ve von Dechend'in argümanlarına göre bağlamın kaybı hiçbir şey ifade etmiyor. "Mitolojik terminolojinin özel değeri, derler ki, doğrudan hikayeler, fabllar vb. anlatan insanlar tarafından materyalin anlaşılmasından bağımsız olarak, belirli bilgilerin aktarılması için bir araç olarak hizmet edebilir." Başka bir deyişle,

anlatıcılar orijinal olay örgüsünden ne kadar saparsa sapsınlar, yalnızca bazı temel figüratif sistemlerin hayatta kalması ve yeniden anlatımda aktarılmaya devam etmesi önemlidir.

Böyle bir ayrılmanın bir örneği (anahtar görüntüleri ve bilgileri korurken), bugüne kadar Samanyolu (galaksimiz) - "Köpeğin koştuğu yer" olarak adlandırılan Cherokee Kızılderilileri arasında bulunabilir. Cherokee irfanına göre, "Güney halkı, birinin sürekli un çaldığı bir mısır değirmenine sahipti. Sonunda, mal sahipleri, uluyan, evine, kuzeye kaçan bir köpek olan hırsız keşfetti. Koşarken ağzından un döküldü ve arkasında beyaz bir iz bıraktı. Şimdi bu noktada Cherokee'nin hâlâ "Köpeğin koştuğu yer" dediği Samanyolu'nu görüyoruz.

Orta Amerika'da, Quetzalcoatl hakkındaki efsanelerden biri, Dördüncü Güneş'i sona erdiren yıkıcı selden sonra insanlığın restorasyonuna nasıl katkıda bulunduğunu anlatır. Köpek başlı arkadaşı Xolotl ile birlikte, sel sırasında ölen insanların iskeletlerini geri getirmek için yeraltı dünyasına indi. Başardı, ölüm tanrısı Miklantechutli'yi alt etti ve kemikleri Tamoanchan adlı bir yere teslim etti. Orada mısır gibi bir taş üzerinde un haline getirildiler. Tanrılar bu kemik unu içine kan döktüler ve günümüz insanının eti ortaya çıktı.

Santillana ve von Dechend, kozmik değirmen efsanesinin her iki versiyonunda da bir karakter olarak bir köpeğin varlığının tesadüfi olmadığına inanıyor. Fin Hamleti Kullervo'ya "kara köpek Musti"nin de eşlik ettiğine dikkat çekiyorlar. Benzer şekilde, Odysseus eve Ithaca'ya döndükten sonra, onu ilk tanıyan sadık köpeği oldu. Samson'un köpek ailesinin bir üyesi olan tilkilerle (tam olarak 300) uğraşmak zorunda kaldığı İncil'den herkes tarafından hatırlanır. Hamlet-Hamlet destanının Danimarka versiyonunda, bir kurt ormanın çalılıklarında yolunu keser. Ve son olarak, Kullervo hakkındaki Fin efsanesinin bir versiyonunda, biraz garip olan kahraman, "bütün bir yıl boyunca havladığı çitin altında havlamak için Estonya'ya gönderilir ..."

Santillana ve von Dechend, tüm bu "köpeklerin" kasıtlı olduğundan eminler: antik kodun henüz deşifre edilmemiş başka bir unsuru, ısrarla burada burada çalışıyor. Ekinoksların devinimiyle ilgili eski mitlerdeki bilimsel bilgileri belirten bir dizi "morfolojik işaret" içinde bir dizi köpek sembolü listelerler. Bu işaretlerin ya kendi anlamları vardır ya da hedef kitlenin dikkatini çekmek için tanıtılır: "Hazır olun, hikayenin metninde önemli bilgiler görünecektir." Bazen "yol açıcı" olarak hizmet etmeleri mümkündür - yeni inisiyeller için işaretçiler, ardından efsaneden efsaneye geçerek bilimsel bilgi alabilirsiniz.

Dolayısıyla bu, tanıdık yel değirmenlerini ve girdapları görüş alanımıza getirmese de, Yunan efsanesindeki büyük avcı Orion'un bir köpek sahibi olduğunu öğrendiğimizde tetikte olmamız ve daha dikkatli olmamız gerekebilir. Orion, bakire tanrıça Artemis'e kur yapmaya çalıştığında, topraktan hem avcıyı hem de köpeğini öldüren bir akrep yarattı. Orion, şimdi adını taşıyan takımyıldız olduğu gökyüzüne götürüldü. Köpek Sirius'a dönüşecek, köpek yıldızı [45](#).

Tam olarak aynı çağrışımlar, Sirius tarafından, Orion takımyıldızını tanrıları Osiris'e [46 bağlayan eski Mısırlılar arasında çağırılmıştı](#). Eski Mısır'da, sadık göksel köpeğin görüntüsü, adı "Yolların Açıcısı" [47 olarak çevrilen çakal başlı tanrı Upuat'ta en eksiksiz ve açık efsanevi düzenlemeyi bulur](#). Bu kaşifi Mısır'a kadar takip edersek, Orion takımyıldızına ve Osiris efsanesine dönersek, kendimizi tanıdık sembollerle çevrili buluruz.

Okuyucu, bu efsanenin Osiris'i bir komplonun kurbanı olarak tasvir ettiğini hatırlayacaktır. Komplocular, onu bir kutuya kapatarak ve Nil'den aşağı yüzmesine izin vererek onunla anlaşmaya çalıştılar. Bu açıdan Utnapishtia, Nuh, Coxcoxtli ve tufanın diğer tüm kahramanlarını gemilerinde (kutu, sandık) hatırlatmıyor mu?

Bir başka tanıdık unsur, bir dünya ağacının ve/veya bir çatıyı destekleyen bir sütunun (burada her ikisinin bir kombinasyonu) klasik görüntüsüdür. Efsane, hala göğsünde mühürlü olan Osiris'in, Byblos yakınlarında kıyıya vurduğu denize nasıl yüzdüğünü anlatır. Orada, dalgalar onu, hızla muazzam boyuta ulaşan ılgın dallarına sokar, böylece göğüs gövdeye batar. Oradaki memleketin ağaca çok düşkün olan kralı onu keser ve içinde Osiris bulunan gövdenin bir parçasını çatıyı destekleyen direk olarak sarayına yerleştirir. Daha sonra Osiris'in karısı İsis, kocasının cesedini sütundan kaldırır ve onu yeniden dirilmek üzere Mısır'a geri [götürür](#).

Osiris mitinde de bazı önemli figürler vardır. Yanlışlıkla veya bilerek, bu sayılar presesyon "bilimine" kapı açar. Ama bir sonraki bölümde bunun hakkında daha fazla bilgi.

31. Bölüm

OSIRIS SAYISI

Chicago Üniversitesi Şarkiyat Araştırmaları Enstitüsü'nde Mısırbilim okuyan arkeoastronom Jane B. Sellers, kışlarını Portland, Maine'de, yazlarını ise eyaletin kayalık kıyı şeridinde "doğuda" bulunan 19. yüzyıldan kalma bir yerleşim bölgesi olan Ripley Knack'te geçiriyor. . "Orada," diyor, "gece göğü çöldeki gibi berrak ve Piramit Metinlerini yüksek sesle martılara okursanız kimse itiraz etmez..."

Santillana ve von Dechend tarafından Hamlet'in Değirmeni'nde öne sürülen hipotezi test eden az sayıdaki ciddi bilim adamından biri olan Sellers, astronomik verilerin ve özellikle de presesyonla ilgili olanların tam bir çalışma için kullanılması çağrısında bulunarak dikkatleri üzerine çekti. Eski Mısır ve dinleri. Onun sözleriyle, arkeologlar genellikle presesyon anlayışından yoksundur ve bu onların antik mitler, antik tanrılar ve antik tapınakların yönelimi hakkındaki sonuçlarını etkiler. Gökbilimciler için, presesyon iyi bilinen bir gerçektir. Eski insanı yeterince sorumlu bir şekilde inceleyenler, bunu anlamayı gerekli buluyorlar.

Sellers, son kitabı The Death of the Gods in Ancient Egypt'te, Osiris mitinin, anlatı açısından "aşırı yüklenmiş", ancak bir tür Aşağıdaki parametrelerin tam değerlerini şaşırtıcı bir şekilde belirlemeyi sağlayan bir sayma programı:

1. İlkbahar ekinoksunun olduğu gün güneşin doğuş noktasını ekliptik boyunca bir derece kaydırmak için gereken süre (sabit yıldızlara göre).
2. Güneş'in tüm bir zodyak bölgesinden geçmesi için geçen süre (otuz derece).
3. Güneş'in iki tam zodyak sektöründen geçmesi için geçen süre (altmış derece).
4. Büyük Dönüş [49](#) için, yani Güneş'in tutulmanın üç yüz altmış derecesini geçmesi ve böylece tam bir presesyon döngüsünü veya Büyük Yıl olarak adlandırılanı tamamlaması için gereken süre.

BÜYÜK İADE HESAPLAMASI

Sellers'ın Osiris mitinde dikkat çektiği presesyon ile ilgili sayılar 360, 72, 30 ve 12'dir. Bunların çoğu mitin bize çeşitli karakterlerin biyografik ayrıntılarını veren bölümünde yer almaktadır. British Museum'da eski Mısır Eski Eserleri Küratörü E. A. Wallis-Budge bunu şöyle özetledi:

Yine başka bir yerde, efsane 360 günlük yılın her biri 30 günden oluşan 12 aydan oluştuğunu bildirir. Ve genel olarak, Sellers'a göre, "zihinsel hesaplamaları kışkırtan ve sayılara dikkat çeken ifadeler kullanılır."

Yukarıda Satıcıların üç presesyoneel sayıyı nasıl bulduğunu gösterdik: 360, 12 ve 30. Metinde daha sonra geçen dördüncü sayı belki de en önemlisidir. Bölüm 9'da öğrendiğimiz gibi, kötü tanrı Set, Osiris'in suikastını planlayan bir komploya öncülük etti. Bu komploculardan 72'si vardı.

Satıcılar, bu son sayı ile bir bilgisayar programı yazıp çalıştırabileceğimizi öneriyor:

Ayrıca başka sayılar ve bunların kombinasyonları da vardır, örneğin:

Sellers'a göre bu sayılar, eski mitlerde ve ikonik mimaride esrarengiz bir ısrarla yeniden ortaya çıkan bir presesyon kodunun temel bileşenleridir. Çoğu ezoterik numeroloji gibi, kod da ondalık noktayı keyfi olarak sağa ve sola hareket ettirmenize ve temel sayıların (hepsi de presesyon oranıyla ilgili olan) her türlü dönüşümünü (permütasyonlar, çarpımlar, bölmeler, kesirler) kullanmanıza izin verir. ekinokslar).

Koddaki en önemli sayı 72'dir. Genellikle buna 36 eklenir ve 108 ile sonuçlanır ve 10.800 elde etmek için 108'i 100 ile çarpmaya veya 54 elde etmek için 2'ye bölmeye izin verilir, bu da 10 ile çarpılabilir. , 540 (veya 54.000, 540.000, 5.400.000 vb.) Ayrıca 2160 sayısı (ekinoksun bir zodyak takımyıldızından geçmesi için gereken yıl sayısı) da çok önemlidir; bu sayı bazen 10 ve güçleriyle

(216.000, 2.160.000 vb. elde etmek için) ve bazen 2 ile 2 ile çarpılır. 4320, 43200, 432000 veya 4320000 vb. sonsuza kadar devam eder.

HIPPARCH'TAN DAHA FAZLASI

Sellers'ın Osiris mitinin ekinoksların devinimini hesaplamak için bilinçli olarak verilerle donatıldığına dair hipotezi doğruysa, o zaman ilginç bir anormallik var demektir. Gerçekten presesyondan bahsediyorsak, o zaman bu sayılar "zaman aşımına uğradı". Temel almaları gereken bilim, bilinen herhangi bir antik uygarlık için çok ileri düzeydedir.

Mısır'da yazının ortaya çıktığı zamanın efsanesinden bahsettiğimizi unutmayalım. Ve Osiris efsanesinin bazı unsurları, MÖ 2450 tarihli Piramit Metinlerinde bulunabilir. e. ve onların zaten son derece eski olduğuna inanmak için sebepler var. Presesyonun kaşifi kabul edilen Hipparchus, MÖ 2. yüzyılda yaşamıştır. e. Yıllık presesyon kayması için 45-46 ark saniyelik bir değer önerdi. Daha sonra ekliptik boyunca 1 açısal derecelik bir yer değiştirme, 78.26 ila 80 yıl arasındaki bir zaman aralığına karşılık gelir. 20. yüzyıl biliminin verilerine göre hesaplanan gerçek değer 71,6 yıldır. Satıcıların hipotezi doğruysa, 72 yıl değerine tekabül eden "Osiris sayıları", Hipparchus'un verilerinden önemli ölçüde daha doğrudur. Dahası, anlatının yapısının öne sürdüğü bariz sınırlamalar dahilinde, mitin yazarlarının elinde daha doğru veriler olsa bile, ona 72'den daha kesin bir sayı eklemenin nasıl mümkün olacağını hayal etmek zordur. . Komplocunun 71.6 sayısı kulağa oldukça garip gelebilir, ancak 72 kulağa normal geliyor.

Ancak, 72 yuvarlatılmış bir değerle bile, Osiris sayıları, modern verilere (2148 yıl) oldukça yakın bir Zodyak işareti (2160 yıl) ile presesyon kaymasının süresini belirlemeyi mümkün kılar. Hipparchus'a göre bu değer 2347.8–2400 yıldır. Osiris sayılarına dayanarak, tam bir presesyon döngüsünün süresi 25.920 yıl olmalıdır (tam modern değer 25.776 yıldır); Hipparchus'a göre, 28.173.6'dan 28.800 yıla kadar. Yani, Hipparchus'a göre Büyük Dönüşün hesaplanması, Osiris'in sayılarına göre yaklaşık 3000 yıllık bir hata veriyor - sadece 144 yıl ve daha sonra bağlama göre yuvarlama ihtiyacı nedeniyle.

Elbette, Sellers 360, 72, 30 ve 12 sayılarının Osiris mitinde tesadüfen değil, sadece hangi devinimin ne olduğunu anlayan insanların iradesiyle ortaya çıktığı varsayımlarında haklıysa, elbette tüm bu argümanlar iyi ve meşrudur. değil, aynı zamanda doğru bir şekilde ölçüldü.

Yani Satıcılar haklı mı?

DÜŞME ZAMANLARI

Osiris efsanesi, presesyonu hesaplamak için tek veri kaynağı değildir. Karşılık gelen sayılar, antik dünyada çeşitli komplekslerde ve kombinasyonlarda görünür.

Bunun bir örneği, 30. bölümde, "Kurt" ile savaşmak için Valhalla'dan yürüyen 432.000 savaşçının İskandinav efsanesinde verilmiştir. Bu efsaneye geriye dönük bir bakış, bir dizi "devinim sayısı" kombinasyonunu içerdiğini gösterir. Benzer şekilde, 24. bölümde gördüğümüz gibi, küresel bir felaketle ilgili antik Çin ilminin 4320 ciltte toplandığı iddia ediliyor.

Binlerce mil ötede, Babil tarihçisi Berossus (MÖ 3. yüzyıl), efsanevi kralların Sümer'i selden önce 432.000 yıl yönettiğini ve yaratılış ile evrensel felaket arasında 2.160.000 yıl geçtiğini bildiriyor. Kaza?

Mayaların ve diğer Hint halklarının mitlerinin 72, 2160, 4320, vb. Ama öte yandan, 21. bölümde açıklanan Maya Uzun Sayım Takvimi'ne cömertçe dağılmışlardır. Presesyonu hesaplamak için gereken sayıların orada aşağıdaki formüllerin bir parçası olarak görüldüğünü hatırlatmama izin verin:

Satıcıların "kodunun" mitolojiyle sınırlı olmadığı anlaşılıyor. Kamboçya ormanlarındaki Angkor tapınak kompleksi, presesyon için bir metafor olarak bilerek inşa edilmiş gibi görünüyor. Yapıyı çevreleyen timsahların yaşadığı bir hendek üzerine atılmış köprülül yollarla ulaşılan 5 kapısı vardır. Yolun her iki yanında 54 dev taş heykel (toplamda 540) sıralanıyor. Her rütbe büyük bir Naga yılanı taşır. Santillana ve von Dechend'in Hamlet'in Değirmeni'nde belirttiği gibi, bu heykeller yılanı taşımaktan çok "Sütlü Okyanusu çalkalayarak" çekiyor.

*Eski mitlerde bulunan presesyon imalarından biri olan "Sütlü
Okyanusun Çalkalanması"*

Bu yaklaşımda, Angkor'un tamamı, presesyon fikrini ifade etmek için "gerçek Hindu fantezisi ve saçmalığı ile yürütülen devasa bir model olarak ortaya çıkıyor".

Aynı şey, 72 çan şeklindeki "stupa"sıyla Java'daki ünlü Borobudur tapınağının yanı sıra, dünyanın taştan oyulmuş en büyük blokları olarak kabul edilen Lübnan'daki Baalbek megalitleri için de söylenebilir. Bitişikteki Roma ve Yunan yapılarından çok daha eski olan bu bloklardan üçü, sözde Trilithion'u oluşturuyor ve beş katlı bir binanın yüksekliğine ulaşıyor ve her biri 600 ton ağırlığında. Dördüncü megalit 24 metre uzunluğunda ve 1100 ton ağırlığında. Bu dev blokların nasıl kesildiği, güzel bir şekilde işlendiği ve birkaç kilometre ötedeki bir taş ocağından Baalbek'e nasıl teslim edildiği belli değil. Bundan sonra, yerden önemli bir yükseklikte, görkemli tapınağın istinat duvarlarına ustaca inşa edildiler. Bu tapınak muazzam büyüklükte ve yükseklikte 54 sütunla çevriliydi.

Hindustan alt kıtasında (Orion takımyıldızının Kal-Purush olarak bilinir, "Zaman Adamı" anlamına gelir), Osiris sayılarının çok çeşitli şekillerde ifade edildiğini ve bunun bir tesadüf olmadığını öğreniyoruz. Örneğin, Hint ateş sunağı Agnikayana, 10.800 tuğladan oluşuyor. Vedik metinlerin en eskisi ve Hint mitlerinin en zengin hazinesi olan Rigveda'da 10.800 kıta vardır. Her kıta 40 heceden oluşur ve toplamda 432.000 hece oluşur... ne fazla ne eksik. Ve 1:64 numaralı Rig Veda'nın tipik bir kıtasında, "Agni'nin 720 oğlunun durduğu 12 kollu bir tekerlek" hakkında bir şey okunabilir.

Yahudi Kabalasında, isimlerini ve numaralarını bilmeniz koşuluyla Sephiroth'un ilahi gücüne yaklaşabileceğiniz veya dönebileceğiniz 72 melek vardır. Gül Haç geleneği, gizli kardeşliğin dünyadaki etkisini uyguladığı 108 yıllık (72 artı 36) döngülerden bahseder. Benzer şekilde, 72 sayısı, kombinasyonları ve oranları, üçlü olarak bilinen Çin gizli topluluklarında önemli bir rol oynamaktadır. Eski bir ritüel, her inisiye adayının, "terzilik için 360, bir çanta için 108, talimat için 72, bir hainin kafasını kesmek için 36" dahil olmak üzere bir giriş ücreti ödemesini gerektirir. Nakit veya merkezinde kare bir delik bulunan eski bir Çin madeni parası olan qian, elbette, uzun zaman önce dolaşımdan çıktı, ancak çok eski zamanlardan beri ritüelde görünen belirli sayılar hayatta kaldı. Modern Singapur'da, üçlü adaylar, mali durumlarına bağlı olarak, ancak 1.8 doların (1.8; 3.6; 7.24; 10.8 ve daha fazlası 18, 36, 72, 108 veya daha fazla) katı olması gereken bir giriş ücreti öderler. 360, 720, 1080, vb.).

Tüm gizli cemiyetler arasında en komplocu ve en arkaik olanı, şüphesiz, taraftarları kendilerini "Çin'deki en eski dinin taşıyıcıları" olarak gören Hung League'dir. Hung ritüellerinden birinde, acemi şuna benzeyen bir soru-cevap prosedürüne tabi tutulur:

Bu tür röportajların ilgi çekici atmosferi, Avrupa Orta Çağ Tapınak Şövalyeleri düzenini (Templar) ve modern Mason kardeşliğinin en yüksek seviyelerini anımsatan bir örgüt olan Hung Ligi'nin gizli

davranışlarıyla daha da kötüleşiyor. İlgili ritüellerin ayrıntıları bu kitabın kapsamı dışındadır. İlginçtir ki, Çince "Hung" karakteri "su" ve "çok" karakterlerinden oluşur, bu aslında "sel" anlamına gelir.

Ve son olarak, Hindistan'a dönelim ve Puranaların kutsal elyazmalarında ne hakkında yazdıklarına bakalım. Birlikte 12.000 "ilahi yıla" uzanan Yugalar adlı dört "Dünya çağı"ndan söz ederler. Bu devirlerin "ilahi yıllarda" ayrı ayrı süreleri:

Puranalar ayrıca bize "bir yıllık ölümlüler tanrıların bir gününe eşittir" bilgisini verir. Ve sonra, tıpkı Osiris mitinde olduğu gibi, hem ölümlüler hem de tanrılar için bir yıldaki gün sayısının yapay olarak 360'a eşit alındığını ve böylece tanrıların yılının 360 yıla eşit olduğunu görüyoruz. ölümlüler.

Bu nedenle, Kali Yuga (1200 ilahi yıl) 432.000 ölümlü yıllık bir süreye sahiptir. Dört küçük Yuga'ya dahil olan 12.000 ilahi yıldan oluşan bir Maha Yuga veya Büyük Çağ, 4.320.000 ölümlü yıla eşittir. Bir Kalpa'yı veya Brahma Günü'nü oluşturan bu türden bin Maha Yuga, 4,320.000.000 sıradan yıla uzanır, bu da bizi tekrar önemli devinim hesaplamaları rakamlarına geri getirir. Ayrıca, el yazmalarının "her Manvantar sırasında 71 kez 4 Yugas olduğunu" söylediği Manvantaralar ("Manu dönemleri") de vardır. Ekliptik boyunca bir derecelik presesyon kaymasının 71.6 yıl gerektirdiğini hatırlayın; bu sayı Hindistan'da 71'e yuvarlanabilir, tıpkı eski Mısır'da 72'ye yuvarlandığı gibi.

Bu arada, 432.000 ölümlü yıl süren Kali Yuga bizim çağımızdır. El yazmaları, "Kali çağında, insan ırkı yıkıma yaklaşıp kadar refahın azalacağını" belirtiyor.

KÖPEKLER, AMCALAR VE İNTİKAM

Bizi bu dejenere zamanlara getiren köpekti.

Buraya Mısır'ın üzerinde gökyüzündeki dev Orion takımyıldızının eteklerinde duran köpek yıldızı Sirius için geldik. Gördüğümüz gibi bu ülkede Orion, sayıları (belki de tesadüfen) 12, 30, 72 ve 360 olan ölüm ve yeniden doğuş tanrısı Osiris'tir. Fakat presesyonla ilişkilendirilen sayıların devam etmesi tesadüf olabilir mi? takvim sistemleri ve mimari yapılar gibi tarafsız ve dayanıklı "taşıyıcılar" da dahil olmak üzere, dünya çapında görünüşte tamamen uzak mitlerde inatla görünmek için mi?

Santillana ve von Dechend, Jane Sellers ve diğer pek çok bilim adamı, ayrıntıların sürekli değişmezliğinin yol gösterici bir eli gösterdiğine inanarak şans dışlar.

Eğer yanılıyorsa, bu tür belirli ve birbirine bağlı sayıların (ki bunların tek bariz amacı devinim hesaplaması olabilir) kör tesadüflerle insan kültürü üzerinde nasıl her yerde ve her yerde iz bırakan bir başka açıklama bulmamız gerekecek.

Ya yanılmıyorlarsa? Ya perde arkasında gerçekten yol gösterici bir el varsa? Bazen Santillana ve von Dechend'in mitler ve sırlar dünyasına dalarken, neredeyse bu elin etkisini hissederiz... Bu hikayeleri bir köpekle... ya da bir çakal, bir kurt, bir tilki ile ele alalım. Bir gölge gibi efsaneden mite ne kadar ustaca kayıyorlar, kışkırtıyorlar ve sonra kafalarını karıştırıyorlar, bak işte, yine bir yerlere doğru çekiyorlar.

Amlodi'nin değirmeninden Mısır'ın Osiris efsanesine çekilmemiz bu şekilde hatırlanır. Ve yol boyunca, antik destanların tasarımına uygun olarak (Sellers, Santillana ve von Dechend haklıysa), zihnimizde göksel kürenin net bir resmini oluşturmak için ilham aldık. Daha sonra ekinoksların devininin periyodik olarak bu kürenin tüm koordinatlarında büyük değişikliklere neden olduğunu hissedebilmemiz için mekanik bir model verildi. Ve son olarak, köpek Sirius'un bize yolu göstermesine izin verdikten sonra, devinimi az çok doğru bir şekilde hesaplamamız için bize sayılar sağlandı.

Her zaman Orion'un ayaklarının dibinde duran Sirius, Osiris'in şirketindeki tek köpek karakter değildir. 11. bölümde, Isis'in (Osiris'in hem karısı hem de kız kardeşi) Set tarafından öldürülen kocasının cesedini nasıl aradığını gördük (bu arada o da onun erkek kardeşidir - tıpkı Osiris gibi). Bu aramalarda, eski efsaneye göre, ona köpekler (bazı durumlarda çakallar) yardım etti. Mısır tarihinin tüm dönemlerine ait mitolojik ve dini metinlere göre Osiris'in ölümünden sonra ruhuna çakal tanrı Anubis'ten başkası yardım etmiş ve ona rehberlik etmiştir. Hayatta kalan vinyetler, Anubis'i, Yolların Açıcısı Upuat'ın gibi bir görünümle tasvir ediyor.

Ve son olarak, Osiris'in kendisi, inançlara göre, Set ile son savaşta oğlu Horus'a yardım etmek için diğer dünyadan bir kurt kılığında dünyaya döndü.

Bu tür materyalleri araştırırken, zamanın büyük bir kalınlığını kıran ve bir nedenden dolayı bize mitlerin dilinde formüle edilmiş bir bilmece atmaya karar veren eski bir zihin tarafından manipüle edildiğinize dair garip duygudan kurtulamazsınız.

Keşke köpekler her zaman orada burada ortaya çıksalardı, bu belirsiz hisleri savuşturmak çok zor olmazdı. Ne de olsa, köpekleri tesadüf olarak yazmak nispeten kolaydır. Ama bu sadece köpeklerle ilgili değil.

Osiris ve Amlodhi değirmeni hakkındaki çok farklı mitler arasında (ki bu, her ikisinin de ekinoksların devinimi hakkında doğru bilimsel veriler içermesini engellemez) arasında başka bir açık kapı daha vardır - oldukça garip bir ortak faktör. Karakterler arasındaki ilişkiyle ilgili. Amlodi/Amlet/Hamlet her durumda, katili tuzağa düşürerek ve öldürerek babasının intikamını alan oğuldur. Üstelik bu katil her zaman babasının kardeşi yani Hamlet'in amcasıdır.

Bu tam olarak Osiris efsanesinin senaryosuna tekabül ediyor. Osiris ve Set kardeşler. Set, Osiris'i öldürür, ardından Osiris'in oğlu Horus, amcasından intikam alır.

Bir başka püf noktası da, bu efsanelerin kahramanının kendi kız kardeşi ile sürekli ensest bir ilişki içine girmesidir. Fin Hamleti Kullervo'nun öyküsünde, uzun bir aradan sonra eve dönen kahramanın ormanda böğürtlen toplayan bir kızla karşılaştığı dokunaklı bir sahne vardır. Yatarlar ve ancak o zaman birbirleriyle kardeş olduklarını keşfederler. Kız hemen kendini boğmaya karar verir. Kullervo'ya gelince, "kara köpek Musti" eşliğinde ormanda uzun bir süre dolaşır ve ardından kendi kılıcına kendini atar.

Doğru, Osiris hakkındaki Mısır mitinde intihar yoktur, ama işte Osiris ve kız kardeşi Isis arasındaki ilişki - lütfen. Birlikteliklerinden intikamcı Horus doğdu.

Böylece yine makul bir soru ortaya çıkıyor: aslında ne oluyor? Bu bariz benzerlikler ve paralellikler nereden geliyor? Bu "sicimler", farklı konulara ayrılmış gibi görünen, ancak bir dereceye kadar ekinoksların devinimi olgusuna ışık tutan mitlerde nereden geliyor? Ve neden tüm bu efsanelerde köpekler ortalıkta koşuşturuyor ve karakterler neden ensest, kardeş katli ve intikam konusunda bu kadar tutkulu? Bu kadar çok benzer edebi aracın kör tesadüfler nedeniyle çok farklı bağlamlarda kullanılması olasılığı konusunda kaçınılmaz olarak şüphe duyacaksınız.

Ve eğer tesadüf değilse, o zaman bu dahiyane bağlantı şemasını yaratmaktan kişisel olarak kim sorumludur? Bulmacanın yazarları ve tasarımcıları kimlerdi ve amaçları nelerdi?

SÖYLEYECEK BİR ŞEYİ OLAN BİLİM ADAMLARI

Her kimseler, becerikli oldukları açıktır - o kadar becerikliler ki, ekliptik boyunca sonsuz yavaş hareket eden hareketi gözlemleyebildiler ve hızını modern bilimin başarılarına doğaüstü bir şekilde yakın bir doğrulukla hesaplayabildiler.

Bu, son derece uygar insanlardan bahsettiğimizi takip eder. Aslında, bilim adamları olarak adlandırılmayı hak ediyorlar. Ancak çok uzak bir antik çağda yaşadılar, çünkü Atlantik'in her iki yakasında mitler biçiminde ortak bir mirasın yaratılması ve yayılmasının tarihsel zamanlarda gerçekleşmediği güvenle söylenebilir. Aksine, resmi tarih başladığında, yani yaklaşık 5000 yıl önce, tüm bu mitlerin zaten ağarmış antikiteye atfedildiğine dair kanıtlar var.

Eski efsanelerin büyük gücü, nasıl yorumlanır ve işlenirse işlensin, entelektüel bukalemunlar gibi olmaları, anlaşılması zor ve belirsiz olmaları, çevreye göre renk değiştirmeleri gerçeğinde yatmaktadır. Farklı zamanlarda, farklı kıtalarda, eski efsaneler farklı şekillerde yeniden anlatılabilirdi, ancak her zaman sembol sistemlerini korudular ve her zaman en başından programlandıkları kodlanmış biçimde devinim verilerini iletmeye devam ettiler.

Ama ne zamana kadar?

Bir sonraki bölümde göreceğimiz gibi, uzun ve yavaş devrim döngülerinin etkileri yıldızlı gökyüzünün görünümünü değiştirmekle sınırlı değildir. Dünyanın ekseninin yalpalaması tarafından üretilen bu gök olayı, dünyanın kendisi üzerinde doğrudan bir etki uygulama yeteneğine sahiptir. Aslında, buzul çağlarının ani başlangıcının ve aynı derecede ani ve felaketli sonunun ana işaretlerinden biri olduğu ortaya çıkıyor.

32. Bölüm

DOĞMAMIŞ İLE KONUŞMAK

Antik dünyanın her yerinden pek çok mitin jeolojik felaketleri canlı ayrıntılarla tasvir etmesinin nedeni anlaşılabilir. İnsanlık son buzul çağının kabusunu yaşadı ve onu takip eden Büyük Erime (MÖ 15.000-8000) eşlik eden şiddetli altüst oluşlar, sonsuz sel ve buzullaşma efsanelerinin, volkanik patlamaların ve yıkıcı depremlerin kaynağı oldu. Buz örtüsünün son geri çekilmesi ve ardından dünya deniz seviyesinin yüz metreden fazla yükselmesi, tarihsel dönemin başlangıcından birkaç bin yıl önce meydana geldi. Bu nedenle, tüm erken uygarlıklarımızın, öncekilerin yaşadığı görkemli felaketlerin en canlı anılarını tutması şaşırtıcı değildir.

Afet mitlerinde zihnin belirli ama fark edilebilir izini açıklamak çok daha zordur. Çoğu zaman eski masallar arasındaki yakınsama derecesi, hepsinin tek bir "yazar" tarafından "yazılmadığı" şüphesini uyandıracak kadar güçlüdür. [51](#)

Bu yazarın, incelediğimiz mitlerin birçoğunda sözü edilen, dünya korkunç bir jeolojik felaketle sarsıldıktan hemen sonra ortaya çıkan, sükûnet ve uygarlığın armağanlarını getiren mucizevi tanrı ya da üstinsanla bir ilgisi olabilir mi? felaketten kurtulan şok ve morali bozuk insanlara mı?

Bu beyaz ve sakallı figürün Mısır'daki enkarnasyonu Osiris'tir ve efsanede bahsedilen ilk işlerinden birinin Nil Vadisi'nin ilkel sakinleri arasında yamyamlığı ortadan kaldırması tesadüf değildir. Güney Amerika'da Viracocha'nın büyük selden hemen sonra uygarlaştırma görevine başladığı söylenir. Mısırı keşfeden Quetzalcoatl, Dördüncü Güneş'in yıkıcı bir sel tarafından kesintiye uğramasından sonra tarım, matematik, astronomi ve kültür armağanlarını Meksika'ya getirdi.

Bu mitler, son Buzul Çağı'nda hayatta kalmayı başaran dağınık Paleolitik kabileler ile o dönemde de hayatta kalmayı başaran kimliği belirsiz yüksek bir uygarlık arasındaki karşılaşmaların hatırasını koruyabilir mi?

Ve bu efsaneler bir bağlantı kurma girişimi olabilir mi?

ZAMAN ŞİŞESİ İÇİNDEKİ MESAJ

Bilim adamları Santillana, von Dechend ve Sellers tarafından tanımlanan "devinim mesajı" gerçekten de, antik çağın yok olmuş bir uygarlığının bir mesaj iletmek için bilinçli bir girişimiye, o zaman neden basitçe yazıp bize bırakılmadı? Efsanelerle şifrelemekten daha kolay değil mi? Belki.

Ancak mesaj hangi mecrada yazılırsa yazılsın binlerce yıl içinde yok olacağı açıktır. İçinde bırakıldığı dilin tamamen unutulacağı da aynı derecede açıktır. İndus Vadisi'nde bulunan ve yarım yüzyıldan fazla bir süredir özenle çalışılan, ancak şifresini çözmek için tek bir girişimde bulunmayan gizemli bir el yazması bilinmektedir. Geleceğe yönelik yazılı bir mesajın tamamen yararsız olabileceği açıktır, çünkü kimse onu okuyamayacaktır.

Bu nedenle, herhangi bir çağda, hatta bin veya on bin yılda bile, teknolojik olarak gelişmiş herhangi bir toplum tarafından anlaşılabilir evrensel bir dil aranmalıdır. Bu tür diller son derece nadirdir, bunlardan biri matematiktir, Teotihuacan şehri, matematiğin ebedi dilinde yazılmış, kayıp bir medeniyetin ayırt edici özelliği olarak hizmet edebilir.

İkonik coğrafi noktaların tam olarak bağlanmasıyla ilgili jeodezik veriler ve ayrıca Dünya'nın şekli ve boyutu on binlerce yıl boyunca tanınabilir olacaktır. Bunları haritacılık yoluyla veya daha sonra bahsedeceğimiz Mısır'daki Büyük Piramit gibi dev jeodezik anıtlar dikerek ifade etmek en uygunudur.

Güneş sistemimizdeki bir başka "sabit", zamanın dilidir: çok yavaş ama istikrarlı bir presesyon süreci tarafından kontrol edilen uzun ama düzenli zaman aralıkları. Şimdi ve bundan on bin yıl sonra, 72, 2160, 4320 ve 25920 serilerindeki sayıların "basıldığı" mesajı, orta düzeyde matematiksel yeteneğe ve neredeyse algılanamaz tersini tespit etme ve ölçme yeteneğine sahip herhangi bir uygarlık tarafından oldukça anlaşılabilir. Güneş'in ekliptik boyunca sabit yıldızlara göre hareketi (71.6 yılda 1°, 2148 yılda 30°, vb.).

Bir tür korelasyon hissi başka bir faktör tarafından güçlendirilir. Doğru, Rig Veda'daki hece sayısı kadar açık bir biçimde mevcut değil, yine de somut. Küresel afetler ve ekinoksların devinimi ile ilişkili mitlerin sıklıkla gözlemlenen iç içe geçmesinden bahsediyoruz. Bu karşılıklı bağlantı, açıkça ifade edilmiş bir stilistik karaktere ve ortak bir mecazi sembolizme sahiptir. İki gelenek kategorisi arasındaki bu gelişmiş ilişkinin, her yerde tanınabilir izlerini bırakan birinin bilinçli faaliyetinin sonucu olduğu izlenimi edinilir. Bu doğal bir soruya yol açar: ekinoksların devinimi ile küresel felaketler arasında bir bağlantı var mı?

AĞRI DEĞİRMENİ

Her ne kadar doğası tam olarak anlaşılamayan bu süreçlerde astronomik ve jeolojik nitelikte birkaç farklı mekanizma yer alsa da, devinim döngüsü ile buzul çağları arasında çok güçlü bir korelasyon olduğu açıktır.

Bu bağlantı, bir astronomik çağdan diğerine geçerken her seferinde çalışmaz, çünkü birkaç "tetikleyici faktör" çakışmalıdır. Bununla birlikte, presesyonun buzulların hem ilerlemesini hem de geri çekilmesini etkilediği ve bu süreçlerin önemli zaman aralıklarıyla ayrılabilceği kabul edilmektedir. Bilimimiz, karşılık gelen korelasyonu ancak 1970'lerin sonunda keşfetti. Ancak mitlere aşinalık, son Buzul Çağı'nın derinliklerinde kimliği belirsiz bir uygarlığın da aynı düzeyde bilgiye sahip olduğunu gösteriyor. Korkunç afetlerin, doğasında bulunan tüm seller, yangınlar ve buzlanma ile birlikte, zodyak döngüsü içindeki göksel koordinatların hantal hareketi ile nedensel bir ilişkisi olduğunu açıkça anlamış görünüyoruz. Santillana ve von Dechend'in sözleriyle, "tanrıların değirmenlerinin yavaş öğüttüğü ve genellikle sonucun acı olduğu fikri eskilere yabancı değildi."

Buzul çağlarının başlangıcında ve sonunda (elbette ani donma ve çözülmenin tüm çeşitli sonuçlarıyla birlikte), daha önce karşılaştığımız üç ana faktörün derinden ilgili olduğu ve hepsinin de dünyadaki değişikliklerle ilişkili olduğu bilinmektedir. dünyanın yörüngesinin geometrisi. BT:

1. Ekliptiğin eğimi (yani, göksel ekvator ile ekliptik arasındaki açıyla çakışan gezegenin dönme ekseninin eğimi). Gördüğümüz gibi, eksenin dikeye en yakın olduğu 22.1°'den (eksen ondan en uzak olduğu zaman) 24.5°'ye kadar çok uzun zaman dilimlerinde değişir.

2. Yörüngenin eksantrikliği (zamanla değişen Dünya'nın eliptik yörüngesinin uzama derecesi).

3. Dünya yörüngesindeki dört kilit noktanın (iki ekinoks ve iki gündönümü) yavaş yavaş Dünya'nın yörüngesinin ters yönünde kaymasına neden olan eksen devinimi.

Burada, çoğunlukla kitabımızın kapsamı dışında kalan özel bilimsel disiplinlerin alanını zaten işgal ediyoruz. Bu konular hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyen okuyucular, CLIMAP projesi kapsamında ABD Ulusal Bilim Vakfı'nın himayesinde yürütülen çok disiplinli araştırmalara ve Profesörler J. D. Hayes ve John Imbrie'nin "Dünyanın Yörüngesinde Varyasyonlar: Pacemaker of the Ice Ages" (J. D. Hays ve John Imbrie, "Variations in the Earth's Orbit: Pacemaker of the Ice Ages", Science, cilt 194, No.4270, 10 Aralık 1976).

Kısaca şunu not ediyoruz: Hayes, Imbrie ve diğer bazı bilim adamları, aşağıdaki parametrelerin zaman içinde çakıştığı bu olumsuz anda buzul çağının başlangıcının tahmin edilebileceğini kanıtladılar:

Yörüngenin değişen geometrisinin etkisi altında, Dünya'nın "güneşlenme"si de değişir, yani belirli bir çağda farklı enlemlere düşen güneş ışığının miktarı ve yoğunluğu, buzul çağları için güçlü bir tetikleyici olarak hizmet edebilir.

Ya eski mit yaratıcıları, dünyevi felaketlerin acısını cennetin yavaşça öğüten değirmen taşlarıyla bu kadar karmaşık bir şekilde ilişkilendirdiklerinde, bizi yaklaşan tehlike konusunda uyarmaya çalışıyorlarsa?

Bu konuya daha sonra döneceğiz, ancak şimdilik, gezegenimizin yörüngesinin geometrisinin parametrelerinin iklimi ve insanlığın refahı üzerindeki önemli etkisini belirleyerek ve bu bilgiyi doğru ölçümlerle birleştirerek not ediyoruz. Presesyonel yer değiştirme hızı, kimliği belirsiz bir uygarlığın bilinmeyen bilim adamları, dikkatimizi çekmenin, yüzyıllar arasındaki uçurumu kapatmanın ve bizimle doğrudan iletişim kurmanın bir yolunu bulmuş gibi görünüyorlardı.

Bize söylemek istediklerini duyup duymamamız bize bağlı.

6. Bölüm

GIZA'YA DAVET

Mısır-1

33. Bölüm

ANAHTAR NOKTALARI

Otelimizin boş lobisinden aşağı indik ve yolda bizi bekleyen beyaz bir Fiat'a bindik. Direksiyonda, görevi bizi muhafızlardan geçerek Büyük Piramit'e götürmek ve şafaktan önce geri getirmek olan zayıf ve gergin bir Mısırlı Ali oturuyordu. Ve Adi gergindi çünkü bir şeyler ters giderse Noel Baba ve ben Mısır'dan gönderilebilirdik ve o da altı aylığına hapse gönderilebilirdi.

Elbette her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu. Bu yüzden Ali bizimleydi. Bir gün önce ona 150 ABD doları verdik, o da Mısır sterlini ile takas etti ve gardiyanlara dağıttı. Karşılığında iki saat boyunca varlığımızı fark etmemeyi kabul ettiler.

Piramitten bir kilometre uzakta durduk ve yolun geri kalanını Nazletel-Samaan köyünün üzerinde asılı duran ve anıtın kuzey tarafına giden dik barajın etrafında yürüdük, güvenlik projektörleriyle aydınlatılan alana sessizce yaklaştık. Aynı anda hem heyecanlandık hem de kasvetli önsezilerle dolduk. Ali rüşvetin işe yarayacağından hiç emin değildi.

Bir süre gölgede durduk, Piramidin üstümüzdeki karanlığa doğru uzaklaşan canavarca kütlesine baktık.

Sonra, kuzeydoğu köşesine yakın görüş alanımızda, yaklaşık elli metre ötede, gece serin olduğu için tüfeklerle silahlanmış ve battaniyelere sarılı üç kişilik bir ekip belirdi. Ali bize olduğumuz yerde kalmamızı işaret ederek ışıklı alana adım attı ve muhafızlara doğru ilerledi. Onlarla birkaç dakika konuştu, harareti bir şekilde tartıştı, sonra bize el salladı.

"Bir sorun var," diye açıkladı. "Onlardan biri, kaptan" (burada küçük, tıraşsız, sinirli bir adamı işaret etti) otuz dolar daha ödememiz konusunda ısrar ediyor, aksi takdirde anlaşma yürümeyecek. Ne yapacağız?" Cüzdanımı karıştırdım, otuz dolar saydım ve Ali'ye uzattım. Onları katlayıp kaptana teslim etti. Kırgın bir saygınlık havasıyla onları gömleğinin cebine koydu, sonra hepimiz el sıkıştık.

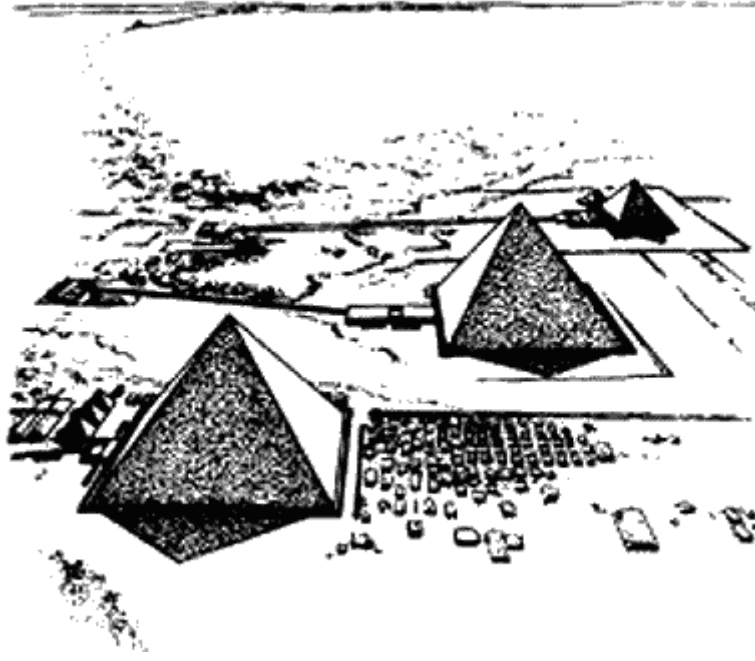
"Tamam," dedi Ali, "gidelim."

AÇIKLANMAZ DOĞRULUK

Muhafızlar Büyük Piramidin kuzey tarafı boyunca batıya doğru rotalarına devam ederken, kuzeydoğu köşesini döndük ve üssün doğu tarafı boyunca yürüdük.

Anıtsal yapıların kenarlarında gezinmeyi uzun zamandır kendi kendime öğrendim. Kuzey tarafı neredeyse tamamen kuzeye bakar, doğu doğruya bakar, vb. Ortalama hata yaklaşık iki dakikalık yaydır (güney tarafı için - iki dakikadan az) - herhangi bir dönemin herhangi bir yapısı için olağanüstü doğruluk ve piramidin iddia edilen inşası sırasında Mısır için gerçekten inanılmaz, neredeyse doğaüstü bir başarı (yaklaşık 4500 yıl önce).

Üç ark dakikalık bir hata, yalnızca %0.015'lik bir bağıl hataya karşılık gelir. Bu yapıyı tartıştığım inşaat mühendislerine göre, böyle bir doğruluk ihtiyacı anlaşılmaz. Profesyonel uygulayıcılar olarak onların bakış açısına göre, maliyetler, zorluklar ve kaybedilen ekstra zaman, nihai sonuçla haklı gösterilemez. Diyelim ki, anıtın tabanı iki veya üç derece eğik olsa bile (yüzdelik bir hata), çıplak göz bu farkı fark edemezdi. Öte yandan, hatayı üç dereceden üç dakikaya indirmek için aşılması gereken ek zorluklar çok büyük.

Giza'nın genel panoraması (kuzeyden güneye bakış). Önümüzde Büyük Piramit var

İnsan uygarlığının şafağında piramidi inşa eden eski inşaatçıların, ana noktalara bu kadar doğru bir yönelimi sağlamak için çok iyi güdülere sahip olmaları gerektiği sonucu çıkıyor. Üstelik bu hedefe ulaştıklarına göre, yeterli niteliklere, bilgiye, yetkinliklere ve birinci sınıf ölçme ve montaj ekipmanlarına sahip oldukları anlamına gelir. Bu izlenim, yapının diğer birçok parametresi tarafından doğrulanır. Bu nedenle, örneğin, tabanının kenarları neredeyse aynı uzunluktadır ve orta büyüklükte bir idari bina inşa ederken modern inşaatçıların ihtiyaç duyduğundan önemli ölçüde daha küçük bir hata olduğunu gösterir. Ama burada bir ofisle uğraşmıyoruz. Bu, insanın görkemli ve en eski yapılarından biri olan Büyük Mısır Piramidi. Tabandaki kuzey tarafının uzunluğu 230,1 metre, batı ve doğu tarafı 230,2 metre ve güney tarafı 230,3 metredir. Bu, en uzun ve en kısa kenarlar arasındaki farkın yaklaşık 20 santimetre olduğu, yani %0,1'den az olduğu anlamına gelir.

Ara sonucu özetleyelim. Bu durumda bilinen hiçbir teknik hedef, bunu başarmak için gereken muazzam çaba, özen ve beceriyi haklı çıkarmaz. Bugün, uzmanların, piramidin inşaatçılarının sürekli olarak bu kadar yüksek doğruluk elde etmeyi nasıl başardıklarına dair ikna edici bir açıklaması yok.

Ama daha da çok şu soruyla ilgili endişelendim: Neden böyle bir doğruluğu başarmayı kendilerine görev edindiler? %0,1 yerine %1-2'lik bir hataya izin verselerdi, işleri gözle görülür bir kalite kaybı olmadan inanılmaz derecede basitleşirdi. Bunu neden yapmadılar? Neden ek zorluklara ihtiyaçları var? Neden 4500 yıl önce inşa edilmiş sözde "ilkel" bir taş anıtta, makine uygarlığı zamanlarının doğruluk standartlarını karşılamak için garip, her şeyi tüketen bir istekle karşılaşıyoruz?

TARİHTE KARA DELİK

Büyük Piramit'e tırmanmayı planladık. 1983'ten beri, birkaç pervasızca cesur turistin düşmesinden sonra Mısır hükümeti tarafından kesinlikle yasaklandı. Ayrıca oldukça pervasız olduğumuzu (özellikle geceleri tırmanma girişimimizde) anladım ve elbette genel olarak makul bir yasağı ihlal edeceğimiz için utandım. Ama sonunda, piramide karşı artan ilgim ve onunla ilgili mümkün olan her şeyi öğrenme arzum sağduyuya galip geldi.

Ve şimdi, anıtın kuzeydoğu köşesindeki muhafızdan ayrıldıktan sonra, doğu tarafından güneydoğu köşesine gizlice devam ettik.

Büyük Piramit ile onun doğusunda duran üç "küçük kız kardeş" arasındaki boşluğu döşeyen bükülmüş ve kırılmış taş levhalar arasında kalın gölgeler yatıyordu. Yakınlarda devasa mezarlara benzeyen üç derin ve dar çukur vardı. Kazılar sırasında arkeologlar onları boş buldu. Öyle bir şekle sahipler ki, aerodinamik tekne gövdelerini yüksek bir yay ile koyacaklarmış gibi.

Piramidin doğu tarafının yaklaşık olarak ortasında başka bir kıyafetle karşılaştık. Bu sefer biri seksen yaşında olan iki nöbetçiden oluşuyordu. Sivilceli bir genç olan yoldaşı, Ali'nin ödediği paranın yeterli olmadığını ve daha fazla ilerlemek için elli Mısır sterlini daha açmamız gerektiğini söyledi. Parayı hazır tuttum ve hemen adama verdim. Bu noktada, artık bu etkinliğin ne kadara mal olacağı konusunda endişelenmiyorum. Tek yapmak istediğim, yukarı, aşağı tırmanmak ve tutuklanmadan önce şafaktan önce ortadan kaybolmaktır.

Genel olarak, güneydoğu köşesine beşe çeyrek kala geldik.

Çok az sayıda modern bina, hatta içinde yaşadığımız evler bile, kenarlarda "doğru" dik açılara sahiptir, 90 °, genellikle açılı bir veya iki derece "kaybolur". Öğrendiğim gibi, Büyük Piramidin eski inşaatçıları bu hatayı "neredeyse sıfıra" indirmenin bir yolunu bulmuşlardı. Yani, güneydoğu köşesi düz bir çizgiden biraz kısa ve 89 ° 56'27 ". Kuzeydoğu köşesinin boyutu 90°3'2", güneybatısı 89°56'27", ancak kuzeybatı köşesi iki saniye kısadır (89°59'58").

Bu, elbette, olağanüstü bir doğruluktur. Ve Büyük Piramit ile ilgili hemen hemen her şey gibi, açıklamak çok zor. Böylesine doğru bir yapı tekniği (doğruluğu en iyi modern örnekler düzeyindedir) ancak binlerce yıllık geliştirme ve deneylerden sonra oluşturulabilirdi. Ancak Mısır'da böyle bir evrimsel sürecin izine rastlanmamaktadır. Büyük Piramit ve Giza'daki komşuları, mimarlık tarihinde bir kara delikten çıkmış gibi, o kadar derin ve geniştir ki, ne dibi ne de yanları görülebiliyordu.

ÇÖLDEKİ GEMİLER

Ali, piramite tırmanmadan önce neden bir dünya turu yapmamız gerektiğini bize henüz açıklamamıştı, biz de anıtın güney tarafı boyunca batıya doğru ilerledik. Burada yine tekne şeklinde iki çukurla karşılaştık. Bunlardan biri henüz açılmamış olmasına rağmen bu sırada fiber optik kameralarla incelenmişti ve bunun sonucunda 30 metreyi geçen yüksek pruvallı bir deniz aracı olduğu anlaşıldı. 1950'lerde başka bir çukur kazıldı. İçeriği (43 metre uzunluğundaki daha da büyük bir deniz gemisi), piramidin güney tarafına yerleştirilen, sahne üzerinde çirkin bir modernist yapı olan "Tekne Müzesi" olarak adlandırılan yere yerleştirildi.

Sedir ağacından yapılmış bu güzel gemi, yapımından 4.500 yıl sonra hala müzede mükemmel durumda. Yaklaşık 40 tonluk bir deplasman ile çok ama çok düşündürücü bir tasarıma sahip. Bir uzmanın deyişiyle "denizde seyreden bir geminin tüm özelliklerine sahiptir. Nil'in yüzeyindeki dalgalanmalarla değil, dalgalı denizdeki dalgalarla tartışmak için pruva ve kıç yukarı ve Viking gemilerinininkinden daha yüksektir.

Başka bir yetkili uzmana göre, bu piramit teknenin dikkatli uygulaması ve düşünceli tasarımı, onu "Denize Elverişliliği Kolomb'un emrinde olabilecek her şeyden çok daha iyi bir gemi" olarak değerlendirmeyi mümkün kılıyor. Üstelik uzmanlar, böyle bir tasarımın "sadece açık denizlerde uzun ve güçlü bir yelken geleneğine sahip insanların gemi yapımcıları tarafından yaratılabileceği" sonucuna vardılar.

Mısır'ın üç bin yıllık tarihinin en başında yaşayan bu bilinmeyen gemi yapımcıları kimlerdi? Her tarafı karayla çevrili Nil vadisinde tarlalarını sürerek "açık denizlerde uzun ve güçlü yelkencilik geleneklerini" biriktirmediler. Denizcilik sanatlarını nerede ve ne zaman mükemmelleştirdiler?

Ve bir gizem daha vardı. Eski Mısırlıların her türlü nesneyi simgeleyen ölçekli modeller ve maketler yapmakta harika olduklarını biliyordum. Bu yüzden, Mısırbilimcilerin dediği gibi, tek işlevi ölen firavunun ruhunu cennete teslim etmekse, neden böyle karmaşık ve büyük bir gemi inşa edip gömmek zorunda olduklarını anlamak benim için zordu. Bunun için çok daha küçük bir tekne yeterli ve birkaç değil bir tane yeterli olacaktır. Bu nedenle, mantık, muhtemelen, tüm bu büyük gemilerin başka bir şey için tasarlandığını ve sembolik bir anlamları varsa, o zaman tamamen farklı ve beklenmedik olduğunu öne sürüyor ...

Büyük Piramidin güney tarafının yaklaşık ortasına ulaştığımızda, bu uzun yürüyüşün neden bize yapıldığını nihayet anladık. Amaç, kilit noktaların her birinde bize mütevazı miktarda para kazandırmaktı. İlk başta, toplam kuzey tarafında 30 ABD doları ve doğu tarafında 50 Mısır sterlini idi. Sonra, Ali'nin bir gün önce ödemesi gereken bir sonraki kıyafet için 50 sterlin daha harcadım.

“Ali,” diye tısladım, “piramide ne zaman tırmanacağız?”

“Şimdi Bay Graham,” diye yanıtladı kondüktör kendinden emin adımlarla ilerleyerek. Ve mesafeyi işaret ederek ekledi: - Tırmanıyor - güneybatı köşesinde ... ”

Bölüm 34

SONSUZLUK SARAYI

Hiç bir piramide tırmandınız mı ve geceleri tutuklanma korkusuyla sinirleriniz gergin bir şekilde patladı mı?

Bu, özellikle Büyük Piramit kastediliyorsa, oldukça zor bir konudur. Zamanımızda 10 metre yüksekliğindeki zirvesini kaybetmiş olsa da, zemin seviyesinden onu taçlandıran platforma kadar hala 137 metreden fazladır. Ve 203 yatay duvar sırasından oluşur, yani sıranın ortalama yüksekliği yaklaşık 68-69 santimetredir.

Tırmanmaya başladığımızda ortalama sayıların her şey olmadığını anladım. Sıralar farklı yükseklikteydi. Bazıları dizine zar zor ulaştı, ancak diğerleri neredeyse göğsüne kadar geldi ve oldukça ciddi bir engel oluşturdu. Ek olarak, bitişik sıralar arasındaki yatay çıkıntılar oldukça dar, bazen ayağımdan biraz daha geniş ve aşağıdan çok sağlam görünen kireçtaşı blokların çoğu doğrudan temasta çatlıyor ve parçalanıyor.

30 sıradan sonra Noel Baba ve ben neye karar verdiğimizizi anlamaya başladık. Kaslar ağrıyor, dizler ve parmaklar morarıyor ve bükülmüyor - ama henüz yolun sadece yedide birini kat ettik ve önümüzde 170'den fazla sıra var. Ve sonra arkasında bu artan uçurum var. Güneybatı sırtının tırtıklı kenarından baktığımda, ne kadar yükseğe tırmandığımızı görünce afalladım. Başım hemen dönmeye başladı ve buradan uçmanın, palyaço gibi yuvarlanmanın, eklemlerden zıplamanın ve boynumu kırmanın ne kadar kolay olduğunu açıkça hayal ettim.

Ali nefesimizi düzene sokmak için birkaç saniye ayakta durmamıza izin verdi ve ardından itme işareti verdi ve daha yükseğe tırmandı. Karanlığın içinde hızla gözden kayboldu.

Noel Baba ve ben pek emin olmasak da onu takip ettik.

ZAMAN VE HAREKET

Her biri 10-15 ton ağırlığındaki öncekilerden (ilk sıra hariç) çok daha büyük, özellikle büyük bloklardan yapıldığından, 35. duvar sırasının üstesinden gelmek kolay değildi. Bu, piramit büyüdükçe yukarı çekilmesi gereken blokların boyutunu ve ağırlığını kademeli olarak azaltmanın gerekli olacağı

mühendislik mantığına ve sağduyuya aykırıydı. Zemin seviyesinde 41 santimetreden kademeli olarak on yedinci sırada 58 santimetreye düşen bir ila on sekiz arasındaki sıralar bu prensibe uyuyordu. Ardından, beklenmedik bir şekilde, 19. sırada bloğun yüksekliği 91 santimetreye atlar. Aynı zamanda, blokların diğer boyutları da artar ve ağırlıkları, ilk 18 sıradaki 2-6 tonluk nispeten taşınabilir bir değerden, taşımada çok daha az uygun 10-15 tona kadar büyür. Açıkçası, bunlar küçük olmayan monolitler tamamen kireç taşından kesildi ve tam olarak yerine yerleştirilmeden önce 30 metre yüksekliğe kadar havaya kaldırıldı.

Etkili bir şekilde çalışmak için piramitleri yapanların çelik gibi sinirlere, dağ keçilerinin çevikliğine, aslanların gücüne ve eğitilmiş denizcilerin güvenine sahip olmaları gerekiyordu. Soğuk sabah rüzgarı kulaklarımda ısıklık çaldı ve beni uçmaya göndermekle tehdit etti ve bu yükseklikte (ve ayrıca daha yüksekte) tehlikeli bir şekilde dengeleyerek, beceriksiz kireçtaşını kaldırmanın, döndürmenin ve tam olarak yerine indirmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. En küçüğü en az iki modern "aile" arabası ağırlığında olan sonsuz bir akışta giden bloklar.

Piramidi inşa etmek ne kadar sürdü? Orada kaç kişi çalıştı? Mısırbilimciler, 20 yıl ve 100 bin kişi olduğu konusunda hemfikir. Ayrıca inşaatın tüm yıl boyunca devam etmediğine, ancak Nil'in taşması nedeniyle tarımsal işlerin yarıda kesildiği yılda (işçi çekme olasılığı nedeniyle) yılda üç ay ile sınırlı olduğuna inanılıyor.

Tırmanmaya devam ederken, kendime yukarıdakilerin sonuçlarını hatırlattım. İnşaatçılar, yalnızca 15 ton veya daha ağır olan on binlerce blok için endişelenmek zorunda değildi. Her yıl, örneğin 2,5 ton ağırlığındaki milyonlarca "orta boy" blok şantiyeye teslim edilmek zorunda kaldı. Güvenilir bir tahmine göre Büyük Piramit 2,3 milyon bloktan oluşuyor. Masonların yılda 365 gün, günde 10 saat çalıştığını varsayarsak, 20 yılda bir piramidi inşa etmenin saatte 31 blok (blok başına yaklaşık iki dakika) alacağını hesaplamak kolaydır. İnşaat işi yılda üç ay ile sınırlıysa, sorunlar daha da kötüleşir, dakikada 4 blok, saatte yaklaşık 240 blok monte etmeniz gerekir.

Böyle bir program elbette ustabaşılar için bir kabus. En azından şantiyede gerekli malzeme akışını sağlamak için taş ustaları ile duvar ustaları arasında nasıl bir koordinasyon olması gerektiğini bir düşünün. Diyelim ki 175. sıradan sadece 2,5 tonluk bir blok düşerse ne olacağını hayal edin.

Fiziksel ve organizasyonel nitelikteki zorluklar neredeyse aşılmaz görünüyor, ancak piramidin üst kısmı tabanın tam merkezinin üzerinde olacak şekilde katlanması gereken geometriyi koruma sorunu da var. Tabandaki yan yüzlerden birinin eğim açısındaki küçük bir hata bile, üst kısımdaki kenarların önemli ölçüde farklılaşmasına yol açacaktır. Bu nedenle, tehdit edici ağırlıktaki taş bloklarla çalışırken, her sırayı yerden onlarca metre yüksekte bırakırken olağanüstü bir doğruluk sağlamak gerekir.

EĞİM APTALLIĞI

Bu iş nasıl yapıldı?

Bugün, bu soruyu yanıtlamaya çalışan otuzun üzerinde birbiriyle rekabet eden ve çatışan hipotez var. Akademik Mısırbilimcilerin çoğu şu ya da bu biçimde eğik düzlemlerin kullanılmış olması gerektiğini savunuyor.

Örneğin, British Museum'un eski Mısır Eski Eserleri Küratörü Profesör I. E. S. Edwards'ın kategorik olarak belirttiği görüşü buydu: "Eski Mısırlıların emrinde, büyük bir yükü kaldırmak için yalnızca bir yöntem vardı, zemin seviyesinden gerekli yüksekliğe kadar eğik yürüyen tuğla ve toprak yığınları.

Oxford Üniversitesi'nde Mısır Bilimi profesörü olan John Baze, Edwards'ın mantığıyla aynı fikirdeydi ve şöyle devam etti: "Piramidin yüksekliği arttıkça, uygun eğimi korumak için tümseğin uzunluğu ve tabanının genişliği de arttı (yaklaşık 1: 10) ve höyüğün dağılmaması için. Piramide farklı yönlerden yaklaşan birkaç höyük kullanılmış olması mümkündür.

Büyük Piramidin tepesine 1:10 eğimli eğimli bir düzlem yerleştirmek için 1460 metre uzunluğunda bir set gerekir, bunun hacmi piramidin hacminin üç katı olurdu (2,6 milyona karşı yaklaşık 8 milyon metreküp) . Daha fazla diklik ile, ağır yükleri geleneksel yollarla taşımak imkansız olacaktır. Daha az diklik ile set daha da saçma ve orantısız bir şekilde hantal hale gelecektir.

Sorun, Edwards ve diğer Mısırbilimcilerin önerdiği gibi, 150 metre yüksekliğe ulaşan bir buçuk kilometrelik bir höyüğün "tuğla ve topraktan" inşa edilememesi gerçeğiyle daha da kötüleşiyor. Modern inşaatçılar ve mimarların kanıtladığı gibi, bu tür höyükler, piramit ile aynı kireçtaşı bloklardan inşa edilmedikçe, kendi ağırlıkları altında batmaya başlayacaktı.

Bu yaklaşımın bariz yararsızlığı nedeniyle (diğer şeylerin yanı sıra, inşaat tamamlandıktan sonra 8 milyon metreküplük ek bloklar nereye gitti?), diğer Mısırbilimciler, kerpiç tuğlalardan oluşan sarmal bir höyük kullanma olasılığını öne sürdüler. yan yüzlerine yakın piramit. Bu durumda, açıkçası daha az malzeme gerekli olacaktır, ancak onu ilk [52'ye](#) getirmek de mümkün olmayacaktır . Ayrıca keskin köşeler, büyük taş blokları oraya sürüklemeye çalışacak insanlar için tehlikeli ve belki de aşılmaz bir engel olacaktır. Sürekli kullanımla parçalanmaya başlayacaklarından bahsetmiyorum bile. Ancak belki de en sorunlu şey, böyle bir setin piramidi her yönden saracak ve mimarların inşaat sürecinde duvarın doğruluğunu kontrol etmesine izin vermeyecek olmasıdır.

Ancak sonuçta, piramidin inşaatçıları duvarın doğruluğunu kontrol ettiler ve tam olarak tamamladılar, çünkü üst kısmın tam olarak tabanın merkezinin üzerinde olduğu ortaya çıktı, tüm açılar belirli bir değeri var, kenarlar ve her blok yerinde , her sıra yatay olarak döşenir ve ana noktalara simetri ve yönlendirme idealdir. Ek olarak, sanki teknik zorluklarla ilgilenmediklerini kanıtlamak için, antik

inşaatçılar anıtın geometrik boyutlarıyla matematiksel oyunlar oynayarak daha da ileri gittiler, örneğin bize yüksekliği doğru bir şekilde ilişkilendirme yeteneklerini gösterdiler. piramidin tabanının çevresini aşkın bir sayı olan "pi" kullanarak (bkz. 23. bölüm). Ek olarak, bilinmeyen bir nedenle, Büyük Piramidi neredeyse tam olarak otuzuncu paralele ($29^{\circ}58'51''$ enlem) yerleştirme fantezisini buldular. Eski İskoçya Kraliyet Astronomu'nun belirttiği gibi, bu 30° 'den gözle görülür bir sapmadır, ancak mutlaka bir hata değildir:

Bu değeri $29^{\circ}58'51''$ gerçek konumuyla karşılaştırdığımızda, hatanın yarım dakika arkı geçmediğini görüyoruz, bu da çok yüksek düzeyde bir ölçme ve jeodezik becerinin varlığını ima ediyor.

Büyük bir hayranlıkla daha da tırmandık ve devasa ve gizemli bir yapının 44. ve 45. sıralarını geçtik. Sıranın 46. katında aşağıdaki meydandan birisinin bize öfkeyle Arapça seslendiğini duyduk, arkamızı döndük, sarıklı ve cüppeli bir adam gördük. Mesafeye rağmen silahını omzundan çıkardı ve bize nişan almaya hazırlandı.

Nöbetçi ve Spektrum

Kuzey, doğu ve güneydeki muadillerinden farklı olarak, piramidin batı tarafındaki dördüncü pozisyondan nöbetçiydi.

Ali'nin terlemesinden, durumun ne kadar ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Nöbetçi, bizi tutuklayabilmesi için hemen aşağı inmemizi istedi. Ali, "Ancak bu, muhtemelen ödeme yaparak önlenebilirdi," dedi.

Derin bir iç çektim, "Ona 100 sterlin teklif et." "Çok fazla olacak," diye uyardı Ali, "gerisi gücenecek. Ona 50 teklif edeceğim."

Görüş alışverişi Arapça olarak devam etti. Birkaç dakika boyunca Ali ve nöbetçi enerjik bir diyalog yaşadı ve size hatırlatırım, biri aşağıda, piramidin güneybatı köşesine yakındı, diğeri üst kattaydı ve sabah 4.40'tı. Birisi ısıklı çaldı, ardından güney müfrezesi batı yakasından nöbetçilerle bir toplantı düzenledi ve o sırada iki meslektaşı katıldı.

Ali bizim lehimize olabilecek tüm argümanları tüketmiş gibi görüldüğünde, aniden gülümsedi ve rahatlatarak içini çekti. "Dünyaya döndüğümüzde fazladan 50 sterlin ödeyeceksin," diye açıkladı. "Devam etmemize izin verdiler, ancak üst düzey bir subay gelip bizi görürse bize yardım edemeyeceklerini söylüyorlar."

Sessizce koştuk ve on dakika içinde yüzüncü sıraya ulaştık - yolun yaklaşık yarısında, yerden 75 metreden fazla. Güneybatıya döndük ve böyle bir güzellik ve ihtişam gördük - genel olarak, bu hayatta bir kez olur. Gökyüzünde yüksek olmayan, güneydoğuda, ay, acele eden bulutların arkasından baktı ve

komşu, ikinci en büyük piramidin kuzey ve doğu yüzlerini aydınlattı, dedikleri gibi, Firavun Khafre (Chephren) tarafından inşa edildi. IV hanedanı. Sadece Büyük Piramit'ten (yaklaşık 3 metre daha alçak, taban 14 metre daha dar) büyüklük ve ihtişam bakımından daha düşük olan bu çarpıcı anıt, içinden soluk, dünyevi bir ışıkla parlıyor gibiydi. Ayrıca, çölün gölgeleri arasında, 65 metre yüksekliğinde, tabanın kenarı 105 metre olan Menkaur (Mykerin) piramidi görülüyordu.

Bir an için, parlak bir gökyüzü parçasına bakarken, hareket yanılsaması yaşadım: sanki devasa bir göksel geminin kış tarafında duruyor ve savaş düzeninde beni takip eden diğer iki gemiye bakıyormuşum gibi.

Peki bu konvoy nereye gidiyor, o piramit filosu? Ve bu şaşırtıcı yapılar, Mısırbilimcilerin inandığı gibi megaloman firavunların buluşu muydu, yoksa onları zaman ve uzayda bilinmeyen bir hedefe sonsuz bir yolculuğa gönderen gizemli ellerin ürünleri mi?

Bu yükseklikten, gökyüzünün güney kesimi kısmen büyük Khafre piramidi ile kaplanmış olsa da, kubbenin batı kısmını, göksel Kuzey Kutbu'ndan ufkun çemberine inen batı kısmını açıkça görebiliyordum. Küçükayı takımyıldızındaki Kuzey Yıldızı sağımdaydı. Ufukta aşağıda, kuzeybatıda yaklaşık on derece, aynı adı taşıyan takımyıldızında Aslan'ın pençesini işaretleyen yıldız Regulus batmak üzereydi.

MISIR'IN Göğü ALTINDA

Biz 150. sıraya çıkmaya vakit bulamadan Ali eğilmemizi fısıldadı. Piramidin kuzeybatı köşesini dönen ve şimdi batı tarafında hareket eden bir polis arabası görüş alanına girdi ve mavi bir ışık yaktı. Araba geçene kadar hareket etmeden gölgede bekledik ve sisli şafak öncesi karanlıkta zar zor görünen tepeye acele ederek tekrar tırmandık.

Yaklaşık beş dakika boyunca, bize görüldüğü gibi, durmadan tırmandık. Ancak, yukarı baktığımda piramidin tepesi eskisi kadar uzak görünüyordu. Nefes nefese ve ter içinde tekrar tırmandık ve zirve yine efsanevi bir Galler dağı gibi geri çekildi. Sonra, sonsuz hayal kırıklıklarına mahkûm olduğumuza karar verdiğimizde, kendimizi birdenbire tepede, yıldızlarla kaplı nefes kesici bir kubbenin altında, çevredeki platodan 137 metre yükseklikte, dünyanın en sıra dışı gözlem güvertesinde bulduk. Kuzeyde ve doğuda, Nil'in geniş ve eğimli vadisinde, gökdelenlerin ve geleneksel düz çatıların bir karışımı olan Kahire, bin bir caminin kule minareleriyle serpiştirilmiş dar sokakların karanlık geçitleriyle ayrılmış. Dağınık sokak aydınlatmasının titrek bir perdesi tüm bunların üzerine asıldı, Kahire'nin gözlemlerinden yıldız harikalarını gizledi ve aynı zamanda yeşil, kırmızı, mavi ve sarı ışıklarıyla bir peri masalı diyarı yanılsaması yarattı.

Kahire'nin elektronik serapının üzerindeki sihirli bir halının üzerinde Aladdin gibi gökyüzünde süzülürken, antik dünyanın hayatta kalan son harikasının tepesine tünediğim için kendimi ayrıcalıklı hissettim.

Doğru, Büyük Mısır Piramidi'nin 203. sıra duvarlarının halı gibi görüldüğü söylenemez. 9 metrelik bir kenarı olan (tabanda - 230) bu kare, her biri yaklaşık beş ton ağırlığında, yaklaşık bir metre yüksekliğinde birkaç yüz kireçtaşı bloktan oluşur. Sıra tamamen düz değil: bazı bloklar eksik veya kırık ve güney kenarına daha yakın, bir sonraki duvar sırasının kalıntıları yapışıyor. Sitenin tam ortasında, biri ortasından 10 metrelik bir direğin çıktığı üçgen ahşap bir platformu bir araya getirdi. Direğin ucu, piramidin orijinal yüksekliğine, yani 146.6 metreye karşılık gelen seviyededir. Çevredeki kireçtaşı, birkaç kuşak turistin [karalamaları](#) tarafından tamamen kesilmiştir⁵³.

Piramidin tüm yükselişi yaklaşık yarım saatimizi aldı ve şimdi sabahın beşi, sabah namazı vaktiydi. Hemen hemen aynı anda, Kahire minarelerinin şerefelerinden binlerce müezzinin sesi müminleri duaya çağırarak Allah'ın büyüklüğünü, rahmetini ve merhametini tesbih etti. Arkamda, güneybatıda, orijinal kaplamalarıyla kaplı en üstteki 22 Khafre piramidi sırası, ay ışığı okyanusunda bir buzdağı gibi süzülüyor gibiydi.

Bu büyüğü yerde fazla kalamayacağımızı bilerek bir kez daha gökyüzüne baktım. Batı kenarında, çölün uçsuz bucaksız kumlarının arkasında, Regulus çoktan ufkun ötesinde kaybolmuştu ve Aslan'ın geri kalanı onu takip etmek üzereydi. Başak ve Terazi takımyıldızları da alçaldı ve orada, daha kuzeyde, Büyükayı ve Küçükayı'nın gök kutbu etrafındaki sonsuz dönüşlerini nasıl tamamladığını görebiliyordum.

Güneydoğuda, Nil vadisinin ötesinde, ay, Samanyolu kıyılarından hayaletimsi ışığını yaymaya devam etti. Daha güneyde, bu göksel nehir boyunca, meridyenle kesişme noktasında, Akrep takımyıldızı parladı, burada en parlak yıldız, Güneş'ten 300 kat daha büyük kırmızı bir süperdev olan Antares'in ilk büyüklüğüydü. Kuzeydoğuda, Kahire üzerinde, kuyruğunda 1800 ışıkyılı uzaklıktan görebileceğimiz mavi-beyaz bir süperdev olan Deneb olan Cygnus yüzdü. Ve kuzeyde, çevredeki yıldızların arasında Ejderha kıvrandı. Bu arada, 4500 yıl önce, Büyük Piramidin 4. hanedandan Firavun Khufu (Cheops) için yapıldığı iddia edildiğinde, Draco takımyıldızının yıldızlarından biri göksel Kuzey Kutbu'na yakındı ve Kutup Yıldızı rolünü oynadı. Tuban olarak da bilinen Alfa Ejderhasıydı. Bin yıl geçtikçe, dünya ekseninin deviniminin amansız göksel değirmeni tarafından bu konumundan kaldırıldı ve yerini Küçükayı takımyıldızından Kutup Yıldızı aldı.

Sırt üstü uzandım, ellerimi başımın altına koydum ve dosdoğru başucuna baktım. Ve bana öyle geliyordu ki, üzerinde yattığım pürüzsüz soğuk taşların arasından, hayat veren bir güç gibi, piramidin muazzam kütlesini ve yerçekimini hissediyorum.

DEVLERİ DÜŞÜNMEK

5.4 hektarlık bir alanı kaplayan, altı milyon tonun üzerinde bir ağırlığa sahip - yani, Londra Şehri'ndeki 2,5 kilometrekarelik bir alandaki tüm binaların toplamından daha fazla ve bizim sahip olduğumuz gibi 2.3 milyon blok kalker ve granit görüldü. Buna bir zamanlar, dört yan yüzü de kaplayan, her biri 10 ton ağırlığındaki 115.000 cilalı levhadan oluşan 8.9 hektarlık aynalı pürüzsüz kaplama eklendi.

1301 yılında meydana gelen şiddetli deprem sonucu kaplamanın parçalanmasından sonra büyük bir kısmı Kahire'deki şantiyelere götürülmüştür. Bununla birlikte, 19. yüzyılın büyük arkeologu W. M. Flinders Petrie'nin onları ayrıntılı olarak incelemesi için üssün yakınında hala yeterince yüz vardı. Levhaların boyutlarının yaklaşık 0,2 mm'lik bir doğrulukla korunduğunu ve eklemlerin, bir çakı bıçaklarının bunlara sokulmayacağı şekilde ayarlandığını görünce şaşırdı. Levhaları bu kadar hassas bir şekilde döşemek bile bir başarıdır, ancak bunu bir çimento bağ ile yapmak neredeyse imkansızdır. Sadece birkaç hektarlık bir alana sahip bir optik sistemle karşılaştırılabilir.

Elbette, Büyük Piramidin tek "neredeyse imkansız" özelliği astarlı levhaların birleştirilmesi değildir. Burada ve ana noktalara tam oryantasyon, neredeyse mükemmel dik açılar, dört büyük yüzün inanılmaz simetrisi. Ve milyonlarca bloğun onlarca metre kaldırılmasını organize etmek hakkında ne söyleyebiliriz ...

Modern Egyptology'nin kurucusu Jean-Francois Champollion, her halükarda, bu görkemli anıtı tasarlayan ve başarıyla inşa eden mimarlar, mühendisler ve duvarcılar kim olursa olsun, "dev gibi düşünmek zorunda kaldılar" dedi. Sonraki nesillerin görmezden geldiği şeyi açıkça gördü: Piramitleri inşa edenlerin muazzam zekaya sahip insanlar olduğunu. "Eski Mısırlılarla karşılaştırıldığında" diye ekledi, "biz Avrupalılar Lilliputlular gibiyiz" [54](#).

35. Bölüm

MEZARLAR - VE SADECE?

Büyük Piramit'ten iniş bizi çıkıştan daha gergin yaptı. Basitçe, yerçekimi ile uğraşmak zorunda değildik, bu yüzden fiziksel çaba daha azdı. Ancak, özellikle dikkatimiz artık gökyüzüne değil, yeryüzüne yöneldiği için düşme olasılığı düşüncelerimize çok daha fazla hakim oldu. Devasa taş dağın eteğine giderken, özellikle dikkatli olmaya çalıştık, ancak yine de sürekli karınca gibi hissederek hain taş bloklardan aşağı kaydı ve kaydı.

İnişimizi tamamladığımızda gece sona ermiş ve güneşin ilk solgun ışınları gökyüzüne süzülüyordu. Piramidin batı tarafındaki muhafaza söz verdiğimiz 50 Mısır lirasını verdik ve büyük bir rahatlama ve sevinç duygusuyla birkaç yüz metre güneybatıda yer alan Kefren Piramidi'ne doğru neşeyle yürüdük.

Khufu, Khafre, Menkaur... Cheops, Khafre, Menkaure. Onlara Mısır veya Yunan isimleriyle hitap etsek de, 4. Hanedan'dan (MÖ 2575-2467) bu üç firavunun Giza piramitlerinin kabul edilen inşaatçıları olduğu gerçeği değişmemektedir. Bu, eski Mısır rehberlerinin Yunan tarihçi Herodot'a Khufu'nun Büyük Piramidi inşa ettiğini söylediğinden beri devam ediyor. Herodot bu bilgiyi bu anıtların hayatta kalan en eski tanımına dahil etti ve devam etti:

Herodot bu anıtları MÖ 5. yy'da görmüştür. e., ... yani, inşaattan iki bin yıl sonra. Bununla birlikte, tanıklığı, tarihçilerin sonraki tüm argümanlarının temeliydi. Gelecekte, günümüze kadar tüm yorumcular kayıtsız şartsız Yunan tarihçisinin çizdiği yolu takip etmeye devam ettiler.

Giza'daki Nekropol Planı

Ve öyle oldu ki, bu, özünde, söylenti yüzyıllar boyunca kutsandı ve reddedilemez bir gerçeğin statüsünü kazandı: Büyük Piramit Khufu, İkinci Piramit Khafre, Üçüncüsü Menkaure.

GİZEMLİYİ KOLAYLAŞTIRMAK

Ali ile ayrıldıktan sonra Noel Baba ve ben çölde yolculuğumuza devam ettik. Bakışımızı İkinci Piramidin heybetli güneybatı köşesinde kaydırarak, üst 22 sıradaki kaplamanın hayatta kaldığını fark ederek dikkatimizi tepesinde durdurduk. Ek olarak, her biri altı hektarlık bir alana sahip olan alt sıraların birçoğunun, özellikle tırmanılabilir olmayan özellikle masif kireçtaşı bloklarından yapıldığını fark ettik: yaklaşık altı metre uzunluk, yaklaşık iki kalınlık. Daha sonra öğrendiğim gibi bu monolitlerin her birinin ağırlığı 200 tonun altında; bu tür duvarcılık, Giza nekropolünün en çeşitli ve uzak yerlerinde bulunur.

Kuzey ve batı taraflarından, İkinci Piramit, beş metre derinliğe kadar çevreleyen kayalık zemine oyulmuş yatay bir platform üzerinde durmaktadır. Piramidin yıpranmış batı yüzüne paralel olarak güneye doğru yolculuğumuza devam ederek, bu girintinin kenarı boyunca, bizden dört yüz metre uzakta, çölde bulunan çok daha küçük olan Üçüncü Piramide doğru yürüdük.

Khufu... Khafra... Menkaur... Ortodoks Egyptology'ye göre piramitler, bu üç firavun için mezarlar olarak inşa edildi - ve sadece mezarlar -. Bununla birlikte, koşulsuz olarak buna katılmaya izin vermeyen bazı durumlar vardır. Örneğin, 1818'de Avrupalı kaşif Giovanni Belzoni tarafından açıldığında Khafre piramidindeki geniş mezar odası boştu. Ve sadece boş değil, kesinlikle temiz. Zemine gömülü cilalı granitten lahit de boştu. Kapağı yarı yarıya kırılmış yakınlarda duruyordu. Nasıl açıklanır?

Mısırbilimciler için cevap bariz görünüyordu. Bir süre önce, belki de Khafre'nin ölümünden birkaç yüzyıl sonra, mezar akıncıları odaya girdi ve firavunun mumyası da dahil olmak üzere tüm içeriği temizledi.

Küçük olanla yaklaşık olarak aynı şey oldu. Üçüncüsü, şimdi Noel Baba ve benim gitmekte olduğumuz piramit Menkaur'a atfediliyor. Mezar odasına giren ilk Avrupalı, 1837'de mezar odasına giren İngiliz Albay Howard Weiss'ti. Orada boş bir bazalt lahit, insan figürü ve kemikler şeklinde ahşap bir tabut kapağı buldu. Bunların Menkaur'un kemikleri olduğunu varsaymak doğaldı. Ancak daha sonraki modern bilim, hem kemiklerin hem de kapağın erken Hristiyanlık dönemine, yani piramitten 2500 yıl daha genç olduğuna karar verdi. Bu nedenle, burada, Eski Mısır tarihinde oldukça yaygın bir uygulama olan vefat edenin müteakip "yerleşmesi" ile ilgileniyoruz. Bazalt lahit ise Menkaur'a ait olabilir. Tek üzücü, kimsenin onu muayene edememesiydi, çünkü Weiss'in onu İngiltere'ye gönderdiği gemiyle birlikte İspanya kıyılarında battı. Ancak Weiss'in burayı boş bulduğu bilindiği için herkes yeniden yağmacıların firavunun cesedini aldığına karar verdi.

Aynısı, bulunamayan Khufu'nun cesedi için de kararlaştırıldı. Burada, British Museum'dan George Hart tarafından formüle edilen bilim adamlarının ortak görüşü, Khufu'nun gömülmesinden en geç 500 yıl sonra, hırsızların gömülü hazineleri çalmak için Büyük Piramit'e girdiğiydi. Bu nedenle, hırsızlığın MÖ 2000 civarında gerçekleştiği varsayılmıştır. e., Khufu'nun MÖ 2528'de öldüğüne inanıldığından. e. Bu konularda önde gelen otorite olan Profesör I. E. S. Edwards, gömülü hazinelerin, kralın odası olarak bilinen, şimdilerde ünlü olan iç mabetten bir şekilde çıkarıldığını ve bunun batı ucunda duran boş "granit lahit"in Tesis, bir zamanlar kralın cesedini sakladı, muhtemelen bir iç ahşap tabutun içine yerleştirildi.

Bütün bunlar ortodoks, resmi modern bilim tarafından tartışılmaz tarihi gerçekler olarak kabul edilir ve bu nedenle tüm üniversitelerde öğrencilere sunulur.

Sadece gerçekler bu mu?

BÜFE BOŞ OLDU

Khufu'nun kayıp mumyasının gizemli hikayesi, 9. yüzyılda Kahire'nin Müslüman hükümdarı Halife el-Maamoun'un günlerinden beri devam ediyor. Piramidin kuzey yüzünü kırmak için bir tugay düzenledi ve girişimdeki katılımcıları orada saklı bir hazine ile cezbetti. Bir dizi mutlu tesadüf sonucunda, arkeologların şimdiki adıyla "Maamun deliği", kuzey cephedeki gizli bir kapıdan aşağıya inen "inen koridor" olarak adlandırılan iç geçitlerden biriyle bağlantılıdır. (konumu eski zamanlarda biliniyordu, ancak Maamun günlerinde unutuldu). Başka bir mutlu kaza sayesinde, Arapların çekiç ve matkaplarıyla neden olduğu titreşimlerin etkisiyle, inen koridorun tavanından bir kireçtaşı blok düştü. Ortaya çıkan deliği incelediklerinde, arkasında bu sefer piramidin tam kalbine yükselen başka bir koridora geçiş vardı.

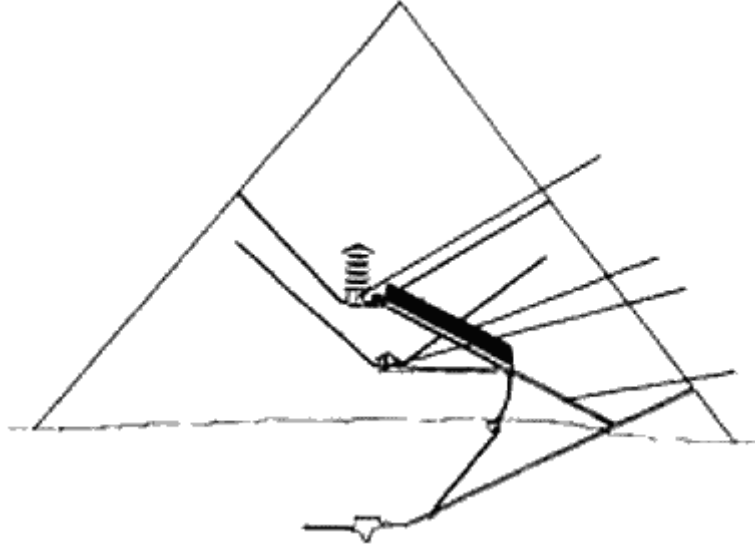
Ama burada bir engel çıktı. Geçidin, koridorun alt ucunu daraltarak yerinde tutulan granit bloklarla (belli ki inşaat döneminden) barikat olduğu ortaya çıktı. Tünelciler onları ne bölebilir ne de kırabilirdi. Daha sonra, hala granitten daha yumuşak olan çevredeki kireçtaşından bir geçiş yapmaya başladılar ve birkaç hafta süren sıkı çalışmanın ardından, daha önce kimsenin üstesinden gelmediği bir engeli aşarak nihayet yükselen koridora ulaştılar.

Bunun anlamı açıktı. Define avcılarından hiçbiri daha önce bu kadar ileri gitmeyi başaramadığından, piramidin içi bozulmamış ve dokunulmaz kalmak zorundaydı. Mürettebat muhtemelen ne kadar altın ve mücevher bulacaklarını umarak dudaklarını yalıyordu. Maamun da hazineye ulaşmaya hevesliydi, belki de farklı bir nedenden dolayı. Başlıca uyarınının kişisel zenginleşme değil, inandığı gibi anıta gömülü olan eski bilgelik ve bilgi hazinelerine erişim olasılığı olduğu söylenir. Eski geleneğe göre, inşaatçılar orada "demirden aletler, paslanmaz silahlar, kırılmadan bükülebilen camlar ve büyüler ..." bırakmak zorunda kaldılar.

Bununla birlikte, Maamun ve halkı hiçbir şey bulamadılar, sıradan dünyevi hazineler bile, yüksek teknoloji ürünlerinden bahsetmediler: geleceğin plastiği, demir aletler ve paslanmaz silahlar; ve büyüler de yoktu.

Yükselen koridordan ayrılan uzun yatay bir geçidin sonunda, tamamen boş, çile gibi basit bir oda vardı ve yanlışlıkla kraliçenin odası olarak adlandırıldı.

Arapların heybetli Büyük Galeri'ye tırmanırken keşfettikleri kralın odası daha da hayal kırıklığı yarattı. Eşyalardan sadece bir granit kutu vardı, süslemeleri yoktu, sadece bir insanı içine alacak büyüklükteydi.

Büyük Piramit: koridorlar, şaftlar ve odalar

Daha sonra herhangi bir sebep olmaksızın lahit olarak adlandırıldı. Korkuyla ona yaklaşan Maamun ve ekibi, ilk olarak bunun kapaksız olduğunu ve ikinci olarak piramitteki diğer her şey kadar boş olduğunu gördüler.

Peki Büyük Piramit içeriğinden tam olarak neden, nasıl ve ne zaman kurtuldu? Bu, Mısırbilimcilerin önerdiği gibi, Khufu'nun ölümünden 500 yıl sonra mı oldu? Yoksa piramidin içinin en başından, girişin duvarla kapatıldığı andan itibaren boş olması daha olası (ve her şey buna gidiyor) düşünülmeli mi? Sonunda, Maamun'dan önce hiç kimse yükselen koridorun üst ucuna ulaşamadı. Ayrıca kimsenin koridorun girişindeki granit tapayı kırmayı başaramadığı da söylenebilir.

Sağduyu, başka bir yol olmadığı sürece, daha erken bir giriş olasılığını engeller.

KUYU BOYUN

Görünüşe göre böyle bir giriş oldu.

İnen koridorun aşağısında, granit bloklu yükselen koridorun keşfedildiği yerden yaklaşık 60 metre uzakta, yeraltının derinliklerine Giza'nın kayalık platosuna giden başka bir gizli geçidin gizli bir girişi var. Maamun bu geçidi bulsaydı, yükselen koridorun tıkalı ucunu atlamak için bir fırsat sağladığı için sorunları gözle görülür şekilde azalacaktı. Halife tüm gücünü bir yan yol deliğini kırmaya verdi ve madencilerinin piramidin içinde kestiği tonlarca taş için bir çöplük olarak kullandığı yükselen koridorun alt yaklaşımlarını keşfetmeye bile çalışmadı.

Aynı zamanda, tüm uzunluğu boyunca inen koridor eski zamanlarda iyi biliniyordu. Greko-Romen coğrafyacı Strabo, bu koridorun içine girdiği büyük yeraltı odasının (piramidin tepesinin 180 metre

altında) çok net bir tanımını bırakmıştır. Bu odada duvar yazıtları bulundu - Mısır'ın Roma işgali zamanından kalma grafiti, düzenli ziyaretlerin kanıtı. Ancak, en başından çok akıllıca gizlenmiş olması nedeniyle, batı duvarı boyunca sayılan inen koridorun yaklaşık üçte ikisinden sonra yanlardan birine açılan gizli kapı duvarla örülü kaldı ve 19. yüzyıla kadar bulunamadı.

Bu kapı, kayanın içinden neredeyse dikey olarak yükselen ve ardından Büyük Piramidin gövdesini oluşturan iki düzineden fazla kireçtaşı blok sırasından geçen yaklaşık 50 metre uzunluğunda dar bir kuyuya açılmaktadır. Daha sonra Büyük Galeri'nin tabanındaki ana iç koridorlar sistemine katılır. Bu tuhaf mimari unsurun amacına dair doğrudan bir kanıt yoktur (her ne kadar birçok bilim adamı oldukça şüpheli varsayımlarda bulunmuş olsa da) [55](#). Sadece piramidin inşası sırasında yapıldığı ve yağmacıların faaliyetlerinin sonucu olmadığı [açıktır](#)⁵⁶. Bununla birlikte, yağmacıların kuyuya gizli bir giriş bulup, kral ve kraliçenin odalarından hazineleri çalarken kullanıp kullanamayacakları sorusu açık kalıyor.

Bunun olasılığı tamamen göz ardı edilemez. Ancak, konunun tarihinin bir analizi bunu pek olası kılmaz.

Oxford'lu astronom John Greaves, 1638'de Büyük Galeri'den kuyuya girdi. Yaklaşık 18 metre derinliğe inmeyi başardı. 1765'te, başka bir İngiliz olan Nathaniel Davison, 46 metre derinliğe girdi, ancak daha sonra geçidin bir taş ve kum karışımı ile sıkıca tıklandığını buldu. Daha sonra, 1830'larda, bir İtalyan maceracı olan Kaptan J. B. Caviglia, aynı derinliğe ulaştı ve aynı engelle karşılaştı. Bununla birlikte, seleflerinden daha girişimci olduğu için, altında ilginç bir şey bulmayı umarak molozları kazmak için Arap işçileri tuttu. Kabus gibi sıkışık koşullarda birkaç yıl süren kazılar, bir kuyu ile inen bir koridor arasındaki bağlantının keşfedilmesiyle sona erdi.

Görkemli IV hanedanının en büyük firavunu olan Khufu'nun hazinelerini taşımak için bu sıkışık kuyu ne kadar uygundu?

Moloz içine gömülmemiş ve alt tarafı duvarla örülmemiş olsa bile, tipik bir kraliyet mezarının hazinelerinin sadece küçük bir kısmı içinden taşınabilirdi. Bu kuyunun çapı bir metreden daha azdır ve son derece uygun olmayan birkaç dikey bölüm içerir.

Sonuçta, 820 civarında Maamun ve adamları kralın odasına girdiklerinde, Tutankamon'un mezarında çok sayıda olan heykeller ve türbeler gibi firavunun gömülü olduğu daha büyük ve daha ağır nesneler bulmaları mantıklı olurdu. çok daha geç ve muhtemelen daha fakir. Ama bu arada, Khufu piramidinde hiçbir şey bulunamadı, sanki burada ve Kheops piramidinde hırsızlar (Mısır tarihinde ilk kez) ne bir bez parçası ne de kırık bir parça bırakarak her şeyi temizlediler. tabaklar, ne terk edilmiş bir heykelcik, ne de kayıp bir süs - yalnızca çıplak zeminler, duvarlar ve boş lahitlerin aralık ağızları.

DiĞER MEZARLAR GİBİ DEĞİL

Sabah altıyı biraz geçiyordu ve yükselen güneş, Khufu ve Khafre piramitlerinin tepelerini pastel pembe bir ışıkla boyuyordu. Diğeri ikisinden 60 metre daha alçak olan Menkaure Piramidi hala gölgedeydi. Noel Baba ve ben kuzeybatı köşesini döndük ve çevredeki çölün kum tepelerine devam ettik.

Mezar soygunu varsayımını aklımdan çıkaramıyordum. Anlayabildiğim kadarıyla, onun lehine olan tek argüman, hazinelerin ve mumyaların olmamasıydı. Özellikle Büyük Piramit ile ilgili diğeri tüm gerçekler, buna karşı ikna edici bir şekilde konuştu. Ve mesele sadece kuyunun hantal değerli eşyaların çıkarılması için çok uygunsuz olması değil. Khufu'nun piramidinin bir diğeri dikkate değer özelliğı, galeriler, koridorlar, geçitler ve odalar sisteminde yazıt ve süslemelerin olmamasıdır. Aynısı Khafre ve Menkaure piramitleri için de geçerlidir. Bu anıtların hiçbirinde, bedenleri burada dinlenmesi gereken firavunların onuruna yazılmış tek bir kelime yoktu.

Bu açık bir istisnaydı, çünkü Mısır hükümdarlarının tüm güvenilir mezarları dekore edildi ve Mısır geleneklerinde, yukarıdan aşağıya güzelce boyanmış firavun mezarlarının zengin bir dekorasyonu vardı (örneğin, Vadi Vadisi'nde olduğu gibi). Luksor'daki Krallar) ve ölen kişinin sonsuz yaşama yolculuğına yardım etmesi beklenen ritüel büyülerle bezenmiştir (Gize'nin yirmi mil güneyindeki Saqqara'daki 5. hanedanın piramitlerinde olduğu gibi).

Khufu, Khafre ve Menkaur neden farklı davransın? Yoksa piramitlerini mezar olarak değil de daha hassas bir amaç için mi inşa ettiler? Ya da belki, bazı Arap ve gizli geleneklerin dediğı gibi, Giza piramitleri IV hanedanından çok önce, daha eski ama daha gelişmiş bir uygarlığın mimarları tarafından inşa edildi?

Her iki hipotez de anlaşılması kolay nedenlerden dolayı Mısırbilimciler arasında popüler değildir. Dahası, İkinci ve Üçüncü Piramitlerin hiçbir yazıttan tamamen yoksun olduğunu, hatta sadece Khafre ve Menkaure isimlerinden söz edildiğini kabul eden bilim adamları, taş ocaklarında taş bloklara uygulanan "ocaktaki işaretlerin" hiyerogliflerine atıfta bulunabildiler, ancak Khufu adının geçtiğı Büyük Piramit'te bulundu.

GARİP KOKU...

Bu notları keşfeden Albay Howard Weiss'dı. Bu, 1837'de Giza'da yönettiğı yıkıcı kazılar sırasında oldu. Mevcut bir deliğı genişleterek, doğrudan kralın odasının üzerinde oturan "sakinleştirici odalar" adı verilen bir dizi dar boşlukta bir tünel açtı. Bu hücrelerden dördünün duvarlarında ve tavanlarında işaretler bulundu ve şu şekilde okundu:

MASTERS ARTEL, KHNUMA'NIN BEYAZ TAÇI NE KADAR GÜÇLÜ

HUFU

HUFU

KHNUM-KHUFU ONYEDİNCİ YIL

Bütün bunlar çok uygundu. Pahalı ama sonuçsuz kazılar sezonunun en sonunda, masrafları haklı çıkarmak için umutsuzca büyük bir arkeolojik keşfe ihtiyaç duyulduğunda, Weiss on yılın bulgusuna rastladı - şimdiye kadar anonim olan Büyük Piramidi inşa edenin Khufu olduğuna dair ilk reddedilemez kanıt. .

Böyle bir keşfin, gizemli yapının mülkiyeti ve amacı hakkındaki tüm şüpheleri ortadan kaldırması gerektiği düşünülebilir. Ancak şüpheler devam etti, çünkü öncelikle en başından itibaren Weiss'in keşfinin etrafında "belirli bir koku" vardı:

1. İşin garibi, bu işaretler, Büyük Piramidin içinde bulunan Khufu'nun adının tek sözüydü.

2. Devasa bir yapının en karanlık köşesinde bulunmaları garip.

3. Yazıtsız bir anıtta bulunmaları garip.

4. Beş "sedasyon odasından" sadece dördünde bulunmaları özellikle tuhaftı. Alt odayı Weiss (yetmiş yıl önce Nathaniel Davison değil) de açmış olsaydı, orada bir yazıtın da ortaya çıkacağına dair şüphelerin ortaya çıkması tesadüf değildir.

5. Ve son tuhaflık (sırasıyla ama en az değil): notlardaki bazı karakterler ters çizilmiş, bazıları hiç okunamıyor ve bazıları yanlış yazılmış veya dilbilgisi açısından yanlış kullanılıyor.

Weiss sahtecilikten suçlu muydu?

Ona karşı bir suçlamada bulunulan bir dava biliyorum ve doğrudan kanıt hiçbir zaman sunulmasa da, ünlü Mısırbilimciler adına yazıtların gerçekliğini tereddüt etmeden kabul etmenin akılsızca olduğunu düşünüyorum.

Dahası, Khufu'nun Büyük Piramidi inşa edemediği başka bir hiyeroglif yazıt (elbette aynı fikirde olmayabilir) var. Garip bir şekilde, Weiss'in notlarını kolayca kabul eden aynı Mısırbilimciler, şimdi Kahire Müzesi'nde bulunan dikdörtgen bir kireçtaşı stel üzerine yapılmış, zıt anlamlı bir yazıtla aynı kolaylıkla göz ardı edildi.

Envanter steli, 19. yüzyılda Fransız arkeolog Auguste Mariette tarafından Giza'da bulunmuştur. Görünüşü patlayan bir bomba etkisine neden oldu, çünkü metninden açıkça hem Büyük Sfenks'in hem de Büyük Piramidin (ve platodaki diğer bazı yapıların) Khufu tahtta oturmadan çok önce var olduğunu takip ediyordu. Yazıt aynı zamanda İsis'ten "Piramit'in Hanımı" olarak da söz eder, bu da anıtın Khufu'ya değil, sihir tanrıçasına adandığı anlamına gelir. Ve son olarak, metin, Khufu piramidinin üç yardımcı yapıdan biri olduğuna ve geri kalanı ona doğudan bitişik olduğuna dair oldukça ısrarlı bir ipucu içeriyordu.

Bütün bunlar, elbette, Eski Mısır'ın ortodoks kronolojisine karşı bir argüman gibi geldi. Ve Giza'daki piramitlerin yalnızca mezar olarak inşa edildiğine dair oybirliğiyle kabul edilen görüşe meydan okudu. Ancak Mısırbilimciler, stelin üzerindeki yazıt tarafından ilan edilen gerçeklerin geçerliliğini incelemek yerine onları reddetmeyi tercih ettiler. Etkili Amerikalı bilgin James Henry Breasted'in dediği gibi, stel Khufu'nun çağdaşı olsaydı, bu ifadeler son derece önemli olurdu; ancak, yazım denetimi, daha sonraki kökenine inandırıcı bir şekilde tanıklık eder ...

Göğüslü, stel üzerindeki yazıtta kullanılan hiyeroglif yazısının 4. hanedanda kullanılan tipte olmayıp daha sonraki bir döneme ait olduğu anlamına gelmektedir. Tüm Mısırbilimciler bununla hemfikir ve artık stelin XXI hanedanlığı döneminde, yani Khufu saltanatından 1500 yıl sonra oyulduğu ve bu nedenle tarihi kurgunun bir taşıyıcısı olarak kabul edilmesi gerektiği genel olarak kabul ediliyor.

Böylece, yazım uzmanlığına başvurarak, akademik topluluk, tıpkı Yeni İngilizce İncil'in çok sayıda temele dayandığı gibi, orijinal Dördüncü Hanedan kaynaklarına dayanma olasılığını göz önünde bulundurmadan, stel üzerindeki yazıtın içeriğini görmezden gelmeyi mümkün buldu. eski kaynak. Ve aynı bilginler, bir dizi şüpheli "taş ocağı işaretinin" gerçekliğini kabul etmekten çekinmediler, yazımlarına ve diğer özelliklerine göz yumdular.

Neden böyle bir çifte standart? Gerçekten sadece "notlarda" yer alan bilgiler, Büyük Piramidin Khufu için bir mezar olarak inşa edildiği ve stel üzerindeki yazıtın onunla çeliştiği ortodoks bakış açısına tam olarak karşılık geldiği için mi?

BAZI SONUÇLAR

Sabahın yedisinde, Noel Baba ve ben Giza piramitlerinin güneybatısındaki çöle gittik ve büyük bir kumulun rüzgaraltı tarafına rahatça yerleştik, böylece tüm panoramaya müdahale etmeden bakabildik.

16 Mart'tı ve bahar ekinoksu sadece birkaç gün uzaktaydı. Yılın iki gününden biri yaklaşıyordu, Güneş tam olarak doğudan doğduğunda - nerede olursanız olun. Dev bir metronomun sarkacı gibi günleri geri sayan bu sabah, tam doğudan bir saç teli kadar ötede ufku geçti. Kahire'nin büyük bir bölümünü gizleyen Nil üzerindeki sisi dağıtmaya yetecek kadar yükselmişti.

Khufu, Khafre, Menkaur... Cheops, Khafre, Menkaure. Onlara ne dersiniz deyin, hatta Mısırlı, hatta Yunan isimleri bile, IV hanedanından bu üç ünlü firavunun dünyanın en güzel, onurlu ve görkemli anıtlarıyla ölümsüzleştirildiği hala açıktır. Bu firavunların bu anıtlarla ilişkili olduğu açıktır ve sadece Herodot'un kayıtlarında (bu kayıt için kesinlikle nedenleri vardı) böyle söylendiği için değil, aynı zamanda Khufu, Khafre ve Menkaure'den az sayıda bahseden yazıtlar, bulundu, ancak üç piramidin dışında, Giza nekropolünün farklı yerlerinde bulundu. Üçü Büyük Piramidin doğusunda ve geri kalan üçü Menkaure Piramidinin güneyinde bulunan altı küçük piramidin içinde ve dışında periyodik olarak bulunmuştur.

Bu "dış" argümanların çoğu muğlak ve muğlak olduğundan, kendi ayakları üzerinde durmaya devam eden Mısırbilimcilerin mantığını anlamak benim için zordu: mezarlar ve sadece mezarlar.

Gerçek şu ki, bir dizi tanıklık sadece belirsiz bir şekilde değil, aynı zamanda tam tersi şekilde de başarıyla yorumlanabilir. Örneğin, üç büyük piramit ile 4. hanedanın üç firavunu arasındaki "yakın bağlantı", elbette, firavunların onları mezarları olarak inşa etmeleri gerçeğiyle belirlenebilir. Ama aynı zamanda Giza platosunda dev anıtların Hanedanlık Mısırı olarak bilinen tarihi uygarlığın yükselişinden çok önce duruyor olması da olabilir. Bu durumda, tarihi arenada ortaya çıkan Khufu, Khafre ve Menkaur'un üç eski piramidin etrafına birkaç yardımcı yapı inşa ettiğini varsaymak yeterlidir - ve bunu yapmaları doğrudan mantıklıydı, çünkü bu şekilde " isimsiz anıtların yüksek prestijine tutundular ve gelecekte, büyük bir olasılıkla, torunlarının gözünde inşaatçıların görkemine güvenebilirlerdi.

Diğer seçenekler de mümkündür. Ancak, kimin, hangi piramidi, ne zaman ve hangi amaçla kişisel olarak inşa ettiğine dair mevcut kanıtların, ortodoks "mezarlar ve sadece mezarlar" teorisinin dogmatizmini haklı çıkaramayacak kadar belirsiz olduğunu vurgulamak istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, piramitleri kimin inşa ettiği kesinlikle belli değil. Ve hangi çağda dikildikleri belli değil. Ve amaçlarının ne olduğu hiç belli değil.

Ve böylece harika ve aşılabilir bir gizem halesiyle çevrilidirler. Ve onlara çölün yanından baktığımda, bana kumların arasından bana doğru hareket ediyormuş gibi geldi ...

36. Bölüm

ANOMALİLER

Çöldeki gözetleme noktamızdan, üç büyük piramidiyle Giza nekropolünün manzarası görkemli ama biraz garip görünüyordu.

Bize en yakın olanı Menkaur piramidiydi ve Khafre ve Khufu piramitleri onun arkasında durdu, kuzeydoğuya kaydı. İki büyük piramidin köşegenleri, güneybatı ve kuzeydoğu köşelerinden geçen aynı düz çizgi üzerinde neredeyse mükemmel bir şekilde uzanır. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum.

Bulunduğumuz yerden, bu hayali çizgiyi güneybatıya doğru devam ettirirsek, kesinlikle üçüncü piramidin batısından geçeceği açıkça görülüyordu.

Mısırbilimciler bunu bir anormallik olarak görmeyi reddediyorlar. Evet ve neden? Onlara göre Giza'da bir master plan yok. Yetmiş beş yıl boyunca mezar olarak inşa edilmiş sadece üç piramit ve sadece üç firavun için mezar var. Yöneticilerin her birinin kişiliklerini, anıttaki özelliklerini ifade etmeye çalıştığını varsaymak mantıklıdır, bu nedenle Menkaur "düzensiz kaldı".

Mısırbilimciler yanıliyordu. 1993 yılının bir Mart sabahı bunu henüz bilmememe rağmen, atılım çoktan gerçekleşmişti. Nekropolün, üç piramidin yalnızca birbirleriyle değil, aynı zamanda Giza platosunun birkaç kilometre doğusundan akan Nil Nehri'ne de tam olarak bağlanmasını gerektiren tek bir ana plana göre inşa edildiğini kanıtlayan bir keşif yapıldı. . Bu düzen, göksel bir fenomeni inanılmaz bir doğrulukla ve görkemli bir ölçekte simüle ediyor - belki de bu nedenle, gözlerinin yalnızca ayaklarının altındaki yere çevrilmiş olmasından gurur duyan Mısırbilimciler bunu tespit edemediler. Ve sonraki bölümlerde göreceğimiz gibi, bu düzen, yaratıcıların her bir anıtın tam yönünü ve boyutunu ayrı ayrı koruma konusundaki endişelerini tamamen yansıtıyor.

ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE BASKILAR...

60 metreden biraz fazla bir yüksekliğe (ve taban kenarı 108 m'ye) sahip olan Üçüncü Piramit, Büyük Piramit'in yarısı kadar alçaktır ve kütlesi ondan daha düşüktür. Yine de, kendi yolunda görkemli ve çarpıcı. Güneşle kaplı çölden uçsuz bucaksız geometrik gölgesine adım attığımızda, Iraklı yazar Abdul Latif'in 12. yüzyılda onu ziyaret ettiğinde onun hakkında söylediklerini hatırladım:

Anıtın alt 16 sırası hala kırmızı granitten oyulmuş blokların orijinal kaplamasıyla kaplıdır (Abdul Latif'in sözleriyle, "demir çok yavaş ve büyük güçlkle iz bırakıyor". Bazı bloklar çok büyük, genellikle karmaşık, ancak mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş, Cusco, Machu Picchu ve Peru'nun başka yerlerindeki siklopean mozaikler gibi.

Beklendiği gibi, üçüncü piramidin girişi kuzey tarafında, yerden yeterince yüksekte yer almaktadır. Buradan 26 ° 2'lik bir açıyla inen koridor, bir ok gibi, tam olarak güneye doğru karanlığa doğru gider. Dikdörtgen bir kesiti var ve o kadar alçak ki içine girmek için neredeyse ikiye katlamanız gerekiyor. Duvarın içinden geçtiği yerlerde tavanı ve duvarları iyi döşenmiş granit bloklardan yapılmıştır. Belli bir mesafe için bu kaplama yer seviyesinin altında devam eder.

Girişten yaklaşık yirmi metre sonra koridor düzleşti ve dik durabileceğiniz bir yürüyüş yoluna bağlandı. Buna karşılık, bu geçit, görünüşte bir portcullis için tasarlanmış, duvarlarında oyulmuş paneller ve yivler bulunan küçük bir antreye açılmaktadır. Odanın sonunda, bir sonraki koridora girmek için tekrar

çömelmek zorunda kaldık. Böylece, üç ana mezar odasından ilkin girmeden önce yaklaşık on iki metre güneye doğru eğilerek yürüdük.

Bu karanlık, sessiz odalar kayaya oyulmuştur. İçinde durduğumuz, doğudan batıya uzanan bir dikdörtgen şeklindeydi. 9 metre uzunluğunda, 4,5 metre genişliğinde ve aynı yükseklikte, düz bir tavana ve oldukça karmaşık bir iç düzenlemeye sahiptir. Batı duvarında, karanlık, kavernöz bir alana açılan düzensiz şekilli büyük bir açıklık vardır. Ek olarak, zeminde batıya eğimli tünele girebileceğiniz ve daha da derinlere giden bir delik vardır. Tünelden aşağı indik. Dar bir kapıdan küçük, boş bir odaya girilebilen kısa bir yatay geçitle sona eriyordu. Duvarlarına, ortaçağ keşişlerinin hücrelerine benzer şekilde altı oda oyulmuştur: dördü doğudan, ikisi kuzeyden. Mısırbilimcilere göre, bu odalar "merhum hükümdarın elinde bulundurmak istediği eşyaları depolamak için ... depolar" olarak tasarlandı.

Hücreden çıkışta tekrar sağa döndük ve tekrar yatay bir geçide düştük. Sonunda, Mısır piramitlerinde artık bulunmayan orijinal tasarımlı başka bir boş oda [vardı](#)⁵⁷. Dört metre uzunluğunda ve iki buçuk genişliğinde, kuzeyden güneye doğru yönlendirilmiştir. Ağır hasar görmüş duvarları ve zemi, bize görüldüğü gibi, sadece ışığı değil aynı zamanda sesi de emen, özellikle yoğun çikolata renkli granit ile kaplıdır. Tavanı, sırtta birleştirilen, her iki tarafta dokuz olmak üzere aynı malzemeden on sekiz büyük bloktan oluşur. Alt tarafları, tavanın belirgin şekilde içbükey bir şekle sahip olması için kesilir. Genel olarak, oda, gizlice bazı Romanesk katedrallerde bulunan ideal bir şarap mahzenine benziyor.

Alt odalardan ayrılarak eğimli bir tünelden kayaya oyulmuş geniş, düz çatılı bir odaya döndük. Batı duvarındaki tırtıklı açıklıktan geçerken, aşağıdaki odanın tavanını oluşturan on sekiz bloğun üst tarafında, tam önümüze bakarken bulduk kendimizi. Buradan, sırtın tasarımı açıkça görülüyordu. Ama bu blokların buraya nasıl sürüklendikleri, amaçlanan yerlerine nasıl bu kadar düzgün bir şekilde yerleştirildikleri bir yana, çok daha az açıktı. Her biri tonlarca ağırlığındadır, bu da onları her koşulda manipüle etmeyi zorlaştırır. Ancak buradaki koşullar sıradan olmaktan uzaktı. Sanki hayatlarını zorlaştırmaya çalışıyormuş gibi (veya belki de bu tür görevleri basit kabul ediyormuş gibi), piramidin inşaatçıları, bloklar ve üzerlerinde asılı olan kaya arasında yeterli çalışma alanı ayırma zahmetine girmediler. Bu boşluğa süründüm ve boyutunun güney ucunda 60 cm'den kuzey ucunda birkaç santimetreye kadar olduğunu buldum. Böyle bir ciltte, bu monolitleri manipüle etmek, onları yerlerine indirmek fiziksel olarak imkansızdı. Bu nedenle, mantıksal olarak, hücrenin tabanından kaldırıldıklarını varsaymak gerekir, ama nasıl? Oda o kadar küçüktü ki, orada aynı anda sadece birkaç kişi çalışabilirdi - kaslarının kaba kuvvetiyle kaldıramayacak kadar az insan. Arkeologlara göre, piramitler çağında zincirli vinçler henüz mevcut değildi (ancak var olsalar bile, zincirli vinci yerleştirmek için yeterli alan olmadığı açıktı). O zaman, belki de bilinmeyen bir kaldırma sistemi kullanıldı? Yoksa eski Mısır efsanelerinde (bilim adamlarının küçümsediği), en ufak bir çaba göstermeden taş blokları havaya kaldıran, büyüler, "güç sözleri" mırıldanan rahipler ve büyücülerden bahseden bir şey var mıydı?

Piramitlerin sırlarıyla ilk karşılaşmam değildi, önümde imkansız bir teknik görev olduğunu fark ettim, ancak yine de tamamlandı ve şaşırtıcı derecede yüksek bir seviyede ve inanılmaz bir doğrulukla. Bu arada, Mısırbilimcilere göre, inşaat çalışmaları medeniyetin şafağında ve büyük ölçekli inşaat tecrübesi olmayan insanlar tarafından yapıldı.

Bu, elbette, ortodoks akademisyenlerin yeterli bir açıklama sunamadığı inanılmaz bir kültürel paradokstur.

HAREKETLİ BİR PARMAK YAZAR VE YAZDIK, DEVAM EDİYOR

Üçüncü Piramidin kalınlığında, uyuyan Leviathan'ın birçok valfli sarmal kalbi gibi titreşiyormuş gibi görünen yeraltı odalarından ayrılarak, dar giriş koridoru boyunca ilerledik ve dışarı çıktık.

Şimdi hedefimiz İkinci Piramitti. Batı tarafında (215 metre) yürüdük, sağa döndük ve bir süre sonra kendimizi kuzey tarafında ana girişlerin bulunduğu noktaya (kuzey-güney simetri ekseninin 12 metre doğusunda) yakın bulduk. Bunlardan biri, anıtın dokuz metre ilerisindeki kayalık zemine yumruk atıldı. Bir diğeri kuzey cephesinde 15 metre yükseklikte yapılmıştır. İkincisinden koridor 25°55' açıyla alçalmaktadır. Piramidi delmek için kullandığımız ilkenden, başka bir inen koridor derinlere iniyor, daha sonra yeraltı odasına girebileceğiniz kısa bir yatay bölüme geçiyor, dik bir şekilde yükseliyor ve güneye doğru uzanan uzun bir yatay geçide geçiyor. Girişten kuzey cepheye doğru inen üst koridor aynı geçide bağlanmaktadır.

Ayakta durabilecek kadar uzun, önce granit, sonra cilalı kireçtaşı ile kaplanmış yatay geçit, neredeyse zeminle aynı hizada, ya da daha doğrusu, alt duvar sırasının hemen altından geçiyor. Çok uzundur, 60 metre uzunluğundaki düz bölümü anıtın kalbinde tek bir "mezar"da biter.

Daha önce de belirtildiği gibi, bu odada hiçbir mumya veya yazıt bulunamadı, bunun sonucunda Khafre piramidi kesinlikle anonimdir. Doğru, modern zamanlarda maceracılar isimlerini duvarlarına bırakmaktan çekinmediler. Bunların arasında 1818'de piramidin içine giren eski sirk diktatörü Giovanni Battista Belzoni (1778-1823) öne çıkıyor. Hücrenin duvarında yüksek siyah boyayla basılmış devasa imzası, insan doğasının temel özelliklerinden birine tanıklık ediyor - herkesin bizi tanıması ve hatırlaması arzusu. Bu duygunun Khafre'ye yabancı olmadığı açıktır, çünkü ona referanslar, piramidi çevreleyen nekropol kompleksinde ve ayrıca gurur verici heykellerde tekrar tekrar bulunur. Piramidi kendi mezarı olarak inşa ettiyse, adını ve kimliğini içeride hiçbir yere yansıtmamış olması inanılmaz görünüyor. Şahsen, Mısırbilimcilerin neden inatla etraftaki mezar kompleksinin Khafre'nin işi olduğu ve piramidin başka biri olduğu olasılığını düşünmekte isteksiz olduklarını hala anlamıyorum.

Ama kim?

Birçok açıdan, bu, belirleyici işaretlerin eksikliği değil, temel sorundur. Khufu, Khafre ve Menkaur'un saltanatına kadar bu rolü üstlenebilecek tek bir firavun yoktu. IV hanedanının ilk firavunu olan Khufu'nun babası Snefru'nun Giza'nın 50 kilometre güneyindeki Dashur'da ("Bent" ve "Kızıl" olarak adlandırılan) iki piramit inşa ettiğine inanılıyor. Her iki piramidin atfedilmesi oldukça gizemli bir şeydir, çünkü bir firavunun neden iki piramide gömülmesi gerektiği çok açık değildir (tabii bunlar gerçekten mezar değilse). Bazı Mısırbilimcilere göre, Snefru'nun Meidum'daki "Düşmüş" piramidin inşasıyla da bir ilgisi var (bazı bilim adamları bunun III hanedanının son firavunu olan Huni'nin mezarı olduğu konusunda ısrar etse de). Ona ek olarak, Antik dönemin ünlü inşaatçıları, Sakkara'daki "Adım" piramidinin inşasıyla tanınan III hanedanının ikinci firavunu Zoser ve piramidi yine Sakkara'da dikilen Zoser'in halefi Sekhemkhet idi. . Bu nedenle, kitabelerin olmamasına rağmen, Giza'daki üç piramidin Khufu, Khafre ve Menkaur tarafından yaptırılması ve mezarları olarak hizmet etmesi gerektiği açık olarak kabul edildi.

"Mezarlar ve sadece mezarlar" teorisinin tüm eksikliklerini tekrar sıralamaya gerek yok. Ancak, bu eksikliklerin sadece Giza piramitleri için değil, aynı zamanda yukarıda listelenen III ve IV hanedanlarının diğer tüm piramitleri için de geçerli olduğu unutulmamalıdır. Bu anıtların hiçbirinde firavunun cesedi ya da kraliyet mezarlığına dair herhangi bir işaret bulunamadı. Bazıları lahitlerle bile donatılmamıştı - örneğin, Meidum'daki "Düşmüş" piramit. İlk kez 1954 yılında Mısır Eski Eserler Kurumu'nun seferi ile ziyaret edilen Sakkara'daki Sekhemkhet piramidinde bir lahit vardı ve "mezar"a yerleştirildiği andan itibaren mühürlü ve dokunulmadan kaldı. Çapulcular ona ulaşmayı başaramadılar, ancak otopside boş olduğu ortaya çıktı.

Yani, ne oluyor? Giza, Dashur, Meidum ve Saqqara'daki piramitleri inşa etmek için nasıl yirmi beş milyon tondan fazla taş kullanılmış olabilir, bu egzersizin tek amacı boş mezarlara boş lahit yerleştirmekse? Megalomaniden muzdarip bir veya iki manyağın varsayımsal tuhaflıklarına bir şey atfetsek bile, bir dizi firavunun böyle bir savurganlığı teşvik etmesi inanılmaz görünüyor.

PANDORANIN KUTUSU

Beş milyon tonluk Giza Piramidi'nin altına saklanarak Santa ve ben, bir mezar olabilecek, ancak bizim bilmediğimiz başka bir amaca hizmet edebilecek geniş bir iç odaya girdik. Doğudan batıya 14 metre uzunluğunda ve kuzeyden güneye 5 metre genişliğinde - bu çıplak ve steril oda, sırtta 6,8 metre yüksekliğinde güçlü bir üçgen tavana sahipti. Her biri masif kireçtaşı monolit ağırlığındaki döşeme blokları

20 ton, 53°7'28" (piramidin kenarlarının eğim açısına tam olarak eşit olan) bir açıyla serildi. Burada "dinlenme odaları" yoktu (Büyük Piramit'teki kralın odasının üstünde olduğu gibi).

Yavaşça odanın etrafına baktım. Doğrudan kayaya oyulmuş duvarları, beklendiği gibi düzgün bir şekilde tamamlanmamıştı, ancak kaba ve düzensizdi. Zemin de özeldi, iki seviyeliydi: doğu ve batı

yarıları arasında otuz santimetre yüksekliğinde bir basamak vardı. Khafre'nin iddia edilen lahiti batı duvarına yaslanmış, zemine gömülmüştü. 180 santimetreden biraz daha uzun bir uzunluğa sahipti, sığdı ve belki de asil bir firavunun bandajlı ve mumyalanmış mumyasına sığmayacak kadar dardı. Kırmızı granitten pürüzsüz duvarları dizlerime kadar geliyordu.

Karanlık içine baktım ve bana başka bir boyuta açılan bir kapı gibi geldi.

37. Bölüm

BİR TANRI TARAFINDAN YAPILMIŞTIR?

Geceleri Büyük Piramit'e tırmanmayı başardım, ancak parlak bir öğlen vakti yaklaşırken bir zafer sevincini hissetmedim. Kuzey tarafında üssünde dururken, sonsuzluğun huşu uyandıran majesteleri karşısında bir sinek, çelimsiz, etten kemikten bir ölümlü gibi hissettim. MÖ 1. yüzyılda olduğu gibi, "onu kumların arasına kişisel olarak yerleştiren bir tanrı tarafından yapılmış" her zaman orada olduğu hissine kapıldım. e. Yunan tarihçi Silicia Diodorus. Ama Mısır'ın birçok nesli boyunca adı onunla anılan tanrı benzeri firavun Khufu değilse, onu hangi tanrı yapabilirdi?

Son on iki saat içinde ikinci kez piramide tırmandım. Şimdi, gün ışığında, insan kronolojisine kayıtsız ve sadece jeolojik hızda ilerleyen yavaş erozyon süreçlerine maruz kalan kasvetli ve korkutucu bir uçurum gibi üzerimde yükseliyordu. Neyse ki, şimdi sadece altı sıra tırmanmam gerekiyordu ve bazı yerlerde, şimdi piramidin ana girişi olarak hizmet veren Maamun deliğine ulaşmadan önce modern adımlar bana yardım etti.

Maamun'un tüneline oymaya başladığı dokuzuncu yüzyılda iyi bir şekilde kamufle edilen gerçek giriş, on sıra daha yüksek, yerden on yedi metre yükseklikte ve ana kuzey-güney ekseninin yedi metre doğusundadır. Dev kireçtaşı levhalarla korunan, 26°31'23" açıyla inen bir koridora erişim sağlar. Sadece 1 m x 1,2 m enine kesite sahip olan koridorun 2,6 m kalınlığında ve 3,6 m genişliğinde döşeme blokları ile 0,76 m kalınlığında ve 10 m genişliğinde bir döşeme levhası arasına sıkıştırılmış olması tuhaftır.

Büyük Piramit, tüm inanılmaz karmaşıklıkları ve görünürdeki anlamsızlıklarına rağmen, kelimenin tam anlamıyla bu türden yapıcı çözümlerle doludur. Bu büyüklükteki blokları, komşu bloklara göre bu kadar hassas bir şekilde konumlandırarak ve tam açıları koruyarak nasıl monte etmenin mümkün olduğunu kimse bilmiyor (okuyucunun muhtemelen zaten tahmin ettiği gibi, inen koridorların eğim açısı kasıtlı olarak seçilmiştir ve bir 26 ° tipik değeri). Bütün bunların neden bu şekilde yapıldığını da kimse bilmiyor.

Deniz Feneri

Piramide Maamun'un deliğinden girmek, sanki bir mağaraya ya da mağaraya tırmanıyormuşsunuz gibi garip bir his bırakıyor ve insan elinin yaratılışına değil, bilinçli geometrik uygunlukla dolu (örneğin, inen bir koridor gibi). Ve rögardan gelen kasvetli yatay tünel genellikle çirkin ve sakar, şiddet izleri taşıyor ve bu şaşırtıcı değil: Tünel döşeyen Arap işçiler, taşları defalarca ateşle ısıttı, sonra soğuk sirke ile döktüler. çekiç, keski, balyoz ve matkaplarla saldırır.

Bir yandan, bu tür vandalizm aşırı ve sorumsuz görünüyor. Öte yandan şunu da düşünmekte fayda var: Piramit, zeki ve meraklı insanları sırlarına nüfuz etmeye davet edecek, kışkırtacak şekilde mi özel olarak tasarlandı? Sonunda, kalıntıların ebedi bütünlüğünü sağlamak isteyen bir firavun olsaydınız, hangisini seçerdiniz: a) mezarınızın nerede olduğunu size ve gelecek nesillere duyurun veya b) söylemeyeceğiniz gizli bir yer seçin. hakkında kimse ve nerede asla bulunamayacaksınız?

Cevap açıktır: Eski Mısır firavunlarının büyük çoğunluğu gibi, gizli-yalnız seçeneğini seçersiniz [58](#).

O zaman Büyük Piramit, gerçekten bir kraliyet mezarıysa neden bu kadar dikkat çekici? Neden bir hektardan fazla yer kaplıyor? Neden bir buçuk yüz metre yüksekliğe ihtiyacı var? Başka bir deyişle, amacı Khufu'nun bedenini saklamak ve korumaksa, neden her yaşta ve akla gelebilecek her koşulda hazine delisi maceracıların, meraklı ve hayal gücü yüksek entelektüellerin kaçınılmaz olarak dikkatini çekecek şekilde yapıldı?

Büyük Piramidi yaratan parlak mimarlar, duvarcılar, haritacılar ve mühendislerin insan psikolojisinden tamamen habersiz olmaları mümkün değildir. Yaratımlarının hırsı ve inanılmaz güzelliği, gücü ve sanatı, rafine işçilikten, derin kavrayıştan ve sembolizm veya diğer teknikler kullanarak insan bilincini manipüle etmenin yollarının tam bir anlayışından bahseder. Mantık, piramitleri yapanların, Nil'in batı kıyısındaki bu rüzgarlı platoda ne tür bir deniz feneri (inanılmaz bir doğrulukla) inşa ettiklerini o uzak zamanlarda açıkça anlamış olmaları gerektiğini belirtir.

Kısacası, bu harika yapının sonsuza dek dikkat çekmesini ve büyümesini, onu içine girmeye, yüksek doğrulukla ölçmeye ve takıntılı bir arzu tarafından ele geçirilecek olan insanlığın ortak hayal gücünü harekete geçirmeye davet etmesi gerekirdi. mutlak ve uzun zamandır unutulmuş bir sırta nüfuz etmek.

AKILLI PİRAMİT YAPICI EĞLENCE

Maamun deliğinin inen koridorla 26° açıyla kesiştiği yer artık çelik bir kapıyla kapatılıyor. Arkasında koridor kuzey istikametinde yükselerek mevcut girişin kornişine ulaşmaktadır. Güney yönünde, koridor, piramidin tepesinin 180 metre altında bulunan büyük bir yeraltı odasına bağlanmadan önce kaya tabanına yüz metre inerek eğik bir şekilde alçalmaktadır. Koridoru döşemenin doğruluğu şaşırtıcı:

yukarıdan aşağıya tüm uzunluğu boyunca, düz bir çizgiden ortalama sapma, duvarlar boyunca altı milimetreyi ve tavan boyunca sekizi geçmez.

Çelik kapıdan geçerek, gözlerim düşük güçlü lambaların loş aydınlatmasına alışırken eski havasını soluyarak Maamun tüneline ilerledim. Sonra başımı indirerek, Arap tünelcilerin yükselen koridorun alt kısmını kapatan granit tıkaçları bir an önce aşmak için hararetle arzularıyla kırdıkları dik ve dar bölümü tırmanmaya başladım. Tünelin tepesinde, orijinal konumlarında bu tür iki tapa görülebiliyordu, ancak tünel açma sırasında kısmen açılmıştı. Mısırbilimcilere göre, bu tıkaçlar yukarıdan - Büyük Galeri'nin eteğinden yükselen koridorun 40 metrelik uzunluğu boyunca - sürüklendi. Ancak, daha gerçekçi bir şekilde akıl yürütmeye alışmış inşaatçılar ve mühendisler, bu kurulum yönteminin fiziksel olarak imkansız olduğunu belirttiler. Blokları koridorun duvarlarından, zemininden ve tavanından ayıran küçük boşluklar nedeniyle sürtünme, onlarca metreden bahsetmiyorum bile birkaç santimetre sürüklenmelerini engelleyecektir.

Buradan şaşırtıcı olabilecek bir sonuç çıkar: Bu, piramidin inşası sırasında yükselen koridorun tıkalı olduğu anlamına gelir. Ancak, iç odalar henüz tamamlanmamışken, inşaatın bu kadar erken bir aşamasında ana girişi kapatmak neden gerekli olsun ki? Peki, istenmeyen misafirleri içeride tutmak isteseydiniz, kuzeyden girişi ile yükselen koridorla kesiştiği nokta arasındaki alçalan koridoru bloke etmek daha kolay (ve daha güvenilir) olmaz mıydı? Piramidi böyle bir koruma yöntemi en mantıklısı olacaktır ve inen koridoru tıkamadan bunu mümkün kılacaktır.

Kesin olan bir şey var: Trafik sıkışıklığının tek amacı işgali hiçbir şekilde engellemek değildi. Bunun yerine, Mavisakal'ın kilitle kapısı gibi, bu bariyer Maamun'u hipnotize etti, merakını uyandırdı, böylece arkasında inanılmaz değerli bir şeyin saklandığına ikna oldu ve tüneli açmanın gerekli olduğuna karar verdi.

Belki de piramidin yaratıcıları ve ilk davetsiz misafirin böyle bir tepkisini elde ettiler? Garip görünen ve paradoksal doğasına rağmen böyle bir yaklaşımın olasılığını dışlamamalıyız. Durum ne olursa olsun, Maamoun (ve insan tepkilerinin öngörülebilirliği) sayesinde artık yükselen koridorun engellenmemiş üst kısmına tırmanma fırsatım oldu. 1 metre × 1,2 metre (tam olarak inen koridor gibi) ölçülerinde düzgün bir şekilde delinmiş bir geçit, 26 ° 2'30 " (inen koridorda - 26 ° 31'32 ") bir açıyla karanlığa çıktı.

26°'lik açıya gösterilen titiz ilgi de ne? Ve piramidin yan yüzlerinin eğim açısının yarısı (52°) olması tesadüf müdür? [59](#)

Okuyucu belki de bu açının anlamını hatırlar. Büyük Piramidin tasarımını küresel geometrinin bağımlılıklarına tabi kılmayı mümkün kılan formülün kilit bir unsurudur. Onun sayesinde, anıtın orijinal yüksekliği (146.6 metre) ve tabanının çevresi (920.85 metre), kürenin çevresi ile yarıçapı ile aynı orandadır. Bu oran iki pi'dir ve bunu korumak için, inşaatçılar yan yüzlerin benzersiz bir eğim açısını (52

°) seçmek zorundaydılar, çünkü daha fazla veya daha az eğim, yüksekliğin çevreye oranında bir değişiklik gerektirecektir.

23. bölümde, Meksika'da Teotihuacan'daki Güneş Piramidinin de aşkın pi sayısının bilgisini ve bilinçli kullanımını ifade ettiğini gördük. Bu durumda, piramidin yüksekliği (71.1 metre), tabanın çevresinin (893.3 metre) dört "pi" ile bölünmesine eşittir.

Böylece, Antik Mısır'ın en dikkat çekici anıtının ve eski Meksika'nın en dikkat çekici anıtının yapılarında, "pi" sayısı ile oranların, bu aşkın sayının resmi "keşfi" nden çok önce Yunanlılar tarafından kullanıldığı ortaya çıktı. ikincisinden önemli bir coğrafi uzaklıkta. Ve her iki durumda da, sonuç, "pi" sayısının kullanımının bir şeyi - ve neredeyse kesinlikle aynı şeyi - işaret ettiğini gösteriyor.

İlk ve muhtemelen son kez değil, yüzyıllar boyunca bize ulaşmanın ve bir fener gibi dikkatimizi çekmenin bir yolunu bulan, Mısırlı ya da Meksikalı olmak zorunda olmayan eski bir zihinle temas duygusundan bunaldım. Bazıları hazine düşüncesiyle baştan çıkabilir, diğerleri ise piramit inşa edenlerin aşkın sayılarla ilgili bilgilerini gösterdikleri aldatıcı basit yoldan büyülenecek ve bu da onlara yeni matematiksel anlayışlar arama konusunda ilham verecektir.

Eğildim, sırtımla tavana dokunarak, altı milyon ton ağırlığındaki yapının kalınlığına trigonometrik bir model gibi giren yükselen koridorda böyle düşüncelerle dolaştım. Kafamı tavana birkaç kez vurduktan sonra, yapıyı ve koridoru da tasarlayan bu kadar yaratıcı insanlar, orada tam olarak durabilmeniz için neden yarım metre veya bir metre daha yüksek yapmamışlar diye merak ettim. Bunun yeteneklerinin ötesine geçmesi olası değildir. Yine, böyle bir tasarım kararını, bazı dış nedenlerin baskısı altında değil, istedikleri için bilinçli olarak aldıkları sonucuna varma eğilimi vardı.

Bu eski akıl oyunlarının çılgın mantıksızlığının arkasında bir neden var mıydı?

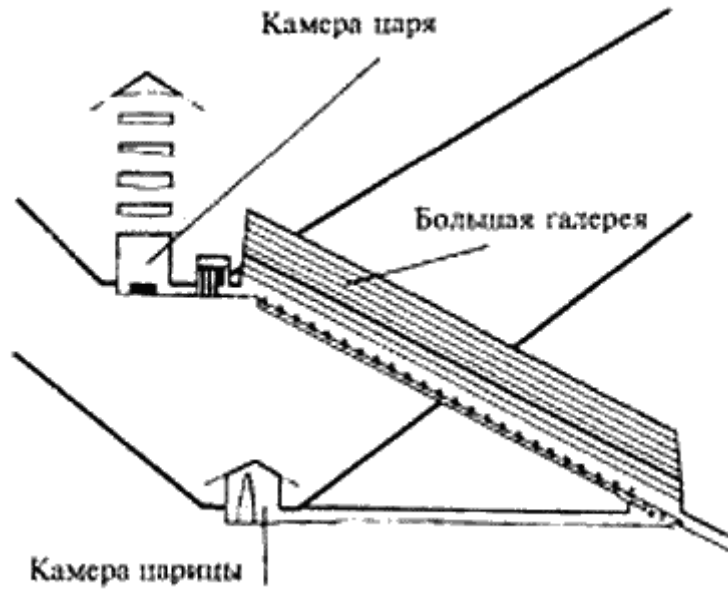
BİLİNMEYEN KARANLIK UZAY

Yükselen koridorun üst ucunda, piramidin bir başka dikkat çekici odasına, Eski Krallık'tan kalan en ünlü mimari eser olan Büyük Galerî'ye çıktım. Aynı ünlü 26° açıyla yukarıya doğru yükselen ve neredeyse karanlıkta kaybolan geniş kubbesi çarpıcı bir izlenim bırakıyor.

Doğrudan Büyük Galerî'ye gitmek niyetinde değildim. Başlangıcından itibaren, 1.14 metre yüksekliğindeki uzun (yaklaşık 40 metre) yatay bir geçit güneye doğru ayrılarak kraliçenin odasına çıkar. Birkaç yıl önce Büyük Piramit ile tanıştığımdan beri saf güzelliğine hayran olduğum bu odayı tekrar ziyaret etmeyi çok istiyordum. Ancak bugün, canımı sıkacak şekilde, geçiş en başından beri engellendi.

O zamanlar bilmediğim bunun sebebi ise Alman robotik mühendisi Rudolf Gantenbrink'in yapmakta olduğu işti. Aynı zamanda, 250.000 dolarlık robotunu Kraliçe Odasının dar güney şaftından aşağı doğru

özenle yönlendiriyordu. Mısır Eski Eserler Kurumu tarafından Büyük Piramidin havalandırmasını iyileştirmek için işe alınan kişi, son teknoloji ekipmanını başarıyla test etti ve kralın odasının dar güney şaftındaki enkazları temizledi. Mısırbilimcilere göre, bu şaft, Gantenbrink'in girişine bir elektrikli fan yerleştirmesiyle bağlantılı olarak, esas olarak havalandırma için tasarlandı. Mart 1993'ün başlarında, o odanın güney şaftını incelemek için minyatür bir uzaktan kumandalı robotik kamera olan Upuat'ı kullanarak dikkatini kraliçenin odasına çevirdi. 22 Mart'ta kamera, dik yükselen (39,5 ° açıyla) bir şaftın başlangıcından 60 metre, sadece 20 santimetre yüksekliğe ve 23 genişliğe sahip olduğunu gösterdi, duvarları ve zemini aniden pürüzsüz hale geldi ve Upuat Genellikle şapel ve mezar gibi ritüel odaların karşı karşıya gelmesi için kullanılan Tura'dan yüksek kaliteli kireçtaşı bir geçide sürünerek girdi.

Kral ve Kraliçe'nin Büyük Galerisi ve Odaları, güney ve kuzey şaftlarıyla birlikte

Bu kendi içinde yeterince ilgi çekiciydi, ancak görünüşe göre, duvarın derinliklerinde duvarlarla çevrili bir tür odaya giden bu koridorun sonunda, metal detaylara sahip büyük bir kireçtaşı kapı vardı ...

Ne güney şaftının ne de odanın kuzey duvarındaki karşılığının piramidin yüzeyine erişimi olmadığı uzun zamandır bilinmektedir. Ek olarak ve açıklanamaz bir şekilde, ne birinin ne de diğerinin ikinci uçtan çıkışı yoktu. Bir nedenden dolayı, inşaatçılar bloğun son 13 santimetresini madenlerin girişinde sağlam bıraktılar ve bu da onları görünmez ve sıradan herhangi bir ziyaretçi için erişilemez hale getirdi.

Ne için? Onları asla bulamamak için mi? Ya da tam tersine, bulunacaklarından emin olmak için, ancak doğru koşullar altında mı? Ne de olsa, en başından beri, kralın odasının kuzey ve güney duvarlarından iki iyi işaretlenmiş şaftın uzandığı biliniyordu. Ve piramidin inşaatçılarının zihinsel yeteneklerinin, er ya da geç bazı meraklı kişilerin kraliçenin odasında benzer bir şey aramaya

başlayacağını öngörmelerine izin verdiği açıktır. Bu durumda hiç kimse Halife Maamun'dan sonra bin yıldan fazla arama zahmetine girmedi. 1872'ye kadar, "yukarıda bulunan kralın odasına benzeterek mayınların varlığından şüphelenmeye başlayan" bir mason olan İngiliz mühendis Wayneman Dixon, kraliçenin odasının duvarlarına vurmaya başladı ve orada boşluklar buldu. İlk olarak, güney şaftını açarak, "marangoz ve her şeyin ustası Bill Grundy'yi, bir çekiç ve keskiyle bir delik açabileceği yeri gösterdi. Sadık bir arkadaş işe koyuldu ve o kadar gayretle çalıştı ki, yumuşak taş kısa sürede yenilmeye başladı. Ve aniden - patlama! "Birkaç darbeden sonra keski bir şeye çarptı."

Bill Grundy'nin keskisinin içine girdiği bu "şey", "enine 23 cm genişliğinde ve 20 cm yüksekliğinde, duvara 2 metre kadar uzanan ve sonra bir açıyla duvarın içine doğru uzanan dikdörtgen, yatay, boru şeklinde bir kanal" olarak ortaya çıktı. bilinmeyen bir karanlık boşluk..."

Rudolf Gantenbrink robotunu 121 yıl sonra bu açıdan ve tam olarak bu "bilinmeyen karanlık uzaya" gönderdi - türümüzün teknik yetenekleri sonunda onun güçlü içgüdüsel gözetleme arzusuna denk geldi. 1872'de, bu içgüdü açıkça 1993'tekinden daha zayıf değildi. Uzaktan kumandalı bir kameranın kraliçenin odasının şaftlarında yakalayabildiği birçok ilginç şey arasında, on dokuzuncu yüzyıldan kalma uzun bir kompozit metal çubuğun sonu vardı. Wayneman Dixon ve sadık arkadaşı Bill Grundy'nin gizlice 60. kanala soktukları ve bu onların ilgisini çekmişti . Tahmin edebileceğiniz gibi, inşaatçılar sadece inşa etmek için değil, aynı zamanda madenleri kapatmak için de tembel değillerse, orada aramaya değer bir şey sakladıklarını düşündüler.

Madenlerin keşfi çıkmazda sona ererse, piramidin yaratılmasının bu tür araştırmaları teşvik etmek için özel olarak tasarlandığı fikri temelsiz olurdu. Ancak, gördüğümüz gibi, ilginç metal detayları ve alt kısmında davetkar bir boşluk bulunan asansör tipi bir kapı bulundu. Gantenbrink'in robotu tarafından oraya ateşlenen lazer noktası boşlukta kayboldu...

Görünüşe göre bir kez daha devam etmek için açık bir davetle karşı karşıyayız, Halife Maamun ve madencilerine anıtın Wayneman Dixon'ı bekleyen merkezi geçitlerine ve odalarına girmeleri için ilham veren uzun bir davet zincirinin sonuncusu. kraliçenin odasının duvarlarına gizlenmiş olan ve Rudolf Gantenbrink'in merakının yeniden uyanmasını bekleyen, yüksek teknolojlili robotu gizli bir kapının varlığını keşfeden ve kendini onun ardındaki sırlara yakın bulan mayınlar hakkındaki hipotezini test ediyor. , veya hayal kırıklıkları veya başka davetler.

KRALIÇE ODASI

Sonraki bölümlerde Rudolf Gantenbrink ve Upuate hakkında daha fazla şey duyacağız. Ancak 16 Mart 1993'te, onlar hakkında hiçbir şey bilmeden, kraliçenin odasına geçişin kapalı olduğunu görünce üzüldüm ve koridoru kapatan metal ızgaraya öfkeyle baktım.

Koridorun yüksekliğinin (1,14 metre) sabit olmadığını hatırladım. Durduğum yerin yaklaşık 33 metre güneyinde ve odanın girişinden sadece 4,5 metre ötede, zemindeki bir basamak aniden yüksekliğini 1,73 metreye çıkardı. Bu konuda kimse ikna edici bir açıklama yapmadı.

Yapımından bu yana boş olduğu anlaşılan kraliçenin odası kuzeyden güneye 5,2 metre ve doğudan batıya 5,5 metre ölçülerindedir. Tam olarak doğu-batı yönünde yönlendirilmiş bir sırt ile 6,3 metre yüksekliğinde zarif bir üçgen tavana sahiptir. Ancak cinsiyeti bitmemiş görünüyor. Soluk, kaba yontulmuş kireçtaşı duvarlarda, hakkında pek çok sonuçsuz tartışmaların yapıldığı sürekli tuz sızıyor.

Kuzey ve güney duvarlarında, "1872'de Açıldı" adlı bir anıt yazıt ile - Wayneman Dixon tarafından keşfedilen ve gizemli madenlerin karanlık alanına açılan iki dikdörtgen delik. Batı duvarı tamamen çıplak. Doğu duvarına, duvarın ortasından yarım metre güneye kaydırılmış, üstü tonozlu bir niş hakimdir. Nişin yüksekliği 4.6 metredir. Tabandaki genişliği 1.55 metredir. Nişin ilk derinliği yaklaşık bir metredir, ancak Orta Çağ'da, uzak duvarında, Arap hazine avcılarının gizli kameralarını aramak için ek bir girintiyi oyulmuştur, ancak hiçbir şey bulamadılar.

Mısırbilimciler, bir bütün olarak odanın yanı sıra nişin asıl amacı hakkında ikna edici bir sonuca varamadılar.

Etrafında karışıklık. Her yerde paradokslar var. Etrafında sırlar.

CİHAZ

Büyük Galeri'nin kendi sırları vardır. Ayrıca, Büyük Piramidin en gizemli kısımlarından biridir. Genişliği iki metreden biraz fazla, duvarların dikey kısmının yüksekliği 2,3 metredir. Bu seviyenin üzerinde, galerinin içinde bir öncekine göre yaklaşık 8 cm'lik bir kayma ile, maksimum 8,5 metre yüksekliğinde bir tonoz oluşturan ve şeridin ortasındaki şeridin genişliğini oluşturan yedi duvar katmanı daha istiflenir. tavan yaklaşık bir metredir.

Yapısal olarak, galerinin neredeyse sonsuza dek Dünya gezegeninde inşa edilmiş en büyük ve en ağır anıtın en üstteki dörtte üçünün milyonlarca dolarlık ağırlığını taşıması gerektiğini hatırlayın. Sözde "teknolojik olarak ilkel" bir grup insanın böyle bir yapıyı sadece düşünüp tasarlamakla kalmayıp, 4.500 yıldan daha uzun bir süre önce başarıyla uygulamaya koyması dikkat çekici değil mi?

Böyle bir galeriyi sadece 6 metre uzunluğunda ve yatay olarak inşa etseler bile, iş yine de oldukça zor, hatta çok zor olurdu. Ancak tonozlu çatılı ve 26 ° uzunlamasına eğimli bir versiyona yerleştiler ve uzunluğu 47 metreye çıkardılar. Ayrıca, mükemmel bir şekilde bitmiş kireçtaşı megalitlerinden tüm uzunluğu boyunca katladılar - paralelkenarlar şeklinde şekillendirilmiş devasa, düzgün cilalı bloklar ve eklemleri neredeyse çıplak gözle görülemeyecek kadar sıkı ve hassas bir şekilde katladılar.

Ek olarak, piramidin inşaatçıları, kesitinin oldukça karmaşık şekline rağmen, galerinin simetrisini çok doğru bir şekilde koruyabildiler. Bu sadece basamaklı kasa için geçerli değildir. Tam olarak zeminin ortasında, galerinin tüm uzunluğu boyunca, yarım metrelik taş bordürler arasında, 0,6 metre derinliğinde ve yaklaşık bir metre genişliğinde bir kanal yapılmıştır. Bu kanalın amacı nedir. Ve neden tavanın orta kısmının simetrisini yansıtıyor?

Büyük Galeri'nin dibinde, sanki "bir tür aygıtın içinde"ymişsiniz gibi garip bir hissin pençesinde duran ilk kişi olmadığımı biliyordum. Bu duygunun yanlış olup olmadığına kim karar verecek? Ya da tam tersi doğru mu? Eski Mısır ayin metinlerindeki bazı mistik ve sembolik imalar dışında, galerinin işlevsel amacına dair hiçbir kanıt günümüze ulaşmamıştır. Bu imalar, piramitlerin ölümleri ölümsüz varlıklara dönüştürmek için araçlar olarak görüldüğü gerçeğine kadar kaynadı: "cennet kasasının kapılarını açın ve yolu döşeyin", böylece ölen firavun "tanrılar topluluğuna yükselebilir". "

Benzer bir inanç sisteminin burada iş başında olduğunu kabul etmek benim için zor olmazdı ve açıkçası tüm bu girişim için bir güdü olarak hizmet edebilirdi. Bununla birlikte, mistik, ruhsal ve sembolik bir hedefe ulaşmak için karmaşık bir kanal ve boru sistemi, koridor ve oda sistemi ile doldurulmuş altı milyon tondan fazla fiziksel maddenin neden bu kadar gerekli olduğunu anlayamadım.

Büyük Galeri'nin içinde kalmak, gerçekten büyük bir cihazın içindeymişsiniz gibi bir his bırakıyor. Herhangi bir dekordan ve ibadeti, dini (tanrı figürleri, ayin metinleri vb.) Her şeyden önce, katı bir işlevsellik ve amaçlılık izlenimi verdi - sanki bir tür iş yapmak için yapılmış gibi. Aynı zamanda, en azından ciddiyet ve tam dikkat gerektiren odaklanmış bir üslup ve konsantrasyon hissettim.

Bu noktada galerinin yarısına kadar yürüdüm. Önümde ve arkamda ışık ve gölgeler taş duvarlarda dans ediyordu. Durup başımı kaldırdım ve Büyük Mısır Piramidinin ezici ağırlığını taşıyan karanlıkta gizlenmiş tonozlu tavana baktım.

Aniden, ne kadar korkunç yaşlı olduğunu ve o andaki hayatımın eski inşaatçıların sanatına ne kadar bağlı olduğunu hissettim. Bu sanatın bir örneği, ağır zemin blokları tarafından gösterilmiştir - her biri galerinin genel açısından biraz daha dik döşenmiştir. Tanınmış arkeolog ve araştırmacı Flinders Petrie'ye göre, bu yapıldı.

Ve bu, medeniyeti Neolitik'ten avcılık ve toplayıcılıkla yeni çıkmış insanların eseri mi?

Zemindeki 60 cm'lik orta girintiyi kullanarak galeriyi tekrar yukarı taşıdım. Zamanımızda içine yerleştirilmiş enine ve boyuna çubuklara sahip ahşap döşeme, tırmanışı nispeten kolaylaştırdı. Bununla birlikte, eski zamanlarda düzgün cilalanmış kireçtaşından 26 ° eğimli bir zemine tırmanmak muhtemelen neredeyse imkansızdı.

Bunu nasıl yaptılar? Ve hiç yaptılar mı?

İleride, Büyük Galeri'nin sonunda, kralın odasının girişi siyah görünüyordu ve meraklı yolcuyu bilmecenin kalbine çağırıyordu.

38. Bölüm

İTERAKTİF 3D OYUN

Büyük Galeri'nin en tepesinde, neredeyse bir metre yüksekliğinde, hatırladığım kadarıyla tam olarak piramidin doğu-batı ekseninde uzanan - kraliçenin odasının tavanı gibi - büyük bir granit basamağı tırmanmam gerekiyordu. Buna göre, anıtın kuzey ve güney yarısı arasındaki sınırı işaretler. Dıştan bir sunağı andıran bu basamak, kralın odasına giriş görevi gören küçük kare bir tünelin hemen önünde büyük bir yatay platform oluşturur.

Bir an durup galeriye baktım. Süsleme yok, dini ikonografi yok, eski Mısır inanç sistemiyle yaygın olarak ilişkilendirilen tanınabilir sembolizm yok. Bakış, bu kırk yedi metrelik görkemli boşluğun yalnızca soğukkanlı düzenliliğini ve donmuş makine benzeri sadeliğini kaydeder.

Ve tepede, başımın yukarısındaki doğu duvarında delinmiş karanlık bir delik zar zor görebiliyordum. Burada ilk kimin ve ne zaman çalıştığını ve başlangıçta ne büyüklükte olduğunu kimse bilmiyor. Bu açıklık, kralın odasının üzerindeki beş "dinlenme odasından" ilkinе götürür. 1837'de Howard Weiss sonraki dört hücreye geçtiğinde genişletildi. Tekrar aşağıya baktığımda, aşağıda, batı duvarının tabanında, neredeyse dikey bir kuyunun piramidin gövdesi boyunca baş döndürücü elli metrelik inişe başladığı yeri zar zor seçebiliyordum.

Neden bu kadar karmaşık bir boru ve geçit aparatına ihtiyaç duyuldu? İlk bakışta, bu bir anlam ifade etmiyor. Bununla birlikte, Büyük Piramit'teki her şey gibi, buna ciddi bir dikkat göstermeye hazır değilseniz. Ve sonra zaman zaman, tamamen tahmin edilemez bir şekilde, bir ödöl sizi bekliyor olabilir. Yani, kesin bilimlere karşı bir tutkunuz varsa ve ondan tabanın yüksekliğini ve çevresini sorarsanız, yanıt olarak sizin için "pi" sayısını "yazdırabilir". Daha fazla "kazmaya" istekliyseniz, her seferinde daha karmaşık ve anlaşılması zor olan ek matematiksel bilgiler verecektir.

Bu süreç, sanki önceden dikkatlice "hesaplanmış" gibi programlanmış hissi bırakır. İlk kez değil, piramidin bana özel olarak inşa edilmiş dev bir öğrenme makinesi - daha doğrusu, insanlığın çözmesi için çölde bırakılmış üç boyutlu etkileşimli bir problem gibi göründüğünü hissettim.

ÖN KAMERA

Yüksekliği bir metreden biraz daha fazla olan kralın odasındaki geçit, normal boydaki tüm insanların eğilmesine neden olur. Doğru, bir metreden biraz sonra kendinizi tavanın aniden üç buçuk metre yüksekliğe çıktığı "ön odada" buluyorsunuz. Giriş odasının doğu ve batı duvarları kırmızı granitten

yapılmıştır. İçlerinde, Mısırbilimcilere göre, kalın yeraltı döşeme kapılarının kayması gereken, birbirine zıt dört çift oluk oyulmuştur. Bu çiftlerden üçü yere kadar gidiyor ve içlerinde hiçbir şey yok. Dördüncü (en kuzeydeki) oluk çiftine gelince, sadece "koridor" tavan seviyesine kadar kesilmiştir (yani, zeminden bir metre biter) ve 23 santimetre kalınlığında ve yaklaşık 1.8 metre yüksekliğinde bir granit levha yapılmıştır. içine sokulmuştur. Az önce girdiğim "koridorun" kuzey ucu ile havada asılı duran levha arasındaki yatay mesafe sadece 53 santimetre. Plakanın üstü ile tavan arasındaki mesafe yaklaşık 1,2 metredir. Bu sistemin amacı ne olursa olsun, yağmacıların sızmasını engellemesi gerektiği konusunda Mısırbilimcilerle anlaşmak çok zordur.

Çok şaşırdım, levhanın altına eğildim ve daha önce 3,6 metre yüksekliğinde olan ve yaklaşık üç metre uzunluğunda olan giriş odasının güney kısmında tekrar doğruldum. Doğu ve batı duvarlarındaki "kılavuz" yivler tamamen yıpranmıştı, ancak ayırt edilebilirdi. Kaldırma plakalarına dair hiçbir iz yoktu ve bu kadar hantal taş nesnelerin bu kadar sıkışık bir çalışma alanına nasıl yerleştirilebileceğini hayal etmek zordu.

19. yüzyılın sonunda tüm Giza nekropolünü metodik olarak inceleyen Flinders Petrie'nin ikinci Piramit'te benzer bir durum hakkında nasıl yorum yaptığını hatırladım: "Alt geçitteki granit kaldırma kapıları, Onları kaldırmak için 40-60 kişi al. Yine de, kaldırıldılar ve yerlerine ve sadece birkaç kişinin onlara yaklaşabileceği dar bir geçide yerleştirildiler. Aynı hususlar Büyük Piramit'teki kaldırma plakalarına da uygulanabilir. Keşke gerçekten kaldırılması ve indirilmesi gereken plakaları-kapıları kaldırmaktan bahsediyorsak.

Döşemelerin kaldırılıp indirilebilmesi için antrenin tam yüksekliğinden daha kısa olması gerektiği unutulmamalıdır. Tavana kaldırıldıklarında, mezara girebilecekleri veya çıkabilecekleri varsayılan kişiler için aşağıda yeterli boşluk bırakılmalıdırlar. Ancak bu da, ön odaya girişi engellemek için levhalar zemine indirildiğinde, levha ile tavan arasında eskiden aşağıda olduğu gibi aynı boşluğun yukarıdan görüldüğü anlamına gelir. Herhangi bir girişimci yağmacının onu kullanabileceği açıktır.

Böylece, burada, ön odada, karmaşık bir yapı görünürdeki işlevsel anlamsızlıkla birleştiğinde aynı paradokslarla karşılaşırız.

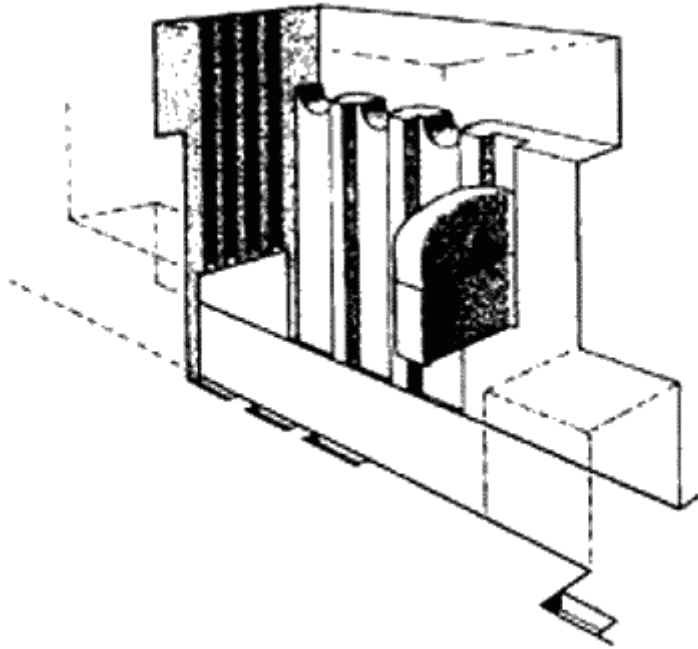
Giriş holü tüneli ile aynı boyutta olan çıkış tüneli masif kırmızı granit ile kaplanmıştır. Yine granitten yapılmış, antrenin güney duvarında başlar, ancak en üstte otuz santimetrelilik bir kireçtaşı levhası vardır. Tünelde 2,7 metre yürüdükten sonra, kendinizi tamamen granitten yapılmış, büyük bir enerji ve güç atmosferi yaratan büyük, koyu kırmızı bir oda olan kralın odasında buluyorsunuz.

TAŞ GİZEMLERİ

Ana eksenini tam olarak doğudan batıya yönlendirilmiş ve küçük eksenini tam olarak kuzeyden güneye yönlendirilmiş olan kralın odasının merkezinde durdum. Odanın yüksekliği 5,8 metredir. Planda, tam olarak 2:1 (10.46 metreye 5.23 metre) en boy oranına sahip bir dikdörtgendir. Zemin 15 masif granit levhadan oluşuyor, duvarlar her biri 70 ton veya daha fazla ağırlığa sahip 100 dev bloktan oluşuyor, beş sıra halinde istifleniyor ve tavan her biri 50 tonluk dokuz blokla kaplanıyor. Bütün bunlar yoğun ve karşı konulmaz bir sıkıştırma izlenimi veriyor.

Odanın batı duvarında, Mısırbilimcilere göre, tüm Büyük Piramidin inşa edildiği nesne var. Ekstra sert feldispat, kuvars ve mika taneleri içeren tek parça bitter çikolata granitinden oyulmuş bu nesne, muhtemelen Khufu'nun lahdi olan kapaksız bir sandıktır. İç boşluğunun boyutları: uzunluk 2 metre, derinlik 0,87 metre ve genişlik 0,68 metredir. Dış ölçüler: uzunluk 2.27 metre, yükseklik 1.05 metre, genişlik 0.98 metre. Bu arada, enine boyutlar, yükselen koridorun alt (artık tıkanmış) girişinden taşınamayacak kadar büyük.

Lahitin boyutu bazı matematiksel oyunlar olmadan değildi. Yani, iç hacmi 1166.4 litre, dış - tam olarak iki katı - 2332,8 litre.

ön oda

Böyle bir doğruluk (beşinci önemli rakama kadar) bir tesadüf olarak kabul edilemez ve kasanın yanları sadece modern makinelerin sağlayabileceği bir doğrulukla en yüksek nitelik ve deneyime sahip

ustalar tarafından işlenir. Araştırmanın sonuçları karşısında şaşkına dönen Flinders Petrie'ye göre, bu zanaatkarların ellerinde "daha yeni yeni icat ettiğimiz gibi..." bir sınıfa ait aletler [vardı.61](#)

Petri, lahiti özellikle dikkatle inceledi ve "en az 2,5 metre uzunluğunda" düz testerelerle bir granit bloktan kesildiğini bildirdi. Bu granit çok yüksek bir sertliğe sahip olduğundan, testerelerin bronzdan (o zamanlar mevcut olan en sert yapı malzemesi) yapıldığı ve kesici kenarlarının daha da sert taşlarla donatıldığı varsayılmalıdır. "İşin doğası, pırlantayı her şeyden önce bir kesme malzemesi olarak düşünmemize neden oluyor. Bu varsayıma karşı - sadece genel olarak nadirliği ve özellikle Mısır'da mevduat olmaması ... "

Kaya bloğunu kesmekten çok daha zor olan lahdi'nin iç boşluğunun işlenmesi daha da büyük bir gizemle çevrilidir. Petri'ye göre, bunun için Mısırlılar

Elbette Petrie, Mısırbilimcilerin hiçbirinin elmas matkapları ve testereleri kendilerinin bulamadığını itiraf etti. Ancak, delme ve testere ile işlenen yüzeylerin doğası, onu bu tür aletlerin varlığına ikna etti. Bu sorunla ilgilenerek araştırmasını genişletti ve kralın odasının lahiti ile sınırlı kalmayıp, Giza'da topladığı diğer birçok granit ürünü ve çekirdeğine kadar genişletti. Sorunu ne kadar derinlemesine araştırırsa, eski Mısırlıların taş kesme teknolojisi o kadar gizemli hale geldi:

4.500 yıldan fazla bir süre önce, sözde medeniyetin şafağında, eski Mısırlıların, tereyağı gibi sert taşları kesmelerine izin veren bir ton veya daha fazla iş mili gücüne sahip endüstriyel çağ delme makinelerine sahip olmaları garip değil mi?

Petri'nin bu bilmece için bir açıklaması yoktu. Giza'da bulduğu 4. hanedanın diyorit kaselerine hiyerogliflerin hangi aletle oyulduğunu da açıklayamadı: çizgilerin kenarları..."

Bu bilgi Petri'yi çok şaşırttı, çünkü diyoritin dünyadaki en sert taşlardan biri olduğunu, demirden çok daha sert olduğunu biliyordu. Ancak eski Mısır'da bilinmeyen bir gravür aleti kullanılarak yüksek hassasiyetle mükemmel bir şekilde kesildiği ortaya çıktı:

Başka bir deyişle, ucu bir iğne kadar keskin, istisnai demesek de, o kadar yüksek bir sertliğe sahip olan, kolayca diyorit içine battığı ve aynı anda ortaya çıkan yivler oluşturduğu bir aletten bahsediyoruz. Bu araç nedir? Onunla nasıl çalıştılar, gerekli çabayı nasıl gösterdiler, 0,8 milimetrelilik bir adımla paralel çizgiler çizmek için gereken doğruluk nasıl sağlandı?

Ancak Petri'nin kralın oda lahdi üzerinde çalışmak için önerdiği elmas dişli boru şeklindeki matkaplar hala hayal edilebilir. Bilinmeyen bir diyorit oyma aletini hayal etmek, özellikle MÖ 2500'de varlığını varsayarsak, daha zor ama aynı zamanda mümkündür. e. Mısırbilimcilerin kabul etmeye istekli olduklarından çok daha yüksek bir teknoloji seviyesi.

Ama birkaç kasede sadece birkaç hiyeroglif değil. Mısır seyahatlerim sırasında diyorit, bazalt, kristal kuvars ve şist gibi malzemelerden gizemli bir şekilde oyulmuş hanedan öncesi dönemlere ait çok sayıda kapla tanıştım.

Saqqara'daki Zoser basamaklı piramidinin altında, III hanedanına ait 30 binden fazla gemi bulundu. Bu, en az Zoser'in kendisi kadar genç oldukları anlamına gelir (yani MÖ 2650 civarında). Prensip olarak, daha da eski olabilirler, çünkü benzer kaplar, hanedan öncesi zamanlara (MÖ 4000 ve daha erken) tarihlenen katmanlarda bulundu ve Mısır'da nesilden nesile miras yoluyla değerleri aktarma geleneği var olduğu için. ezelden beri.

MÖ 2500 veya 4000'de mi yapıldılar? MÖ, hatta daha erken dönemlere ait, basamaklı piramidin taş kapları, bilinmeyen ve neredeyse hayal bile edilemeyecek bir aletin kullanılmasıyla elde edilen işçilikleriyle dikkat çekicidir.

Neden düşünülemez! Çünkü bu kapların çoğu, uzun, ince, zarif boyunlu ve genellikle içi boş omuzlara sahip büyük ölçüde genişleyen bir iç boşluğa sahip uzun vazolardır. Bu şekildeki vazoları kesebilecek hiçbir alet henüz icat edilmemiştir, çünkü boyuna sığacak kadar dar ve omuzları ve radyal yüzeyleri onunla işleyebilmek için yeterince güçlü (ve uygun profilde) olmalıdır. içeri. Ve insan merak ediyor, böyle bir alete, bu tür işlemler için yeterli olan, içe veya dışa doğru yönlendirilmiş bir kuvvet nasıl uygulanır?

Zoser Piramidi ve diğer antik yapılarda ortaya çıkarılan tek gizemli kap türü hiçbir şekilde uzun vazolar değildir. Bunların arasında tek parça taştan oyulmuş zarif süslemeli kulplu çömlekler vardır. Çok geniş dipli ve çok dar boğazlı göbekli kaplar. Açık kaseler, neredeyse mikroskobik şişeler, arduvazdan oyulmuş tuhaf tekerlek şekilli parçalar, kenarları içe dönük, neredeyse şeffaf olacak kadar ince. Her durumda, işlemenin doğruluğu kesinlikle şaşırtıcıdır. İç ve dış duvarlar neredeyse eşit uzaklıkta, birbirinin şeklini tekrarlıyor ve yüzeyleri kesinlikle pürüzsüz, kesme aletinin bıraktığı çizikler yok.

Bu tür sonuçlara ulaşabilecek eski Mısırlılar için mevcut olan teknolojinin farkında değiliz. Üstelik tungsten karbürden yapılmış en iyi aletlere sahip olan modern taş oymacılar da buna muktedir değiller. Bu, eski Mısır'da bilinmeyen veya gizli bir teknolojinin kullanıldığı anlamına gelir.

LAHİTLİ TÖREN

Kralın odasında batıya bakan (eski Mısırlılar ve Mayalar arasında ölüm yönü) dururken, ellerimi, Mısırbilimcilerin temin ettiği gibi Khufu'nun cesedini barındırmak için yapılmış olan granit lahdin pürüzlü kenarına hafifçe koydum. Loş elektrik ışığının güçlükle nüfuz edebildiği kasvetli derinliklerine baktım ve bana altın bir bulut içinde dönen toz parçacıkları gördüm gibi geldi.

Tabii ki, bu sadece bir ışık ve gölge oyunuydu, ancak kralın odası bu tür illüzyonlarla dolu. 18. yüzyılın sonunda Mısır'ın fethi sırasında Napolyon Bonapart'ın gece burada kaldığını hatırladım. Ertesi sabah, kendisini derinden rahatsız eden bir şey yaşadığı için solgun ve sarsılmış görünüyordu. Daha sonra bundan hiç bahsetmedi.

Bir lahitte uyumayı denedi mi?

O anın havasında, granit kasaya tırmandım ve ayaklarım kuzeye, başım güneye doğru uzandım.

Napolyon orta boylu bir adamdı, rahat olması gerekirdi. Ayrıca yeterli alanım vardı. Khufu nasıldı?

Rahatladım ve gardiyanlardan birinin gelip beni bu utanç verici ve muhtemelen yasak pozisyonda bulma ihtimalini düşünmemeye çalıştım. Önümüzdeki birkaç dakika rahatsız edilmemeyi umarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sesimi alçak sesle yükselttim. Bunu kralın odasındaki diğer noktalarda zaten denemiştim, duvarlar sesi alıyor, güçlendiriyor ve bana geri veriyor gibi görünüyordu, böylece geri dönen titreşimleri ayak tabanlarımda, tahtın tepesinde hissedebiliyordum. kafa ve cilt.

Lahitte de aynı şeyi hissettim, sadece titreşimlerin amplifikasyonu ve konsantrasyonu birçok kez daha yoğun. Sonsuza dek tek bir notada çalmak üzere tasarlanmış devasa bir müzik aletinin rezonans odasında olmak gibiydi. Ses yoğun ve oldukça rahatsız ediciydi. Kasasından yükseldiğini ve kralın odasının kırmızı granit duvarlarından ve tavanından sıçradığını, kuzey ve güneydeki "havalandırma" bacalarından uçtuğunu ve bir tür akustik mantar bulutu halinde Giza platosuna yayıldığını hayal ettim.

Bu hırslı vizyonlara daldım ve sesin kulaklarımda yankılanması ve lahiti titretmesi için mırıldanmaya devam ederek gözlerimi kapattım. Birkaç dakika sonra onları açtığımda, önümde beni derin bir mahcubiyete sürükleyen bir manzara belirdi: lahitin etrafına çeşitli yaş ve cinsiyetten altı Japon turist toplandı - ikisi yanlarda ve birer birer başında durdu ve bacaklar.

Baktılar... Şey, diyelim ki şaşırdılar. Ve daha az şaşırmadım. Son zamanlarda silahlı İslamcı aşırılık yanlılarının saldırıları nedeniyle Giza'da neredeyse hiç turist yoktu ve kralın odasına tek başıma ev sahipliği yapabileceğimi düşündüm.

Böyle bir durumda ne yapmak isterdiniz?

Tüm kontrolümü toplayarak ayağa kalktım, gülümsedim ve üzerimi silkeledim. Japonlar geri çekildi ve ben lahitten çıktım. Sanki bu işi her zaman yapıyormuşum gibi işsever bir tavırla, Mısırbilimcilerin tabiriyle "kuzey havalandırma bacası" boyunca yürüdüm ve titizlikle incelemeye başladım.

Bildiğim gibi bu şaft 20 x 23 cm enine kesite ve 60 metreden fazla uzunluğa sahip.

Piramidin duvar örgüsünün 103. sıra bölgesinde ortaya çıkar ve (bilinçli mi yoksa yanlışlıkla mı?) Bu, MÖ 2500'de olduğu anlamına gelir. e., Piramitlerin Çağında, alfa Draconis'in üst zirvesine yönelikti.

Japonlar kralın odasını çabucak incelediler ve arkalarına bakmadan eğilerek oradan ayrıldılar. Onlar gider gitmez, güney şaftını da incelemek için odanın diğer tarafına geçtim. Birkaç ay önce burayı ziyaret ettiğimden beri görünüşü kökten değişti. Rudolf Gantenbrink tarafından kurulan bir klima, deliğinde belirdi ve daha sonra kraliçenin odasının terk edilmiş madenlerine geçti.

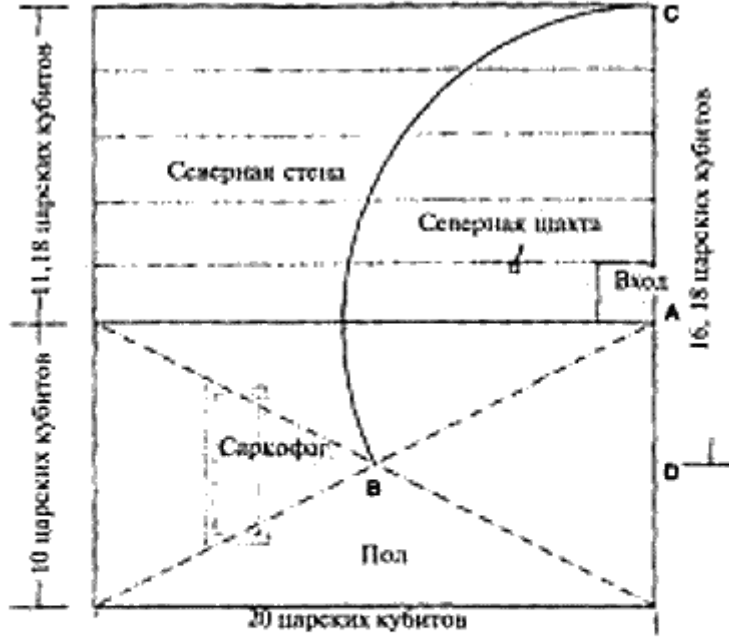
Mısırbilimciler, kralın odasının bacalarının havalandırma için olduğuna ikna olduklarından, bu işlemin verimliliğini artırmak için modern ekipmanların kullanılmasına aldırış etmediler. Ancak verim açısından yatay şaftlar eğimli olanlara tercih edilmez mi? Bu arada, onları inşa etmek daha kolay olurdu. Bu nedenle, kralın odasının güney şaftının güney gökyüzüne 45 ° açıyla bakması bir tesadüf olarak kabul edilemez. Piramitlerin Çağı sırasında, Orion'un Kuşağı'ndaki üç yıldızın en düşüğü olan Zeta Orion meridyeni burada kesişti, öğreneceğim gibi, piramitler üzerinde gelecekteki araştırmalar için son derece önemli bir durum.

OYUN EĞİTMENİ

Şimdi yine kamerayla baş başa kaldığım için lahitten en uzak olan batı duvarına gittim ve yüzümü doğuya çevirdim.

Büyük oda, sınırsız bir matematik oyunları koleksiyonu izlenimi veriyor. Örneğin, yüksekliği (5.81 metre), zeminin köşegeninin yarısına (11.62 metre) tam olarak eşittir. Acaba piramidi yapanlar, odanın zemini tam olarak 1:2 en boy oranına sahip bir dikdörtgen şeklinde olduğundan, burada "altın oranı" da ifade ettiklerini biliyorlar mıydı?

"Phi" ile gösterilen altın oran, "pi" gibi aritmetik olarak ifade edilemeyen başka bir irrasyonel sayıdır. Değeri $5+1-2$ yani yaklaşık olarak 1.61803'tür.

К началу своей династической истории Египет унаследовал у неизвестных предшественников систему мер. В этих старинных единицах размеры пола камеры царя составляют ровно 20x10 "царских кубитов" (10x5 метров), а высота боковых стен (до потолка) — 11,18 кубитов (5,6 метра). Подугональ АВ пола также равна 11,18 кубитов, и ее можно "повернуть" к точке С, чтобы убедиться, что она совпадает с высотой ϕ (фи) и математически определяется как $5+1+2$, то есть 1,618. Является ли совпадением, что расстояние CD, то есть сумма высоты камеры царя плюс половина ширины равняется 16,18 царских кубитов, то есть содержит четыре первых значащих цифры числа ϕ ?

Aynı zamanda, Fibonacci serisinin komşu sayıların oranının eğiliminin sınırıdır - 0 dizisi; bir; bir; 2; 3; 5; sekiz; 13, vb., sonraki her terim, önceki iki terimin toplamıdır.

Grafiksel olarak "phi" aşağıdaki gibi temsil edilebilir. AC, CB'den büyük olacak şekilde C noktası AB doğru parçası içinde olsun. O zaman altın oran, tüm AB segmentinin, AC'nin daha küçük CB'ye, yani daha büyük AC parçasına oranıdır, yani:

Uyumlu ve göze hoş gelen bu oranın Atina Parthenon'unda kullanan Pisagorlu Yunanlılar tarafından güya keşfedildiği tahmin ediliyor. Bununla birlikte, "phi" sayısının 2000 yıl önce kralın Giza Büyük Piramidi'ndeki odasında elde edildiği ve sergilendiğine şüphe yoktur.

Nasıl olduğunu anlamak için odanın dikdörtgen tabanını bir kenarı bire eşit iki eşit hayali kareye bölelim. Bu karelerden biri ikiye bölünerek iki yeni dikdörtgen elde edilirse, içlerinden merkeze daha yakın olan bir köşegen çizilirse, bu köşegenin uzunlukları ile küçük dikdörtgenin daha küçük kenarının toplamı, kareyi verir. istenen değer phi ϕ 1.618 (karenin kenarına göre , yani birlik).

Mısırbilimciler tüm bunların tesadüf olduğunu düşünüyorlar. Ancak, piramidin inşaatçıları tesadüfen hiçbir şey yapmadılar. Kim olurlarsa olsunlar, bundan daha amaçlı ve matematiksel zekaya sahip insanlar hayal etmek zor.

Bugünlük yeterince matematik oyunu oynadım. Kralın odasından çıkarken, Büyük Piramit duvarcılığının ellinci sıra seviyesinde, yerden 45 metre yükseklikte bulunduğunu hatırlamadan edemedim. Bu, Flinders Petrie'nin biraz şaşkınlıkla belirttiği gibi, inşaatçıların onu "piramidin dikey bölümünün yarıya indirildiği, yatay bölümün alanının tabanın yarısına eşit olduğu bir seviyeye," yerleştirebildikleri anlamına gelir. köşeden köşeye köşegen, tabanın kenarının uzunluğuna eşittir ve yatay bölümün genişliği, taban köşegeninin yarısıdır.

Altı milyon tondan fazla taşla güvenle ve verimli bir şekilde oynayarak, galeriler, odalar, şaftlar ve koridorlar yaratarak, neredeyse mükemmel simetriye, neredeyse mükemmel dik açılara ve kilit noktalarda neredeyse mükemmel yönelime ulaşan Büyük Piramidin gizemli inşaatçıları, diğerlerine zaman buldu. büyük bir anıtın boyutu da dahil olmak üzere hileler.

Düşünceleri neden bu yönde çalıştı? Ne demeye veya yapmaya çalışıyorlardı? Ve neden, inşasından binlerce yıl sonra, bu anıt, onunla temasa geçen çok çeşitli yaşam alanlarından bu kadar çok insan üzerinde manyetik bir etkiye sahip olmaya devam ediyor?

Sfenks yakındaydı, bu yüzden bilmecelerimle gitmeye karar verdim ...

39. Bölüm

BAŞLANGIÇ YERİ

Öğleden sonra Büyük Piramit'ten ayrıldım. Anıtı fethetmeden önce Noel Baba ve benim yürüdüğümüz yolu takip ederek piramidin kuzey tarafı boyunca doğuya, ardından doğu boyunca güneye gittim, nekropolün bu bölümünde kümelenmiş taş yığınları ve antik mezarlar arasında yol aldım. ve yavaş yavaş güneydoğuya doğru inen kumlu bir kireçtaşı platosu Giza'ya çıktı.

Bu inişin sonunda, Büyük Piramidin güneydoğu köşesinden yarım kilometre uzakta, kayaya oyulmuş bir girintide Sfenks yere çömeldi. Yirmi metre yüksekliğinde, yetmiş metreden uzun, dört metre genişliğinde bir kafa ile dünyanın en büyük katı heykeli ve en ünlüsü olarak güvenle kabul edilebilir:

Bir aslanın vücudunda - bir insan kafası,

Ve boş bakış, güneş gibi acımasızdır.

Anıtı kuzeybatıdan yaklaşırken, nekropolün güney ucunda, Sfenks'ten sadece 15 metre uzaklıkta bulunan oldukça sıra dışı bir yapı olan Vadi'deki İkinci Piramidi sözde Khafre Tapınağı ile birleştiren antik kaldırımı geçtim.

Bu tapınağın çok uzun bir süre Khafre döneminden çok daha eski olduğu düşünülüyordu. 19. yüzyıl boyunca, bilim adamları oybirliğiyle, açıkça tarih öncesi zamanlarda inşa edildiğine ve hanedan Mısır mimarisiyle hiçbir ilgisi olmadığına inanıyorlardı. Khafre'nin yazıtlı heykelsi görüntüleri tapınağın topraklarında keşfedildikten sonra her şey değişti. Birçoğu ciddi şekilde hasar gördü, ancak tapınağın koridorundaki derin bir çukurda baş aşağı duran bir tanesinin neredeyse sağlam olduğu ortaya çıktı. Siyahtan doğal boyutta zarif bir şekilde oyulmuş, değerli taşlar kadar sert, diyorit, IV hanedanının firavunu bir tahtta otururken tasvir edilmiştir ve berrak bakışları sonsuzluğa yöneliktir.

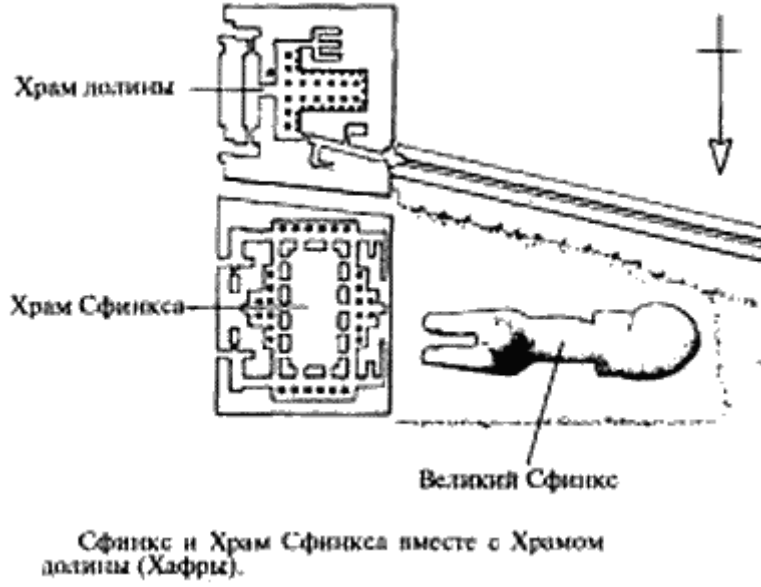
O zaman Mısırbilimciler topluluğunun kararı, yalnızca saygı duyulabilecek demir mantığından önce ortaya çıktı: Khafra heykelleri Vadi Tapınağı'nda bulunduğundan, bu tapınağın Khafra tarafından inşa edildiği anlamına geliyor. Genellikle sağduyudan yoksun olmayan Flinders Petrie'nin özetlediği gibi: "Tapınakta tarihlenebilen tek buluntuların Khafre heykelleri olması, tapınağın onun dönemine ait olduğunu gösterir. Daha önceki bir binadan faydalanmış olabileceği fikri pek olası görünmüyor."

Ama neden, aslında, olası değil?

Mısır hanedanının tarihi boyunca, birçok firavun seleflerinin binalarını kullandı, çoğu zaman utanmadan isimleriyle kartuşları kesip kendi isimleriyle değiştirdi. Bu nedenle, Khafre'nin Vadi Tapınağı'nı adıyla ilişkilendirme cazibesine direnmesi gerektiğine inanmak için ciddi bir neden yoktur, özellikle de zihninde ikincisi önceki antik yöneticilerden biriyle değil, büyüklerle ilişkilendirilmişse " Eski Mısırlıların inandığı gibi, İlk Zaman olarak adlandırdıkları o uzak ve efsanevi çağda Nil Vadisi'ne medeniyet getiren tanrılar" [62](#). Ve Khafre, güzel ve "canlı gibi" heykellerini, başka hiçbir şekilde katılamayacağı böyle eski ve gizemli bir görkemin yerine yerleştirerek, sonsuz kazançlara güvenebileceğine inanabilirdi. Ayrıca, Vadi Tapınağı, herhangi bir firavunun sonsuz yaşamda [buluşmayı](#) hayal ettiği Osiris adıyla ilişkilendirilirse⁶³ , o zaman Khafre'nin heykellerin yardımıyla onunla güçlü bir sembolik bağlantı kurma arzusu daha da anlaşılır hale gelir.

DEVLER TAPINAĞI

"Kaldırımı geçtikten sonra Vadi Tapınağı'na gitmek için izlediğim yol beni 4. hanedanın daha küçük üyelerinin sıra şeklindeki mezar taşlarının altında toprağa gömüldüğü kayalık bir mastaba alanına götürdü (mastaba, modern Arapça tezgah için bir kelimedir). , bu nedenle bu mezarlara verilen ad). Tapınağın güney duvarı boyunca yürüdüm, bu antik yapının kuzey-güney eksenini boyunca neredeyse Büyük Piramit kadar doğru bir şekilde yönlendirildiğini hatırladım (sadece 12 yay dakikalık bir hatayla).

Planda, tapınak bir kenarı 44 metre olan bir kare şeklindedir. Batıda doğuya göre biraz daha yüksek olan platonun eğimi dikkate alınarak inşa edilmiştir. Sonuç olarak batı duvarının yüksekliği sadece 6 metre iken doğu duvarının yüksekliği 12 metreye ulaşmaktadır.

Güneyden, tapınak kama şeklinde, bodur ve güçlü bir şeye benziyor, kayalık zeminde sıkıca duruyor. Daha yakından incelendiğinde, tasarımında, modern bir gözlemcinin bakış açısından son derece yabancı ve açıklanamaz, ancak belki de eski Mısırlılar için aynı derecede yabancı ve açıklanamaz bazı özellikler olduğu ortaya çıktı. Hem içeride hem de dışarıda tamamen bulunmadığı gerçeğiyle başlayalım, tanımlamaya katkıda bulunan herhangi bir yazıt ve diğer işaretler. Bu bağlamda, okuyucunun da gözlemleyebileceği gibi. Vadi Tapınağı, büyük piramitler de dahil olmak üzere Giza platosundaki bir dizi başka isimsiz ve silinmez yapıyla (ayrıca Abydos'taki Osirion adı verilen ve bir sonraki bölümde ayrıntılı olarak tartışacağımız gizemli yapı) ile karşılaştırılabilir. Aynı zamanda, onu her türlü süsleme ve yazıtlarla zengin bir şekilde dekore edilmiş eski Mısır sanat ve mimarisinin tipik eserlerinden çok farklı kılan da budur [64](#).

Vadi Tapınağı'nın bir diğer önemli ve sıra dışı özelliği, destekleyici yapısının tamamen dev kireçtaşı megalitlerden yapılmış olmasıdır. Çoğunun toplam boyutları 5,4 metre uzunluğunda, 3 metre genişliğinde, 2,4 metre yüksekliğindedir (bazılarının boyutları 9x3, 6x3'e ulaşır). Böyle bir bloğun tipik ağırlığı 200 tonun üzerindedir (modern bir dizel lokomotiften daha ağırdır), ancak bu türden yüzlerce blok vardır.

Bu gizemli görünmüyor mu? Mısırbilimciler öyle düşünmüyorlar. Çok azı, belki de en yüzeysel şekilde, blokların devasa boyutları ve kurulumlarının sorunları hakkında yorum yapma zahmetine girmedir. Gördüğümüz gibi, 70 tonluk blokların (100 araba!) Büyük Piramit krallarının odası seviyesine kaldırılması konuları da Mısırbilimciler camiasından bol yorumlara neden olmadı, bu nedenle Vadi'ye ilgi

eksikliği Tapınak da beklenmedik değil. Bununla birlikte, blokların ağırlığı gerçekten olağanüstü ve sorun bizi sadece başka bir çağa değil, aynı zamanda, estetik olanlar da dahil olmak üzere, bizimkinden temelde farklı bir değerler sistemine dayanan başka bir etiğe götürüyor. İnsan merak ediyor, eğer onları 10 (20, 40 veya 80) daha küçük ve kıyaslanamayacak kadar daha manevra kabiliyetine sahip olacak şekilde kesebiliyorsanız, rahatsız edici 200 tonluk monolitler kullanarak kendinizi neden öldürün? Aynı görünür sonuca çok daha az çabayla ulaşmak varken neden hayatınızı zorlaştırırsınız ki?

Ve genel olarak, tapınağın inşaatçıları bu devasa megalitleri 12 metre yüksekliğe nasıl yükseltti?

Şu anda dünyada bu kapasitede sadece iki yer vinci var. Bunlar, bomun havada neredeyse 70 metre yükseldiği modern inşaat endüstrisinin ön saflarında çalışmak için devasa endüstriyel makinelerdir. Devrilmelerini önlemek için 160 tonluk karşı ağırlıklar gereklidir. 20 kalifiye uzmandan oluşan bir ekip tarafından hizmet verilmektedir. Yükselişe hazırlanmak yaklaşık altı hafta sürer.

Başka bir deyişle, 200 tonluk yüklerle çalışmak, ileri teknoloji ile donanmış modern inşaatçıların yeteneklerinin neredeyse sınırında. Giza'nın inşaatçıları için bunun neredeyse günlük bir rutin olması şaşırtıcı değil mi?

Muazzam güney duvarına yaklaştıkça, devasa kireçtaşı bloklarının başka bir özelliğini fark ettim: Bunlar sadece aşırı derecede büyük değil, aynı zamanda Peru'daki Sacsayhuaman ve Machu Picchu'nun siklopean taş yapılarında kullanılanlar gibi karmaşık basamaklı bir şekle sahipler (bkz. Bölüm II), sanki zaten neredeyse imkansız olan bir görevi daha da karmaşık hale getiriyormuş gibi.

Ayrıca tapınağın duvarlarının iki aşamada inşa edildiğini fark ettim. İlk aşamada, ağır atmosferik erozyona maruz kalmasına rağmen çoğu hayatta kalan 200 tonluk ağır bloklardan bir yük taşıyıcı yapı inşa edildi. Bu blokların her iki tarafında, önemli bir kısmı binanın içinde kalan, ancak çoğunlukla dışarıda düşen cilalı granit plakalarla karşı karşıya kaldı. Hayatta kalan dış levhaların ve düştükleri taşıyıcı blokların yüzeylerinin daha yakından incelenmesi, ilginç bir gerçeği ortaya çıkardı. Eski zamanlarda, kaplama levhalarının montajı sırasında, ters taraflarının o zamana kadar yıpranmış kireçtaşı taşıyıcı blokların çıkıntıları ve çöküntüleri şeklinde işlendiği ortaya çıktı. Bu, şüphesiz, blokların granit kaplamadan çok önce monte edildiğini gösterir.

RAB ROSTAU

On üç metrelik doğu duvarının kuzey ucunda bulunan tapınağın girişine geçtim. Burada, her biri 70-80 tonluk levhalardan oluşan ve kireçtaşı duvarı zırh gibi koruyan granit kaplamanın mükemmel durumda olduğu ortaya çıktı. Çatısı olmayan dar, yüksek bir koridor, önce doğudan batıya, sonra keskin bir şekilde güneye dönerek, karanlık ve heybetli bir portalın içine girer, ardından kendinizi geniş bir

antrede bulursunuz. Burada (görünüşe göre ritüel amaçlar için) baş aşağı derine gömülmüş, gerçek boyutlu bir diyorit Khafre heykeli bulundu.

İçeriden, tüm antre, düzgün olmayan şekilde parlatılmış granit plakalarla kaplanmıştır. Binanın geri kalanında da aynı kaplama kullanılmıştır. Peru'daki bazı daha büyük ve daha tuhaf İnka öncesi yapıların blokları gibi, bu levhalar da karmaşık konfigürasyonlarda dikkatlice yerleştirilmiş köşelere sahiptir. Özellikle bazı blokların kenarlarının komşu blokların oluk ve çıkıntılarıyla birleştiği köşeyi dönmesi ilginçtir.

Giriş odasından batıya doğru koridor boyunca yürüdüm ve kendimi T şeklinde geniş bir salonda buldum. Kendimi T-kirişin ortasında buldum, önümde batıya doğru ilerliyor, etkileyici bir yekpare sütun takımı vardı. 4,5 metre yüksekliğe ulaşan ve metreye bir metre kesite sahip olan bu kolonlar, aynı kesitin aynı granit kırımlarını desteklemektedir. Yine kırımları destekleyen başka bir sütun sırası, T harfinin kuzey-güney yönünde uzanmaktadır. Genel olarak, tüm bunlar masif, ancak cilalı bir sadelik izlenimi vermektedir.

Binanın amacı neydi? Onu Khafre'ye bağlayan Mısırbilimcilere göre amacı açıktır. Firavunun cenazesi sırasında arınma ve yeniden doğuş ritüel törenlerine hizmet etmesi gerektiğini savunuyorlar. Ancak eski Mısırlılar bunu destekleyecek herhangi bir yazıt bırakmamışlardır. Aksine, bize ulaşan tek yazılı kanıt, tapınağın, saltanatından önce inşa edilmiş olması nedeniyle, en azından orijinal haliyle, Khafra ile hiçbir ilgisi olamayacağını göstermektedir. Bu kanıt, aynı zamanda Büyük Piramit ve Sfenks'in çok daha eski yaşına tanıklık eden 35. bölümde anlatılan stel üzerindeki yazıttır.

Yazıta göre tapınak, Khafre'nin selefi Khufu'nun saltanatı sırasında zaten mevcuttu ve o zaman bile modern değil, çok eski bir yapı olarak kabul edildi. Dahası, bağlamdan, daha önceki firavunların buluşu olarak kabul edilmediğini takip etti. İlk Çağ'dan kaldığına ve o uzak çağda Nil Vadisi'ne yerleşen tanrılar tarafından yapıldığına inanılıyordu. Ve buna oldukça özel bir isim verdiler: "Rostau'nun Efendisi Osiris'in Evi" (Rostau, Giza'daki nekropolün eski adıdır).

Bölüm VII'de göreceğimiz gibi, Osiris birçok bakımdan And Dağları ve Orta Amerika'nın uygarlaştırıcı tanrıları Viracocha ve Quetzalcoatl'ın Mısırlı karşılığıydı. Onlarla yalnızca ortak bir misyonla değil, aynı zamanda ortak bir sembolizmle birleşir. Bu nedenle, yasalar bahşeden böylesine bilge bir öğretmenin "Ev"inin (veya mabedinin veya tapınağının) Giza'da Büyük Piramidin görüş alanı içinde ve Büyük Sfenks'in yakınında büyümüş olması oldukça doğaldır.

İNANILMAZ, FABRİKA ESKİ

Sfenks'in "Osiris Evi'nin kuzeybatısında" olduğunu belirten stelin yönünü takip ederek, Vadi Tapınağı'nın T şeklindeki salonunun batı duvarının kuzey ucuna doğru yol aldım. Monolitik bir kapıdan

geçerek, İkinci Piramit'e giden kaldırımın alt ucuna giden uzun "eğimli alçı döşeli koridora (aynı zamanda kuzeybatıya yönlendirilir) girdim.

Buradan, buranın kuzeyinde bulunan ve hiçbir şey tarafından kapatılmayan Sfenks'in bir görünümü vardı. Bir şehir bloğunun uzunluğu ve altı katlı bir binanın yüksekliği, tam olarak doğuya yöneliktir ve bu nedenle ekinokslarda doğrudan yükselen güneşe bakar. Binlerce yıllık taş uykusundan sonra ayağa fırlamaya hazırlanırcasına yere çömelmiş bir insan başlı ve bir aslan gövdeli, özenle seçilmiş bir yerde bütün bir kireçtaşı tepesinden oyulmuştur. Bu yerin özelliği, Nil Vadisi manzarası sunmasına ek olarak, burada alttaki kireçtaşının genel seviyesinin üzerinde yaklaşık 10 metre yüksekliğinde sağlam bir tepeciğin yükselmesidir. Bu höyükten Sfenks'in başını ve boynunu oymuşlar. Gövde için bir boşluk olarak, inşaatçılar onu oluşumdan ayırdıktan sonra, çevresi boyunca 5.5 metre genişliğinde ve 2.5 metre derinliğinde bir hendekten geçerek oluşan devasa bir kireçtaşı paralel boru kullanıldı.

Sfenks'in ilk ve çok kalıcı izlenimi, onun çok, çok eski olduğudur - Mısır firavunlarının IV hanedanı gibi sefil birkaç bin yıl değil, çok, çok daha fazlası. Eski Mısırlılar, tarihlerinin her döneminde bu anıta böyle bakmışlardır. "Zamanın Başlangıcının Görkemli Yeri"ni koruduğuna inanıyorlardı ve ona "tüm bölgeye yayılan büyük büyü gücün" merkezi olarak saygı duyuyorlardı.

Bu, daha önce de gördüğümüz gibi, envanterli Stel'in genel anlamıdır. MÖ 1400 civarında burada dikilen "Sfenks Stela"nın anlamı kısmen aynı. e. XVIII hanedanının Firavunu Thutmose IV. Sfenks'in pençeleri arasında duran bu granit yapı, Thutmose'dan önce bu anıtın boynuna kadar kumda olduğunu söylüyor. Thutmose, kumu kazarak onu serbest bıraktı ve bu eserin anısına bir stel dikti.

Son 5.000 yıldır Giza platosunun iklimi ciddi şekilde değişmedi. Bundan, tüm bu dönem boyunca, Sfenks'in yakın çevresi, Thutmose'un onu temizlemekle meşgul olduğu ve bugün olduğu gibi, kumların ilerlemesine açıktı. Yakın tarih, bu sürece müdahale edilmediği takdirde çok hızlı bir şekilde patinaj oluşabileceğini göstermektedir. 1818'de Kaptan Caviglia kazılar sırasında kumu temizledi, ancak 1886'da Gaston Maspero kazılara başladığında, yine her şeyi tırmıklamak zorunda kaldı. 39 yıl sonra 1925 yılında kumlar yeniden duruma hakim olmuş ve Mısır Eski Eserler Kurumu temizlik ve restorasyon işini üstlendiğinde Sfenks'in tekrar boyuna kadar örtüldüğü ortaya çıkmıştır.

Bu, Sfenks'in kayaya oyulduğu sırada iklimin bugünkünden kökten farklı olduğu anlamına gelmiyor mu? Doğu Sahra'nın dolaşan kumlarına gömülmeye mahkum olduğunu bilerek bu görkemli heykeli yaratmanın nedeni neydi? O zaman Sahra'nın genç bir çöl olduğu ve Giza bölgesinin 11.000-15.000 yıl önce ıslak ve verimli olduğu göz önüne alındığında, neden tamamen farklı bir senaryo düşünmüyorsunuz? Belki de Sfenks, toprağın üst tabakasının çimenlerin ve çalılarının kökleri tarafından platoya sıkıca dikildiği ve şimdi rüzgarın kumları savurduğu çölün daha çok engebeli savanaya benzediği o uzak yeşil yıllarda yaratılmıştır. modern Kenya ve Tanzanya?

Uygun iklim koşulları altında, Sfenks olan böyle bir yarı batık anıtın yaratılması sağduyuyla çelişmez. Aynı zamanda, Sfenks'in yaratıcılarının platonun kademeli olarak kurummasını ve çölleşmesini beklemek için doğrudan bir nedenleri yoktu.

Peki, Sfenks'in uzun zaman önce, Giza hala yeşilken yaratıldığına inanmak için herhangi bir sebep var mı?

Göreceğimiz gibi, bu tür fikirler, yine de (Gize araştırma projesini yöneten Dr. Mark Lehner'in sözleriyle) "Sfenks'i bu şekilde tarihlendirmenin doğrudan bir yolu olmadığını, doğrudan doğal kayadan oyulduğu için. "

"Daha nesnel kriterlerin yokluğunda," diye devam ediyor Dr. Lehner, "arkeologlar bulgularını çevreye (bağlam) göre tarihlendirmek zorunda kalıyorlar." Ve Sfenks'in çevresi, yani Giza nekropolü, bilindiği gibi IV hanedanının dönemine ait olduğundan, Sfenks'in kendisinin de aynı döneme ait olduğu oldukça açıktır.

Bununla birlikte, böyle bir sonuç, bir zamanlar Sfenks'in 4. hanedandan çok daha eski olduğuna ikna olmuş olan, Lehner'in 19. yüzyılın önde gelen öncülleri tarafından hiçbir şekilde kabul edilmedi.

Peki SPHINX KİMDİR?

Thutmose IV tarafından dikilen Sfenks steli üzerindeki yazıtın içeriğini özel olarak araştıran önde gelen Fransız Mısırbilimci Gaston Maspero, 1900'de yayınlanan *Fleeting Empires* adlı kitabında şunları yazmıştı:

Aynı derecede ünlü Auguste Mariet de bununla hemfikirdi, bu oldukça doğal, çünkü hatırladığımız gibi, Sfenks'in Khufu döneminden çok önce Giza platosunda durduğunu açıkça belirten Envanter stelini keşfeden oydu. Bununla genel anlaşma, Brugsch ("Firavunların egemenliği altındaki Mısır", Londra, 1891), Petri, Sars ve bu dönemin diğer birçok önde gelen bilim adamı tarafından da ifade edildi. Seyahat yazarı John Ward şunları savundu: "Büyük Sfenks, Piramitlerden ölçülemeyecek kadar eskidir." Ve 1904'te, British Museum'daki Mısır antikalarının saygın küratörü Wallis Budge, tereddüt etmeden aşağıdaki açık ve net açıklamayı yaptı:

Bununla birlikte, 20. yüzyılda, Mısırbilimcilerin Sfenks'in antiklik derecesine ilişkin görüşleri dramatik bir değişim geçirdi. Bugün, Sfenks'in Kefren'in saltanatından binlerce yıl önce inşa edildiğine dair bir zamanlar genel kabul gören vahşi ve sorumsuz varsayımı bırakın ciddiyetle ele almak şöyle dursun, basitçe tartışacak tek bir ortodoks Mısırbilimci yok.

Örneğin, Mısır Eski Eserler Kurumu bünyesindeki Giza ve Saqqara müdürü Dr. Zahi Hawass'a göre, bu tür pek çok teori ortaya atıldı, ancak hepsi “rüzgarla sürüklendi” çünkü “Mısırbilimcilerin bunu iddia etmek için güvenilir kanıtları var. Sfenks, Kefren çağından kalmadır.”

Aynı şekilde, Berkeley'deki California Üniversitesi'nde arkeolog olan Carol Redmont, kendisine Sfenks'in Khafre'den birkaç bin yıl daha yaşlı olduğu söylendiğinde hiç tereddüt etmedi: “Bu olamaz. Bu bölgede yaşayan insanlar, Khafre'nin saltanatından binlerce yıl önce ne teknik yeteneğe, ne güç yapılarına, ne de sadece böyle bir yapı inşa etme arzusuna sahipti.

Bu konuyu ilk incelemeye başladığımda, Hawass'ın iddia ettiği gibi, anıtın yazarlığının atfedilmesine izin verecek bazı yeni açık kanıtların bulunduğunu düşündüm. Hiç de değil. Aslında, anonim ve gizemli Sfenks'in inşasının bu kadar güvenle Khafre'ye atfedilmesinin yalnızca üç "bağlamsal", yani dolaylı nedenleri vardır:

Genel olarak, 16 Mart 1993 öğleden sonra Sfenks'in önünde dururken, nihai karardan önce, ister Khafra tarafından, ister şimdiye kadar bilinmeyen bir tarih öncesi medeniyetin mimarları tarafından inşa edilmiş olsun, hala çok uzakta olduğunu düşündüm [65](#). Mısırbilimcilerin rüzgarı bu ay (veya yüzyılda) hangi yönden esiyor olursa olsun, bugün her iki senaryo da eşit derecede olasıdır. Bu nedenle, bir veya başka bir seçeneğe tercih vermek için kesinlikle açık ve net kanıtlar gereklidir.

7. Bölüm

SONSUZLUĞUN RABBİ

Mısır-2

40. Bölüm

MISIR'DA SIRLAR KALMIŞ MI?

26 Kasım 1922 akşamıydı. İngiliz arkeolog Howard Carter ve sponsoru Lord Carnarvon, MÖ 1352'den 1343'e kadar Mısır'ı yöneten 18. hanedanın genç firavununun mezarına girdi. e. Bu firavunun adı - Tutankhamun - yakında tüm dünyada ses çıkardı.

İki gün sonra, 28 Kasım'da mezarın "hazinesine" girildi. İçinde büyük bir yaldızlı mezar vardı ve ondan aşağıda bulunan başka bir odaya girmek mümkündü. Geleneğin aksine, değerli ve güzel nesnelerle dolu ikinci hücrenin kapısı yoktu. Ancak giriş, tanrı Anubis'in çakal başlı mezarlarının koruyucusunun çok doğal görünümlü bir görüntüsü tarafından korunuyordu. Ön pençelerini düzeltip kulaklarını kaldırarak, bir köpek gibi, yaklaşık 1,2 metre uzunluğunda, 0,9 metre yüksekliğinde ve 0,6 metre genişliğinde ahşap yaldızlı bir tabutun kapağına çömeldi.

Tabutun üzerinde otururken, şimdi vitrinin tozlu camının arkasında Anubis bir süre sessiz dikkatimi çekti. Heykeli tahtaya oyulmuş, sıva ile tamamlanmış, tamamen siyah cila ile kaplanmış ve daha sonra altın, alçı, kalsit, obsidiyen ve gümüş ile kakılmıştır; özellikle etkileyiciydi, aynı zamanda huzursuz bir gaddarlık ve konsantrasyon ifadesi ile dikkatle parıldayan gözler. Aynı zamanda, titizlikle oyulmuş göğsü ve gergin kasları, sınırlı bir güç, canlılık ve çeviklik izlenimi veriyordu.

Bu gizemli ve güçlü figürün güç alanına kapılarak, geçen yıl üzerinde çalıştığım farklı ülkelerin presesyonla ilgili mitlerini hatırladım. Köpek figürleri, bazen bana hepsi tek bir edebi senaryoyu takip ediyormuş gibi göründü ve köpek, kurt, çakal vb. sembolleri, uzun zaman önce ölmüş mit yaratıcıları tarafından bilinçli olarak kullanıldı. inisiyeleri, kayıp bilimsel bilginin gizli kaynaklarına bir dizi ipucu aracılığıyla yönlendirmek.

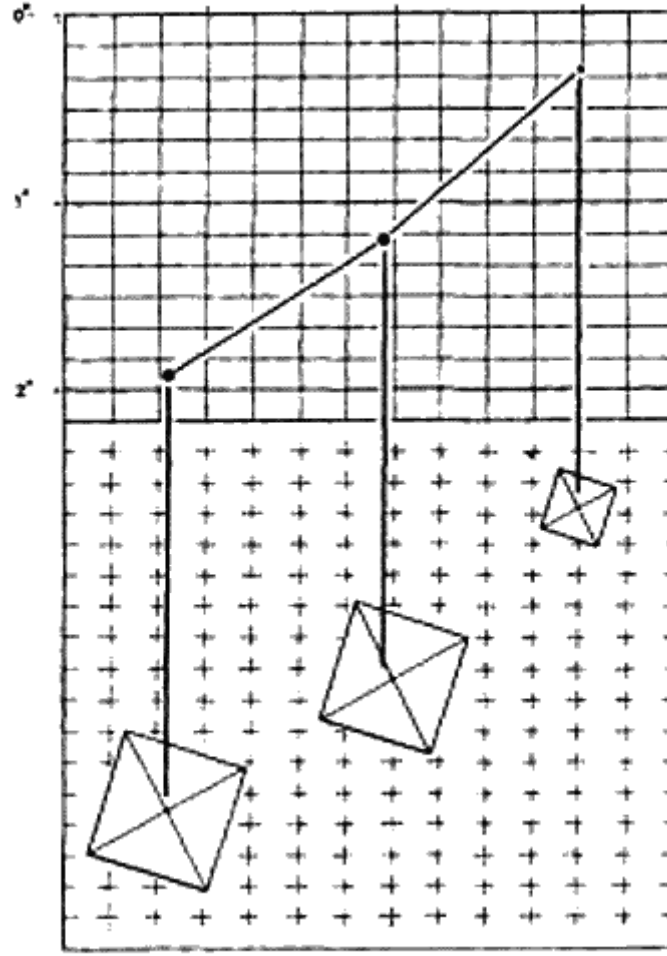
Bu kaynaklar arasında Osiris efsanesi olduğundan şüpheleniyordum. O bir efsaneden daha fazlasıydı. Her yıl eski Mısır'da, tarih öncesi zamanlardan özenle korunmuş bir gelenek olarak gelen, kendi dramatik konusuyla gizemli bir oyun şeklinde sunuldu. Aynı zamanda, Bölüm V'de tanıttığımız gibi, presesyon hareketinin hızına ilişkin veriler o kadar doğru ve tutarlıydı ki onları bir şans oyunu olarak yazmak çok zordu. Çakal tanrıya, yeraltı dünyasındaki yolculuğunda Osiris'in ruh rehberinin merkezi rolünün verilmesi de aynı derecede olası görünmüyor. Ve başka bir soru ortaya çıkıyor: Eski Mısır rahipleri, Anubis'i "gizli ve kutsal yazıların koruyucusu" olarak adlandırdıklarında, unvanlarına ne anlam yüklediler? Anubis'in yuvalandığı yaldızlı tabutun kapağının altında bir yazıt bulundu: "Sırlara girildi." Bu hiyerogliflerin alternatif bir çevirisi, "sırları olan biri" veya "sırların koruyucusu" gibi geliyor.

Mısır'da sır kaldı mı?

Bir asırdan fazla süren yoğun arkeolojik araştırmalardan sonra, bu antik toprakların kumları daha fazla sürpriz yapabilir mi?

BUVAL YILDIZLARI VE BATI TAŞLARI

1993 yılında, Eski Mısır hakkında hala öğrenecek çok şeyimiz olduğunu gösteren çarpıcı bir keşif yapıldı. Ve bu arada, yüzyılların tozunu özenle eleyen hevesli bir arkeolog tarafından değil, tamamen farklı bir alanda bir yabancı, bir uzman tarafından yapıldı.

Взаимное расположение пирамид Гизы в сравнении с расположением звезд пояса Ориона.

Astronomiye meraklı Belçikalı bir inşaat mühendisi olan Robert Bauval, gökyüzünde yalnızca ayaklarının altındaki yere bakmaya alışmış uzmanların gözden kaçırdığı bir şey keşfetti.

Ve Bauval şunları gördü: Orion kuşağını oluşturan yıldızlar Giza meridyenini geçtiği anda, neredeyse aynı düz çizgide olmasına rağmen, tam olarak olmasa da güney gökyüzünde bulunuyorlar. Alttaki iki yıldız, Al-Nitak ve Ap-Nilam, karenin ideal bir köşegenini oluşturur ve üçüncüsü Mintaka, gözlemcinin soluna, yani doğuya kaydırılır.

Ve ilginç olan: 36. bölümde gördüğümüz gibi, üç gizemli piramit Giza platosuna bu şekilde yerleştirilir. Bauval, Giza nekropolü planında, Büyük Khufu Piramidinin Ap-Nitak'ın konumuna karşılık geldiğini, İkinci Piramidin (Khafra) Ap-Nilam'ın yerini aldığını ve Üçüncü Piramidin (Menkaure) yer değiştirdiğini buldu. Diğer ikisinin oluşturduğu köşegen açısından doğu, böylece yıldızlı gökyüzünün devasa bir yama tablosu izlenimi veren şeyi tamamlıyor.

Giza piramitleri gerçekten böyle bir rol oynuyor mu? Bauval'in matematikçiler ve gökbilimciler tarafından çok sıcak karşılanan son çalışmasının onun şüphelerini doğruladığını biliyordum. Bu üç

piramidin aslında Orion'un kuşağındaki üç yıldızın bir tür doğru haritası olduğunu ve sadece onların görelî konumlarını yansıtmakla kalmayıp, aynı zamanda büyüklüklerini görelî boyutlarına göre de karakterize ettiğini (49. Üstelik bu harita, Giza platosundaki bir dizi başka nesne de dahil olmak üzere, yine kusursuz bir doğrulukla kuzey ve güneye doğru devam ediyor. Bununla birlikte, Bauval'ın astronomik egzersizleriyle ilgili en şaşırtıcı şey ileride: Büyük Piramidin bazı özelliklerinin astronomik olarak piramitler dönemiyle ilişkilendirilmesine rağmen, bir bütün olarak Giza anıtları, bir bütün olarak bir bütün oluşturacak şekilde yerleştirilmiştir. gökyüzünün haritası (ve bildiğiniz gibi, ekinoksların presesyonu sonucu görünümünü değiştirir), MÖ 2500 civarında IV hanedanlığı döneminde görüldüğü gibi değildir. e., ama görünüşü (ve sadece öyle!) MÖ 10.450 civarında. e.

Mısır'a Robert Bauval ile Giza Platosu'nu görmeye ve ona teorisini sormaya geldim. Ek olarak, onunla o uzak zamanlarda ne tür bir insan toplumunun yıldızların yüksekliğini doğru bir şekilde ölçebilecek teknik bilgiye sahip olabileceğini ve Giza nekropolü gibi iddialı ve matematiksel olarak sağlam bir proje geliştirebileceğini tartışmak istedim.

Ayrıca burada, Nil Vadisi'nde yaygın olarak inanılandan en az 10.000 yıl önce oldukça gelişmiş bir uygarlığın güçlü kanıtlarını bulduğunu iddia ederek Eski Mısır'ın ortodoks kronolojisine meydan okuyan başka bir araştırmacıyla tanışmayı amaçladım. Bauval'ın astronomik verileri gibi, bu kanıt da her zaman el altındaydı, ancak önde gelen Mısırbilimcilerin dikkatini çekmeyi başaramadı. Bunu halka sunmaya cesaret eden adam, Amerikalı bilim adamı John Anthony West, uzmanların bu durumu tespit edemedikleri için değil, keşfettikten sonra yorumlayamadıkları için geçtiğini savunuyor.

West'in tanıklığı, Giza'daki Büyük Sfenks ve Vadi Tapınağı ve çok güneyde, Abydos'taki gizemli Osirion gibi birkaç kilit yapıyla ilgilidir. Bu çöl anıtlarının yüzeyinin su erozyonu ile ilgili açık işaretler gösterdiğini iddia ediyor; su, erozyona neden olan bir ortam olarak, ancak MÖ 11. binyılda buzun muazzam erimesine eşlik eden ıslak, "yağmurlu" dönemde bu süreç için yeterli miktarda olabilir. e. Bu karakteristik hızlı akan erozyon türünün keşfinin sonucu, Osirion, Sfenks ve diğer ilgili yapıların MÖ 10.000'den önce inşa edilmiş olmasıdır. e.

Bir İngiliz araştırmacı gazeteci durumu şöyle anlatıyor:

Yeni teorinin bir "yetkili Mısırbilimciler" sürüsü tarafından reddedilmesine rağmen asla "geçememiş" olmasının nedeni, başka bir uzmanlık dalı olan jeolojideki bilim adamlarından geniş destek almış olmasıdır. Boston Üniversitesi'nde jeoloji profesörü olan Dr. Robert Schoch, West'in Sfenks'in gerçek yaşıyla ilgili tahminini doğrulamada etkili oldu ve onun konumu, 1992 Amerika Jeoloji Derneği yıllık konferansında yaklaşık 300 katılımcı tarafından desteklendi.

Bu andan itibaren, çoğunlukla gizlice geniş bir izleyici kitlesinden, jeologlar ve Mısırbilimciler arasında keskin bir tartışma ortaya çıkmaya başladı. Ve çok azı buna John West kadar aktif olarak

katılabilse de, tartışma, özünde, insan uygarlığının evrimi hakkındaki görüşlerde tam bir devrim sorunu haline geldi.

Batı'ya göre:

Son dört yılda yaptığım seyahatler ve keşifler, bu efsanelerin gerçek olabileceğine dair karşı konulmaz olasılığa gözlerimi açtı; bu yüzden Batı ve Bauval [66](#) ile görüşmek üzere Mısır'a döndüm . Şimdiye kadarki bağımsız araştırmalarının, tam olarak Nil Vadisi'nde ortaya çıkmış olabilecek ya da olmayabilecek, ancak burada on birinci bin yılda burada var olmuş gibi görünen kayıp bir uygarlığın astronomik ve jeolojik izlerini buldukları bir noktada nasıl ikna edici bir şekilde birleştiğine şaşırdım. M.Ö. e.

ÇAKALIN YOLU

Noel Baba nihayet ürkütücü siyah karakteri filme alırken, Kahire Müzesi'nin kapanış saati olan akşamın beşiydi. Aşağıda bir yerde, gardiyanlar ısıklık çalıp ellerini çırparak son ziyaretçileri koridorlardan çıkarmaya çalıştılar ama burada, Anubis'in bin yıllık nöbet hazırlığında donduğu asırlık bir binanın ikinci katında, her şey sessizdi. ve sakin.

Müzeden ayrıldık ve Kahire'nin bol güneş alan hareketli Tahrir Meydanı'na doğru yürüdük.

Anubis'in ruhsal rehber ve gizli yazıların koruyucusu olarak görevlerini, sembolü de çakal olan ve adı Upuat'ın kelimenin tam anlamıyla Yolları Açan anlamına gelen başka bir tanrı ile paylaştığını düşündüm. Bu köpek başlı tanrıların her ikisi de, orijinal tanrısı Khentamenti'nin (garip isim - "Batı'nın ilki") genellikle siyah bir standartta yatan bir köpek olarak tasvir edildiği, yukarı Mısır'daki antik Abydos şehri ile çok eski zamanlardan beri ilişkilendirilmiştir. .

Abydos'ta, ifşa edilmeyi bekleyen büyük gizemlere göndermeleriyle bu efsanevi ve sembolik köpek temasına sürekli dönüşün özel bir anlamı var mıydı? Belki de, özellikle harabeler arasında, West'in jeolojik araştırmalarına göre arkeologların düşündüğünden çok daha eski olan Osirion adlı bir yapı olduğu için, bunu çözmeye çalışmak faydalıydı. Ek olarak, Batı ile Abydos'un iki yüz kilometreden daha az güneyindeki Yukarı Mısır şehri Luksor'da buluşmak üzere çoktan anlaşıştım. Başlangıçta planladığım gibi, Kahire'den Luksor'a uçmak yerine, oraya arabayla gitmeye karar verdim, Abydos'u ve yol boyunca bir dizi başka yeri ziyaret ettim.

Şoförümüz Mohammed Walili, Tahrir Meydanı'nın yanındaki yeraltı otoparkında bizi bekliyordu. Bu iri, iyi huylu yaşlı adam, Giza'daki Mena House Hotel'in önündeki arabaların arasında duran eski püskü beyaz bir Peugeot taksisine sahipti. Çalışmalarımızla bağlantılı olarak sık sık Kahire'de görüldüğümüz son yıllarda onunla arkadaş olduk ve şimdi her zaman bize hizmet etti. Bir süre için Abydos ve Luksor'a gidiş-dönüş önerilen bir gezi için günlük fiyatlar üzerinde pazarlık yaptık. Aynı zamanda, rotamız boyunca

son zamanlarda militan İslamcılarının terörist eylemlerinin gerçekleştiği gerçeği de dahil olmak üzere birçok faktörü hesaba katmamız gerekiyordu. Sonunda, yarın sabah erkenden ayrılacağımız konusunda anlaştık ve anlaştık.

41. Bölüm

GÜNEŞ ŞEHİRİ, ÇAKALIN KAMERASI

Muhammed bizi Heliopolis'teki otelden sabah 6'da hava daha karanlıkken aldı.

Yol kenarındaki bir kafede bir fincan koyu kahve içtik ve batıya, neredeyse ıssız sokaklardan Nil'e doğru yol aldık. Muhammed'den, Mısır'ın ayakta kalan en eski dikilitaşlarından birinin hakim olduğu Maidan al-Massallah Meydanı'ndan geçmesini istedim [67](#). 350 ton ağırlığında ve 32 metre yüksekliğinde olan bu pembe granit monolit, Firavun Senuseret I (1971-1928 BC) tarafından dikilmiştir. Başlangıçta, Heliopolis'teki muhteşem Güneş tapınağının girişinde duran iki kişiden biriydi. Son 4.000 yılda tapınak ve ikinci dikilitaş yok oldu. Aslında, neredeyse tüm antik Heliopolis ortadan kayboldu, oyma taş süslemeler ve Kahire sakinlerinin sayısız neslinin çaldığı hazır yapı malzemeleri.

Heliopolis (Güneşin şehri) İncil'de He adı altında geçer ve Mısırlılar orijinal olarak ona Innu veya Innu-Mehret adını verirler, bu da sırasıyla "sütun" veya "kuzey sütunu" anlamına gelir. Bölge çok saygı görüyordu, dokuz güneş ve yıldız tanrısından oluşan garip bir grupla ilişkilendiriliyordu ve Senuseret dikilitaşını oraya yerleştirmeye karar verdiğinde zaten çok eskiydi. Innu-Heliopolis'in, Giza ve uzak güneydeki Abydos şehri ile birlikte, yaratılış sırasında sulardan yükselen ilkel toprakların bir parçası olduğuna, tanrıların kendi krallıklarını kurdukları "İlk Zaman"ın ülkesi olduğuna inanılıyordu. yeryüzündeki güç.

Heliopolis teolojisi, bazı olağandışı ve ilginç özelliklere sahip olan yaratılış mitine dayanıyordu. Bu öğretiyeye göre, önce evren Nun adı verilen karanlık, sulu bir "hiçlik" ile doluydu. Sonra bu hareketsiz kozmik okyanustan ("biçimsiz ve kara bir gecenin karanlığı kadar siyah") bir kuru toprak höyüğü büyüdü, bunun üzerinde güneş tanrısı Ra kendini Atum (bazen sakallı yaşlı bir adam olarak tasvir edilen) şeklinde somutlaştırdı. adam, yarattıklarının üzerine eğilerek):

Yalnızlığının bilincinde olan bu mutlu ve ölümsüz varlık, hava ve kuruluk tanrısı Shu ve nem tanrıçası Tefnut olmak üzere iki mutlu çocuk yaratma fikrini tasarladı:

Bu görünüşte olumsuz başlangıca rağmen, ikizler olarak adlandırılan ve genellikle aslan olarak tasvir edilen Shu ve Tefnut, büyüdü, olgunlaştı, çiftleşti ve kendi yavrularını üretti: yeryüzü tanrısı Geb ve gökyüzü tanrıçası Nut. Bunlar sırayla birleşip Osiris, Isis, Set ve Nephthys'i üretti ve Heliopolis'in dokuz tanrısından oluşan tam bir ev sahibi olan ennead'in oluşumunu tamamladı. Bu dokuz kişiden dördünün

Mısır'ı kral olarak yönettiğine inanılıyordu: Ra, Shu, Geb ve Osiris; Horus onları takip etti. Bundan sonra, ibis başlı bilgelik tanrısı Thoth [3226](#) yıl hüküm sürdü .

Onlar kimdi: yaratıklar, yaratıklar, tanrılar? Rahiplerin hayal gücünün meyvesi, bir şifrenin sembolleri veya unsurları? Maceralarının hikayeleri, binlerce yıl önce meydana gelen gerçek olayların mitolojik bir anısı mıydı? Yoksa eskilerin çağdan çağa tutarlı bir şekilde iletilen kodlanmış mesajının bir parçası mı - bizim ancak şimdi çözmeye ve anlamaya başladığımız bir mesaj mı?

Bu fikirler harika görünebilir. Ancak, aynı Heliopolis geleneklerinden, presesyon hareketinin hızının kesin bir hesaplamasını örtülü bir biçimde içeren büyük Osiris efsanesinin büyüdüğünü unutamadım. Ayrıca, bu efsanelerin esasının korunmasından ve iletilmesinden sorumlu olan Innu rahipleri, Mısır'da kehanet, astronomi, matematik, mimari ve sihirdeki bilgelikleri ve gelişmişlikleri ile ünlüydü. Ayrıca Benben adında güçlü ve kutsal bir fetişleri olmasıyla ünlüydüler.

Mısırlılar Heliopolis Innu, yani sütun adını verdiler, çünkü efsaneye göre, uzak hanedan öncesi zamanlarda Benben burada, kabaca yontulmuş bir taş sütunun üstünde tutuldu.

Efsaneye göre Benben gökten düştü. Ne yazık ki, o kadar uzun zaman önce kayboldu ki, MÖ 1971'de Senuseret'in katılımı sırasında. e. kimse görünüşünü hatırlamıyor. Şu anda (XII hanedanının dönemi), sadece bir piramit şekline sahip olduğu hafızada korunmuştur. Bu nedenle sonraki tüm dikilitaşların geometrisi. Ve Benben kelimesi, genellikle piramidin en üstüne yerleştirilen sözde "piramit" veya sivri bir taş ifade etmeye başladı. Sembolik bir anlamda, antik metinlerin hakkında söylediği Atum-Ra ile yakından ve doğrudan ilişkiliydi: "Yükseklerin üzerinde oldunuz; Zümrüdüanka Evi'nde bir taş Benben gibi yükseldin ... "

Phoenix'in konutu, Benben'in tutulduğu Heliopolis'teki tapınaktı. Bu isim, bu gizemli nesnenin aynı zamanda, periyodik olarak ortaya çıkıp kaybolmasının şiddetli kozmik döngüler ve dünya çağlarının yıkımı ve ardından yeniden doğuşu ile ilişkili olduğuna inanılan kutsal Bennu kuşu olan efsanevi Phoenix'in ebedi bir sembolü olarak hizmet ettiği gerçeğini yansıtıyordu. [70](#).

İLİŞKİLER VE BENZERLİKLER

Altı buçukta Heliopolis'in banliyölerinden geçerken gözlerimi kapadım ve Ra-Atum'un ilk tepesinin Nun sularından yükselmesinden sonra, efsanevi "İlk Kez" de manzaranın nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştım. Bu görüntü ile medenileştirici tanrı Viracocha'nın her şeyi yok eden selden sonra Titicaca Gölü'nün sularından ortaya çıktığı hakkındaki And efsaneleri arasındaki bağlantıyı görmek çok cazip olurdu. Osiris de düşünülmelidir - bu arada, Viracocha gibi, Quetzalcoatl gibi sakallı bir figür - bu arada, efsaneye göre, Mısırlılar arasında yamyamlığı durduran, onlara tarım ve hayvancılık öğreten, onları yazı sanatıyla tanıştıran oydu, mimari ve müzik.

Eski ve Yeni Dünyaların gelenekleri arasındaki bu benzerliği gözden kaçırmak zor ama yorumlamak daha da zor. Elbette bunların hepsi bir dizi yanıltıcı tesadüf olabilir. Öte yandan, Orta Amerika mitlerinde ya da yüksek And Dağları'nda ya da Mısır'da rastlanan eski ve bilinmeyen bir küresel uygarlığın izlerinin burada görünme olasılığı da göz ardı edilemez. Sonunda, dünyanın yaratılışı doktrinini yayan Heliopolis rahipleri - kimden öğrendiler? Birdenbire mi ortaya çıktılar, yoksa tüm karmaşık sembolizmiyle doktrinleri, dini fikirlerin uzun süre cilalanmasının sonucu muydu? Eğer öyleyse, bu fikirler ne zaman ve nerede ortaya çıktı? Etrafa baktım ve Heliopolis'ten çoktan ayrıldığımızı ve Kahire şehir merkezinin gürültülü ve kalabalık sokaklarında yolumuza devam ettiğimizi gördüm. Daha sonra Altı Ekim Köprüsü'nden Nil'in batı yakasına geçtik ve kısa bir süre sonra Giza'ya girdik. On beş dakika sonra, Büyük Piramidin büyük kısmını sağımızda bırakarak, dünyanın en uzun nehri boyunca güneye giden otoyola saptık, palmiye ağaçları ve yeşil alanlar arasında, acımasızca yayılan çölün kırmızı çorak arazileriyle çevrili.

Heliopolis rahiplerinin fikirleri, Eski Mısır'ın dünyevi ve dini yaşamının tüm yönlerini etkilemiştir, ancak soru şudur: burada mı doğdular yoksa bir yerden Nil Vadisi'ne mi getirildiler? Mısırlıların gelenekleri bu soruya kesin bir cevap verdi: Heliopolis'in tüm bilgeliği, insanlığın tanrılardan miras aldığı bir mirastır.

TANRILARIN HEDİYELERİ?

Büyük Piramit'ten bir düzine kilometre sonra, Saqqara nekropolünü ziyaret etmek için otoyoldan çıktık. Burada, her şeye altı katmanlı bir adım piramidi hakimdi - III. Zoser hanedanının firavununun zigguratu. Çölün kenarında duran bu heybetli anıt (yaklaşık 60 metre yüksekliğinde) M.Ö. 2650 yıllarına tarihleniyor. e. Zarif bir duvarla çevrili bir alanın ortasında duruyor ve arkeologlar tarafından masif taştan yapılmış en eski yapı olarak kabul ediliyor. Efsaneye göre yaratıcısı, Heliopolis'in baş rahibi olan "Büyük Büyücü" efsanevi Imhotep'tir ve diğer unvanları Bilge, Büyücü, Astronom ve Hekimdir.

Basamak piramidi ve yaratıcısı hakkında başka bir bölümde daha fazla konuşacağız ve Saqqara'ya yaptığım bu gezide onu ziyaret etmeyi planlamamıştım. Tek amacım MÖ 2356'dan 2323'e kadar hüküm süren 5. hanedan firavunu Unas piramidinin mezar odasına bakmaktı. e. Daha önce birkaç kez ziyaret ettiğim bu odanın duvarları tabandan tavana kadim Piramit Metinleri ile kaplıdır; 4. Giza'daki hanedan piramitleri.

Sadece 5. ve 6. Hanedanlara (MÖ 2465-2152) ait olan Piramit Metinleri, bazılarının MÖ 3. binyılın sonunda derlendiğine inanılan kutsal belgelerdir. e. Heliopolis rahipleri ve bazıları onlara hanedan öncesi zamanlardan geldi [71](#).

Birkaç ay önce onları incelemeye başladığımda özellikle ilgimi çeken, Metinlerin uzak ve erişilmez bir antikiteye dayanan son bölümleri idi. Ayrıca 19. yüzyıl Fransız arkeologlarının efsanevi bir "yol açıcı" tarafından Piramit Metinlerini içeren gizli odaya neredeyse sürülmelerinin alışılmadık yolu beni eğlendirdi ve biraz da ilgimi çekti. Belgesel haberlere göre, bir gün Saqqara'daki kazılarda Mısırlı bir ustabaşı sabah erkenden kalktı ve şafakta piramidin kalıntılarının yakınında yalnız bir çöl çakalının kehribar rengi gözleriyle karşılaştı:

Ve bugün, Fransız arkeologların ustabaşının şaşırtıcı keşfinden sonra kazdıkları uzun bir iniş geçidi boyunca kuzey duvarından, yıkılmış Unas piramidinin altındaki hiyerogliflerle kaplı odaya ulaşmak gerekiyor. Hücre, alçak kapılı bir duvarla ayrılmış iki dikdörtgen odadan oluşmaktadır. Her iki oda da sayısız yıldızla süslenmiş üçgen bir tavanla kaplıdır. Üç ölüme eğilerek, Noel Baba ve ben önce birinci odaya, sonra da bağlantılı kapıdan ikinci odaya girdik. Batı duvarına ve Piramit Metinlerine karşı siyah granitten yapılmış devasa bir Unas lahitiyle zaten gerçek bir mezardı. her duvardan seninle konuşuyorum.

Hiyeroglifler, Büyük Piramidin süslenmemiş duvarlarının bilmeceleri ve matematiksel hileleri aracılığıyla değil, doğrudan konuştuklarında ne diyor? Cevap, bir dereceye kadar hangi çeviriye kullandığınıza bağlıdır, çünkü sırf Piramit Metinlerinin dili o kadar çok arkaik biçimler ve tanıdık olmayan mitolojik imalar içeriyorsa, bilginler bilgilerindeki boşlukları varsayımlarla doldurmak zorunda kalıyorlar [72](#). Yine de, çevirinin en güvenilir versiyonunun, Londra Üniversitesi'nde eski Mısır profesörü olan R. O. Faulkner'den kaynaklandığı genel olarak kabul edilir.

Çevirisini tam anlamıyla satır satır incelediğim Faulkner, Metinlerin "din ve cenaze törenleri üzerine Mısır edebiyatının en eski koleksiyonu" olduğunu belirterek, "diğer derlemelere göre en az çarpıklığa sahip olduklarını ve temel bir öneme sahip olduklarını" sözlerine ekledi. Mısır dininin öğrencileri için..." Metinlerin bu kadar önemli olmasının nedeni (birçok bilim adamının hemfikir olduğu gibi), insanlığın hatırladığı nispeten kısa geçmiş dönemi ile çok daha uzun unutulmuş dönemi birbirine bağlayan son açık

kanalı temsil etmeleridir: "Belli belirsizdirler. bize, tarih öncesi insanın geçtiği sayısız çağın sonuncusu olan düşünce ve konuşmanın kaybolmuş dünyasını ortaya koyuyor, ta ki sonunda ... o tarihsel çağa girene kadar."

Bu görüşe katılmamak elde değil: "Metinler" gerçekten de yok olmuş bir dünyanın kapılarını aralıyor. Ama bu dünya hakkında beni en çok çeken şey, (uzak tarihöncesinden beklenebileceği gibi) yalnızca ilkel vahşilerin değil, aynı zamanda paradoksal olarak görüldüğü gibi, bilinci uzayı anlamaya yükselmiş insanların yaşadığı olasılığıydı. Genel resim oldukça belirsizdi: Piramit Metinleri, yüksek fikir zincirleriyle birlikte kesinlikle ilkel unsurlar içeriyor. Yine de, Mısırbilimcilerin "antik büyüler" dediği şeyleri her araştırdığımda, çalışan bir zekanın garip bakışları ile çarpıldım, kavrayışsızlık katmanlarını aşarak, bilmemesi gerekenleri ileterek ve asla dile getirmemesi gereken düşünceleri ifade etti. . Kısacası, "Metinler"in hiyerogliflerle elde ettiği etki, Büyük Piramidin mimari yoluyla elde ettiği etkiye benzer. Her iki durumda da, anakronizm hissi sizi bırakmaz - ileri teknolojik süreçler, inanıldığı gibi, hiçbir teknolojinin olmadığı, insanlık tarihinin böyle bir döneminde kullanılır ve tanımlanır ...

42. Bölüm

ANAKRONİZMLER VE GİZEMLER

Unas'ın Piramit Metinlerinde yazılı hiyeroglif sütunlarıyla kaplı gri duvarlarını inceledim. Ölü bir dilde yazılmışlar. Bununla birlikte, bu eski yazılarda, firavunun Orion takımyıldızında bir yıldız şeklinde yeniden doğuşuyla elde edilmesi gereken yaşam - sonsuz yaşam - tekrar tekrar ortaya çıkıyor. Okuyucunun Mısırlıların inançlarını eski Meksikalılarla karşılaştırdığımız 19. bölümden hatırlayacağı gibi, bu umudun açıkça ifade edildiği birkaç ifade vardı:

Bu tiradlar kuşkusuz güzel olsalar da, Fransız arkeolog Gaston Maspero'nun dediği gibi "her zaman yarı vahşi kalan" bir halk tarafından yazılmalarını engelleyecek olağanüstü veya hiçbir şey yoktur. Ve Maspero, Unas piramidine giren ilk Mısırbilimci olduğundan (28 Şubat 1881) ve "Metinler" üzerinde büyük bir otorite olarak kabul edildiğinden, görüşünün özellikle başladığından beri onlara yönelik akademik tepkiyi şekillendirmesi şaşırtıcı değildir. metinlerin çevirilerini yayınlamak için geçen yüzyılın 80'lerinde. Maspero (bir çakalın biraz yardımıyla) Piramit Metinlerini dünyaya açtı. Gelecekte, önyargılarının otoritesi, en belirsiz ve karmaşık metinlerin çevirisinin çeşitli versiyonlarının eşit konumunu engelleyen bir filtre rolünü oynadı. Ve bana en azından başarısız görünüyordu. Pratikte bu, Büyük Giza Piramidi gibi anıtların sunduğu teknik ve bilimsel gizemlere rağmen, metinlerdeki bazı çarpıcı pasajların anlamını maalesef bilim adamlarının görmezden geldiği anlamına geliyordu.

Bu yerler kulağa tamamen uygun olmayan deyimlerle karmaşık bilimsel ve teknik kavramları ifade etme girişimleri gibi geliyor. Elbette bunların hepsi tesadüf olabilir, ancak sonuçlar, diyelim ki Einstein'ın

görelilik kuramını Chaucer'ın İngilizcesiyle açıklama girişimini veya eski bir Almanca sözlük kullanarak süpersonik bir uçağı tanımlama girişimini hatırlatıyor.

KAYIP EKİPMANIN KIRIK YANSIMASI?

Örneğin, firavunu yıldızlar arasındaki ebedi istirahat yerine götürmek için tasarlanmış bazı özel ekipman ve cihazları düşünün:

Yükselen firavun, Osiris ile özdeşleştirildi ve genellikle doğrudan Osiris olarak adlandırıldı. Osiris, zaten bildiğimiz gibi, genellikle Orion takımyıldızı ile ilişkilendirildi ve ilişkilendirildi. Osiris-Orion'un tanrılar tarafından yapılmış büyük merdivenleri ilk tırmanan kişi olduğu söylenirdi. Ve bazı metinler, bu merdivenin yerden göğe yükselmediği, tam tersine gökten yeryüzüne indirildiği konusunda şüpheye yer bırakmamaktadır. Aynı zamanda halat merdiveni [73 olarak adlandırıldı](#) ve gökyüzünde asılı bir "demir levha"dan (levha?) indiğine inanılıyordu.

Acaba burada sadece yarı vahşi rahiplerin tuhaf fantezisiyle mi uğraşıyoruz? Yoksa bu imaların başka bir açıklaması olabilir mi?

261 numaralı metinde:

Metin 310 diyalog formuna geçiş yapar:

Metin 332 raporları (görünüşe göre kral adına):

Metin 669 sorar:

Ve cevap verirler:

Ve diğer yerler, bana öyle geliyor ki, bilim adamlarının onları maruz bıraktıklarından daha dikkatli bir çalışmayı hak ediyor. İşte bazı örnekler:

Bu metinlerde, gözden kaçırmak kolay olsa da, demirden sürekli söz edilmesi şaşırtıcıdır. Bildiğim kadarıyla demir, eski Mısır'da, özellikle de insanlara yalnızca meteorik formda mevcut olduğu varsayılan Piramit Çağı'nda nadir bulunan bir metaldi. Bununla birlikte, Piramit Metinlerine bakılırsa, bir düzine kuruştı: ve gökyüzünde demir levhalar, demir tahtlar ve demir bir asa (metin 665 C) ve hatta kral için demir kemikler (325, 684 ve 723 metinleri)).

Eski Mısır dilinde demir, kelimenin tam anlamıyla "gökyüzünün metali" veya "ilahi metal" anlamına gelen "bzha" olarak adlandırıldı. Demire aşinalık tanrıların bir başka hediyesi olarak kabul edildiğinden...

UNUTULAN BİLİM DEPOSU?

Bu tanrılar Piramit Metinlerinde başka ne gibi izler bırakmış olabilir? [74](#)

En arkaik olan metinleri okurken, bana göre presesyon takviminin periyodikliği ile ilgili olabilecek birkaç metaforla karşılaştım. Benim bakış açıma göre, onlar Hamlet'in Değirmeni [75'te](#) Santillana ve von Dechend tarafından tanımlanan kadim bilimsel dilin açık terminolojisini kullandıkları için metinden dışarı fırladılar .

Okuyucu muhtemelen bu eski dilin standart metaforlarından birinin gökyüzünün dört sütunu olduğunu hatırlayacaktır. Amacı, dünyanın presesyon çağını çerçeveleyen, destekleyen ve tanımlayan dört hayali çemberi görselleştirmeye yardımcı olmaktır. Bunlar, gökbilimcilerin, göksel Kuzey Kutbu'ndan geçen ve her biri için 2160 yıllık bir süre boyunca, ilkbahar ve sonbahar ekinoksları zamanında güneşin doğduğu dört takımyıldızı ayırt eden ekinoks ve gündönümlerinin renklerini adlandırdıkları şeydir. kış ve yaz gündönümleri.

Piramit Metinlerinin böyle bir açıklayıcı şemanın çeşitli varyantlarını içerdiği ortaya çıktı. Üstelik, katı astronomik veriler aktaran tarih öncesi mitlerde sıklıkla olduğu gibi, devinimlerin sembolizmi, dünyevi felaketlerin kabus gibi resimleriyle yakından iç içedir - sanki "göksel değirmenin bozulmasını", yani 2160'da bir geçişi gösterir gibi. Zodyak'ın bir işareti döneminden diğerine geçen yıllar, olumsuz koşullar altında, dünyevi olayların seyrini feci şekilde etkileyebilir.

Ve bu metinler şunu söylüyor:

Olanları fark eden Güneş'in yaşlanan tanrısı (Azteklerin Beşinci Güneşinin kana susamış tanrısı Tonatia'yı çok anımsatır), insan ırkının çoğunu yok ederek isyancıları cezalandırmanın gerekli olduğuna karar verdi. Bu cümleyi gerçekleştirme aracı, sembolik olarak, bazen kanla yıkanan öfkeli bir dişi aslanın mengenesinde ve bazen de "kendinden ateş püskürten" ve insanlığı yok eden aslan başlı korkunç tanrıça Sekhmet şeklinde sergilendi. ecstasy içinde.

Bu kan dökülmesi uzun bir süre engellenmeden devam etti, ta ki Ra müdahale etmeye ve modern insanlığın ataları olmaya yazgılı birkaç hayatta kalanın hayatını kurtarmaya karar verene kadar. Bu müdahale bir sel şeklini aldı. Susuzluktan acı çeken dişi aslan içmek için koştu, ardından uykuya daldı. Uyandığında, tamamen yok olma arzusunu kaybetti ve dünya harap olmuş topraklara indi.

Bu arada Ra, yarattıklarından hala hayatta kalanları yalnız bırakmaya karar verdi. "Kalbim insanlıkla uğraşmaktan yoruldu. Neredeyse hepsini çoktan yok ettim, bu yüzden kalan az şey beni ilgilendirmiyor ..."

Bundan sonra, güneş tanrısı (devinimsel metaforunda daha iyi kullanılması için) bir ineğe dönüşen gökyüzü tanrıçası Nut'un sırtında gökyüzüne yükseldi. Kısa süre sonra, inek "yerden yüksekten başı dönmedi ve titremeye ve sallanmaya başladı" (hızlı bir şekilde dönen Amlodi değirmeninin ağaç şaftının titreşimlerini hatırlayın). Ra'ya dengesiz durumundan şikayet ettiğinde, şöyle emretti: "Oğlum Shu, Nut'u desteklesin, böylece alacakaranlıkta var olan göksel desteklere çarpmayız. Başının üstünde tutmasına izin ver." Shu, ineğin altında yerini alıp vücudunu sabitlediğinde, "yukarıda gök, aşağıda yer göründü." Tam o anda, Mısırbilimci Wallis Budge'ın klasik Mısırlıların Tanrıları'nda yorumladığı gibi, "bir ineğin dört ayağı, dört kilit noktada cennetin dört direği oldu."

Çoğu akademisyen gibi, Budge (ve bu anlaşılabilir bir durumdur), eski Mısır geleneğinin "anahtar noktalarının" yalnızca dünyevi meselelerle ilgili olduğunu ve "cennetin" başımızın üzerindeki gökyüzünden başka bir şey olmadığını düşündü. Bu metaforunda dört inek bacağının dört ana noktayı (kuzey, güney, doğu ve batı) temsil ettiğini bir aksiyom olarak değerlendirdi. Aynı zamanda, birçok modern Mısırbilimci gibi, Heliopolis'in basit kalpli rahiplerinin, gökyüzünün dört köşesinin dört ayak üzerinde durduğuna ve "gökyüzünün mükemmel sahibi" Shu'nun, ortada bir sütun gibi durduğuna gerçekten inandığına inanıyordu. tüm yapının.

Santillana ve von Dechend'in hipotezinin ışığında, Shu ve göksel ineğin dört ayağı, daha çok, presesyonel dünya çağının yapısını - kutup eksenini (Shu) ve kolures'i gösteren eski bilimsel semboller sisteminin bileşenlerine benziyor. (dört ayaklı), güneşin yıllık yolunda ekinoks ve gündönümü kilit noktalarını belirtir.

Ve elbette, ne tür bir dünya çağının sinyalinin aldığımızı anlamaya çalışmak çok cezbedici ...

Burada bir inek görüldüğü için, Mısırlılar bir boğa ile bir inek arasındaki farkı diğerleri kadar iyi bilse de, Toros döneminden bahsedebiliriz. Ancak bu rol için çok daha gerçek bir rakip, sadece sembolik bir bakış açısından da olsa, MÖ 10.970'den 8810'a kadar süren Aslan Çağı'dır. e. Bunun nedeni, efsaneye göre insanlığı yok etmekle görevlendirilen Sekhmet'in bir dişi aslan görünümünde olmasıdır. Son buzul çağının buzullarının son şiddetli erimesiyle aynı zamana denk gelen, en kısa sürede yeryüzünde çok sayıda hayvan türünün öldüğü yeni bir dünya çağının sancılarında aslanın doğuşunu ne kadar iyi sembolize etmek daha iyi? olası zaman? Bir tür olarak insanlık, büyük sel, deprem ve aşırı iklim değişikliğinden kurtuldu, ancak büyük olasılıkla çok küçük sayılarda ve evrensel olmaktan uzak.

GÜNEŞ VARLIĞI VE SIRIUS İKAMETÇİSİ

Elbette, mitlerdeki presesyon dönemlerini tanıma ve tanımlama yeteneği, eski Mısırlıların daha iyi gözlemsel astronomiye ve güneş sisteminin mekaniğine ilişkin diğer antik çağlardaki insanlardan çok daha yüksek düzeyde bir anlayışa sahip olduğunu gösteriyor. Hiç şüphe yok ki, eğer böyle bir bilgi seviyesi varsa, eski Mısırlılar tarafından büyük saygı görmüş olmalıdır; nesilden nesile gizlice

aktarılabilecekti. Bu bilginin saklanması Heliopolis'in rahip seçkinlerine emanet edilen ve kural olarak yalnızca inisiyelere ve sözlü olarak aktarılan en yüksek sırlar arasında olması [gerekiyordu76](#). Eğer bu tür bilgiler herhangi bir nedenle Piramit Metinlerinde yer alacaksa, metaforlar ve alegorilerin yardımıyla şifrelenmesi oldukça mantıklıdır.

Unas'ın mezarının tozlu zemininde yavaşça yürüdüm, havanın ağır durgunluğunu hissederek, bakışlarım solmuş mavi-altın yazıtlara baktı. Bu duvar yazılarından bazılarının kendi şifreli dillerinde, Kopernik ve Galileo'dan birkaç bin yıl önce güneş sisteminin güneş merkezli yapısından bahsettiğini düşündüm.

Bunlardan birinde, örneğin, güneş tanrısı Ra'nın demir tahtında oturduğu, etrafında hareket eden daha düşük rütbeli tanrılarla çevrili olduğu ve "maiyetinde" olduğu söylenir. Aynı şekilde, başka bir yerde, ölen firavun "gökyüzünün her iki yarısının başında durmak ve tanrıların Ra'nın etrafında dönen, yaşları daha yaşlı olan sözlerini tartmak" zorundaydı.

Ra'nın etrafında dönen "eski tanrılar" ve "çevreleyen tanrılar" terimleri gerçekten güneş sistemimizdeki gezegenlere atıfta bulunuyorsa, bu Piramit Metinleri'nin yazarlarının kendi zamanları için en son astronomik verilere erişimleri olduğu anlamına gelmelidir. Dünya'nın diğer gezegenlerle birlikte Güneş'in etrafında döndüğünü ve bunun tersinin olmadığını bilmeleri gerekirdi. Ancak sorun şu ki, ne eski Mısırlılar tarihlerinin herhangi bir aşamasında, ne onları takip eden Yunanlılar, ne de Rönesans'a kadar Avrupalılar, bu seviyeye bile yaklaşan kozmolojik verilere sahip değildi. Mısır uygarlığının şafağına kadar uzanan belgelerdeki varlıkları nasıl açıklanabilir?

Bir başka (ve muhtemelen ilgili) gizem, Mısırlıların İsis, Osiris'in kız kardeşi ve karısı ve Horus'un annesi ile ilişkilendirdiği Sirius yıldızı ile ilgilidir. Osiris'e hitap eden pasajda, Piramit Metinleri şöyle der:

Tabii ki, bu pasajın farklı yorumları mümkündür. Ancak benim ilgimi çeken şey, Sirius'un (diğer adıyla Septa, diğer adıyla Köpek Yıldızı) ikili bir varlık olarak görülmesi gerektiğinin, bazı yönlerden "çocuk yükü olan" bir kadınla karşılaştırılabilir olduğunun açık göstergesiydi. Ayrıca, bu çocuğun doğumundan sonra, metinde özellikle belirtildiği gibi, Horus "Eylül'ün sakini" olarak kalır, bu da belki de annesine yakın kaldığı anlamına gelir.

Ama Sirius alışılmadık bir yıldızdır. Özellikle kış aylarında kuzey yarımkürenin gece gökyüzünde görülen parlak bir nokta, aslında bir çift yıldız veya Piramit Metinlerinin dediği gibi "ikili bir varlık". Bu ikili sistemin ana bileşeni olan Sirius-A, gördüğümüz şeydir. Sirius-A'nın yörüngesinde dönen cüce yıldız Sirius-B'ye gelince, çıplak gözle kesinlikle görünmez. Amerikalı astronom Alvin Clark'ın günün en büyük ve en gelişmiş teleskoplarından biriyle keşfettiği 1862 yılına kadar varlığı bilim tarafından bilinmiyordu. Piramit Metinlerini yazarlar, Sirius'un çift girişli olduğu bilgisini nasıl elde edebilirdi?

1976'da yayınlanan ciddi bir kitap olan Sirius Mystery'den, yazarı Amerikalı Robert Temple'ın bu soruya bir dizi olağandışı yanıt verdiğini biliyordum. Araştırmaları Batı Afrika'daki Dogon kabilesinin geleneksel inançlarına odaklanıyor; gelenekleri sadece Sirius yıldızının çift tipinden açıkça bahsetmekle kalmaz, aynı zamanda Sirius-B'nin Sirius-A etrafındaki dönüş periyodunun (elli yıl) tam değerini de içerir. Temple, bu son derece bilimsel bilginin Dogon'a kültürel yayılma sürecinde eski Mısırlılardan geldiğini ve bu bilmecenin cevabının eski Mısırlılardan aranması gerektiğini ikna edici bir şekilde kanıtlıyor. Ona göre, eski Mısırlılar bu bilgiyi Sirius'un yakınında yaşayan akıllı varlıklardan aldılar.

Temple gibi, Mısır biliminin en gelişmiş ve karmaşık unsurlarının ancak onları mirasın bir parçası olarak kabul ederek açıklanabileceğinden şüphelenmeye başladım. Ancak Temple'ın aksine, bu mirası dünya dışı bir medeniyete atfetmeye gerek görmüyorum. Benim düşünceme göre, Heliopolis rahiplerinin sahip olduğu yıldızların anormal bilgisi, antik çağlarda yüksek düzeyde teknik gelişme elde etmeyi başaran bilinmeyen bir dünya uygarlığının mirasıyla açıklanabilir. Bana öyle geliyor ki, Sirius B'yi tespit edebilen bir aletin inşası, I. Kısımda tartışılan tarih öncesi dünyanın harika haritalarını yaratan bilinmeyen kaşiflerin ve bilim adamlarının yetenekleri dahilinde olabilir. Antik Maya'ya şaşırtıcı karmaşıklıkta bir takvim, yalnızca binlerce yıllık dikkatle kaydedilmiş gözlemlerin sonucu olabilecek bir göksel hareketler veritabanı ve daha uygun görünen çok büyük bir sayı sistemi bırakan biz gökbilimciler ve zaman tutucular tarafından bilinmiyordu. İlkel bir toplumdan çok yüksek teknoloji bir toplumun ihtiyaçları. Orta Amerika monarşisi.

MİLYONLARCA YIL VE YILDIZLARIN HAREKETİ

Çok büyük sayılar Piramit Metinlerinde de görülür, örneğin güneş tanrısının yıldızlararası uzayın karanlık ve havasız boşluğunda kontrol ettiği "milyonlarca yıllık tekne"de. Bilgelik tanrısı Thoth'a ("gökler arasında sayılan, astrolog, yeryüzünün ölçeri") ölen firavuna milyonlarca yıllık yaşam bahşetme gücü özel olarak verildi. "Sonsuzluğun kralı, sonsuzluğun efendisi" Osiris hakkında, onun arkasında milyonlarca yıllık ömrün olduğunu söylediler. "On milyonlarca yıl" (ve daha da şaşırtıcı olan "milyonlarca yıl" gibi) mertebesindeki sayılar, eski Mısır kültürünün en azından bazı öğelerinin bir Büyüklüğün yanından düşünmeden geçmeye alışık olmayan bilimsel zihniyet.

Bu tür insanlar, elbette, yüksek doğruluk gerektiren karmaşık hesaplamaları kolaylaştıracak yüksek kaliteli bir takvime ihtiyaç duyuyorlardı. Bu nedenle, Maya gibi eski Mısırlıların böyle bir takvime sahip olmaları ve işleyişinin ilkelerini anlama derecesinin zamanla artmaması, ancak düşmesi şaşırtıcı değildir. İkinci durum, uzak geçmişte bir zamanda edinilen bilginin kademeli olarak alçaldığını göstermektedir; bu, takvimi "tanrılardan" miras aldıklarına inanan eski Mısırlıların inançlarıyla çelişmez.

Bu tanrıların olası kimliği sorunu, sonraki bölümlerde daha ayrıntılı olarak ele alınacaktır. Ama kim olursa olsunlar, yıldızları gözlemlemek için çok zaman harcamak zorunda kaldılar, zamanları için çok

fazla gelişmiş bilgi ve özellikle de yıldız Sirius ile ilgili olarak oldukça spesifik bilgiler biriktirmek zorunda kaldılar. Bunun kanıtlarından biri, tanrıların Mısırlılara yaptığı değerli hediye - Sothis (Sirius) döngüsü.

Bu döngü, bilimsel "argo"da "Sirius'un gün doğumu öncesi dönemsel dönüşü" olarak adlandırılan bir olguya dayanmaktadır; bu, doğu gökyüzünde gün doğumundan hemen önce şafakta bir yıldızın (gökyüzünden bir süre uzak kaldıktan sonra) ilk görünümüne atıfta bulunur. Sirius söz konusu olduğunda, bu tür ardışık iki gün doğumu arasındaki aralık tam olarak 365.25 gündür, matematiksel olarak uyumlu bir sayıdır (sonraki önemli ondalık basamaklar tarafından yüklenmemesi anlamında; bu aralık güneş yılından 12 dakika daha uzundur.

Sirius'un ilginç bir özelliği, gökyüzünde çıplak gözle görülebilen iki bin yıldızın, 365 ve çeyrek günlük belirli bir süre ile gün doğumundan önce tek başına ortaya çıkmasıdır; bunu "doğru" hareketine borçludur - uzaydaki hareketinin hızının ve ekinoksların hareketinin etkisinin bir kombinasyonu. Ayrıca, Sirius'un gün doğumu öncesi gününün - eski Mısır takvimine göre yeni yılın - geleneksel olarak Piramit Metinlerinin derlendiği Heliopolis'te hesaplandığı ve yukarıda bulunan diğer tüm tapınaklara önceden bildirildiği bilinmektedir. Nil'in altında.

Yıldız Sirius'un doğrudan Piramit Metinlerinde "Yeni Yıl" olarak adlandırıldığını hatırladım. Bir dizi başka metinle (örneğin, 669) birlikte, bu, bu takvimin en az "Metinler" [77 kadar eski olduğunu](#) ve kökenlerinin eski zamanların sisinde bir yere gittiğini gösterir. Ama sonra en ciddi soru ortaya çıkıyor: o günlerde 365.25 gün aralığının Sirius'un gün doğumu öncesi periyodikliği ile çakışmasını gözlemlemek ve düzeltmek için gerekli bilgiye kim sahip olabilir - Fransız matematikçi R. A. Schwaller de Lubitsch "kesinlikle benzersiz göksel fenomen" olarak mı bahsetti?

Görünen o ki, tarihsel dönemin en başında Mısır'a düşen, sonuçların sistematik bilimsel kaydıyla birleştirilmiş, yüzyıllarca astronomik gözlemlere dayanan tam da böyle bir mirastı ve bu, Piramit Metinlerine yansdı. Ve orada bir sır yatıyor...

KOPYALAR VEYA ÇEVİRİLER?

Ölüm yılı olan 1934'te, British Museum'daki Mısır antikalarının eski küratörü ve saygın bir hiyeroglif sözlüğünün yazarı olan Wallis Budge, açıkça şunu itiraf etti:

Cevap, 5. hanedanın son firavunu olan Unas'ın, 6. hanedandan birkaç halef ile birlikte, önceki belgelerin kopyalarını sonsuza dek kendi piramitlerinin mezar odalarının taşlarına sabitlemeye çalıştığı gerçeğine gelebilir mi? Budge bunu düşündü ve en azından bazı birincil kaynakların en eski antikçağa kadar uzandığını hissetti:

Bütün bunlar, birincil kaynakların, her ne iseler, eski Mısır dilinin arkaik bir versiyonunda yazıldığı varsayımına yol açtı. Ancak Budge'in düşünmediği bir alternatif var. Ya rahipler sadece materyali

kopyalamakla kalmayıp, aynı zamanda tamamen farklı bir dilde yazılmış metinleri hiyeroglif formuna çevirme görevi ile karşı karşıya kalsaydı? Bu dil, eski Mısır dilinde yeterli isimleri olmayan ürün ve fikirlerin bilimsel ve teknik terminolojisini ve tanımlarını içeriyorsa, o zaman bazı metinlerin ürettiği garip izlenim oldukça anlaşılır hale gelir. Ayrıca, 6. Hanedan'ın sonunda orijinal belgelerin kopyalanması ve tercümesi tamamlandıysa, yazıtların oyulmasının neden durduğunu anlamak kolaydır: programın güvenilir bir hiyeroglif kopyasını oluşturmak olduğu için program durduruldu. Unas MÖ 2356'da Mısır tahtına çıktığında zaten oldukça yıpranmış olan kutsal literatür. e.

İLK KEZ SON KAYITLAR?

Noel Baba ve ben, akşam olmadan Abydos'a kadar olan maksimum mesafeyi kat etmek istediğimizden, isteksiz de olsa, otoyola geri dönmek zorunda kaldık. Unas'ın mezarının kasvetli karanlığı ve kadim sesleri zaman algımızı köreltti ve başlangıçta orada geçirmeyi planladığımız birkaç dakika yerine neredeyse iki saat orada kaldık. Çömelerek mezardan çıktık ve gözlerimizin zaten sert olan güneş ışığına alışmasını beklemek zorunda olduğumuz çıkışa giden dik geçitten yukarı çıktık. Ancak bundan sonra, piramide dışarıdan sakince bakabildim. Öyle bir çöktü ki, orijinal şeklini tahmin etmek çok zor oldu. Görünüşe göre, şekilsiz bir moloz yığınının indirgenmiş taşıyıcı duvarcılığı çok kalitesizdi ve hayatta kalan kaplama blokları bile, Giza'nın eski piramitlerinde gözlemlediğimizden açıkça daha düşük kalitedeydi.

Olağan tarihsel kavramlara dayanarak, açıklamak zordu. Mısır'da mimari beceri ve ideoloji normal evrim sürecine uygun olarak gelişseydi, tam tersi beklenirdi: Unas piramidinin yapımı, teknolojisi ve kalitesi, Mısır'daki yapılardan daha yüksek düzeyde olmalıydı. Ortodoks kronolojisine göre yaklaşık iki yüz yıl önce inşa edilmiş olan Giza.

Bunun tersinin doğru olduğu gerçeği (yani Giza, Unas'tan "daha iyiydi"), Mısırbilimcileri son derece garip bir duruma soktu ve tatmin edici bir şekilde cevaplanamayan sorular ortaya çıkardı. Ana sorundan yola çıkarak, Khufu, Khafre ve Menkaur'un muhteşem, çarpıcı piramitleriyle ilgili her şey, bunların yüzyıllar, belki de binyıllar boyunca birikmiş mimari ve mühendislik deneyiminin son ürünü olduklarını öne sürüyor. Ancak bu, bu piramitlerin Mısır'daki en eski piramitlere göre arkeolojik verilere uymuyor; başka bir deyişle, bu ülkenin piramit inşasının olgun aşamasının ürünü değil, emekleme aşamasında yaratılmışlardır.

Çözülmesi gereken ikinci bilmece ise şudur. Giza'nın üç ana piramidi karşısında, Mısır'ın IV hanedanı "sonsuzluk anıtları" dikti - emsalsiz ve eşsiz taş şaheserler yüzlerce metre büyüklüğünde, milyonlarca ton ağırlığında, çok yüksek düzeyde fikir ve uygulamak. Onlardan sonra, karşılaştırılabilir kalitede piramitler artık inşa edilmedi. Bununla birlikte, kısa bir süre sonra, 5. ve 6. hanedanların piramitlerinin çok daha az heybetli ("daha acıklı" demeyelim) bina yapılarının altında, bir tür Kayıtlar

Salonu oluşturuldu, kalıcı bir kopya sergisi veya Hiyeroglif hat sanatının hem eşi görülmemiş hem de emsalsiz bir şaheseri olan eski belgelerin tercümeleri.

Kısacası, Piramit Metinleri, Giza piramitleri gibi, önceden hazırlık yapılmadan hemen sahneye çıktı ve "işlevlerini kesmeden önce, herhangi bir gelişme göstermeden, yaklaşık bir yüzyıl boyunca sahenin merkezini işgal etti. "

Tüm bunları düzenleyen eski kralların ve bilgelerin ne yaptıklarını bildiklerini varsayalım. Bu durumda, Giza'nın teknik olarak mükemmel ama tamamen yazıtsız piramitleri ile 5. ve 6. hanedanların mükemmel bir şekilde boyanmış ancak teknik olarak işe yaramaz piramitleri arasında güçlü bir bağlantı olduğunu göstermek için bir planları olmalı.

Ayrıca en azından bazı cevapların Saqqara'dan ayrıldıktan on beş dakika sonra geçtiğimiz Dashur'daki piramit alanında bulunabileceğinden şüpheleniyordum. "Eğimli" ve "Kırmızı" piramitler burada bulunur. Khufu'nun babası Sene'e atfedilen bu anıtlar (bu arada, mükemmel bir şekilde korunmuş) uzun yıllardır halka kapalıdır. Etraflarına, oraya gitme olasılığını tamamen ortadan kaldıran bir askeri üs inşa edildi ...

Güneye doğru yolculuğumuza devam ettik. Bir Aralık gününün parlak renkleri her yerde parladı. Ve sonra, bizi çevreleyen Nil Vadisi'nin, resmi tarihinin başlamasından çok önce insanlığın katılımıyla gösterinin görkemli eylemlerinin oynandığı sahne olduğu duygusuyla fiziksel olarak doluydum. Mısır'ın en eski belgesel kayıtları ve efsaneleri bunun hakkında konuştu ve bu olayları tanrıların dünyayı yönettiği dönemle - Zep Gölgesi adını verdikleri muhteşem İlk Kez ile ilişkilendirdi. Sonraki iki bölümde bu kayıtları ele alacağız.

43. Bölüm

İLK KEZ ARANIYOR

Eski Mısırlılar, ülkelerinde tanrıların hüküm sürdüğü İlk Kez Zep Tepi hakkında şöyle demişlerdi: uçurumun sularının çekildiği, ilkel karanlığın kaybolduğu ve uygarlığın armağanlarının kaybolduğu bir altın çağ olduğunu söylediler. dünyaya gelen insanlığa sunulmuştur. Ayrıca tanrılar ve insanlar arasındaki araçlardan da bahsettiler - Urshu, adı "Gözcüler" anlamına gelen daha düşük bir düzenin tanrıları. Özellikle tanrıların kendileriyle, yeryüzünde insanlarla birlikte yaşayan ve güçlerini Heliopolis'ten ve Nil kıyısındaki diğer kutsal alanlardan kullanan Neteru adlı güçlü ve güzel yaratıkların canlı hatıralarına sahiptirler. Bu Neteru'lar arasında hem erkekler hem de kadınlar vardı, ancak hepsi, istedikleri zaman erkek, kadın, hayvan, kuş, sürüngen, ağaç ve ot görünümünü alma yeteneği de dahil olmak üzere bir dizi doğaüstü yeteneklere sahipti. Paradoksal olarak, sözleri ve eylemleri insanların tutkularını ve endişelerini yansıtıyordu. İnsanlardan daha güçlü ve daha akıllı olarak tasvir edilmelerine rağmen,

hastalanabilecekleri ve hatta ölebilecekleri ve belirli koşullar altında öldürülebilecekleri inancının olması daha az garip değil.

TARİH KAYITLARI

Arkeologlar, eski Mısırlıların İlk Kez olarak adlandırdıkları tanrılar çağının bir efsaneden başka bir şey olmadığına ikna olmuş durumdalar. Ancak geçmişlerinin bizden daha fazla farkında olan eski Mısırlılar bu görüşü paylaşmıyorlardı. En saygın tapınaklarında tuttukları tarihi kayıtlar arasında, Mısır'ın tüm krallarının uzun listeleri vardır; her hanedandan her firavun; bu listeler artık bilim adamları tarafından kabul edilmektedir. Bu listelerden bazıları, Birinci Hanedanlığın tarihsel ufkunun ötesine, uzak antik çağın keşfedilmemiş derinliklerine uzanır.

Böyle iki kraliyet listesi zamanın tahribatına dayanmış ve Mısır'dan çıkarılarak Avrupa'daki müzelerde tutulmaktadır. Bu bölümde bu listelere daha ayrıntılı olarak bakacağız. Palermo Taşı (MÖ 25. yüzyıl - Hanedan 5'ten kalma) ve Torino papirüsü olarak bilinirler; ikincisi 19. hanedan (MÖ XIII yüzyıl) dönemine aittir, tapınakta tutulmuştur ve hiyeroglif el yazısıyla (hiyeratik komut dosyası olarak adlandırılır) yazılmıştır.

Ayrıca, Heliopolis'li Manetho adında bir rahibin tanıklığına da sahibiz. MÖ III yüzyılda. e. Mısır'ın tüm hanedanlık döneminin yöneticilerinin ayrıntılı bir listesini sağlayan kapsamlı ve yaygın olarak kabul edilen bir Mısır tarihini derledi. Turin papirüsü ve Palermo taşı gibi, Manetho'nun hikayesi de tanrıların Nil Vadisi'ni yönettiği o uzak çağa kadar uzanır.

Manetho tarihinin tam metni bize ulaşmadı, ancak kopyaları görünüşe göre MS 9. yüzyıl kadar erken bir tarihte dolaşımdaydı. e. Şans eseri, ondan pasajlar İbranice tarihçi Josephus Flavius (60 CE) ve Hristiyan yazarlar Africanus (300 CE), Caesarea Eusebius (340 CE) ve Gregory Syncellus (c) yazılarında korunmuştur. 800 AD). Bu fragmanlar, Güney Carolina Üniversitesi'nden merhum Profesör Michael Hoffman'ın sözleriyle, "Mısır'ın geçmişinin araştırılmasına bilimsel bir yaklaşımın temelini" oluşturuyor.

Ve bu kesinlikle doğru. Yine de Mısırbilimciler, Manetho'nun çalışmalarını yalnızca tarihsel (hanedanlık) dönemle ilgili olduğu ölçüde kullanmaya ve İlk Zamanın uzak altın çağından söz ederken onun tarihöncesi döneme tuhaf gezilerini reddetmeye hazırdır. Manetho'ya neden bu kadar farklı bir şekilde yaklaşmalıyız? Otuz "tarihi" hanedanla bağlantılı her şeyi ondan kabul etmek ve önceki dönemler hakkında söylediği her şeyi koşulsuz olarak reddetmek ne kadar mantıklı? Ayrıca, onun tarihsel dönem kronolojisinin arkeolojik kanıtlarla doğrulandığını bildiğimize göre, sırf kazılar bunun için henüz kanıt sağlamadığı için hanedan öncesi kronolojisinin yanlış olduğunu söylemek biraz aceleci olmaz mı? [78](#)

TANRILAR, YARI TANRILAR VE ÖLÜLERİN RUHLARI

Sözü Manetho'ya vermeye karar verirsek, eserinin parçalarının korunduğu kaynaklara başvurmamız gerekecek. Bunların arasında en önemlilerinden biri, Caesarea Eusebius Chronicle of Caesarea'nın Ermeni versiyonudur. Üç ciltte derleyen Manetho'nun Mısır tarihinden alıntılar içerir. Onlar tanrılara, yarı tanrılara, Mısır'ı yöneten ölümlerin ruhlarına ve ölümlü krallara adanmışlardır..." Doğrudan Manetho'dan alıntı yapan Eusebius, tanrıların listesini genişletiyor, burada tanıdık dokuz başlı Heliopolis Ennead ile hemen tanışıyoruz: Ra, Osiris, İsis, Horus, Set vb.:

Özetle, tüm bu dönemler 24.925 yıldır, bu da bizi İncil'deki dünyanın yaratılış tarihinin (MÖ beşinci binyıl) çok ötesine götürür. Bu, İncil kronolojisini sorguladığından, sadık Hristiyan Eusebius'un doğal zorlukları vardı. Ancak, biraz düşündükten sonra, bu sorunun çözümü ona indi: "Ay yılı kastedildiğini, yani 30 günden oluştuğunu düşünüyorum; şimdi ay dediğimiz şeye, Mısırlılar yıl dedi ... "

Tabii ki, eski Mısırlılar için durum böyle [değildi79](#). Ama Eusebius ve benzerleri, hafif bir el hareketiyle, Manetho'nun hanedan öncesi neredeyse 25 bin yıl süren devasa dönemini, Adem ile Tufan arasına tam olarak uyan iki bin yıllık mütevazı bir bölüme sıkıştırmayı başardı. , ortodoks İncil kronolojisine göre, 2242 yıl uygun.

Manetho'nun rahatsız edici kronolojisiyle başa çıkmak için başka bir teknik, keşiş Gregory Syncellus (MS 800) tarafından gösterildi. Tamamen suçlayıcı saldırılara dayanan bu yorumcu, sorunu şu şekilde çözmektedir: "Mısır'ın lanetli tapınaklarının baş rahibi Manetho, bize hiç var olmayan tanrılardan bahseder. 11.895 yıl hüküm sürdüklerini söylüyor..."

Parçalarda başka garip ve çelişkili sayılar ortaya çıkıyor. Özellikle, Manetho'ya göre, tanrıların çağından XXX (ve son) ölümlü hükümdarlar hanedanının sonuna kadar Mısır uygarlığının toplam süresinin, defalarca çok büyük bir sayı ile ölçüldüğü belirtiliyor - 36.525 yıl. Kuşkusuz, Sothis takviminin 365.25'i bir şekilde buraya bağlıdır (Sirius'un iki ardışık gün doğumu öncesi arasındaki aralık - önceki bölüme bakın). Ayrıca, tesadüfen değil, kasıtlı olarak, bu sayı 25 döngü 1460 yıllık ve 25 döngü 1461 takvim yılıdır (çünkü eski Mısır sivil takvimi tam olarak 365 günlük bir "yaklaşık yıl"a dayanıyordu). [80](#)

Tüm bunlar ne anlama geliyor (eğer anlamı varsa)? Kesin olarak söylemek zor. Her halükarda, tüm bu sayı ve yorum karışıklığından en az bir durum açıktır. Tarihin ilerleyişi hakkında bize ne öğretilmiş olursa olsun, Manetho bize medeni varlıkların (ister tanrılar ister insanlar) Mısır'da İlk Hanedanlığın MÖ 3100 civarında gelmesinden çok önce yaşadığını söylemeye çalışıyor. e.

DIODOROS SİLİSYAN VE HERODOTUS

Manetho yaptığı açıklamada antik yazarlardan güçlü destek buluyor.

MÖ 1. yüzyılda e. Mısır, Yunan tarihçi Diodorus Siculus tarafından ziyaret edildi. Çağdaş çevirmenlerinden biri olan Oldfather tarafından haklı olarak "iyi kaynaklar kullanan ve onları sadık bir şekilde yeniden üreten eleştirel olmayan bir derleyici" olarak tanımlanmıştır. Normal dile çevrildiğinde bu, Diodorus'un topladığı materyali kendi önyargı ve önyargılarıyla tamamlamaya çalışmadığı anlamına gelir. Bu nedenle, özellikle muhbirleri arasında ülkelerinin gizemli geçmişini sorduğu Mısırlı rahipler olduğu için, bizim için özel bir değere sahiptir. İşte ona söyledikleri:

Bu sayıları "eleştirel olmadan" alalım ve ne olacağını görelim. Diodorus, MÖ 1. yüzyılda yazdı. e.:

Diodorus'tan çok önce Mısır, MÖ 5. yüzyılda yaşamış olan bir başka ve daha ünlü Yunan tarihçisi büyük Herodot tarafından ziyaret edildi. e. Görünüşe göre o da rahiplerle iletişim kurdu ve aynı zamanda eski zamanlarda Nil Vadisi'nde oldukça gelişmiş bir medeniyetin varlığına tanıklık eden efsaneleri algılamayı başardı. Herodot, Tarihi'nin ikinci cildinde Mısır uygarlığının geniş tarih öncesi dönemiyle ilgili bu efsanelerin bir özetini aktarır. Aynı belgede, Heliopolis rahiplerinin anlattıklarından aşağıdaki alıntıyı yorumsuz olarak aktarır:

Neyle ilgili?

Fransız matematikçi Schwaller de Lubitsch'e göre, Herodot burada bize (belki de bilinçsizce) belirli bir zaman dilimi hakkında, daha doğrusu, gün doğumu için gereken süre hakkında örtülü bir biçimde bilgi aktarmaya çalışıyor. vernal ekinoksun günü, bir buçuk tam zodyak döngüsünde yıldızların arka planına karşı ilerlemek için.

Gördüğümüz gibi, ekinoktal Güneş, on iki zodyak takımyıldızının her birinde yaklaşık 2160 yıl geçirir. Bu nedenle, ekinoksların devriminin tam döngüsü neredeyse 26 bin yıl (12×2160) sürer. Bir buçuk döngü için yaklaşık 39 bin yıl (18×2160) gerektiğini izler.

Herodot zamanında, Güneş, ilkbahar ekinoksu gününde doğuda, tam olarak Koç takımyıldızının arka planına karşı yükseldi; Bu noktada, Terazî takımyıldızı "karşıt konumda"ydı ve tam olarak Güneş'in on iki saat içinde batacağı yerde konumlanmıştı. Presesyon saatini yarım döngü geri alırsak (zodyakın altı "saati" veya yaklaşık 13 bin yıl), ters kombinasyonu göreceğiz: bahar Güneş doğudan Terazî'de doğar ve Koç karşıt konumdadır, batıda. 13 bin yıl önce ve durum kendini tekrar edecek: bahar gündönümü Koç'ta tekrar yükselecek ve Terazî "karşıt" olacak.

Bu, Herodot'tan 26 bin yıl önce elde edilmiştir.

Presesyon döngüsünün bir diğer yarısı olan 13.000 yıl daha, Herodot'tan önceki 39.000 yıla geri çekilsek, bahar gün doğumu Terazî'ye dönecektir (Koç "karşıt durumda").

Ayrıca, akıl yürütme çizgisi şu şekildedir: 39 bin yıl, Güneş'in "şimdi battığı yerde iki kez doğduğu", yani Herodot zamanında Terazi'de (ve yine 13 bin 39 bin) böyle bir zaman dilimidir. ondan yıllar önce) ve Koç'ta Herodot zamanında (yani ondan 13 bin 39 bin yıl önce) "iki kez şimdi yükseldiği yere oturdu" [82](#). Schwaller'in varsayımları doğruysa (ve buna inanmak için nedenler varsa), o zaman bu, Yunan tarihçinin rahiplerinin-muhataplarının, Güneş'in en az 39 bin yıl önceki bir dönemle ilgili, önceden belirlenmiş hareketi hakkında doğru verilere erişebildiği anlamına gelir. onlara.

Torino Papirüsü ve Palermo Taşı

39.000 yıllık rakam, Turin Papirüsüyle (1.

Aslen Sardunya Kralı'nın koleksiyonunda bulunan, kırılğan ve ufalanan 3.000 yıllık papirüs, Torino Müzesi'ndeki şu anki yerine bir kutu içinde, uygun ambalaj olmadan gönderildi. Herhangi bir okul çocuğunun kolayca tahmin edebileceği gibi, sayısız parçaya bölünmüş olarak geldi. Bilim adamları, parçaları bir araya getirmek ve neyin hayatta kaldığını anlamak için birkaç yıl harcamak zorunda kaldılar ve dürüstçe çok çalıştılar. Ancak ne yazık ki, değerli metnin yarısından fazlasını restore etmenin imkansız olduğu ortaya çıktı.

Torino Papirüsünü kurtarabilseydik, İlk Kez hakkında ne öğrenebilirdik?

Hayatta kalan parçalar bile merak uyandırıyor. Örneğin, listelerden birinde, daha sonra Mısır'ın tarihi krallarının adlarında yapıldığı gibi, her biri bir kartuşta (uzun bir çerçeve) yazılı on Neterus'un adını okuyoruz. Her birinin saltanat süresi de belirtilmiş, ancak bu sayıların çoğu belge hasar gördüğünde yok olmuştur.

Başka bir sütun, Yukarı ve Aşağı Mısır'ı tanrılardan sonra, ancak krallığın MÖ 3100'de 1. hanedanın ilk firavunu olan Menes altında sözde birleşmesinden önce yöneten ölümlü kralları listeler. e. Hayatta kalan parçalardan, belgenin, "Memphis'ten Saygıdeğerler", "Kuzeyden Saygıdeğerler" ve son olarak Shemsu-Gor (yani, Sahabeler veya Menes'e kadar hüküm süren takipçiler, Horus). Miktarın tahrif edilmiş gibi görüldüğü sütunun son iki satırı özellikle ilgi çekici görünüyor, yani ... "Saygıdeğer Shemsu-Gor - 13.420 yıl; Shemsu-Gor'a saltanat - 23.200 yıl; toplam - 36.620 yıl.

Hanedan öncesi zamanların ortaya çıktığı bir başka kral listesi de Palermo taşıdır; ancak, Torino Papirüsü kadar zamanda geriye gitmez. İçindeki en eski kayıt, son hanedan öncesi dönemde Yukarı ve Aşağı Mısır'da iktidarı elinde tutan 120 kralın saltanatına atıfta bulunur - MÖ 3100'de ülkenin birleşmesinden hemen önce birkaç yüzyıl. e. Ancak yine de, bu gizemli siyah bazalt bloğuna, muhtemelen çok daha uzak dönemlere ait olan daha ne kadar bilgi yazılabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok, çünkü o da bize sağlam olarak ulaşamadı. 1887'den beri, eserlerin en büyüğü Sicilya'daki Palermo şehrinin müzesinde tutuluyor; ikinci parça Mısır'daki Kahire Müzesi'nde sergileniyor; üçüncü, en küçük

parça, Londra Üniversitesi'ndeki Petri Koleksiyonu'nda tutuluyor. Arkeologlara göre, bu parçalar orijinal boyutları yaklaşık iki metre uzunluğunda ve 60 santimetre yüksekliğinde olan monolitin orta kısmından koptu (taş uzun kenarda duruyordu). Bir otoritenin belirttiği gibi:

Bu sözlerin ait olduğu rahmetli Profesör Walter Emery, MÖ 3200-2900 antik dönemle ilgili bu tür gerekli ayrıntıların eksikliğinden anlaşılır bir şekilde özellikle endişe duyuyordu. e., kendi bilimsel çıkarlarının konusu. Ancak daha erken dönemler, özellikle tanrıların altın çağı olan Zep-Tepi hakkında bilgiler büyük ilgi görecektir.

Mısır'ın uzak geçmişinin mitlerine ve hatıralarına ne kadar derinden girersek, muhteşem İlk Kez'e o kadar yaklaşıyoruz, şimdi doğrulama fırsatına sahip olacağımız gibi manzara bizi daha da garip bir şekilde çevreler.

Bölüm 44

İLK KEZ TANRILARI

Heliopolis teolojisine göre, İlk Zamanın başlangıcında, Mısır'da ilk dokuz tanrı ortaya çıktı: Ra, Shu, Tefnut, Geb, Nut, Osiris, Isis, Nephtys ve Set. Bu tanrıların çocukları arasında Horus ve Anubis gibi tanınmış şahsiyetler vardı. Ayrıca, özellikle önemli ve çok eski kültlerin, Ptah ve Thoth'un bulunduğu Memphis ve Hermopolis'te diğer tanrı panteonlarına saygı duyuldu. İlk Zamanın tüm bu tanrıları bir anlamda yaratılış tanrılarıydı, çünkü ilahi iradeleri ile çevredeki kaosa şekil verdiler. Binlerce yıl boyunca insanları [firavun](#) olarak yönettikleri kutsal Mısır topraklarını bu kaostan yaratıp yerleştiler .

"Kaos" neydi?

1. yüzyılda Yunan tarihçi Diodorus Siculus ile konuşan Heliopolis rahipleri e., "kaosun", Diodorus'un her şeyi yok eden Deucalion seli - Yunan Nuh'u ile tanımladığı bir sel olduğuna dair düşündürücü bir öneride bulundu:

Mısır'ın tercihi nedir? Diodorus'a bunun coğrafi konumuyla, güney bölgelerine düşen büyük miktarda güneş ısıyla ve efsanelere göre Tufan'dan sonra artan yoğun yağışla bir ilgisi olduğu söylendi: "Çünkü bol miktarda nem başka topraklara yağın yağmurlar, burada Mısır'da hüküm süren güçlü bir sıcaklıkla buluştu... Hava, tüm canlıların ilk nesli için oldukça elverişli hale geldi ... "

Bu arada, Mısır'ın gerçekten belirli bir coğrafi konuma sahip olması ilginçtir: iyi bilindiği gibi, Büyük Piramidin (30 ° kuzey enlemi ve 31 ° doğu boyları) yakınında kesişen paralel ve meridyen, çok sayıda çöl yerlerinden geçer. diğerlerinden daha büyük ölçüde. Son buzul çağının sonunda, kuzey Avrupa'da milyonlarca kilometrekarelik buzulların eridiği, yükselen denizlerin dünyanın dört bir yanındaki kıyı bölgelerini sular altında bıraktığı ve buharlaşmadan kaynaklanan büyük miktarda ek nemin atmosfere

girdiği zaman da ilginçtir. , yağmur yağdı, Mısır birkaç bin yıldır olağanüstü nemli ve bereketli iklime elverişli olması nedeniyle avantajlı bir konumda. Böyle bir iklimin gerçekten de "tüm canlıların ilk nesli için elverişli" olarak hatırlanabileceğini hayal etmek zor değil.

Ama aşağıdaki sorular ortaya çıkıyor. Diodorus'tan geçmişle ilgili bilgileri kimden alıyoruz? Son buzul çağıının sonunda Mısır'ın elverişli ikliminin oldukça doğru bir tanımını bir tesadüf mü, yoksa sadece bize ulaşan ve belki de İlk Kez'in hatırasını taşıyan eski bir gelenek mi?

İLAHİ YILANIN NEFESİ

Ra'nın İlk Kez'in ilk kralı olduğuna inanılıyordu ve eski efsaneler, genç ve dinç iken saltanatının barışçıl olduğunu söylüyor. Ama yıllar ağır ağır geçti ve saltanatının sonunda, ağzı sürekli salyaları akan, yaşlı, kırışık, topallamış bir adama benziyordu.

Shu, dünyevi gücü Ra'dan devraldı, ancak saltanatı komplolar ve çatışmalarla gölgelendi. Düşmanlarını mağlup etmesine rağmen, sonunda hastalıktan o kadar bunaldı ki, en yakın takipçileri bile ona isyan etti: "Yönetmekten bıkan Shu, oğlu Geb lehine tahttan çekildi ve dokuz gün süren korkunç bir fırtınadan sonra cennete sığındı. ... »

Üçüncü ilahi firavun olan Geb, tahtı Shu'dan yasal olarak miras aldı. Onun saltanatı da gölgede kaldı ve olanları anlatan bazı mitler, kasıtlı olarak teknik olmayan bir sözlük kullanarak karmaşık bir bilimsel ve teknik görüntüyü tanımlamaya çalıştıklarında Piramit Metinleri ile aynı inatçı çelişkiye düşüyor. Bu nedenle, örneğin, özellikle şaşırtıcı bir hikaye, Ra'nın bir dizi nesneyi, yani "asasını" (ya da asasını), saçının bir tutamını ve "urius'unu" (altın bir kutu) yerleştirdiği bir "altın kutu"dan bahseder. kraliyet başlığına giydiği tehditkar bir duruşta kobra).

Güçlü ve tehlikeli bir tılsım olan bu kutu, tuhaf içeriğiyle birlikte, Ra'nın göğe yükselişinden sonra uzun yıllar Mısır'ın "doğu sınırındaki" kalede saklanmıştı. Geb iktidara geldiğinde kutunun getirilip huzurunda açılmasını emretti. Onlar kutuyu açmaya vakit bulamadan, içinden bir alev çıktı (metinde "ilahi yılanın nefesi" olarak adlandırılır), bu da Geb'in tüm yoldaşlarını olay yerinde öldürüp tanrı kralın kendisini ölümcül şekilde yaktı.

Dildeki soru, insan tarafından yaratılan bir cihazın, kayıp bir uygarlığın bilim adamları tarafından geliştirilen canavarca bir cihazın arızalanması sonucu meydana gelen bir kazanın çarpık bir tanımıyla mı burada olduğumuzdur. Bunun antik dünyada ölümcül ve öngörülemez bir makine gibi davranan tek altın kutu olmadığını hatırladığımızda bu şüphe daha da güçleniyor. Bir çeşit şiddetli deşarjlarla masum insanları da öldüren ve yine "dışarıdan altınla kaplanmış" bir tabut olan Yahudi ahitinin gizemli sandığı ile bir takım ortak özellikleri fark etmek kolaydır ve söylendi. sadece on emrin yer aldığı iki tableti (tabletleri) değil, aynı zamanda "altın man çömleği ve Harun'un değneği"ni de içerdiğini.

Tüm bu ölümcül ve güzel sandıkların (ve eski efsanelerde anlatılan diğer "ileri teknoloji" ürünlerin) anlamının ayrıntılı bir analizi bu kitabın kapsamı dışındadır. Burada, Heliopolis Ennead'ın tanrılarının birçoğunu tehlikeli ve neredeyse teknik bir bilgiye sahip tuhaf bir atmosferin çevrelediğini belirtmek, amaçlarımız için yeterlidir.

Yani, İsis'ten (Osiris'in karısı ve kız kardeşi ve Horus'un annesi) güçlü bir bilimsel laboratuvar kokuyor. British Museum'da saklanan Chester Beatty papirüsüne göre, "zeki bir kadındı... sayısız tanrıdan daha bilgeydi... Gökte ve yerde bilmediği hiçbir şey yoktu." Büyü ve sihir ustaca kullanmasıyla ünlü olan İsis, eski Mısırlılar tarafından özellikle "güçlü dili", yani doğru ve durmadan nasıl telaffuz edileceğini bildiği "büyüleri" ile hatırlandı ve hem komuta hem de sihir sanatında mükemmel bir şekilde ustalaştı. aziz Söz." Kısacası, insanlar sadece sesiyle İsis'in çevreleyen gerçekliği değiştirebileceğine ve fizik yasalarına meydan okuyabileceğine inanıyordu.

Aynı yetenekler, belki de daha da büyük bir ölçüde, Heliopolis'in dokuzuna dahil olmamasına rağmen, Mısır'ın altıncı (bazen yedinci) ilahi firavunu olarak adlandırılan bilgelik tanrısı Thoth'a atfedilen insanlar. Torino papirüsü ve diğer eski belgeler [84](#). Genellikle tapınakların ve mezarların duvarlarında bir ibis veya ibis başlı bir adam şeklinde tasvir edilen Thoth, tüm kutsal hesaplamalardan ve yorumlardan sorumlu bir tür düzenleyici güç olarak, zamanın efendisi ve çarpanı olarak saygı gördü. alfabenin mucidi ve sihrin hamisi. Adı özellikle astronomi, matematik, jeodezi ve geometri ile ilişkilendirildi; Kendisine: "Göklerde bilgili olan, yıldızları sayar ve yeri ölçer" denildi. Ayrıca "cennetin kasasının altında saklı olan her şeyin sırlarını anlayan" ve seçilmişlere bilgelik gönderebilen bir tanrı olarak kabul edildi. Gelecek nesillerin onları arayacağı, ancak keşiflerini fayda için kullanacak "sadece layık olanları" bulacağı umuduyla, bilgisini gizli kitaplara yazdığı ve Dünya'nın farklı yerlerine sakladığı söylendi. insanlığın.

[uygarlığı](#) birleştirdiği açıktır⁸⁵. Bu anlamda, Piramit Metinlerinin saygıdeğer tanrısı ve Mısır'ın dördüncü ilahi firavunu olan "adı Şah (Orion), ayağı uzun ve adımı geniş olan, Mısır Diyarını yöneten selefi Osiris'e çok benzer. Güney ..."

OSIRIS VE SONSUZLUĞUN LORDLARI

Bazen metinlerde "nebtm" veya "evrensel efendi" olarak anılan Osiris, bir insan ve aynı zamanda bir süpermen, acı çeken ve aynı zamanda komuta eden olarak tanımlanır. Üstelik ikili doğasını göklere (Orion takımyıldızı olarak) ve Dünyaya (insanların kralı olarak) hükmederek ifade eder. And Dağları'ndaki Viracocha ve Orta Amerika'daki Quetzalcoatl gibi, kurnaz ve gizemli bir şekilde hareket eder. Onlar gibi, o da çok uzun ve her zaman dalgalı bir ilahi sakalla tasvir ediliyor. Ve son olarak, onlar gibi, doğaüstü güçlere sahip olduğundan, mümkün olan her yerde güç kullanmaktan kaçınır.

16. bölümde, efsaneye göre, Meksikalıların tanrı-kralı Quetzalcoatl'ın Orta Amerika'yı bir yılan salı üzerinde deniz yoluyla terk ettiğini öğrendik. Bu nedenle, Mısır Ölüler Kitabı'nda Osiris'in konutunun "su

üzerinde durduğunu" ve duvarlarının "yaşayan yılanlardan" yapıldığını okuduğumuzda durumun zaten böyle olduğu hissinden kaçınmak zordur. Her halükarda, bu iki tanrıyı ve birbirinden uzak iki bölgeyi birleştiren sembolizmin benzerliği, yakınsaması şaşırtıcıdır.

Başka bariz paralellikler de var.

Osiris'in tarihinin temel taslağını önceki bölümlerde izlemiştik ve buna geri dönmeye gerek yok. Okuyucu muhtemelen bu tanrının (yine Quetzalcoatl ve Viracocha gibi) öncelikle insanlığın bir velinimet, bir aydınlatıcı ve büyük bir lider-uygarlık olarak hatırlandığını unutmamıştır. Onun erdemleri arasında özellikle yamyamlığın ortadan kaldırılması ve Mısırlıların tarıma - özellikle buğday ve arpa ekimine - aşina olmaları vardı: onlara aynı zamanda tarım aletlerinin imalatını da öğretti. Kaliteli şaraplara özel bir ilgisi olduğu için (mitler bu tadı nereden edindiğini söylemez), özellikle "insanlığa üzüm toplama ve şarap depolama da dahil olmak üzere bağcılık ve şarap yapımını öğretti..." Osiris'in Mısırlı tebaasına öğrettiği yaşam tarzını, onların kendilerini "sefil ve barbar geleneklerden" kurtarmalarına yardım ederek onlara bir kanunlar kanunu ve tanrıların kültünü verdi.

Her şeyi düzene koyduktan sonra krallığın yönetimini İŞİD'e devretti, uzun yıllar Mısır'ı terk etti ve Diodorus Siculus'a söylendiği gibi tek niyetle dünya çapında bir yolculuğa çıktı:

Osiris ilk olarak Etiyopya'ya gitti ve burada tanıştığı ilkel avcı-toplayıcılara çiftçilik yapmayı öğretti. Buna ek olarak, bir dizi büyük ölçekli inşaat ve hidrolik işleri düzenledi: "Bent kapakları ve regülatörleri olan kanallar inşa etti ... nehirlerin kıyılarını yükseltti ve Nil'in kıyılardan taşmaması için önlemler aldı ... Daha sonra Arabistan'a, oradan da Hindistan'a giderek birçok şehir kurdu. Trakya'da kendisi için öngörülen yönetim sistemini kabul etmeyi reddettiği için bir barbar kralı öldürdü. Bu aslında Osiris'in doğasında yoktu, çünkü Mısırlıların çok iyi hatırladıkları gibi, Osiris asla

Yine Quetzalcoatl ve Viracocha ile paralellikten kaçınmak zordur. Büyük olasılıkla sel ile ilgili olan karanlık ve kaos zamanlarında, Mısır'da (veya Bolivya veya Meksika'da) sakallı bir tanrı (veya insan) ortaya çıkar. O, insanlığın yararına çıkar gözetmeden kullandığı, olgun ve oldukça gelişmiş bir uygarlığın özelliği olan çeşitli pratik ve bilimsel bilgi ve becerilere sahiptir. İçgüdüsel olarak yumuşaktır, ancak gerekirse sertlik gösterebilir. Çok yüksek bir amaç duygusu ile karakterize edilir ve karargahını Heliopolis'te (veya Tiahuanaco veya Teotihuacan'da) organize ettikten sonra, seçkin bir destekçi grubuyla birlikte, düzen kurmaya ve dünyadaki kayıp dengeyi yeniden kurmaya koyulur [86](#).

Tanrılarla mı yoksa insanlarla mı, ilkel hayal gücünün ürünleriyle mi yoksa etten kemikten yaratıklarla mı uğraştığımız sorusunu bir süreliğine bir kenara bırakarak; Şimdilik mitlerin her zaman bir uygarlık grubundan söz ettiği gerçeğine dikkat edelim: Viracocha, Quetzalcoatl ve Osiris'in "yoldaşları" vardır. Bazen bu grup içinde şiddetli iç çatışmalar, belki de bir güç mücadelesi ortaya çıkar; Bunun bariz örnekleri Set ile Horus, Tezcatlipoca ve Quetzalcoatl arasındaki savaşlardır. Üstelik, efsanevi olayların

nerede ortaya çıktığına bakılmaksızın - Orta Amerika'da, And Dağları'nda veya Mısır'da - sonuç her zaman aynıdır: uygarlığa karşı bir komplo ortaya çıkar ve o kovulur veya öldürülür.

Mitler, Quetzalcoatl ve Viracocha'nın geri dönmediğini söylüyor (gerçi, gördüğümüz gibi, Amerika'ya dönüşleri İspanyol fethi sırasında bile beklenmeye devam etti). Osiris'e gelince, geri döndü. Dünya çapındaki insanları "vahşetten vazgeçmeye" zorlama görevini tamamladıktan kısa bir süre sonra Set'e kurban gitmesine rağmen, daha sonra sonsuz yaşam kazandı ve ölümlerin her şeye gücü yeten tanrısı olarak Orion takımyıldızına yükseldi. Daha sonra, öbür dünyanın en yüksek yargıcı olarak ve sorumlu ve cömert krallığın ölümsüz bir örneğini oluşturarak, tarihi boyunca Eski Mısır dinine (ve kültürüne) hükmetti.

SERE KARARLILIĞI

And Dağları ve Meksika'daki uygarlıkların böyle bir süreklilik koşullarında ne kadar yükseklerle ulaşacaklarını kim tahmin edebilir. Mısır bu anlamda benzersizdir. Piramit Metinleri ve diğer antik kaynaklar, Set'in (ve onun yetmiş iki "precessionary" komplocularının) bir bozulma döneminden ve gasp girişiminden söz etseler de, aynı zamanda Horus, Thoth ve sonraki ilahi firavunların egemenliğine geçişi şu şekilde tanımlarlar: nispeten sakin ve kaçınılmaz.

Daha sonra, binlerce yıl boyunca bu geçiş, Mısır'ın ölümlü kralları tarafından taklit edildi. Baştan sona, kendi içlerinde Osiris'in oğlu Horus'un doğrudan mirasçılarını ve canlı düzenlemesini gördüler. Neslin yerini nesil aldı, ancak her seferinde ölen firavunun cennette "Osiris" olarak yeniden doğduğuna ve tahtın her varisi "Horus" olduğuna inanılıyordu.

Bu basit, köklü ve istikrarlı şema, 1. hanedanın en başında - MÖ 3100 civarında - tamamen geliştirildi. e. Bilim adamları bunun farkına varır; çoğu, burada oldukça gelişmiş ve sofistike bir dinle karşı karşıya olduğumuzu da kabul ediyor. Garip bir şekilde, çok az Mısırbilimci ve arkeolog bu dinin nerede ve ne zaman oluştuğunu sorguluyor.

Osiris kültü gibi böylesine eksiksiz bir toplumsal ve metafizik fikirler sisteminin 3100'de aniden tam gelişmiş bir biçimde ortaya çıkabileceğini düşünmek çok mantıklı değil mi? Ya da 300 yıl içinde mi oluştu (Egyptologların bazen kabul ettiği gibi)? Böyle bir sistemin oluşumu, yüzlerce yıldan çok, binlerce yıldan çok daha uzun bir süreyi gerektirir. Eski Mısırlıların doğrudan geçmişlerinden bahsettikleri yerlerde, medeniyeti "Mısır'da ilk yönetenler" olan "tanrılar"dan miras aldıkları belirtilmektedir.

Belgesel kanıtlar birbiriyle tam olarak aynı fikirde değil, bazıları Mısır uygarlığına diğerlerinden çok daha eski bir yaş atfediyor. Ancak hepsi, açıkça ve kesin olarak, 1. hanedanın başlangıcından 8 bin ila 40 bin yıl önce, geçmişte çok uzak bir döneme dikkatimizi çekiyor.

Arkeologlar, Mısır'da bu dönemde gelişmiş bir uygarlığın varlığını doğrulayacak hiçbir maddi kanıt bulunmadığında ısrar ediyor. Kesin konuşmak gerekirse, bu doğru değil. Bölüm VI'da gördüğümüz gibi, henüz bilimsel yöntemlerle tarihlendirilmemiş çok sayıda nesne ve yapı bulunmaktadır.

Abydos antik kenti, tarihi henüz belirlenmemiş en şaşırtıcı gizemlerden birine sahiptir...

45. Bölüm

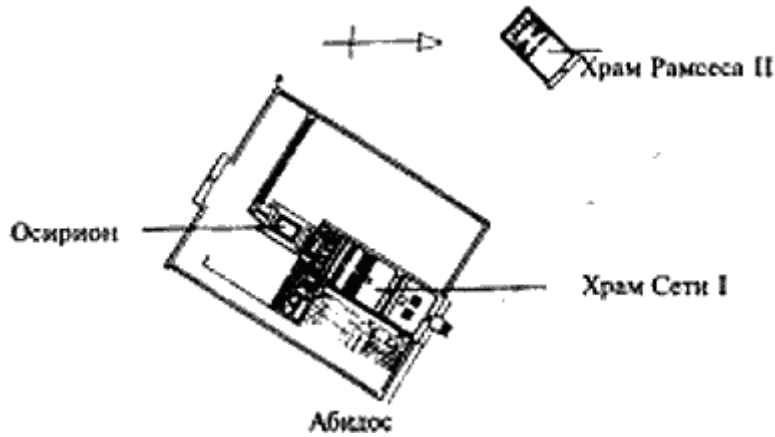
İNSANLARIN VE TANRILARIN İŞLERİ

Sonsuz sayıda yıkılan eski Mısır tapınağı arasında, yalnızca koruma derecesinde değil (özellikle nadir görülen hayatta kalan bir çatısı bile vardı), aynı zamanda kelimenin tam anlamıyla hektarlarca şaşırtıcı basların mükemmel kalitesinde benzersiz bir tane var. -yüksek duvarlarını süsleyen kabartmalar. Burası Abydos'ta, MÖ 1306'dan 1290'a kadar hüküm süren ünlü XIX hanedanından bir hükümdar olan Set I'in tapınağı olan Nil'in modern yatağına 13 kilometre uzaklıktadır. e.

Seti, çoğunlukla İncil'deki Exodus'un firavunu olan ünlü II. Ramses'in (MÖ 1290-1244) babası olarak bilinir. Ancak kendisi haklı olarak önemli bir tarihi şahsiyet olarak kabul edilebilir: Mısır dışında çok savaştı, birçok güzel binanın inşasına ve birçok eski binanın dikkatli ve vicdani bir şekilde restorasyonuna çok çaba harcadı. Geriye dönük olarak "Milyonlarca Yılın Evi" olarak adlandırılan Abydos'taki tapınağı, Piramit Metinlerinin şöyle dediği "sonsuzluğun efendisi" Osiris'e adanmıştı:

ATEPH'İN TAÇ

I. Seti Tapınağı'nın kasvetli sessizliğine daldığımda, saat sekiz, parlak ve berrak bir sabahtı. Duvarları, düşük güçlü elektrik lambalarıyla kısmen aşağıdan aydınlatılmıştı; bunun yanı sıra tek ışık kaynağı, firavunun mimarları tarafından sağlanan, güneş ışığı sütunlarının ilahi bir ışıltı gibi binaya girdiği duvardaki birkaç pencereydi.

Bu ışınlarda dans eden toz parçacıkları arasında, Hipostil salonunu çatıyı destekleyen devasa sütunlarla dolduran havanın ağır durgunluğunda yolumuza devam ederken, Osiris'in ruhunun hala burada olduğunu hayal etmek kolaydır. Aslında hayal gücü burada sınırlı değil; Osiris fiziksel olarak burada - duvarları süsleyen, güzel ve gizemli kız kardeşi İsis'in eşliğinde bir tahtta oturan ölülerin tanrısı olan uygar kralın imajını yüzyıllarca koruyan çarpıcı bir kısma senfonisinde.

Osiris'te, dikkatlice incelediğim, kismadan kismaya geçen en çeşitli ve tuhaf kronları görebilirsiniz. Burada tasvir edilenler gibi taşlar, en azından onları tasvir eden kismalara göre, eski Mısır firavunlarının gardiobunun her zaman önemli bir parçası olmuştur. İşin garibi, ancak tüm yıllar süren yoğun kazılarda, arkeologlar, İlk Kez tanrılarının tasvir edildiği sarmal tören başlığından bahsetmeden, tek bir kraliyet tacı, hatta bir parçasını bulamadılar.

Atef'in tacı özellikle ilgi çekiciydi. Yılan şeklindeki kraliyet sembolü olan urius'u içeriyordu; Meksika'da bu rol, Mısır'da bir çingiraklı yılanın görüntüsü tarafından oynandı - saldırmaya hazır bir kobra. Bu mekanizmanın merkezi kısmı tanınabilirdi; Bu bir khedzhet, Yukarı Mısır'dan beyaz bir kuka şeklinde savaş miğferiydi ve sadece kismalardan da biliniyordu. Bu kaskın yanlarından iki ince metal plaka yükseldi ve önünde bilim adamlarının genellikle bir çift koç boynuzu olarak tanımladığı iki dalgalı bıçaktan oluşan bir cihaz vardı.

Set I tapınağındaki birkaç kismada, Osiris tam olarak Atef'in tacında tasvir edilmiştir. Gözle, yüksekliği yaklaşık 60 santimetredir. Eski Mısır Ölümler Kitabı'na göre Ra, onu ona verdi: "Fakat Osiris'in onu giydiği ilk gün, başı dayanılmaz bir şekilde ağrımaya başladı ve Ra akşam döndüğünde, Osiris'i başıyla buldu. sıcak bir taçtan iltihaplı ve şişmiş. . Ra bile irin ve kan salmak zorunda kaldı.

Bütün bunlar sakince, rasgele rapor edilir, ancak bir düşünürseniz, ne tür bir taç olmalı, o kadar çok ısı yayar ki cilt kanamaya başlar ve pürülan ülserlerle kaplanır?

KRALLARIN ON YEDİ YÜZYILLARI

Karanlığa doğru ilerledim ve sonunda Krallar Galerisi'ne giden yolu buldum. Hipostil Salonu'nun doğu ucundan, tapınağa girişten yaklaşık altmış metre uzakta başladı.

Galeriden geçerken zamanın içinden geçersiniz. Soldaki duvarda, ana türbelerinin adlarıyla birlikte 120 eski Mısır tanrısının bir listesi var. Sağda, yaklaşık 3 x 2 metrelik bir alanda - Set I'den önce tahtı işgal eden 76 firavunun isimleri; her ismin hiyeroglifleri oval bir kartuşun içine oyulmuştur.

Altınla parıldayan bu levha Abydos Kral Listesi olarak biliniyor. Soldan sağa okunacak şekilde tasarlanmıştır ve beş dikey sütuna ve üç yatay sıraya bölünmüştür. Toplamda, MÖ 3000'den başlayarak neredeyse 1700 yılı kapsar. e. 1. hanedanın ilk kralı Menes'in saltanatı ve MÖ 1300 civarında Seti'nin

kendi saltanatı ile sona erer. e. Sol tarafta, derin bir kabartmada zarif bir şekilde işlenmiş iki figür var: Seti ve küçük oğlu, geleceğin Ramses II.

HİPOJ

Turin Papirüsü ve Palermo Taşı ile aynı sınıfa ait tarihi belgelere ait olan liste, geleneksel geleneklerin devamlılığından çok güzel söz ediyor. Bu geleneğin ayrılmaz bir parçası, uzun zaman önce tanrıların Mısır'a hükmettiği İlk Zamanın hatırası (ya da inancı?) idi. Bu tanrıların başında Osiris vardı ve bu nedenle Krallar Galerisi'nden tapınağın arka tarafına giden ikinci koridora girilmesi oldukça doğaldır. Osiris zaten Mısır'ın ilk yazılı anıtlarında. Abydos'u MÖ 1. yüzyılda ziyaret eden Yunan coğrafyacı Strabon. e., Osirion bunu şu şekilde tanımladı: "Muazzam büyüklükte ve işçilikte monolitlerden yapılmış eğimli galerileri kullanmak zorunda olan, inmek için büyük derinlikte bulunan bir kaynağı içeren harika bir masif taş yapısı. Bir kanal bu yere büyük bir nehirden çıkıyor ... "

Strabon'un ziyaretinden birkaç yüz yıl sonra, Eski Mısır dininin yerini yeni bir kült - Hristiyanlık, nehir silti ve çölün kumları aldığı anda, Osirion'u metre metre, yüzyıl asır kapatarak ilerlemeye başladı. dikey monolitler ve güçlü pencere lentoları gömüldü. Arkeologlar Flinders Petrie ve Margaret Murray'in burada kazılara başladıkları 20. yüzyılın başlarına kadar, görüş ve bilgimiz için erişilemeyen her şey bu formda kaldı. 1903 tarla sezonunda, Set I Tapınağı'nın yaklaşık 60 metre güneybatısındaki çölde bulunan salonun ve geçidin bir kısmını kazdılar ve 19. hanedanın mimari tarzında açıkça inşa ettiler. Bu buluntu ile tapınağın arka duvarı ("bir sandviçte olduğu gibi") arasında, "yeraltında gizlenmiş büyük bir yapının" koşulsuz işaretlerini buldular. Margaret Murray'in yazdığı gibi: "Profesör Petrie, Strabon'un bahsettiği yerin tam da bu hipogem olduğuna karar verdi. Strabon'un Kuyusu. Petrie ve Murray'in varsayımının kesinlikle doğru olduğu ortaya çıktı, ancak fon eksikliği nedeniyle hipotezleri 1912-1913 saha sezonuna kadar test edilemedi. O zaman, Mısır Araştırma Vakfı'ndan Profesör Neville'in yönetimi altında, enine bir oda temizlendi ve sonunda kuzeydoğu tarafında, kiklopik granit ve kumtaşı bloklarından yapılmış büyük bir kapı bulundu.

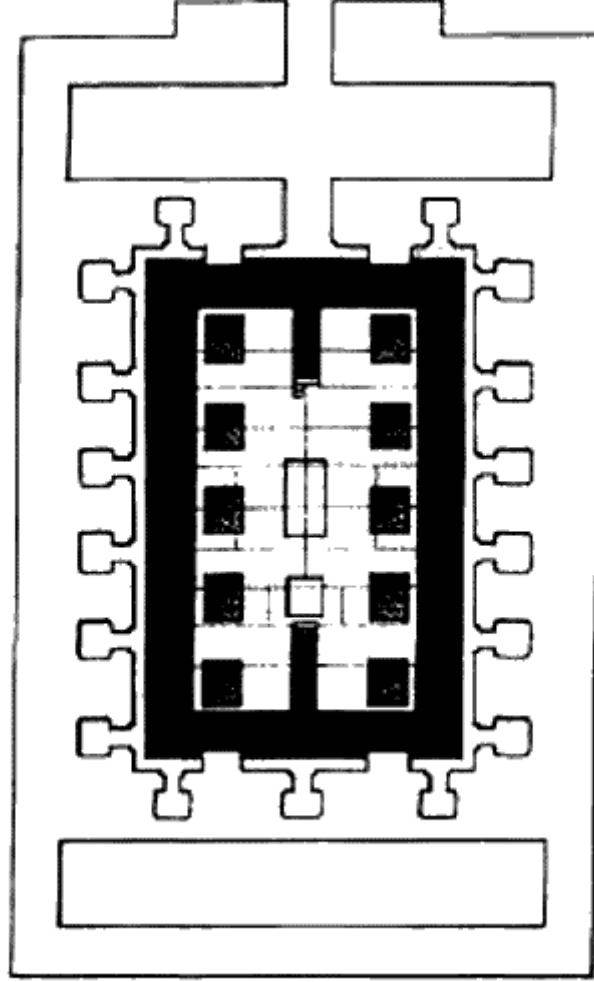
Sonraki sezon, 1913-1914, Neville ve ekibi, 600 yerel yardımcı eşliğinde geri döndü ve tüm devasa yeraltı yapısını dikkatlice temizledi. Neville yazdı:

Neville kuzey nefin köşesindeki taş bloklardan birini ölçtü ve yaklaşık sekiz metre uzunluğunda olduğunu hayretle fark etti. Dış duvarların nişlerinde döşeme olmaması da aynı derecede şaşırtıcıydı; arkeologlar daha derine indikçe kum ve toprak giderek daha fazla ıslandı:

MISIR'IN EN ESKİ TAŞ BİNA

Su, su, her yerde su - muhtemelen Osirion'un ana motifi buydu. Şimdi, 1914'te Neville seferi tarafından kazılmış büyük bir kraterin dibinde. Tabanının seviyesi, Seti I tapınağının tabanından 15 metre

aşağıdadır, yani Nil'deki su seviyesi ile yaklaşık olarak aynı hizadadır. Modern yapıya sahip bir merdiven, güneydoğu yönünde kıvrılarak iner. Aşağıya inerken, Neville ve Strabo'nun tarif ettiği kapıları kapatan güçlü blokların altından geçtim ve dar ahşap köprü (aynı zamanda modern) boyunca geniş bir kumtaşı kaideye ulaştım.

План Осиріона

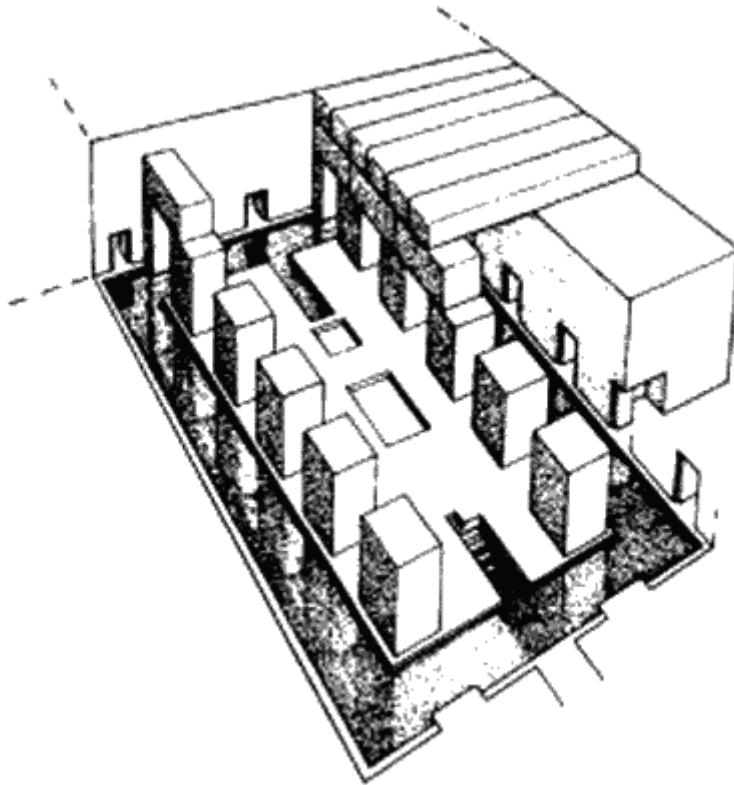
24 metre uzunluğunda ve 12 metre genişliğindeki bu kaide, büyük bloklardan oluşuyor ve dört bir yanı sularla çevrili. Boyuna eksenine iki havuz (biri dikdörtgen, diğeri kare) oyulmuştur. Her iki uçta da su seviyesinin yaklaşık üç buçuk metre altına inen merdivenler var. Kaide, Neville'in raporunda bahsettiği iki büyük sütun tarafından destekleniyor. Her sıra beş büyük pembe granit monolit içerir; her sütunun enine kesiti, bir kenarı iki buçuk metre, yüksekliği üç buçuk ve ortalama ağırlığı yaklaşık 100 ton olan bir karedir. Sütunların üst uçları granit lentolarla kaplıdır ve tüm binanın bir zamanlar daha güçlü monolitlerle kaplandığına inanmak için sebepler vardır.

Osirion'un cihazını daha iyi anlamak için, zihinsel olarak onun üzerine çıkmaya ve yukarıdan bakmaya çalıştım. Bu, bir çatının olmamasıyla kolaylaştırılır, böylece genel yerleşim daha anlaşılır hale

gelir ... Ayrıca, yerden sızan suyun tüm havuzları, nişleri ve kanalları neredeyse kaidenin kenarlarına kadar doldurmasına yardımcı oldu, görünüşe göre, projenin yazarlarının planladığı gibi.

Bu nedenle, yukarıdan bakarsanız, tabanın çevresi etrafında yaklaşık üç metre genişliğinde bir hendekle çevrili dikdörtgen bir ada oluşturduğu hemen anlaşılır. Hendeğin dış sınırı, karşılıklı temas yüzeyi karmaşık bir kırık çizgi şeklinde olan çok büyük kırmızı kumtaşı bloklarından yapılmış, en az altı metre kalınlığında güçlü bir dikdörtgen duvardır. Bu duvarların kalınlığında, Neville'in raporunda bahsedilen 17 niş vardır: doğuda altı, batıda altı, güneyde iki ve kuzeyde üç. Üç kuzey nişinin arkasında, duvarları ve çatısı kireçtaşıdan yapılmış uzun bir enine oda vardır. Yine kireçtaşıdan yapılmış benzer bir oda büyük kapının güneyinde yer alır; çatısı hayatta kalamadı. Ve son olarak, dışarıdan, tüm yapı bir dış kireçtaşı duvarla çevrilidir; böylece, her şey birbirine gizlenmiş, yani dışarıdan içeriye doğru - duvar, duvar, hendek, kaide - bir dikdörtgenler sistemi gibi görünüyor.

Osirion'un bir diğer önemli ve oldukça sıra dışı özelliği, onu bir şekilde özellikle ana noktalara yönlendirmeye çalışmamış olmalarıdır. Bunun yerine, Meksika Teotihuacan'daki Ölülerin Yolu gibi kuzeydoğuyu hedefliyor. Eski Mısır uygarlığı, yapılarının tam oryantasyonunu başarıyla gerçekleştirebildiğinden ve başarılı bir şekilde gerçekleştirebildiğinden, bu durum bana tesadüfi değildi. Ayrıca, 15 metre daha yükseğe dikilmiş olan I. Seti Tapınağı da tam olarak aynı eksen boyunca yönlendirilmiştir. Soru ortaya çıkıyor: bu binalardan hangisi daha eski? Osirion tapınağı mı dönük, yoksa tam tersi mi? Bir zamanlar bu konu etrafında çok şiddetli tartışmalar vardı, şimdi çoktan unutuldu.

Осиріон (реконструкція)

Giza'daki Sfenks ve Vadi Tapınağı üzerindeki tartışmaları çok anımsatan bu tartışmalar sırasında, önde gelen arkeologlar başlangıçta Osirion'un çok eski bir yapı olduğunu savundular. Bu bakış açısı, örneğin Profesör Neville tarafından 17 Mart 1914 tarihli London Times gazetesinde şöyle ifade edilmiştir:

Neville'e göre, anıtın merkezi salonunun olağanüstü granit monolitleriyle "büyük ve sade sadeliği" ve "uzaktan teslim edebilen ve böyle devasa blokları hareket ettirebilen eskilerin gücü" ona ilham verdi. huşu. Osirion'un asıl amacını öne sürdü: "Açıkçası bu devasa yapı, sel sırasında Nil suyunun temini için büyük bir rezervuardı... Mimarinin başlangıcı olarak kabul edebileceğimiz şeyin ne bir tapınak ne de bir mezar olması ilginçtir. sadece dev bir havuz, sıhhi tesisat..."

Gerçekten meraklı ve daha fazla çalışmayı hak ediyor; Neville gelecek sezon bunu yapacaktı. Ne yazık ki, Birinci Dünya Savaşı araya girdi ve birkaç yıl boyunca Mısır'da arkeoloji yapmak imkansızdı. Sonuç olarak, 1925 yılına kadar Mısır Keşif Fonu başka bir keşif seferi gönderebildi, ancak artık Neville değil, genç Mısırbilimci Henry Frankfort tarafından yönetiliyordu.

FRANKFORT GERÇEKLERİ

Daha sonra, Londra Üniversitesi'nde klasik öncesi antik eserler profesörü olarak daha fazla prestij ve etki elde etmek için Frankfort, 1925 ve 1930 yılları arasında Osirion'u yeniden temizlemeye ve dikkatli bir şekilde kazmaya birkaç tarla mevsimi ayırdı. Bu çalışma sırasında, onun görüşüne göre binanın yapım tarihini belirlemeyi mümkün kılan birkaç keşif yaptı:

Okuyucuya, Sfenks ve Vadi Tapınağı'nın yaşı hakkında bilimsel görüşteki dramatik değişimin tarihi hatırlatılır (birkaç heykelin ve bir kartuşun Kefre ile ilgisi olduğu iddia edilen bir kartuşun keşfinden dolayı). Frankfort'un Abydos'taki bulguları, Osirion'un antikliği konusunda benzer bir "tersine" neden oldu. 1914'te "Mısır'daki en eski taş bina" idi. 1933'te, Set I'in (MÖ 1300 dolaylarında) saltanatı sırasında "uçtu" ve ikincisinin bir kenotaph'ına (boş mezar) dönüştü.

On yıldan kısa bir süre sonra, tüm monograflar oybirliğiyle Osirion'u firavun Seti I'e atfetmeye başladı - sanki bu gerçeğin maddi bir onayı varmış gibi. Asıl tehlikede olan, Frankfort'un bulduğu kanıtları yorumlamasıdır.

Ancak gerçekler, Seti'nin bıraktığı yazıtlar ve süslemelerin gerçekten bulunduğudur - belirtilenler dışında tamamen anonim olan bir binada. Olası bir açıklama ve Frankfort'un aldığı bir açıklama, binanın Set tarafından inşa edildiğidir. Ancak, Frankfurt tarafından bulunan bu solgun ve yetersiz süslemeler, kartuşlar ve yazıtların Osirion'da Set döneminde üstlenilen onarım ve restorasyon sırasında yapılmış olabileceği ve bu zamana kadar binanın kendisinin zaten ileri yaşıta olduğu başka bir açıklama olabilir. , varsayılan Neville ve bir dizi başka uzman gibi.

Osirion'un (a) Mısır'daki en eski bina veya (b) Yeni Krallık döneminin nispeten geç bir binası olduğuna göre, birbirini dışlayan bu iki varsayımdan herhangi birinin değeri nedir?

Osirion'un Set I'in anıt mezarı olduğu (b) önerisi, Mısırbilimciler tarafından kabul edilen tek versiyondur. Ancak daha yakından incelendiğinde, kartuşlar ve yazıtlar gibi kendi içlerinde hiçbir şey kanıtlamayan ikinci derece kanıtlara dayandığı ortaya çıkıyor. Aslında bu kanıt, Frankfurt'un hipoteziyle kısmen çelişmektedir. "Ağ Osiris'e hizmet eder" parçasındaki yazıt, ilk inşaatçının ellerinin çalışması için övgüden çok, tanrı ile ilişkili eski yapıyı belki bir şeyler ekleyerek güncelleyen kişiye bir haraç olarak geliyor. İlk Kez, Osiris. Ve başka bir durum gözden kaçırıldı. I. Set'in süslemelerinin ve yazıtlarının bulunduğu güney ve kuzey enine odalar, binanın orta kısmındaki süslemelerden yoksun, güçlü megalitiği yıkılmaz bir şekilde koruyan altı metrelik duvarların dışındadır. Bu arada, bu, Neville'in (Frankfort'un görmezden gelmeyi tercih ettiği) bu iki odanın "binanın geri kalanıyla çağdaş olmadığı" konusundaki güçlü şüphelerini uyandırdı, ancak çok daha sonra, Set I'in saltanatı sırasında, "belki de kendi tapınağını inşa ediyordu".

Kısacası, (b) varsayımıyla ilgili her şey, Frankfurt'un keşfettiği dekoratif unsurları nasıl yorumladığına (mutlaka doğru değil ama müdahaleci bir şekilde) dayanmaktadır.

Osirion'un çekirdeğinin Set'in çağından binlerce yıl önce inşa edildiği varsayımı (a) mimarisinin doğasına dayanmaktadır. Neville'in belirttiği gibi, Osirion'un Giza'daki Vadi Tapınağı'na benzerliği, "binaların devasa taşlardan inşa edildiği aynı çağa ait olduklarını gösterir." Benzer şekilde, Margaret Murray, günlerinin sonuna kadar, Osirion'un hiç de bir kenotaph olmadığına, Seti'nin bir kenotaph'ı bir yana - ve hatta daha fazla olduğuna ikna oldu. Yazdı:

Frankfort bu uyarıyı daha ciddiye almalıydı, çünkü "kenotaph"ından utanç verici bir şekilde yazdığı gibi, "19. hanedan döneminden bu yana böyle bir yapının bilinmediği kabul edilmelidir."

Sadece XIX hanedanından bahsetmek daha doğru olur. Vadi Tapınağı ve Giza platosundaki diğer Kiklop yapıları dışında, Mısır'ın uzun tarihinde başka hiçbir dönemden Osirion'a uzaktan yakından benzeyen hiçbir yapı bilinmemektedir. Eski Krallık döneminde dev megalitlerden inşa edildiği iddia edilen bir avuç yapı özel bir kategoriye giriyor. Birbirlerini bilinen herhangi bir mimari tarzdan çok daha fazla andırıyorlar; ve gerçekten de gerçekliği şüphelidir.

Tarih öncesi çağlarda inşa edilen ve tarihi firavunlar tarafından yapılmayan tüm binaların kaderi bu değil mi? Sfenks'i, Vadi Tapınağı'nı ve şimdi Osirion'u belirli firavunların isimleriyle (Khafra ve Seti I) oldukça tartışmalı bir şekilde, bu firavunların gerçekten bu yapıları diktiğini açık ve kesin olarak kanıtlayacak kanıtlar olmadan bağlamanın amacı nedir? ? Kanıt olarak kullanmaya çalıştıkları gerçekler, restorasyon lordlarının gerçek yazarlıktan çok, görkemli antik anıtlara "tutunma" arzusunu göstermiyor mu? Ama sonra tekrar gerçek yazarların sorusuna dönüyoruz: kim ve hangi çağda?

KUMLARDA VE ZAMANDA DENİZ GEZİSİ

Burada, Abydos'ta beni başka bir gizem bekliyordu. Osirion'un yaklaşık bir kilometre kuzeybatısındaki çöle, tepelerden dökülen kumların ve antik mezarlıkların höyüklerinin arasına gömüldü.

Birçoğu erken hanedanlık ve hatta hanedan öncesi dönemlere dayanan bu mezarlıklar, geleneksel olarak çakal tanrılar Anubis ve Upuat tarafından yönetiliyordu. Yolu açanlar, ölülerin ruhlarının koruyucuları, bildiğim gibi, her yıl Abydos'ta oynanan Osiris'in gizemlerinde eski Mısır tarihi boyunca merkezi bir rol oynadılar.

Hatta bana bir anlamda hala sır saklamaya devam ediyorlarmış gibi geldi. Çünkü Osirion, mesleği bu tür sorunları araştırmak olan bilim adamları tarafından maruz bırakıldığından çok daha yakından incelenmeyi hak eden büyük, çözülmemiş bir gizem değilse nedir? Ve çölde yüksek kavisli prualarla gömülü on iki deniz gemisi, kelimenin tam anlamıyla sesinin tepesinde çığlık atan ve bir ipucu isteyen bir gizem değilse, başka nedir?

Şimdi çakal tanrıların koruduğu mezarlıkları bu gemilerin gömüldüğü yeri görmek için geçiyordum. 21 Aralık 1991'de London Guardian şunları yazdı:

Kayıklar, bazı varsayımlara göre, MÖ 27. yüzyılda Mısır'ı yöneten Khasekhemwy adlı 2. hanedan firavununun tapınak-mezarı olarak hizmet etmesi beklenen büyük, pişmemiş tuğla bir yapının gölgesinde duruyordu. e. Ancak O'Connor, Khasekhemwy ile değil, yakındaki (ve neredeyse yok edilen) "Firavun Djer (ilk hanedanlık) için inşa edilen mezar kompleksi ile çok fazla bağlantılı olduklarından emindi. Bu tekne mezarlarının daha erken olması olası değildir, aslında Jer için yapılmış olmaları mümkündür, ancak bu henüz kanıtlanmamıştır.

Aniden, güçlü bir rüzgar çölde esti ve kumları yükseltti. Pennsylvania Üniversitesi'ndeki arkeologların 1991'de rastladıkları on iki gizemli tekneyi anlaşılır güvenlik nedenleriyle gömdükleri yerin yakınında Khasekhemwy tarafından inşa edilen sarkan duvarların koruması altında bir süre saklanmak zorunda kaldım. 1992'de kazılara devam etmeyi umuyorlardı, ancak çeşitli engeller ortaya çıktı ve şimdi, 1993'te kazılar hala ertelendi.

Araştırmam sırasında, O'Connor bana 1991 sezonu [88](#) hakkında bazı teknelerin 22 metreye kadar uzunlukta olduğunu belirten resmi bir rapor gönderdi. Ayrıca, teknelerin yerleştirildiği tuğladan yapılmış kayıkhanelerin kendilerinin tekne şeklinde olduğunu; hanedanlık döneminin başlangıcında çevredeki çöl seviyesinin üzerine yükselen, yeni oldukları için görkemli görünmüş olmaları:

Abydos'tan gelen tekneler hakkında, Giza'nın Büyük Piramidi'nin yanında mezarı bulunan 42 metrelik deniz gemisi hakkında hemen aynı şeyi cesaretle söyleyebiliriz: açık denizlerdeki en güçlü dalgalarla ve en kötü havayla savaşmak için yeterince mükemmeller. . Teksas A&M Üniversitesi'nden bir

deniz arkeoloğu olan Cheryl Haldane'e göre, "incelikle birleştirilmiş yüksek derecede teknik mükemmellik" gösteriyorlar. Büyük Piramit'teki tekne gibi (ancak en az 500 yıl önce), Abydos'tan gelen filo, Mısır'ın üç bin yıllık tarihinin en başından beri, topraklarında büyük deneyime ve uzun geleneklere güvенеbilecek insanların yaşadığını gösteriyor. navigasyon. Ayrıca Nil Vadisi'nde bulunan ve MÖ 4500 yıllarına ait en eski duvar resminde bunu biliyorum. e. (Filonun Abydos'ta gömülmesinden yaklaşık bir buçuk bin yıl önce), uzun, zarif gemileri yüzer halde tasvir edilmiş yüksek pruvallı görebilirsiniz [89](#).

MÖ 3000'den önce belirsiz bir dönemde Nil Vadisi'nin yerli sakinleri ile antik çağların deneyimli denizcilerinden oluşan bir ulus etkileşime giremez miydi? e. resmi hikaye başladı mı? Bu, Mısırlıların çöldeki gemilere olan tuhaf, paradoksal ama kalıcı ilgisini açıklayabilir mi? Bu arada, "Piramit Metinleri"nde, birinin 600 metreden uzun olduğu iddia edilen [90](#).

Bu varsayımları yaparken, eski Mısır'da, bilginlerin sürekli olarak işaret ettiği gibi, gemilerin firavunların ruhlarını taşımanın bir aracı olarak anlaşıldığı dini bir sembolizm olduğu gerçeğini sorgulamıyorum. Ancak bu sembolizm, gömülü gemilerin yüksek teknik seviyesi sorununu çözmez; böyle kanıtlanmış ve mükemmel bir tasarım, uzun bir gelişme döneminden bahsediyor. Giza ve Abydos'tan gelen gemilerin kültürel mirasın bir parçası olduğu ve eski Mısır'ın orijinal sakinleri gibi nehir vadisindeki çiftçilerin topraklarına aşık olmadığı olasılığını -sadece o zaman reddetmek için bile olsa- dikkate almamalı mıyız? ama cesur denizcilerden oluşan bir ulus?

Bu tür denizciler, yıldızlara göre bir rota çizebilen ve geçtikleri denizlerin ve okyanusların doğru haritalarını çizebilen denizciler olabilir.

Vadi Tapınağı ve Osirion'da olduğu gibi, en sevdikleri teknik devasa çokgen blokların kullanımı olan mimarlar ve duvarcılar da olabilir mi?

Ve belki de bir şekilde, efsaneye göre Mısır'a sadece medeniyet, astronomi ve mimari değil, sadece matematik ve yazı değil, aynı zamanda aralarında olmayan birçok diğer değerli beceri ve yetenekleri getiren İlk Kez'in efsanevi tanrılarıyla bağlantılıydılar. en az tarımdır.

Nil Vadisi'nde, Kuzey Yarımküre'deki son buzul çağının sona ermesiyle aynı zamana denk gelen, dikkate değer ölçüde erken bir tarımsal ilerleme ve deney dönemi olduğuna dair kanıtlar var. Bu Mısırlı "İleriye Büyük Sıçrayış"ın özellikleri, bilinmeyen bir kaynaktan gelen yeni fikirlerin akınına dayandığını gösteriyor.

46. Bölüm

MÖ ON BİRİNCİ BİN YIL

Osiris hakkındaki gelişmiş mitoloji olmasaydı ve bu tanrı-uygarlık, aydınlatıcı ve kanun koyucu, İlk Zamanın uzak ve efsanevi çağında Nil Vadisi'nde tarımın tanıtılmasıyla iyi hatırlanmasaydı, o zaman belki de olmazdı. 13.000 ile 10.000 arasında zaman olmadığını bilmek çok ilginç olabilir. Mısır, tarihçiler tarafından güvenle kurulan, belki de dünyadaki ilk "yeşil devrim" olan sözde "erken tarımsal gelişme" dönemini yaşadı.

Önceki bölümlerde gördüğümüz gibi, Palermo Taşı, Manetho ve Torino Papirüsü gibi kaynaklar çeşitli ve zaman zaman çelişkili kronolojiler içerir. Bununla birlikte, tüm bu kronolojiler, tanrıların Mısır'ı yönettiğinin söylendiği altın çağ olan Osiris'in İlk Zamanının en erken tarihi konusunda hemfikirdir. Buna ek olarak, şaşırtıcı bir oybirliği ile tüm kaynaklar, Kuzey Yarımküre'deki buzulların nihai ve şiddetli bir şekilde erimesinin gerçekleştiği MÖ onbirinci binyıla, Leo'nun presesyonel Çağına özel bir önem veriyor.

Bu bir tesadüf olabilir, ancak 1970'lerden bu yana jeologlar, arkeologlar ve örneğin Michael Hofmann, Fekri Hasan ve Profesör Fred Wendorf gibi tarih öncesi bilimciler tarafından elde edilen veriler, MÖ 11. binyılın M.Ö. e. gerçekten de Mısır'ın tarihöncesinde, güçlü ve yıkıcı sellerin Nil Vadisi'ni defalarca süpürdüğü tarihöncesinde önemli bir rol oynadı. Fekri Hassan, MÖ 10.500 civarında doruk noktasına ulaşan bu uzun süreli doğal afetler dizisi olduğunu öne sürdü. e. 9000 yılına kadar periyodik olarak tekrarlanmıştır. e., eski bir tarım deneyini durdurmaktan suçludur.

Olursa olsun, bu deney gerçekten durdu (neden dolayı - ayrı bir konuşma) ve en az 5000 yıl boyunca buna geri dönmeye çalışmadılar.

FIRTINA BAŞLANGIÇ

Mısır'ın sözde "Paleolitik tarım devrimi" hakkında gizemli bir şey var. Aşağıda, son Buzul Çağı'nın sonunda çok açıklanamaz bir şekilde gerçekleşen "İleriye Büyük Sıçrayış" hakkında ne kadar az bilgi varsa, bazı önemli gerçekler yer almaktadır; materyaller Hoffmann'ın "Firavunlardan Önce Mısır" monografilerinden ve Wendorff'un "Nil Vadisinin Tarih Öncesi" adlı kitaplarından ödünç alınmıştır.

1. "MÖ 13.000'den kısa bir süre sonra. e. Paleolitik aletlerin buluntuları arasında, kesme kenarının karakteristik bir parlaklığına sahip taş değirmen taşları ve oraklar ortaya çıkıyor (kenarın silika içeren gövdelerle etkileşiminin bir izi) ... Değirmen taşlarının bitki besinlerini pişirmek için kullanıldığı açıktır.

2. Nehir kıyılarındaki birçok yerleşim yerinde, aynı zamanda, balık kılçığı buluntularının bulunmadığına bakılırsa, balıklar ana gıda maddeleri kategorisinden ikincil olanlara geçmiştir. "Bir gıda kaynağı olarak balıkçılığın rolündeki düşüş, doğrudan yeni bir gıda ürünü olan öğütülmüş tahılın ortaya

çıkmasıyla ilgilidir. Polen örnekleri, ilgili tahılın arpa olduğunu; Bu polenin, bu bölgede ilk yerleşik yerleşimlerin ortaya çıkmasından hemen önce kayda değer miktarlarda ortaya çıkması esastır ... "

3. "Geç Paleolitik çağda Nil Vadisi'ndeki antik tarımın yükselişi kadar etkileyici, keskin düşüşü de. Kimse nedenini tam olarak bilmiyor, ancak MÖ 10.500'den kısa bir süre sonra. e. erken orak bıçakları ve değirmen taşları kaybolur; Mısır'daki yerlerini, Yukarı Paleolitik Çağ'ın avcı, balıkçı ve toplayıcıların taş aletleri alıyor.

Bu kanıt az olsa da, Mısır'ın MÖ 13.000 civarında başlayan altın bir tarım çağı yaşadığını açıkça ortaya koyuyor. e. ve MÖ XI binyılın ortalarında aniden kesintiye uğradı. e. Nil vadisinde arpa ekimi, sürece fırtınalı bir başlangıç yaptı; bundan sonra, bir dizi ilk çiftçi yerleşimi ortaya çıkıyor. İkincisi, basit ama çok etkili tarım araç ve gereçlerine sahipti. Ancak, MÖ XI binyıldan sonra. e. ilkel yaşam tarzında uzun bir gerileme var.

Hayal gücü, bir açıklama aramak için bu verilerin üzerine gelmekte özgürdür - ancak herhangi bir açıklama yalnızca tahmine dayalı olabilir. Bununla birlikte, görünüşe göre, Paleolitik Mısır'daki "Yeşil Devrim"in yerel bir girişimin sonucu olduğu varsayımına dayandırılmaz. Aksine, çoğu bir nakil gibi görünüyor. Nakil aniden ortaya çıkar, ancak koşullar değiştiğinde aniden reddedilebilir - görünüşe göre, MÖ 11. binyılda güçlü Nil taşkınlarından sonra eski Mısır'da yerleşik tarımın reddedilmesiyle tamamen aynı. e.

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ

O zaman hava nasıldı?

Nispeten genç bir çöl olan Sahra'nın MÖ 10. binyıla kadar yeşil bir savan olduğunu önceki bölümlerde belirtmiştik. e.; Göller tarafından canlandırılan ve av hayvanlarıyla dolu bu savan, Yukarı Mısır'ın büyük bir bölümünü işgal ediyordu. Daha kuzeyde bataklık Nil Deltası vardı, ancak bataklıklar arasında bile büyük verimli toprak adaları vardı. Genel olarak iklim, modern zamanlara göre çok daha soğuk, bulutlu ve yağmurluydu. MÖ 10.500'den 2-3 bin yıl önce yağmurlar nasıl başladı? e., ve ondan sonra yaklaşık bin yıl devam etti. Ardından ekolojik bir dönüm noktası gibi sel baskınları geldi. Bittiğinde, ilerici bir kuraklık zamanıydı. Kuru dönem yaklaşık MÖ 7000'e kadar sürdü. e., yağmur mevsimi yeniden başladığında - bin yıl boyunca şiddetli yağmur yağdı. Bunu, çiftçilik için ideal olan 3.000 yıllık ılımlı yağış izledi. "Bir süre çöl gelişti ve insanlar, zamanımızda bu kadar yoğun bir nüfusu besleyemeyen çölü geliştirmeye başladı."

Ne yazık ki, MÖ 3000 civarında hanedan Mısır'ın doğduğu zamana kadar. e. iklim tekrar 180° döndü ve bu güne kadar devam eden yeni bir kurak dönem başladı.

Yani, genel olarak, Mısır uygarlığının gizemlerinin oynadığı çevre sahnesi buydu: MÖ 13.000'den 9500'e kadar yağmurlar ve seller. e., MÖ 7000'e kadar kuru dönem. e.; 3000'e kadar giderek azalmakla birlikte tekrar yağmur yağar. e.; bunu hala devam eden bir kuru dönem izledi.

Önümüzde hatırı sayılır bir zaman dilimi var, ancak içinde İlk Kez - tanrıların altın çağını ararsak, o zaman düşünceler doğal olarak 13.000 ile 13.000 arasında yağmur ve selden gözetleyen gizemli eski tarımsal deneyler çağına döner. 10.500 M.Ö. e.

Gizli ilişkiler?

Bu dönem sadece eski Mısırlılar için değil, diğer birçok halk için de belirleyici oldu. Gerçekten de IV. Kısımda gördüğümüz gibi, bu dramatik iklim değişikliği, hızlı deniz seviyesi yükselişi, depremler, sel, volkanik patlamalar ve kara göklerden lav yağmuru çağıydı. Dünya çapında yaygın olan evrensel felaketle ilgili birçok efsanenin en olası kaynağı bu dönemdi.

Efsanelerin iddia ettiği gibi, "tanrıların" gerçekten insanlar arasında dolaştığı bu çağda mümkün mü?

Bolivya Altiplano'sunda, bu tanrılar Viracochas olarak biliniyordu ve MÖ 11. binyılda And Dağları'ndaki korkunç sellerden önce bile var olmuş olabilecek muhteşem megalitik Tiahuanaco şehri ile ilişkilendiriliyorlardı. e. Bundan sonra, Profesör Arthur Poznansky'ye göre, sular çekilmesine rağmen, "Altiplano kültürü sadece eski seviyesine geri dönmekle kalmadı, tam tersine tam bir düşüşe geçti."

Elbette, Poznansky'nin vardığı sonuçlar çelişkilidir ve esasına göre analiz edilmelidir. Ancak, hem Altiplano'nun hem de Mısır'ın MÖ 11. binyılda sel tarafından harap olması ilginçtir. e. Her iki bölgede de, o zamandan beri terk edilmiş olan - görünüşe göre ödünç alınan teknolojiye dayanan - son derece eski tarımsal deneylerin işaretleri var. Ve her iki bölgede de anıtların tarihlendirilmesiyle ilgili sorunlar var: örneğin, Poznansky'ye göre MÖ 15.000 civarında inşa edilebilecek Tiahuanaco'daki Puma Punku ve Calasasaya. e.; Mısır'da bunlar, John West ve Boston Üniversitesi'nden jeolog Robert Schoch'un jeolojik olarak MÖ 10.000'e tarihlendirdiği Osirion, Büyük Sfenks ve Giza'daki Khafre Vadisi Tapınağı gibi megalitik yapılardır. e. [91](#)

13.000-10.000 yıllarına ait bu güzel ve gizemli anıtlar, anormal tarımsal deneyler arasında görünmez bir bağlantı var mı? e. ve uygarlaştırıcı tanrılar Osiris ve Viracocha hakkındaki efsaneler?

Bu medeniyet nereye gitti?

Abydos'tan John West ile buluşacağımız Luksor'a taşındığımızda, anıtlar çağının ana sorunu çözülebilirse, tüm bu bağlantıların kendilerini göstermeye başlayacağı aklıma geldi. Başka bir deyişle, John West'in Sfenks'in 12.000 yaşından büyük olduğuna dair jeolojik argümanları doğrulanırsa, insan

uygarlığının tarihinin yeniden yazılması gerekecektir. Ve sonra, bu büyüleyici sürecin bir parçası olarak, tüm diğer garip, bazen anlaşılmaz görünen anakronizmlerin, dünyanın her yerinde görünen “tanrıların izleri” nin ve medeniyetler arasındaki dışsal olarak birbiriyle alakasız kadim bağların anlaşılması başlayacaktır. ...

West'in verileri, American Association for the Advancement of Science'in 1992 yıllık toplantısında sunulduğunda, Giza Araştırma Projesi'nin başkanı olan Chicago Üniversitesi Mısırbilimcisi Mark Lehner tarafından kamuoyu önünde tartışılacak kadar ciddiye alındı. neredeyse orada bulunan herkes— - ikna edici bir yalanlama yapamadı. Lehner, konuşmasının sonunda tam anlamıyla şunları söyledi:

Burada, belki de Lehner çok şey kaçırdı.

Sfenks gerçekten MÖ 9000-10000'den kalmaysa. e., o zaman uygarlığı doğuran uygarlığın varlığını kanıtlama yükünü taşıyan Batı değildir, ancak Mısırbilimciler ve arkeologlar, hatalarında bu kadar uzun süre ve tutarlı bir şekilde nasıl devam edebildiklerini açıklamak zorunda kalacaklardır.

Peki Batı, Sfenks'in antikliğini kanıtlatabiliyor mu?

47. Bölüm

SFENKS

"Mısırbilimciler," dedi John West, "anomaliler hakkında başvurulacak son insanlar."

Mısır'da elbette birçok anormallik var. Bu özel anda West, 4. hanedan piramitlerinin anormalliğinden bahsediyordu: 3., 5. ve 6. hanedanlar sırasında olanlardan kaynaklanan bir anormallik. Zoser'in Saqqara'daki Basamak Piramidi (III Hanedanlığı) etkileyici bir yapıdır, ancak nispeten küçük, beş veya altı tarafından sürüklenebilen kaldırma bloklarından yapılmıştır; iç odaların tasarımı güvenilir değildir. 5. ve 6. Hanedanların piramitleri, içleri güzel Piramit Metinleri ile süslenmiş olmasına rağmen, o kadar kötü inşa edilmişlerdi ki neredeyse tamamen yıkıldılar ve bugün çoğu sadece moloz yığınları. Ancak Giza'daki 4. hanedanın piramitleri o kadar muhteşem bir şekilde inşa edilmiştir ki binlerce yıldır neredeyse bozulmadan ayakta kalmışlardır.

Batı'nın Mısırbilimcilerin daha fazla dikkat etmesi gerektiğine inandığı şey, bu olayların sırası ya da daha doğrusu anlamlarıdır. “Senaryoda şöyle bir çelişki var: Birincisi, yapıcı olarak mantıksız, değersiz piramitler dikiliyor; aniden, yapısal olarak hayal edilebilecek her şeyden üstün, kesinlikle inanılmaz piramitlerin inşasına başlar; ve aniden baktan piramitlere geri dönüş. Bunda bir mantık yok... Diyelim ki otomotiv endüstrisi ile ilgili olarak, şöyle görünür: endüstri bir Ford T icat eder ve üretir, sonra aniden 93 yıllık bir Porsche icat eder ve birkaçını serbest bırakır, sonra nasıl yapıldığını unutur ve Ford T'nin piyasaya sürülmesine geri döner... Medeniyetler böyle çalışmaz."

- Peki ne söylemek istiyorsun? Diye sordum. - 4. hanedanın piramitlerinin 4. hanedan tarafından inşa edilmediğini mi?

"İçimde öyle hissediyorum. Önlerinde mastaba sıralarına benzemiyorlar. IV hanedanının çocuklarına hiç benzemiyorlar... Oraya sığmıyorlar..."

Ve Sfenks?

Ve Sfenks uymuyor. Ancak burada büyük bir fark var: Sfenks durumunda, bağırsaklarımızın duyularına güvenmemize gerek yok. 4. Hanedan'dan çok önce inşa edildiğini kanıtlayabiliriz...

John West

Noel Baba ve ben, Mısır'a ilk seyahatimizden beri John Anthony West'in hayranıyız. Rehberi Gezginin Anahtarı, bu kadim diyarın gizemlerine parlak ve paha biçilmez bir giriş olduğunu kanıtladı ve biz onu hala yanımızda taşıdık. Aynı zamanda, bilimsel yazıları, özellikle "Gökyüzündeki Yılan", Mısır uygarlığının, tüm çeşitli örnekleriyle, ne yerinde ne de gelişmiş bilim zamanında, Mısır uygarlığının devrimci olasılığına gözümüzü açtı. Nil Vadisi'ndeki gelişmenin sonucu, ancak daha eski, daha büyük, ancak hala tanımlanamayan bir uygarlığın mirasını temsil etmek, "hanedan Mısır"ı ve bilinen tüm diğer uygarlıklardan binlerce yıl önce".

Uzun ve güçlü Batı, yedinci on yılına girdi. Düzgün kesilmiş gri bir sakalı vardı ve haki safari kıyafeti ve on dokuzuncu yüzyıl tropikal miğferi giymişti. Gözlerinde yaramaz bir kıvılcımla kendini genç ve enerjik taşıyordu.

Üçümüz, Luxor'daki Winter Palace Hotel'in birkaç metre aşağısında bir iskeleye demirlemiş bir gezi teknesinin açık üst güvertesinde oturuyorduk. Batımızda, Nil'in diğer tarafında, atmosferik kırılma ile çarpıtılmış büyük kırmızı bir güneş, Krallar Vadisi'nin kayalarının arkasında batıyordu. Doğuda Luksor ve Karnak tapınaklarının yıkık ama soylu kalıntıları uzanıyordu. Ve aşağıdan, geminin gövdesinden, meridyen boyunca uzak deltaya akan suyun sıçraması ve mırıltısı geldi.

West ilk olarak daha eski Sfenks hakkındaki tezini, Fransız matematikçi R. A. Schwaller de Lubitsch'in çalışmalarının ayrıntılı bir açıklamasıyla birlikte *Serpent in the Sky* adlı eserinde sundu. Schwaller'in 1937 ve 1952 yılları arasında Luksor Tapınağı'nda yürüttüğü araştırmaları sırasında, Mısır bilim ve kültürünün modern bilim adamlarının inandığından çok daha gelişmiş ve karmaşık olduğuna dair matematiksel kanıtlar bulabildi. Ancak West'in belirttiği gibi, bu tanıklık "derin, karmaşık ve uzlaşmaz bir dille sunuldu... Çok az okuyucu ham Schvalier'i hazmetmekten memnun olacaktır. Fazla hazırlık yapmadan yüksek enerji fiziğine atlamak gibi."

Schwaller'in ana eserleri (aslen Fransızca olarak yayınlanmıştır), Luksor'a odaklanan üç ciltlik İnsan Tapınağı (Temple de l'Homme) ve Firavun Teokrasisinin daha genel Hükümdarı (Roi de la theocratie Pharaonique)'dir. Schwaller, daha sonra İngilizce olarak Saered Science başlığı altında yayınlanan son çalışmasında, MÖ 11. binyılda Mısır'ı harap eden sel ve yağmurlardan bahsederken bahsetti. e. Konuşmamızın sonuna doğru ekledi:

Snake'i üzerinde çalışırken West, bu sözün potansiyel önemine şaşırdı ve bu yolu daha da ileri götürmeye karar verdi:

ROBERT SCHOCH'TAN JEOLojİSTLER: SPHINX'İN ANAHTARI

Kilit nokta, anıtı her yönden çevreleyen derin bir hendeki.

Ve gerçekten, hayır. West'in argümanını kabul etmede önemli bir rol oynayan Boston Üniversitesi'nde bir jeolog ve kaya erozyonu uzmanı olan Profesör Robert Schoch, böyle olması gerektiğini düşünüyor. Sfenks'in ve çevresindeki kayalara oyulmuş hendeklerin erozyonu rüzgarın değil, Eski Krallık ortaya çıkmadan binlerce yıl önce onları sulayan şiddetli yağmurların sonucudur.

Amerika Jeoloji Derneği'nin 1992 konferansında meslektaşları tarafından onaylanan [93](#) Schoch, aynı yıl Amerikan Bilimin İlerlemesi Derneği'nin yıllık toplantısına gitti ve burada bulgularını daha büyük ve daha az homojen bir topluluğa sunacaktı. Mısırbilimcilerin de dahil olduğu izleyiciler. . Delejelere "Sfenksin gövdesi ve çevresindeki hendeğin duvarlarının derinden aşınmış olduğunu... Erozyonun derinliği en azından duvarlarda yer yer iki metreye ulaşıyor" bilgisini vererek başladı. Çok derin, bence çok eski ve karakteristik engebeli-dalgalı bir profile sahip ... "

Bu tür dalgalanmalar paleontologlar tarafından iyi bilinir; nedeni, atmosferik yağışla ayrışmadır. Santa Faia'nın Sfenks ve hendek duvarlarına ilişkin fotoğraflarının gösterdiği gibi, yüzey profili, derin dikey oluklar ve dalgalı yatay olukların bir kombinasyonu ile karakterize edilir; birkaç bin yıl... Bu tür erozyonun yağmurlardan kaynaklandığı çok açık."

Rüzgar-kum erozyonu farklı bir yüzey profili verir: daha yumuşak taş katmanlarının artan aşınmasından kaynaklanan keskin kenarlı yatay oluklu kanallar. Hiçbir koşulda, özellikle açmanın duvarlarında açıkça görülebilen dikey olukların ortaya çıkmasına neden olmaz. Uzun süreli sağanak yağışlar ve platonun yamacından aşağıdaki hendeğe bol miktarda su çıkışı sonucunda "sadece su duvardan aşağı aktığında oluşabilirler". Shokh, "Su, kayanın zayıf noktalarını temizledi," dedi, "onları oyuklara bağladı; Bir jeolog olarak benim için bu, erozyonun yağmur kaynaklı olduğuna dair kesinlikle güvenilir bir kanıt."

Her ne kadar bazı yerlerde erozyon resmine geçmiş bin yıldaki onarımlar sırasında çok sayıda restoratör tarafından yerleştirilen bloklar bulaşmış olsa da, genel olarak karakterini Sfenks'in gövdesinin

tamamında koruyor: tarak kenarlı aynı dalgalı oluklar. Bu aynı zamanda yağışla erozyonun da bir özelliğidir, çünkü desen, büyük bir heykelin yukarı bakan yüzeylerinin damlaların etkisi altında olması ve yan yüzeylerin akan jetlerin etkisi altında olması gerçeğinden kaynaklanmaktadır. Aynı zamanda, bazı durumlarda kireçtaşının sert katmanlarının yumuşak olanlardan daha fazla aşındığına dikkat edilmelidir. Böyle bir profil, yumuşak katmanların seçici olarak "kemirildiği" rüzgar erozyonu ile mümkün değildir, ancak "yağmur suyu yukarıdan döküldüğünde su erozyonu modeline tam olarak karşılık gelir. Alt katmanlar daha iyi korunduğu için üst katmanlar daha sert olsa bile üst katmanlar alt katmanlara göre daha fazla aşınmaya maruz kalır.

Shoh, Derneğin toplantısında yaptığı konuşmanın sonunda şunları söyledi:

[94](#) dikkat çeken ilk jeolog olmadığını kabul etti . Bununla birlikte, bu keşfin tarih bilimi için sonuçları hakkında halka açık bir tartışmaya katılanların ilki olduğu ortaya çıktı. Doğru, aynı zamanda işinin jeoloji olduğunu vurguladı:

EFSANEVİ MEDENİYETLER

Ne kadar erken? John West bize kendisinin ve Schoch'un Sfenks'in yaşı hakkında "arkadaşça bir tartışma" yaptıklarını söyledi.

MACELLAN VE İLK DİNOZOR KEMİĞİ

Giza'yı tanıdıktan sonra, araştırmasının bir sonucu olarak West'in platodaki diğer yerlerin - özellikle de Khafre'ye atfedilen Vadi Tapınağı olarak adlandırılan yerlerin - ortodoks tarihleme konusunda şüpheleri olup olmadığını merak ettim.

İLETİM PROBLEMİ

John West'e Mısırbilimcilerin ve arkeologların Sfenks'in insanlık tarihinde unutulmuş bir bölümün varlığının anahtarı olabileceği olasılığını düşünmekte neden bu kadar isteksiz olduklarını düşündüğünü sordum.

İKİNCİ GÖRÜŞ

Luksor'da John West, Mısır'ın kutsal yerlerinin incelenmesinde uzmanlaşmış bir gruba önderlik etti. Ertesi sabah öğrencileriyle birlikte güneye Aswan ve Abu Simbel'e gitti. Noel Baba ve ben tekrar kuzeye Giza'ya, Sfenks ve piramitlerin gizemlerine doğru yöneldik. Paleoastronom Robert Bauval ile orada buluşacaktık. Göreceğimiz gibi, onun yıldız korelasyonlarının, jeolojik argümanları tamamlayan, Giza'nın antikliği için güçlü bağımsız bir argüman olduğu kanıtlanmıştır.

Bölüm 48

TOPRAK SAYACI

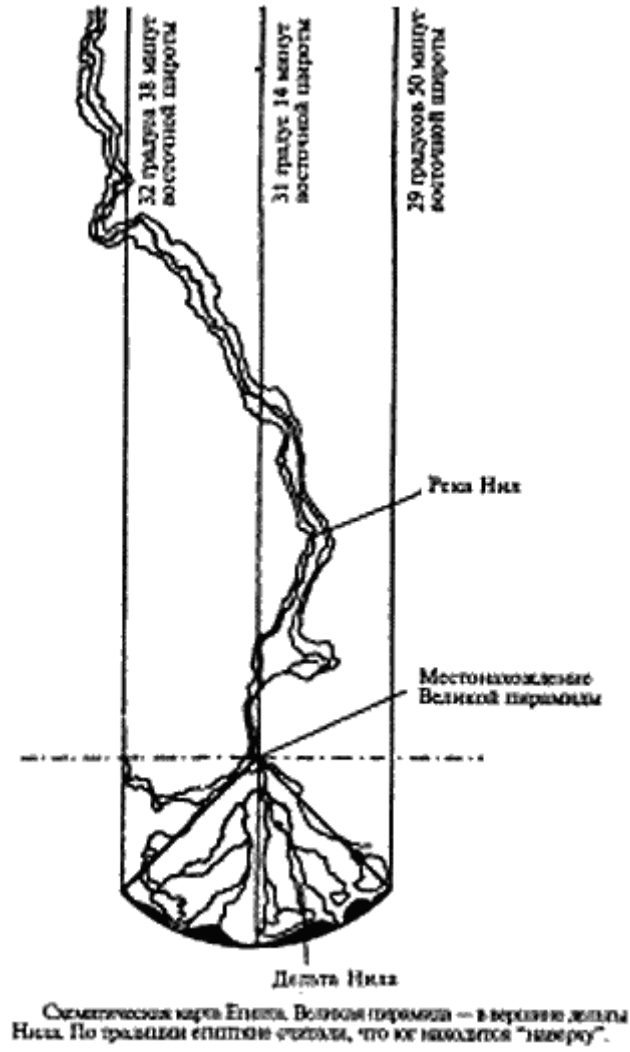
Lütfen aşağıdaki talimatları dikkatlice deneyin.

Bir kağıda, yaklaşık yedi santimetre arayla 17-18 santimetre uzunluğunda iki dikey paralel çizgi çizin. Tam olarak aralarında, ilk ikisine paralel ve aynı uzunlukta üçüncü bir çizgi çizin. Diyagramınızın en üstünde (sizden en uzakta) Yu ("Güney") harfini, altta - C harfini ("Kuzey") yazın. Grafiğin kenarlarına B (Doğu) ve 3 (Batı) harflerini ekleyin, böylece Doğu solda ve Batı sağda.

Artık önünüzde, alıştığımızdan tamamen farklı bir şekilde yönlendirilmiş bir Mısır coğrafi haritası var: genellikle üstte kuzey var. Güney'in en üstte olduğu bu harita, çok uzun zaman önce gezegenimizin şekli ve boyutu hakkında bilimsel bir anlayışa sahip haritacılar tarafından yapılmıştı.

Grafiği tamamlamak için, tablonun kuzey kenarının üç santimetre güneyinde (yukarı) orta çizgiye bir nokta yerleştirin. Bu noktadan kuzeydoğuya ve kuzeybatıya (yani 45° açıyla) iki çizgi daha, aşırı çizgilerin kuzey uçlarıyla kesişene kadar çizin. Son olarak, kuzey ve güney uçlarında doğu-batı yönünde uzanan iki yatay çizgi ile diyagramı kapatın.

Şimdi, 18 santimetreye 7 santimetre ölçülerinde, alt (kuzey) ucunda bir üçgenin gömülü olduğu bir meridyen (kuzey-güney) dikdörtgeniniz var. Bu üçgen Nil Deltasını temsil edecek ve tepe noktası, Büyük Piramidin yakınında bulunduğu $30^\circ 06' K$ ve $31^\circ 14' Doğu$ koordinatlarına sahip bir nokta olan delta apeksini temsil edecektir.

JEODEZİK İŞARET

Bunun yanı sıra, matematikçiler ve coğrafyacılar, Büyük Piramidin jeodezik bir işaret olarak işlev gördüğünü uzun zamandır anlamışlardır (jeodezi, coğrafi noktaların tam konumunu ve Dünya'nın şeklini ve boyutunu belirlemekle ilişkili bilimdir). Bunun anlaşılması, 18. yüzyılın başında, Napolyon Bonapart liderliğindeki devrimci Fransa ordusunun Mısır'ı işgal etmesiyle ortaya çıktı. Piramitlerin gizemlerine derin bir ilgi duyan Bonaparte, çeşitli üniversitelerden toplanmış birkaç "kır sakallı" da dahil olmak üzere çok sayıda bilim adamını (toplam 175) beraberinde getirdi. Mısır eski eserleri hakkında bilgi" ve ayrıca (daha kullanışlı olan) bir grup matematikçi, haritacı ve haritacı [98](#).

Fethin tamamlanmasından sonra bu bilginler derneğine verilen görevlerden biri de Mısır'ın ayrıntılı haritalarının derlenmesiydi. Bu çalışma sırasında, Büyük Piramidin ideal olarak kuzeye ve tabii ki Bölüm VI'da gördüğümüz gibi güneye, doğuya ve batıya yönlendirildiği ortaya çıktı. Bu, gizemli yapının ideal bir başlangıç ve nirengi noktası olduğu anlamına geliyordu; tüm ölçümler ve yönlendirmeler için piramidin tepesinden geçen meridyenin taban olarak kullanılmasına karar verildi. Bundan sonra ekip, Mısır'ın ilk modern doğru haritalarının oluşturulmasıyla sona eren çalışmaya devam etti. Çalışmanın sonunda

haritacılar, Büyük Piramidin meridyeninin Nil Deltasını tam olarak ikiye böldüğünü ilgiyle keşfettiler. Piramidin köşegenlerini kuzeydoğuya ve kuzeybatıya, Akdeniz kıyılarıyla kesişme noktasına uzatırsak, delta oluşan üçgene sığar.

Şimdi deltayı temsil eden bir üçgenin de bulunduğu haritamıza dönelim. Diğer önemli bileşenleri üç paralel meridyendir. 32°38' boylamı olan doğu meridyeni, hanedanlık döneminin başlangıcından itibaren Eski Mısır'ın resmi sınırına denk gelir. 29°50' boylamlı batı meridyeni, Eski Mısır'ın resmi batı sınırındadır. 31°14' boylamlı merkezi meridyen, diğer ikisi arasında eşit uzaklıkta yer alır ve her iki tarafta ondan 1°24' ayrılır.

Önümüzde şimdi 2 ° 48 ' genişliğinde gezegen yüzeyinin bir şeridinin görüntüsü. Bu şeridin uzunluğu nedir? Eski Mısır'ın "resmi" kuzey ve güney sınırları (batı ve doğu sınırları gibi, gerçek yerleşim düzeniyle ilgili değildir), 31°06' ve 24°06' olarak işaretlenen üst ve alt yatay çizgilerle işaretlenmiştir. Kuzeyi, Nil Halicinin iki dış köşesini birbirine bağlar, güneyi, Mısır'ın bilinen tüm tarihi boyunca önemli bir astronomik ve güneş gözlemeyinin bulunduğu Aswan (Seine) yakınlarındaki Fil Adası enleminde bulunur. Görünen o ki, zamanın başlangıcından beri kutsal olan, tanrıların yaratıldığı ve yaşadığı yer olan bu eski toprak, en başından tam 7 ° uzunluğunda geometrik bir figür olarak tasarlandı.

Bu figürün içinde, Büyük Piramit, delta üçgeninin tepesi için jeodezik bir işaret olarak düzgün bir şekilde yerleştirilmiştir. Açıkça söylemek gerekirse, haritamızda işaretlediğimiz zirve 30°06' kuzey enlemi ve 31°14' doğu boylamı koordinatlarına sahiptir; bu, modern Kahire'nin kuzey ucunda, Nil'in ortasında bir nokta. Piramit 30° enlemde (atmosferik kırılmaya göre ayarlanmış) ve 31°09' boylamdadır. Piramit referansının hatası, bu nedenle, dünyanın yayının birkaç dakikası mertebesinde. Ancak bu "hata", piramit inşa edenlerin ihmalinin veya yanlışlığının sonucu değildir. Aksine, bölgenin topografyasına yakından bakıldığında, piramit için bir yer seçerken, üzerinde altı milyon ağırlığında bir anıtın bulunduğu istikrarlı bir jeolojik yapı ile birlikte astronomik gözlemlerin olası uygunluğunun dikkate alındığı görülebilir. ton, neredeyse 150 metre yüksekliğinde, süresiz olarak uzun süre yerleştirilebilir. ve yaklaşık beş hektarlık bir taban alanı.

Giza Platosu tüm bu gereksinimleri karşılar: delta üçgeninin zirvesine yakın bir yerde bulunur, Nil Vadisi'ne göre yükselir ve sabit bir kireçtaşı ana kaya tabanı sağlar.

HER ŞEYİ DERECEDE YAPIYORUZ

Muhammed Walili'nin Peugeot 504'ünün arka koltuğunda Luksor'dan Giza'ya, 25°42' kuzey enleminden 30. paralele 4° enlemde gidiyorduk. Asyut ve El Minya arasında, son aylarda aşırı İslamcılar ile Mısır hükümet birlikleri arasında silahlı bir çatışmanın yaşandığı bir koridorda, bize silahlı bir muhafız askeri sağlandı. Sivil kıyafetli biri, Muhammed'in yanına oturdu ve otomatik tabancasını eliyle okşadı.

AK-47'lerle donanmış yaklaşık bir düzine adam, biri önde diğeri arkada bize eşlik eden iki kamyonete bindi.

Asyut'ta bir barikatta durdurulduğumuzda ve eskortumuzu beklememizi söylediğimizde Muhammed ağzının kenarından bize "Burada tehlikeli insanlar yaşıyor" dedi. Eskort arabalarının yüksek hızına uyum sağlamak zorunda olmaktan endişe duysa da, Yukarı Mısır'dan Aşağı Mısır'a ana karayolu boyunca hareket eden genel trafiği sollamaktan, yanıp sönen ışıklar, sirenler gibi onurlu bir şekilde sürmekten zevk aldığı açıktı. Bir süre pencereden dışarıdaki değişmeyen manzaraya baktım: Nil, bereketli yeşil kıyılar ve doğuya ve batıya uzanan çöllerin kırmızımsı pusu. Haritadaki tek "resmi" Mısır'ın, 7° uzunluğundaki hayali bir dikdörtgenin ötesine uzanan bugün ve yarın Mısır'dı.

19. yüzyılda, ünlü Mısırbilimci Ludwig Borchardt, meslektaşlarının geleneksel bilgeliğini şu sözlerle dile getirdi: "Eskilerin ölçümlerinde açısız dereceler kullanmaları kesinlikle imkansızdır." Dahası, bu yargı daha az mantıklı görünüyor. Kim olursa olsunlar, Giza nekropolünün planlayıcıları ve mimarlarının, dünyanın bir küre olduğunu bilen, boyutlarını neredeyse bizim kadar doğru bilen ve bugün yaptığımız gibi 360°'ye bölen bir uygarlığa ait oldukları açıktır.

Bunun kanıtı, tam olarak 7 dünya derece uzunluğunda sembolik bir resmi "ülke"nin yaratılması ve Büyük Piramidin takdire şayan jeodezik referansı ve ana noktalara yönelimi olabilir. Daha 23. bölümde değinilen, piramidin tabanının çevresinin yüksekliğine oranının 2π olduğu ve anıtın tamamının bizim haritamızın 1:43.200'lük bir harita projeksiyonu olarak hizmet etmek üzere tasarlanmış olduğu gerçeği de aynı derecede ikna edicidir. gezegenin kuzey yarım küresi.

Büyük Piramit, dört üçgen yüz üzerine bir izdüşümdür. Üst kısım kutbu temsil eder, tabanın çevresi ekvatoru temsil eder. Bu yüzden çevrenin yüksekliğe oranı 2π 'dir.

PİRAMİT VE TOPRAK İLİŞKİSİ

Piramitte "pi" sayısının nasıl kullanıldığını zaten gösterdik ve bu konuyu daha fazla analiz etmeyeceğiz; ortodoks bilim adamları, bu oranın tesadüfi olduğunu düşünmelerine rağmen, gerçeğin kendisine [itiraz](#) etmezler⁹⁹. Ancak bu anıtın, 1:43,200 ölçeğinde bir düzleme yansıtılan, Dünya'nın kuzey yarımküresinin bir modeli olarak kabul edilebileceği konusunda ciddi mi olmalıyız? Bazı sayılara bakalım.

Uydular tarafından yapılan ölçümlere dayanan modern tahminlere göre, Dünya'nın ekvatorunun çevresi 40.075,7 kilometre ve kutup yarıçapı 6356,9 kilometredir. Büyük Piramidin tabanının çevresi 920,85 metre ve yüksekliği 146.63 metredir. Kolayca görebileceğiniz gibi, ölçekleme faktörü tam olarak doğru olmasa da yukarıda belirtilen sayıya çok yakındır. Dünyanın küresinin kutuplardan düzleşmesini

hesaba katarsak, tutarsızlık daha da küçülür. Hesaplamalar, 1:43.200'den ölçek sapmasının yüzdenin onda birini geçmediğini gösteriyor. Doğruluk oldukça iyi.

Başka bir deyişle, Batı uygarlığının karanlığa gömüldüğü ve gezegenimizin büyüklüğüne ilişkin bilginin kaybolduğu yüzyıllarda, ihtiyacımız olan tek şey Büyük Piramidin tabanının yüksekliğini ve çevresini ölçmek ve bunları 43.200 ile çarpmaktı.

Bu ölçek ne kadar rastgele?

Kendiniz karar verin, ancak size hatırlatmama izin verin, Bölüm V'den hatırladığınız gibi 43.200 sayısının presesyon fenomenini tanımlayan rad'a atıfta bulunduğunu hatırlatmama izin verin. Bu serinin sayıları sürekli olarak eski mitlerde görünür. Elbette bu sayıların mitlerde tekrarlanması bir tesadüf olabilir. Dünya'dan Büyük Piramit'e geçişin ölçeğinin seçimi de rastgele olabilir. Ancak benzer sayıların burada ve orada görünmesi zaten bir kalıp gibi görünüyor. Ve tıpkı Valhalla duvarlarıyla ilgili Cermen efsanesinin bizi 432.000'lik presesyon sayısına götürdüğü ve bizi Kurt'la savaşan savaşçıları saymaya davet ettiği gibi (500 artı 40 çarpı 800 - bkz. bölüm 33), aynı şekilde Büyük Piramit de bizi presesyon sayısına götürür 43.200, 2π sayısı aracılığıyla piramidin Dünya'nın ölçekli bir modeli olabileceğini gösteriyor ve ardından ölçeğin büyüklüğünü hesaplamayı teklif ediyor.

İZLERİ KİM BİTİRDİ?

El Minya'da eskort arabaları bizi terk etti ama sivil giyimli bir asker ön koltukta bizimle birlikte Kahire'ye gitti. Öğle yemeğini canlı ve hareketli bir köyde yedik ve daha kuzeye doğru koştuk.

Yolculuk boyunca Büyük Piramidin düşünceleri beni terk etmedi. Yine de, bu kadar büyük ve göze çarpan bir yapının coğrafi ve jeodezik anlamda ve hatta tam olarak yedi sembolik bir dikdörtgen şeklinde tasarlanan ve "geometrikleştirilen" dünya yüzeyinin bir arsasında kilit bir konuma sahip olması tesadüf değildir. derece uzun. Ancak, bu problem, Bölüm I'de açıklanan dünyanın mükemmel haritalarını yansıttığından, piramidin Kuzey Yarımküre'nin üç boyutlu bir harita projeksiyonu olarak işleviyle özellikle ilgileniyordum. Küresel trigonometri ve bir dizi karmaşık projeksiyonlar, Profesör Charles Hapgood'a, son buzul çağında, dünya hakkında ayrıntılı bilgiye sahip gelişmiş bir uygarlık olduğuna dair belgesel kanıtlar hakkında konuşma hakkı verdi. Ve şimdi önümüzde yarım küre şeklindeki görüntüsüyle ve hatta çok tuhaf ve titizlikle tasarlanmış bir projeksiyonla Büyük Piramit var. Bir uzmanın açıkladığı gibi:

Eski haritalara (Piri Reis haritası gibi) dayanan günümüze ulaşan kopyaların veya derlemelerin, coğrafi ve jeodezik bilgisini Büyük Piramit'te ve dikkatlice geometrikleştirilmiş boyutlarında parlak bir şekilde somutlaştıran aynı kültür tarafından üretilen belgesel kaynaklara geri dönmesi mümkün mü? Eski Mısır toprakları?

Charles Hapgood ve onunla birlikte çalışan kişilerin Piri Reis haritasının harita projeksiyonunun merkezini bulmak için birkaç ay harcadıklarını unutamadım. Aldıkları cevap, bu merkezin Mısır'da veya daha doğrusu Yukarı Mısır'da, Seim'de (Aswan) bulunduğuydu - burada, daha önce gördüğümüz gibi, resmi güney sınırında bir astronomik gözlemevi vardı. 24 ° 06 '.

Söylemeye gerek yok, doğru astronomik gözlemler, Dünya'nın çevresini hesaplamak ve enlemi belirlemek için çok önemliydi. Fakat eski Mısırlılar ve onların selefleri bu tür ölçümleri tarihsel dönemden kaç yıl önce yapmışlardır? Ve efsanelerinde dürüstçe itiraf ettikleri gibi, aralarında dolaşan tanrılar gerçekten sanatlarına verilmiş miydi?

MİLYON YILLIK YOLCULUĞUN SEYİRLERİ

Eski Mısırlıların atalarına astronomi öğrettiğine inandıkları tanrı Thoth'du: "Gökleri bilen, yıldızları sayabilen, yeryüzündeki her şeyi sayabilen ve dünyanın kendisini ölçebilen."

Genellikle ibis maskesi takan bir adam olarak tasvir edilir. Thoth, uygarlığının başlangıcından sonuna kadar eski Mısır'ın dini yaşamına egemen olan İlk Zaman tanrılarının seçkin grubunun önde gelen bir üyesiydi. Bunlar büyük tanrılardı, Neteru. Bir bakıma kendilerini yarattıklarına inanılsa da, aynı zamanda başka bir ülke ile özel bir bağları olduğu genel olarak kabul edildi - eski metinlerde Ta-Neteru, Tanrılar Ülkesi olarak adlandırılan muhteşem ve uzak bir ülke.

Ta-Neteru'nun, Eski Mısır'ın çok güneyinde, denizler ve okyanuslar boyunca, hatta baharat ülkesi Punt 100'ün ötesinde, belirli bir karasal konuma sahip olduğuna inanılıyordu; ikincisi sözde Doğu Afrika'da Somali kıyılarında bulunuyordu. Tamamen kafa karıştırmak için, Punt'a bazen İlahi Toprak, Tanrılar Ülkesi de deniyordu; kokusu tanrılar özellikle tercih ettiği tatlı kokulu tütsü ve mür'ün kaynağıydı.

Neteru ile de ilişkilendirilen bir başka efsanevi cennet, insanların en iyilerinin bazen alındığı ve "geniş bir su genişliğinin ötesinde bulunan" "kutsanmışların evi" dir. Wallis Budge, Osiris and the Egypt Resurrection adlı eserinde yazdığı gibi, "Mısırlılar bu ülkeye ancak tekneyle ya da favorilerini oraya ulaştırabilecek tanrılar kişisel yardımı ile ulaşılabilirliğine inanıyorlardı..." oraya nüfuz eder, kendilerini "adalarda, suların aktığı kanallardan, bu yüzden her zaman yeşil ve bereketli" büyülü bir bahçede bulurlar. Bu bahçedeki adalarda, "buğday iki arşın olmak üzere beş arşın (iki buçuk metre) yüksekliğe ulaştı - iki arşın - kulaklar, üç - saplar ve arpa yedi arşın büyüdü, bunun üç arşın kulaklara düştü ve kaynaklanıyor - dört".

"Güneyin Yeryüzünün Efendisi" ünvanını taşıyan tarım hocası Osiris'in Mısır'a İlk Seferin şafağında Mısır'a gelmesi, mükemmel sulamaya ve bilimsel olarak organize edilmiş tarıma sahip bu ülkeden değil mi? Ve tarihöncesinin ilkel sakinlerine paha biçilmez astronomi ve jeodezi armağanını getirmek için

denizleri ve okyanusları geçen Thoth, bir aynak maskesi içinde, yalnızca suyla ulaşılabilen bu topraklardan ortaya çıkmamış mıydı? Nil vadisi?

Bu efsanenin arkasındaki gerçek ne olursa olsun, eski Mısırlılar Thoth'u matematik, astronomi ve teknolojinin mucidi olarak hatırladılar ve ona saygı duydular. Wallis Budge'a göre, "cennetin ve yerin güçlerini dengede tutanın onun iradesi ve enerjisi olduğuna inanılıyordu. Evrenin dayandığı ve geliştiği yasaları doğru bir şekilde kullanmayı mümkün kılan gök mekaniği konusundaki büyük bilgisiydi. Thoth ayrıca eski Mısırlılara geometri ve jeodezi, tıp ve botanik sanatını öğretmekle tanındı. Ayrıca "sayıların, harflerin, okumanın ve yazmanın" mucidi olarak kabul edildi. O, sesinin gücüyle nesneleri hareket ettirebilen "büyük sihir efendisi", "hem beşeri hem de ilahi her türlü bilgi alanında her türlü eylemin yazarı" idi.

Eski Mısırlılar, genel olarak kabul edilen bilgeliklerini ve göksel olaylar hakkındaki bilgilerini, tapınaklarında gayretle tuttukları ve kırk iki ciltlik talimat şeklinde nesilden nesile aktardıkları Thoth'un öğretilerine atfettiler. Bu bilgi hakkında, MÖ 5. yüzyıldan Mısır'ı ziyaret eden eski yazarlar. e., neredeyse kutsal bir huşu ile konuştu. Bu gezginlerden ilki olan Herodot şunları kaydetti:

Platon (MÖ dördüncü yüzyıl), Mısırlıların yıldızları "on bin yıl boyunca" gözlemlediklerini bildirir. Daha sonra, MÖ 1. yüzyılda. e., Diodorus Siculus bunun hakkında daha ayrıntılı yazdı:

Eski Mısırlılar neden yıldızların uzun vadeli gözlemlerine her şeyi kapsayan bir ilgi geliştirdiler ve neden özellikle bunun kayıtlarını "inanılmaz sayıda yıl boyunca" tuttular? Bazı bilim adamlarının ciddi olarak öne sürdüğü gibi, ilgi alanları tarım sorunlarıyla sınırlı olsaydı, bu tür ayrıntılı gözlemler gerekli olmazdı; sonuçta, her köylü mevsimlerin değişimini nasıl tahmin edeceğini bilir. Başka bir amacı olmalıydı.

Ayrıca, eski Mısırlılar neden astronomiye kapılıp gittiler? Bu, kendi inisiyatifleriyle, arazinin ekimine odaklanan vadi sakinlerinin mutlaka geliştirmesi gereken bir hobi değildir. Belki de kendilerinin sundukları açıklama daha ciddiye alınmalıdır: tanrılar onlara atalarının yıldızlarını incelemeyi öğretti. Aynı zamanda Piramit Metinlerinde denizcilikle ilgili konulara yapılan çok sayıda göndermeye daha yakından bakmak gerekir. Ve muhtemelen antik Mısır dini sanatında, tanrıların yüksek kavisli pruvalara sahip güzel aerodinamik teknelerde yelken açarken tasvir edildiği, denize elverişlilik açısından aynı teknik gerekliliklere göre inşa edilmiş olan bu konuda muhtemelen çok daha fazlası vardır. Giza'da ve Abydos yakınlarındaki çöl kumlarına demirleyen gizemli filo.

Kara ulusları nadiren gökbilimciler üretir; tamamen başka bir konu - denizciler ulusu. Eski Mısır sanatındaki deniz ikonografisi, gemilerinin tasarımı ve yıldız gözlemciliğine duydukları hayranlık, bilinmeyen bir denizci halkından uzak geçmişte atalarına aktarılan bir mirasın kanıtı olamaz mı? Sadece böyle bir halk, böyle unutulmuş bir deniz medeniyeti, dünyayı son buzul çağının bitiminden önceki haliyle

doğru bir şekilde yansıtan haritalar şeklinde izler bırakabilirdi. Sadece on bin yıl boyunca yıldızlarla rotasını kontrol eden böyle bir uygarlık, eski mitlere yansıyan ekinoksun devinimi ile ilişkili fenomenleri tespit edebilir ve doğru bir şekilde hesaplayabilir. Ve ancak böyle bir uygarlığın Dünya'yı Büyük Piramit ölçeğine ulaşmaya yetecek bir doğrulukla ölçebileceğine inanmak için her neden var.

UZUN GÜNLERİN OTOGRAFI

Neredeyse gece yarısı Giza'ya ulaştık. Piramitlerin harika manzarasına sahip Seag Hotel'e yerleştik ve balkonda oturduk ve Orion's Belt'in üç yıldızının güney gökyüzünde yavaşça hareketini izledik.

Arkeoastronom Robert Bauval'ın yakın zamanda gösterdiği, bu üç yıldızın düzeni, Giza'nın üç piramidinin yerleştirilmesi için göksel şablon olarak hizmet ettiğini gösterdi. Bu dikkate değer keşif, kendi başına, bilim adamlarının eski Mısırlılar için tanıdığından çok daha yüksek düzeyde astronomik gözlem, jeodezik araştırma ve inşaat ve kurulum çalışmaları olduğunu gösteriyor. Ve belki de en dikkat çekici olanı, yarın Giza'da onunla buluşmayı ayarlamamın nedeni, Bauval'ın, MÖ 10.450'de yıldızlı gökyüzünün modeline göre on beş milyon ton ince işlenmiş taşın yeryüzüne yığıldığı yönündeki iddiasıydı. e.

Bauval haklıysa, o zaman piramitlerin MÖ 11. binyılın mimari bir imzası olarak kurulduğu ortaya çıkıyor. e.

49. Bölüm

GÜÇ ŞEYLERİ

Böylece, 1:43,200 ölçeğinde, Büyük Piramit, Dünya'nın kuzey yarımküresinin bir modeli ve kartografik izdüşümü olarak hizmet eder. Ölçekleme faktörünün, Dünya'nın en karakteristik gezegen parametrelerinden biri olan ekinoksların devinim oranını hesaplamak için anahtar sayılardan biri olması, tesadüf olasılığını dışlar. Bu nedenle, burada, (a) Dünya'nın tam boyutlarına ilişkin bilgiye ve (b) presesyon hareketinin hızına ilişkin doğru bilgiye sahip herhangi bir kültür tarafından tanınabilecek bilinçli olarak planlanmış bir eylemimiz var.

Robert Bauval'ın çalışmaları sayesinde, bilinçli olarak benimsenen bir başka mimari ve planlama kararının, piramidi çok işlevli bir yapı olarak görmemizi sağlayan Büyük Piramit ile ilişkili olduğundan artık emin olabiliriz. Bu durumda, karar İkinci ve Üçüncü Piramitlerin eşzamanlı kullanımını içerdiğinden özellikle iddialıydı, ancak Büyük Piramidi Dünya'nın ölçekli bir modeli olarak tasarlayan aynı antik mimarların ve inşaatçıların izleri burada görülebilir. Onların "kişisel damgası", belki de matematiksel düzenliliğini ve öngörülebilirliğini sevdiklerinden ve yalnızca son derece bilimsel bir kültürün tam olarak anlayabileceği bir plan için önceliği kullandıklarından, presesyon gibi görünüyör.

Kültürümüz bu gereksinimi karşılıyor ve Robert. Bauval, bu planın temel parametrelerini belirleyen ilk kişiydi - zaten kamuoyunun takdirini hak ettiği bir keşif ve eminim gelecekte bilimsel [101 alacak](#) . Milliyete göre Belçikalı, İskenderiye'de doğup büyüdü. Uzun, ince, tıraşlı, kırklarında; taçtaki saçlar incelmeye başlar. İnatçı, meraklı karakterini karakterize eden inatçı alt çenesi öne çıkıyor. Karışık bir Fransız-Mısır-İngiliz aksanıyla konuşuyor. Davranış doğuludur. Birinci sınıf akıl. Eski sorunlara yeni yaklaşımlar arayarak, ilgi alanıyla ilgili yeni verileri yorulmadan biriktirir ve analiz eder. Yol boyunca ve tamamen tesadüfen, gizli bilginin ustası olmayı başardı.

ORION'UN SIRRI

Bauval'in Giza'daki keşiflerinin kökleri, Mısırbilimci ve mimar Dr. Alexander Badawi ve Amerikalı astronom Virginia Trimble'in Büyük Piramit'teki kralın odasının güney şaftının Orion'un kemerine bir top namlusu gibi işaret edildiğini gösterdikleri 1960'lara kadar uzanıyor. Piramit Çağı - yaklaşık MÖ 2600-2400. e.

Bauval, Badawi ve Trimble'in keşfetmediği Kraliçe Odasının güney şaftını kontrol etmeye karar verdi ve Piramit Çağı boyunca bunun Sirius'u hedef aldığını keşfetti. Bu, Mart 1993'te Upuat robotu kullanılarak yapılan ölçümler sonucunda Alman mühendis Rudolf Gantenbrink tarafından doğrulandı. Bu, kraliçenin odasından yaklaşık 60 metre uzaklıkta şaftı kapatan sürgülü panjurlu kapıyı keşfeden robotun aynısı. Son teknoloji ürünü yerleşik bir klinometrenin yardımıyla, küçük makine ilk kez madenin eğimini yüksek doğrulukla ölçebildi: 39°30'.

Bauval'in açıkladığı gibi:

Bu noktaya kadar, Bauval'in sonuçları, Büyük Piramidin inşasını genellikle MÖ 2520'ye tarihlendiren ortodoks Mısırbilimcilerin kronolojik hesaplamalarıyla çelişmemektedir. e. Yani, Bauval'in verilerinin, yaygın olarak inanılandan biraz daha geç bir inşayı işaret ettiği ortaya çıktı.

Okuyucunun zaten bildiği gibi, Bauval çok daha rahatsız edici bir keşif daha yaptı. Ayrıca Orion's Belt'in yıldızlarıyla da ilişkilidir:

Üstelik. Bauval, herhangi bir çağda dünyanın herhangi bir yerindeki tüm görünür yıldızların eğikliğinde devinim kaynaklı değişiklikleri belirleme yeteneğine sahip gelişmiş bir bilgisayar programı kullanarak, piramitlerin konumunun her zaman Avcı Kuşağı yıldızlarının konumuna yakın olduğunu buldu, ancak sadece bir durumda tam olarak eşleşti:

Okuyucu, dünya ekseninin deviniminin, ilkbahar ekinoksunun olduğu gün doğuşunun, yaklaşık 26 bin yıllık bir süre boyunca burçlar çemberi etrafında göç etmesine neden olduğunu zaten biliyor. Aynı şey, tüm görünür yıldızların eğimi ile olur ve Orion takımı yıldızı durumunda, irtifada kademeli ancak gözle görülür bir değişikliğe neden olur. Böylece, 13 bin yıl boyunca meridyenin geçişinin en yüksek noktasından (Gize'deki güney ufkunun $58^{\circ} 11'$ üzerinde) Al-Nitak, en son MÖ 10.450'de kaydedilen en düşük noktaya iner. e., Giza platosunda taşa ölümsüzleştirilen - yani, $11^{\circ} 08'$. Önümüzdeki 13.000 yıl boyunca, Kuşak yıldızları Al-Nitak $58^{\circ} 11''$ 'ye dönene kadar yavaş yavaş yeniden yükselecek; sonraki 13.000 yıl içinde tekrar $11^{\circ} 08'$ 'e inecekler ve bu böyle devam edecek Bu döngü sonsuzdur: 13.000 yıl yukarı, 13.000 yıl aşağı, yukarı ve aşağı, vb.

İLK KEZ

Bana, yukarıda sıralanan biçimde Orion ile ilgili düşünceler dizisinin çok karmaşık ve çelişkili olduğu görülüyordu.

Bir yandan, Büyük Piramidin güney shaftlarının, MÖ 2475-2400 yıllarında anıtı Al-Nitak ve Sirius'a "önceden bağladığı" ortaya çıktı. e.; bu tarihler, Mısırbilimcilerin anıtın yapımını tarihlendirmeye alıştıkları döneme çok iyi uyuyor.

Öte yandan, her üç piramidin de Nil Vadisi'ne göre konumu, çok daha erken bir tarihe işaret ediyor - MÖ 10.450. e. Bu, John West ve Robert Schoch'un Giza'da MÖ 11. binyılda Mısır'da oldukça gelişmiş bir uygarlığın varlığını gösteren jeolojik bulgularıyla örtüşmektedir. e. Ek olarak, piramitlerin yerleştirilmesi keyfi veya rastgele değildi, ancak görünüme göre kasıtlı olarak seçilmişti, çünkü presesyon dizisi açısından önemli bir olaya işaret ediyordu: en düşük nokta, İlk Zamanın başlangıcı. Orion'un "yükselişinin" on üç bin yıllık döngüsü.

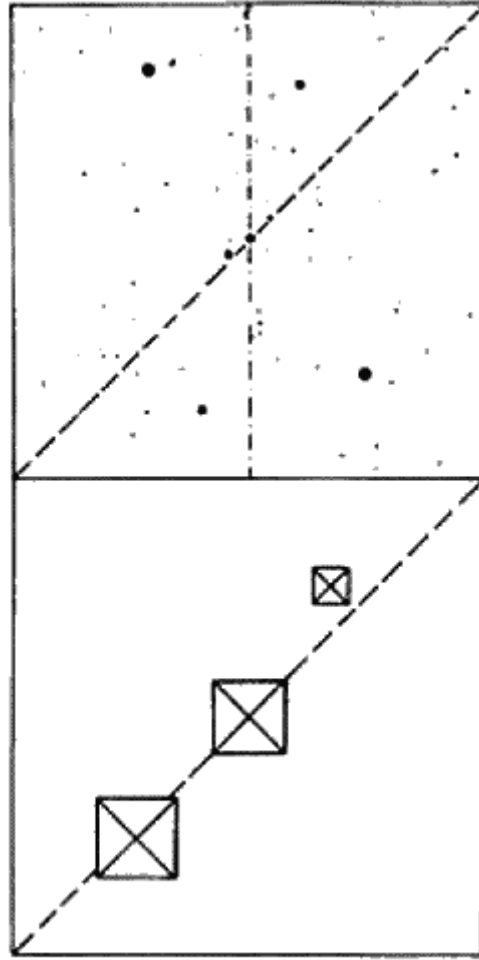
Bauval'in bu astronomik olayın efsanevi İlk Kez Osiris ile sembolik olarak bağlantılı olduğuna inandığını biliyordum - uygarlığın sözde Nil Vadisi'ne getirildiği tanrıların yaşı - ve bunun nedeninin eski

Mısır mitolojisinin doğrudan bağlantılı olduğu gerçeğinden kaynaklandığını biliyordum. Orion takımyıldızı ile Osiris (ve İsis - Sirius ile).

Osiris ve İsis'in tarihsel prototipleri gerçekten burada, on iki buçuk bin yıl önce İlk Kez'de mi ortaya çıktı? [102](#) Buz Devri mitolojisi üzerine yaptığım araştırmalar, bazı fikirlerin ve hatıraların insan ruhlarında binlerce yıl saklanabileceğine ve sözlü gelenek yoluyla nesilden nesile aktarılabilmesine beni ikna etti. Ve tuhaflıkları ve anormallikleri ile Osiris hakkındaki mitlerin MÖ 10.450'ye kadar geri gitmemesi için temel bir neden göremiyorum. e.

Ancak, Osiris'in statüsünü yüksek diriliş tanrısı konumuna yükselten hanedan Mısır uygarlığıydı. Bu uygarlığın çok az öncülü var, ben zaten MÖ XI binyılın uzak çağındayım. e. hiçbiri bilinmiyor. Osiris mitolojisi 8.000 yıl sonra aktarıldıysa, onu hangi kültür aktarıyordu? Ve bu kültür, piramitlerde bulunan astronomik referansların her ikisinden de sorumlu muydu: MÖ 10.450 ve 2450? e.?

Bu sorular, piramitlerin gölgesinde Robert Bauval'a soracağım sorular arasındaydı. Noel Baba ve ben, güneşin Sfenks'in üzerinden doğuşunu birlikte izlemek için onunla şafakta Khafre'nin Mezar Tapınağı'nda buluşmaya karar verdik.

Пирамида и звезды Пояса Ориона в 10450 году до н.э. Вид вдоль меридиана.

PLATFORM

İkinci Piramidin doğu tarafında yer alan ağır hasar görmüş Morg Tapınağı, günün bu saatinde oldukça kasvetli, gri ve soğuk görünüyor. Ve John West'in Luksor'daki sohbetimiz sırasında belirttiği gibi, bunun daha iyi bilinen Vadi Tapınağı ile aynı sade, heybetli ve süslemesiz mimari üsluba ait olduğuna dair çok az şüphe var. En azından 200 ton ve üzeri aynı devasa bloklar [vardı103](#). Ve burada derin antikliğin ve uyanan zihnin aynı zor atmosferi vardı, yakınlarda bir yerde bir aydınlanma varmış gibi görünüyordu. Mısırbilimcilerin Defin Tapınağı olarak adlandırdıkları bu anonim yapı, şimdiki şekli bozulmuş haliyle bile, sanki uzak bir geçmişten enerji çekiyormuş gibi nefes alıyordu.

Dikkatimi İkinci Piramidin, şafak öncesi inci gibi gri ışıktaki yakınlarda görünen doğu yüzüne çektim. Ve yine, John West'in işaret ettiği gibi, piramidin iki aşamada inşa edildiğine inanmak için birçok neden vardı. Yaklaşık dokuz metre yüksekliğe kadar olan alt sıralar, esas olarak, tapınakların inşa edildiği gibi, kiklop kireçtaşı megalitlerinden oluşuyordu. Bununla birlikte, bu seviyenin üzerinde, büyük piramidin içi, her biri iki veya üç ton ağırlığında çok daha küçük bloklardan oluşuyordu (Büyük Piramidin çoğu bloğu gibi).

Burada, Sfenks'in batısındaki Giza tepesinde, Vadi Tapınağı ve Cenaze Tapınağı gibi isimsiz kare ve dikdörtgen yapılarla çevrili, beş hektarlık bir alanı kaplayan, dokuz metre yüksekliğindeki megalitik bir platformun durduğu bir zaman var mıydı? Başka bir deyişle, İkinci Piramidin alt sıralarının, diğer piramitlerden önce, belki çok uzun zaman önce, başka bir çağda inşa edilmiş olması mümkün mü?

KÜLT

Robert Bauval geldiğinde soru hala aklımdaydı. Havayla ilgili birkaç hoş sohbetten sonra -yaylada soğuk bir rüzgar esiyordu- ona sordum:

Korelasyonlarınızdaki 8000 yıllık boşluğu nasıl açıklayabilirsiniz?

- Açıklık?

- Evet; MÖ 2450'de hedeflenen mayınlar arasında. e. ve MÖ 10.450 itibariyle yıldız haritasını yeniden üreten genel bir düzen. e.

"Aslında, mantıklı olan iki olası açıklama görüyorum," dedi Bauval, "ve bence cevap bunlardan birinde yatıyor... Ya piramitler iki özel dönemi, 2450 ve 10450 M.Ö. BC, bu durumda gerçekten ne zaman inşa edildiğini söyleyemeyiz. Yoksa inşa mı ettiler..."

- İlk seçeneğe bağlı kalın, - Onu böldüm, - "yüksek puanlar" ile ne demek istiyorsunuz? Ne zaman inşa edildiğini söyleyemememiz ne anlama geliyor?

"Pekala, bir an için piramidi inşa edenlerin presesyondan haberdar olduklarını farz edelim. Diyelim ki belirli yıldız gruplarının ileri ve geri eğimlerini zaman ölçeğinde bizim bilgisayarlarımızda yaptığımız gibi hesaplayabildiler... O zaman bunu yapabilseler, o zaman hangi çağda yaşarlarsa yaşasınlar, bir model oluşturabilirler. Giza üzerinde gökyüzü en az 10.450'de, en azından MÖ 2450'de. e. - elimizden geldiğince. Başka bir deyişle, piramitleri MÖ 10450'de inşa ettilerse. e., güneydeki madenlerin eğim açısını kolayca hesaplayarak Al-Nitak ve Sirius'a MÖ 2450'de işgal edecekleri konumlarda bakabilirlerdi. e. Benzer şekilde, MÖ 2450'de yaşadılarsa. örneğin, MÖ 10.450'de Orion Kuşağı'nın konumunu yansıtan yerleşim düzeninin geometrisini kolayca hesaplayabilirler. e. Katılıyor musun?

- Kabul ediyorum.

- Harika. Bu ilk açıklama. Ama benim şahsen daha çok sevdiğim ve jeolojinin de doğruladığını düşündüğüm ikinci açıklama, tüm Giza nekropolünün çok uzun bir süre içinde geliştirilip inşa edildiği. Orijinal tasarımın ve geliştirmenin başlangıcının M.Ö. 10.450 yıllarına kadar uzandığını düşünüyorum. M.Ö., böylece yerleşim o dönemin gökyüzünü yansıtır ve işin tamamlanması ve madenlerin "hedeflenmesi" MÖ 2450 civarında tamamlanmıştır. e.

- Yani sıfır döngüsünün MÖ 10.450'ye kadar uzandığını söylemek istiyorsunuz. e.?

- Bence evet. Ve ana planın geometrik merkezinin aşağı yukarı şu anda bulunduğumuz yerde, ikinci Piramidin tam önünde olduğuna inanıyorum...

Duvarın alt sıralarındaki büyük blokları işaret ettim:

- Görünüşe göre iki aşamada inşa edilmiş, iki tamamen farklı kültür ...

Buval omuz silkti.

- Tartışalım... - Belki iki kültür değil, belki bir ya da bir kült - diyelim ki, Osiris kültü. Belki de burada ve MÖ 10.450 ve 2450'de var olan Osiris'e adanmış çok uzun ömürlü, çok eski bir kült. e. Belki de tarikatla yıllar içinde bir şeyler değişmiştir. Ve 10450'de büyük bloklar, 2450'de küçük bloklar kullandılar... Bana öyle geliyor ki, pek çok şey bunun lehinde konuşuyor; çok - "çok eski bir kült" için, hiç keşfedilmemiş birçok nokta ...

- Örneğin?

- Diyelim ki, nesnenin astronomik yönü. Bu konuda ilk ciddi olanlardan biriydim. Ve jeoloji, John West ve Robert Schoch'un dahil olduğu Sfenks çalışmasıdır. Burada, yerel sorunları çözmek için daha önce hiç kullanılmamış, her ikisi de kesin, ampirik, maddi doğrulama gerektiren iki bilim var. Ama şimdi onları uygulamaya başladığımızı göre, nekropolün antik tarihini yeniden okuma fırsatımız oluyor. Ve bence şimdiye kadar sadece yüzeyi çizdik ve gelecekte jeoloji ve astronomi çok şey verebilir. Ayrıca henüz kimse Piramit Metinlerini "antropolojik" dışında herhangi bir konumdan ayrıntılı olarak incelemeye çalışmamıştır; Heliopolis rahiplerinin, sonsuza kadar yaşamak isteyen bir grup yarı-medeni tıp adamı olduğu şeklindeki ön yargıdan bahsediyorum... Gerçekten sonsuza kadar yaşamak istiyorlardı, sanırım, ama cadı doktorları değillerdi. - orası kesin... Çalışmalarından anladığımız kadarıyla kendi tarzlarında son derece uygar, çok hevesli insanlar ve bilim adamlarıydılar. Bu nedenle, Piramit Metinlerinin anlamsız büyüler olarak değil, bilimsel ya da en fazla yarı bilimsel belgeler olarak okunması gerektiğine inanıyorum. Presesyonel astronomiye "cevap vermelerinden" zaten memnunuz. Başka ipuçları da olabilir... Bir semboller sistemi... Gerekli olan, Piramit Metinlerini anlamak için çok disiplinli bir yaklaşımdır... ve piramitlerin kendilerini de anlamaktır. Bu çok önemli sorunları çözmek için yeni bir görünüm ve yeni yaklaşımlar getirebilecek herkesle temasa geçilmelidir: astronomlar, matematikçiler, jeologlar, mühendisler, mimarlar, hatta sembolizmle uğraşacak filozoflar.

Sizce problemler neden bu kadar önemli?

"Çünkü kendi türümüzün geçmişine dair anlayışımızı büyük ölçüde etkileyebilirler. M.Ö. 10.450'de burada gerçekleştirilen inşaatın hazırlık ve organizasyonu ile ilgili çok dikkatli ve çok hassas çalışmalar. e. sadece çok gelişmiş, belki de teknolojik bir uygarlığın gücü altındaydılar...

"O çağda böyle bir uygarlığın Dünya'nın hiçbir yerinde olmadığı varsayılsa da ...

- Aynen öyle. Taş devriydi derler. İnsanlık çok ilkel bir seviyedeydi, atalarımız deriler içinde yürüdü, mağaralarda saklandı, toplandı, avlandı vb. Ve aniden, hoş olmayan haberler: MÖ 10.450'de Giza'da olduğu ortaya çıktı. e. Orion'un presesyon döngüsünün en düşük noktasına (ve takımyıldızın 13 bin yıl süren yukarı yolculuğunun başlangıcına) tanık olduklarının çok iyi farkında olan ve burada platoda ebedi bir anıt yaratmaya karar veren medeni insanlar yaşadı. bu olayı anmak için Ve Orion'un Dünya üzerindeki Kemerini yaptıkları gibi boyayarak, zamanda çok özel bir anı "dondurduklarını" biliyorlardı.

İçimdeki çelişki ruhu uyandı:

"Dondukları anın tam olarak 10.450 yılı olduğunu nereden biliyoruz?" Ne de olsa Orion'un Kuşağı, Samanyolu'nun batısında, güney gökyüzünde her 26.000 yılda bir ufkun 11° üzerinde aynı konumu işgal eder. Öyleyse neden MÖ 36.450'yi ölümsüzleştirmiyorlar? e. hatta 26.000 yıl önce başlayan bir presesyon döngüsü?

Robert bu soruya hazırды.

- Bazı eski kayıtlar, Mısır uygarlığının köklerinin neredeyse 40.000 yıl öncesine dayandığını gösteriyor. Örneğin, bir zamanlar battığı yerde doğan ve bir zamanlar doğduğu yerde batan Güneş'ten bahseden Herodot'un o tuhaf mesajını ele alalım...

"Bu aynı zamanda presesyon için bir metafor..."

- Evet. Tekrar presesyon. İşin garibi, sürekli bir yerlerde büyüyor... Aslında haklısın, gerçekten önceki presesyon döngüsünün başlangıcını işaret edebilirler ...

- Gerçekten yaptıklarını düşünüyor musun?

- Hayır, sanırım MÖ 10.450. e. daha gerçekçi bir tarihtir. Homo sapiens türlerinin evrimi hakkında bildiklerimizin aralığına daha iyi uyuyor. 3000 yıllarında Mısır hanedanının aniden ortaya çıkmasına hala birkaç yıl olmasına rağmen. ee çok uzun değil...

"Ne için çok uzun değil mi?"

"Sitenin tarihlendirilmesi ile madenler arasındaki sekiz bin yıllık boşlukla ilgili sorunuzun cevabı bu. Sekiz bin yıl elbette uzun bir zaman, ancak MÖ 10.450'de tüm bunları icat eden insanların bilgi sopasını korumayı ve dürüstçe aktarmayı kendisine hedef edinen amaçlı bir kült için çok uzun değil. e. [104](#)

ARABA

Bu tarih öncesi mucitlerin bilgi düzeyi ne kadar yüksekti?

Bauval, "Saatin kaç olduğunu biliyorlardı ve doğal yıldız saatleri kullandılar" dedi. Çalışma dilleri presesyonal astronomiydi ve anıtları bu dili en açık, net ve bilimsel şekilde konuşuyor. Onlar mükemmel haritacılar - yani piramitlerin yönünü sağlamak için sahayı araştıran ve işaretleyen insanlar - çünkü inanılmaz bir doğrulukla çalıştılar ve piramit taban platformlarını veya diğer bina nesnelerini birbirine göre ideal olarak nasıl "indireceklerini" biliyorlardı. ve kardinal noktalara. .

- Büyük Piramidi 30 ° kuzey enlemine "bağladıklarını" biliyorlar mıydı? Buval güldü.

- Eminim öyledir. Sanırım hepsi Dünya'nın şeklini biliyorlardı. Astronomiyi biliyorlardı. Güneş sistemi ve gök mekaniği hakkında iyi bir bilgiye sahiptiler. Ve yaptıkları her şeyde son derece kesin ve doğrudular. Genel olarak, burada olan her şeyin, en azından MÖ 10.450 ile 2450 arasında olanların tesadüfi olmaktan uzak olduğunu düşünüyorum. e. Tüm bunların planlandığını ve dikkatlice çalışıldığını hissediyorum ... Üstelik her şey uzun vadeli bir bakış açısına göre yapıldı, isterseniz belirli bir hedef ve tüm bunlar M.Ö. III. binyılda gerçekleştirildi. e.

"Tamamlanana kadar Al-Nitak ve Sirius'u hedefledikleri tamamen bitmiş piramitler şeklinde mi?

- Evet. Ben de Piramit Metinleri şeklinde düşünüyorum. "Metinler" in bulmacanın ayrılmaz bir parçası olduğunu varsayıyorum.

- Piramit yazılımı mı?

- Oldukça mümkün. Neden? Her durumda, bağlantı yadsınamaz. Sanırım bu, piramitleri doğru bir şekilde deşifre etmek için "Metinler" kullanmamız gerektiği anlamına geliyor ...

"Sence," diye sordum Bauval'a, "piramitleri yapanların özel amacı olabilir mi?"

"Bütün bunları ebedi mezarları olarak inşa etmediler," diye yanıtladı kararlı bir şekilde. - Bana göre, sonsuz yaşamları hakkında hiçbir yanılsamaları yoktu. Onlar, kim olurlarsa olsunlar, tüm bunları, fikirlerinin gücünü, insanların tüm özel amaçları ve arzuları için sonsuz olan bir şey aracılığıyla iletmek için yarattılar. Ve anladığınız sürece işleyebilecek bir güç yaratmayı başardılar ve bu güç sizi kışkırttığı sorular. İnsan psikolojisi konusunda çok bilgili olduklarını düşünüyorum. Ritüel, ayin denen bir oyun

biliyorlardı... Anlıyor musun? Şaka yapmıyorum. Ne yaptıklarını biliyorlardı. Uzak geleceğin insanlarını, kendileri orada olmadan bile kendi düşünce tarzlarına dahil edebileceklerini biliyorlardı. Bunu, amacı sorular üretmek olan sonsuz bir makine yaratarak başarabileceklerini biliyorlardı.

Sanırım şaşkın görünüyordum.

Bu makine piramitler! Bauval, "Aslında tüm Giza nekropolü. Sonuçta, ne yaptığımıza bakın: sorular soruyoruz. Garip bir saatte burada duruyoruz, soğuktan titreyerek, güneşin doğuşuna bakıp soruyor, soruyor, soruyoruz. Bir sürü soru soruyoruz - programa göre olması gerektiği gibi, gerçek sihirbazların elindeyiz ve gerçek sihirbazlar, sembollerin yardımıyla - doğru semboller, doğru sorular - sizi dahil edebileceklerini biliyorlar. Tabii soru soranlardan biri olmak şartıyla. Ve eğer onlardan biriyseniz, o zaman sormaya başlar başlamaz cevaplar size gelmeye başlar, bu da sizi yeni sorulara götürür, ardından yeni cevaplar gelir ve bu böyle devam eder, ta ki kendinizi inisiye edilmiş olarak bulana kadar...

- Tahıl ekmek...

- Aynen öyle. Dikmişler. İnanın bana, onlar sihirbazdı ve fikirlerin gücünü biliyorlardı... Fikirlerin insanların zihninde nasıl büyüüp gelişeceğini biliyorlardı. Ve benim yaptığım gibi, akıl yürütme yoluna başlar başlamaz, Orion ve MÖ 10.450 gibi şeylere gelirsiniz. e. Kısacası kendi kendine işleyen bir süreçtir. Bilinçaltına sızdığı anda artık ona karşı koyamazsınız...

"Devinim, geometri ve piramitler etrafında dönen bu tarikat gibi konuşuyorsun ve Piramit Metinleri hala var.

Robert, "Bir bakıma hâlâ var," diye yanıtladı. "Sürücü artık direksiyon başında olmasa bile, Giza Nekropolü, soruları kışkırtmak için tasarlanmış bir makine olmaya devam ediyor.

Durdu ve Noel Baba ve benim dokuz ay önce karanlıkta tırmandığımız Büyük Piramidin tepesini işaret etti.

"Gücüne bak," diye devam etti. "Beş bin yıl geçti, ama hala onun gücündesin. Beğenseniz de beğenmeseniz de sizi meşgul ediyor... Sizi düşünme sürecine dahil ediyor, öğrenmenizi sağlıyor. İlgi duymaya başlar başlamaz teknoloji hakkında, geometri hakkında, astronomi hakkında sorular soruyorsunuz. Teknoloji, geometri ve astronomi çalışmanızı sağlar ve yavaş yavaş onun ne kadar sofistike olduğunu, yaratıcılarının ne kadar akıllı, becerikli ve bilgili olduğunu anlamaya başlarsınız ve bu da insanlık, tarih ve kendiniz hakkında sorular sormanıza neden olur. bilmek istiyorsun. Güç böyle, bu şeyin gücü böyle.

İKİNCİ OTOGRAF

Biz (Robert, Santa ve ben) 1993 yılının bu soğuk Aralık sabahında Giza Platosu'nda oturduk ve Sfenks'in sağ omzunun üzerinden kış güneşinin doğuşunu izledik. Gündönümü yaklaşıyordu ve Güneş aşırı güney konumuna çok yakındı. Biraz daha ve yıllık kuzey yolculuğuna başlayacak.

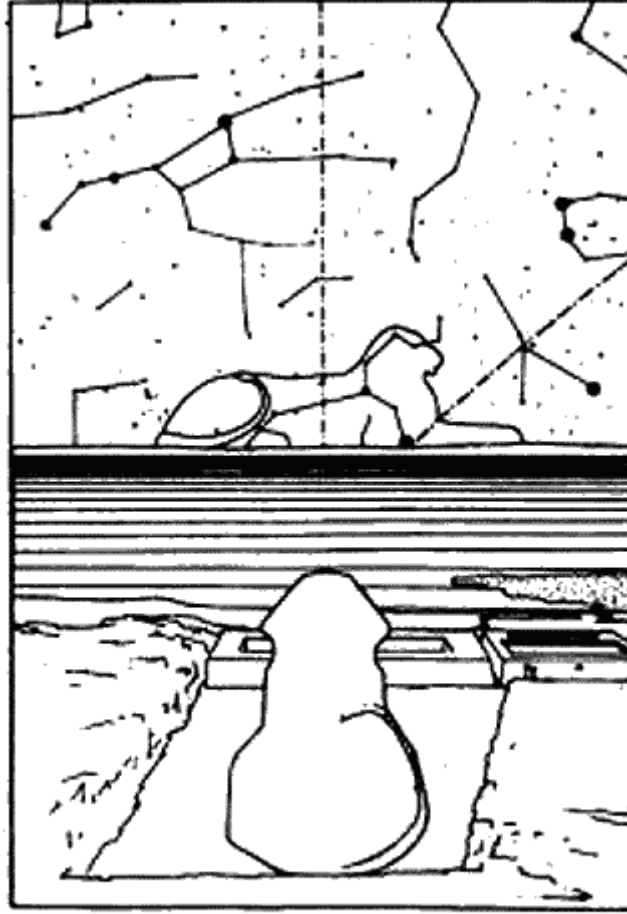
Sfenks'in bakışı doğrudan doğuya, ilkbahar ekinoksu gününde gün doğumu noktasına yönlendirilir. Bu anlamda, ekinoksun bir göstergesi, bir göstergesidir. Acaba o da Giza "ana planının" bir parçası mıydı?

Her çağda, tarihin ve tarihöncesinin her döneminde, Sfenks'in doğuya bakışının, ilkbahar ve sonbaharda, ekinoksta doğan Güneş'le her zaman karşılaştığını hatırlattım. Bununla birlikte, okuyucunun Bölüm V'den hatırlayacağı gibi, eskiler için astronomik zamanın işareti olan ilkbahar ekinoksuydu. Santillana ve Dehend'in sözleriyle:

Ekinoks göstergesi neden dev bir aslan şeklindeydi?

Zamanımızda, MS 2000 arifesinde. e., böyle bir gösterge için daha uygun, eğer biri onu dikmek isterse, bir balık figürü olurdu. Çünkü ilkbahar ekinoksu gününde Güneş, Balık takımyıldızının arka planına karşı doğar ve son iki bin yıldır böyle yapıyor. Balıkların astronomik çağı, Mesih zamanında başladı. İlk Hristiyanlar arasında Mesih'in ana sembolünün bir haç değil bir balık olmasının bir tesadüf olup olmadığına okuyucular kendileri karar verirler.

MÖ birinci ve ikinci bin yıllarını kapsayan önceki dönemde, vernal ekinoks gününde Güneş'i yükseltme onuru Koç-koç takımyıldızına aitti. Yine, okuyucular, o dönemin dini ikonografisinin ağırlıklı olarak koç odaklı olmasının bir tesadüf olup olmadığına kendileri karar verebilirler. Örneğin, Eski Ahit'in tanrısı Yehova'nın, İbrahim'in kurban etmek istediği oğlu İshak'ın yerine bir koç sunması bir tesadüf müdür? (İncil bilginlerine ve arkeologlara göre, İbrahim ve İshak, MÖ 2. binyılın başında yaşadılar. Yeni Ahit'te bulunmadı mı?

Вид на восток на рассвете в день весеннего равноденствия в 10450 году до н.э. Сфинкс и созвездия
Льва.

MÖ 2. binyılın başlangıcından kısa bir süre önce Koç döneminin gelişı tesadüfi midir? e. Eski Mısır'da, sembolü bükülmüş boynuzlu bir koç olan tanrı Amun kültünün yükselişı eşlik etti mi? Yukarı Mısır'daki Luksor'daki Karnak Tapınağı olan Amun'un ana tapınağının inşaatı MÖ 2000 civarında başladı. e. ve tapınağı ziyaret edenler, oradaki ana kutsal görüntülerin, uzun sıraları girişleri koruyan koçlara adandığını hatırlıyorlar.

Koç Çağı'ndan hemen önce, MÖ 4380'den 2200'e kadar süren Toros-Öküz Çağı vardı. e. Bu presesyon döneminde, ilkbahar ekinoksunun olduğu gün Güneş, Boğa takımyıldızında yükseldiğinde, Crytominoan Boğa kültü [gelişti](#). Aynı çağda, hanedan Mısır uygarlığı tarihsel sahnede belirir ve aniden, tam olarak ve görünür öncüller olmadan oluşur. Hanedanlık döneminin başlangıcında, Mısırlıların, ilki tanrı Osiris'in enkarnasyonu olarak kabul edilen Apis ve Mnevis boğalarına ve ikincisi, Heliopolis'in kutsal hayvanı, Tanrı'nın enkarnasyonu olarak kabul edildiğini belirtmekte fayda var. tanrı Ra.

İşaretçi neden aslan şeklinde yapılmıştır?

Aslan gövdesi yönünde yaylanın yamacına baktım.

IV hanedanının firavunu Khafra, Mısırbilimcilere göre MÖ 2500 civarında kayadan bir anıt oydu. e., Toros döneminde ülkesini yönetti. Saltanatından yaklaşık 1800 yıl önce ve 300 yıldan fazla bir süre sonra, ilkbahar ekinoks gününde Güneş, Toros takımyıldızında açık bir şekilde yükseldi. O zaman hüküm süren hükümdar Giza'da kendi çağını işaretleyen bir işaret yaratmaya karar verirse, o zaman onu bir boğa şeklinde oymak için her türlü nedeni olurdu . Öte yandan ve bu açıktır, yardımcı aslanda göksel sembolizmin uygun olacağı tek bir dönem vardı - bu, MÖ 10 970-8810, Aslan dönemidir. e.

Peki ekinoks göstergesi neden aslan şeklindeydi? Evet, çünkü o, ilkbahar ekinoks gününde Güneş'in Aslan takımyıldızının arka planına karşı yükseldiği Aslan döneminde yapıldı, böylece önümüzdeki 26 bin yıl boyunca tekrarlanmayacak bir döneme tarihleniyor ("Büyük Dönüş").

10450 civarında M.Ö. e. Orion Kuşağı'nın üç yıldızı, presesyon döngülerinde en düşük noktalarına ulaştılar: Samanyolu'nun batısında, meridyeni geçerken güney ufkunun 11°08' üzerinde bir yükseklikte. Nil'in batısındaki arazide bu, mimari yollarla üç Giza piramidi şeklinde kaydedilmiştir. Düzenleri, presesyonel zaman ölçeğinde bir dönemin açık bir imzasıdır.

10450 civarında M.Ö. e. Güneş, Aslan takımyıldızında ilkbahar ekinoksunda yükseldi. Giza ülkesinde, bu olay Sfenks figürü şeklinde ele geçirildi - resmi bir belgenin önemini onaylayan ikinci imza olarak.

Başka bir deyişle, MÖ XI binyıl. e., Göksel Değirmen'in gürlediği, ilkbahar ekinoks gününde güneşin doğuşunu Başak takımyıldızından Aslan takımyıldızına çevirdiği dönemden sonra geldi, bu, doğuya bakan Sfenks'in zamanını sembolize edebileceği tek dönemdir. belirlenen günde, bahar Güneşinin, yıldız adaşı fonunda şafak vakti gökyüzünde nasıl yükseldiğini izliyor.

DAHA FAZLA BİR SORU

- MÖ 10.450'de dünyevi ve göksel olayların böyle bir tesadüf. e. rastgele olamaz," dedi Robert. - Rastgele bir karakter sorusunun kaldırılabilirliğini düşünüyorum. Benim için asıl soru şu oluyor: "Neden"? Bu neden yapılır? MÖ XI binyıla dikkat çekmek için neden bu kadar çaba harcamak gerekiyordu? e.?

"Muhtemelen onlar için önemli bir zaman olduğu için," diye önerdi Noel Baba.

"Çok önemli olmalı. İnanılmaz derecede ciddi bir sebep olmadan böyle bir şey yapmayacaksınız, böyle görkemli yalpalama işaretleri yaratmayacak, Sfenks'i oymayacak, 15 milyon ton ağırlığında üç piramit dikmeyeceksiniz. Öyleyse soru şu: Nedeni neydi? MÖ 10.450 yıllarını bu kadar güçlü bir şekilde dile getirerek bu soruyu bize zorla kabul ettirdiler . e. Evet bu konuyu bize empoze ettiler. Dikkatimizi MÖ 10.450'ye çekmek istiyorlar. ve şimdi nedenini bulmalıyız.

Uzun bir süre sessizce oturduk, Güneş'in Büyük Sfenks'in güneydoğusundaki gökyüzüne tırmanmasını izledik.

Bölüm 8

ÇÖZÜM

Vücut nerede?

50. Bölüm

SATILIK İĞNE DEĞİL

Araştırmamı yapmaya başladıktan birkaç ay sonra asistanım bana ayrılışını açıklayan on beş sayfalık bir mektup gönderdi. Bu noktada, yapbozun parçalarını henüz bir araya getirmeye başlamamıştım ve kanıtlarla değil, ipuçları ve önsezilerle çalışıyordum. Tüm bu gizemler, anormallikler, anakronizmler ve gizemler beni büyüledi ve onlar hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalıştım. Bu arada asistanım, bilinen medeniyetler dünyasının tarihine girmenin uzun ve yavaş sürecini anlamaya çalışıyordu.

Ona göre, bir uygarlığın gelişmesi için bir dizi önemli ekonomik, iklimsel, topografik ve coğrafi ön koşulun yerine getirilmesi gerektiği ortaya çıktı:

Araştırmamda bu şekilde bilimsel asistansız kaldım. Ayrıca, benim ana önermemin a priori yanlış olduğu ortaya çıktı. Kaybedilmiş, son derece gelişmiş bir uygarlık olamazdı - sırf anayurdunun iz bırakmadan ortadan kaybolması için çok büyük olması gerektiği için.

JEOFİZİK YASAKLAR

Aslında, soru gerçekten çok ciddi ve sorun tüm aramalarımda ve seyahatlerimde beni rahatsız etti. Bu arada, bilim adamlarının Platon'un Atlantis'ini ciddi bir şekilde tartışmayı reddettiği için sorun buydu. Kayıp kıta teorisinin eleştirmenlerinden birinin yazdığı gibi:

Uzun zamandır bu durumda ifadenin sıklığının ve tavizsiz doğasının haklı olduğuna ikna oldum. Modern oşinograflar, Atlantik'in okyanus tabanını dikkatlice araştırıp haritaladılar ve kayıp kıtanın orada saklanmadığından emin oldular.

Ama sonuçta, topladığım malzeme kayıp bir uygarlığın izlerini içeriyordu, bu da kıtanın bir yerlerde var olduğu anlamına geliyor.

Ama nerede? Bir süre, okyanuslardan birinin yüzeyinin altında gizlendiği şeklindeki açık ve işe yarayan hipoteze güvendim. Sessizlik, elbette çok büyük, ancak Hintliler, MÖ 3000 civarında Orta Doğu Kutsal Hilal'ine nispeten yakın olduğu için bana daha umut verici görünüyordu. e. inanılmaz bir hızla, bildiğimiz birkaç tarihi medeniyet ortaya çıktı. Maldivler'deki antik piramitler hakkındaki söylentileri takip etmeyi ve kayıp antik cennetin anahtarlarını bulmak için Doğu Afrika'nın Somali kıyılarını araştırmayı planlıyordum. Seyşeller'e bir iş gezisi bile düşündüm.

Ve yine sorun oşinografiye girdi. Hint Okyanusu'nun dibi de incelendi ve kayıp kıtaları gizlemedi. Diğer tüm okyanuslar ve denizler için de durum aynıydı. Hiçbir yerde bütün bir uygarlığı beslemeye yetecek toprak parçasının sular altında kalmadığı ortaya çıktı.

Aynı zamanda, araştırmam ilerledikçe, böyle bir uygarlığın bir zamanlar var olduğuna dair kanıtlar birikmeye devam etti. Bunun genellikle tamamen denizcilik uygarlığı olduğundan şüphelenmeye başladım: bir insan gezgini. Diğer anormalliklerin yanı sıra, böyle bir hipotez lehine, mükemmel dünya haritaları, Mısır "piramit tekneleri", şaşırtıcı Maya takvimlerinde son derece gelişmiş astronomik bilginin izleri ve Quetzalcoatl ve Viracocha gibi yelken tanrılarının efsaneleri vardı.

Evet, elbette, denizci insanlar. Peki ya inşaatçı insanlar? Tiwanaku, Teotihuacan, piramitler. Sfenks... 200 tonluk kireçtaşı bloklarını görünür bir kolaylıkla kaldıran ve döşeyen inşaatçılar, dünyanın dört bir yanındaki devasa anıtları inanılmaz bir doğrulukla yönlendirebilen inşaatçılar. Kim olurlarsa olsunlar, bu inşaatçılar dünya çapında karakteristik işaretlerini kiklop poligonal duvarcılık, belirli bir astronomik yönelime sahip yapılar, matematiksel ve jeodezik bilmeceler ve insan görünümüne sahip tanrılarla ilgili mitler şeklinde bırakmayı başardılar. Ancak böyle bir inşaat işi için yeterince gelişmiş, yeterince zengin, iyi organize edilmiş ve tüm dünyayı kutuptan kutba keşfedip haritalayabilecek kadar olgun, Dünya'nın büyüklüğünü hesaplayacak kadar akıllı bir medeniyet, yeterli toprak olmadan gelişemezdi. . Yardımcı araştırmacımanın haklı olarak belirttiği gibi, anavatanında dağlar, nehirler ve elverişli bir iklim ve ekonominin gelişmesi ve refahı için gerekli diğer çevresel faktörler: verimli topraklar, maden kaynakları, ormanlar vb.

Bu vatan okyanusa dalmazsa nereye saklanabilir?

KÜTÜPHANEDEN MELEKLER

Ama nerede olabilirdi ve ne zaman ortadan kaybolabilirdi? Ve eğer gerçekten ortadan kaybolduysa (ve başka bir açıklaması olamaz), o zaman nasıl, neden ve hangi koşullar altında?

Aslında, bütün bir kıtayı nasıl kaybedebilirsiniz?

Sağduyu, cevabın bir tür afette, büyük bir uygarlığın neredeyse tüm izlerini fiziksel olarak Dünya'nın yüzünden silecek büyüklükte bir gezegen felaketinde yattığını öne sürüyor. Ama öyleyse, neden böyle bir felaketin kanıtı yok? Ya da belki hayatta kaldılar?

Araştırmam sırasında, tüm dünyada nesilden nesile aktarılan sel, yangın, deprem ve buzullaşmalarla ilgili birçok efsaneyi inceledim. IV. Kısımda, bu mitlerin gerçek jeolojik ve iklimsel fenomenleri, belki de aynı küresel fenomenin farklı yerel tezahürlerini tanımladığı sonucuna direnmenin zor olduğunu gördük.

Gezegeneimizdeki insan varlığının kısa tarihi boyunca, faturaya uyan bilinen ve belgelenmiş tek bir felaket olduğunu buldum: MÖ 15.000 ile 8.000 arasında son buzul çağıının sonundaki ani ve dramatik erime. e. Burada bir yerlerde Teotihuacan ve Mısır piramitlerinin mimari mirası ve şifreli bilimsel bilgiler taşıyan birçok efsane, tüm bu "tanrıların izleri" var.

Ve o anda tüm sonuçları anlamadan, gitgide daha keskin bir şekilde hissettim, buzul çağıının her şeyi yok eden kaosu ile binlerce yıldır efsanelerin anlatıldığı eski bir uygarlığın ortadan kaybolması arasında bir bağlantının mümkün olduğunu hissettim.

Ve tam o sırada kütüphaneden melekler araya girdi.

EKSİK PUZZLE PARÇASI

Eşzamanlılık sorunuyla derinden ilgilenen romancı Arthur Koestler, araştırmacıların kaderindeki mutlu dönüşten sorumlu bilinmeyen güçlere atıfta bulunmak için "kütüphane meleği" terimini kullandı ve bunun sonucunda en gerekli bilgiler onların içine düştü. doğru zamanda eller.

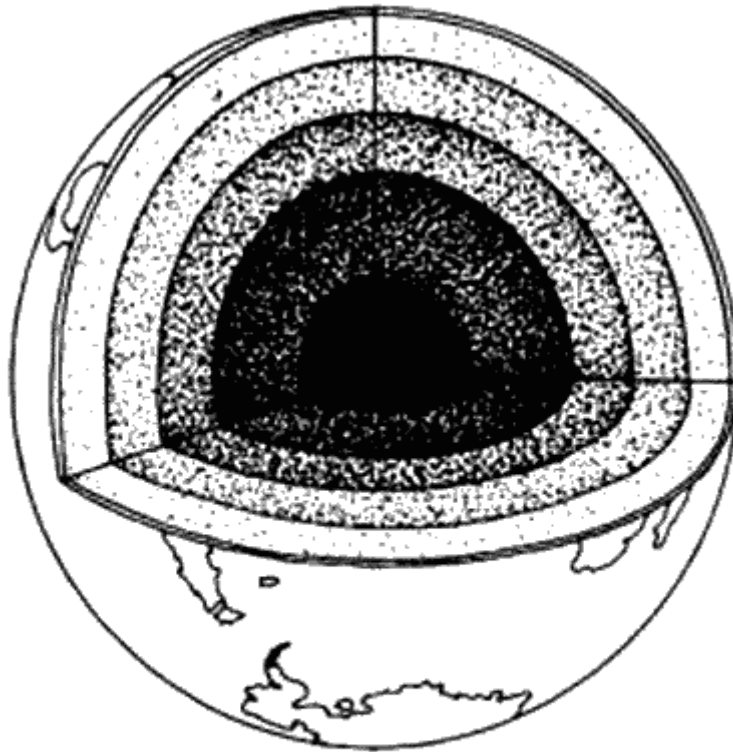
Hayatıma böyle bir an geldi. 1993 yazında geldi. Fiziksel ve ruhsal bir çöküş içindeydim, aylarca süren zorlu yolculuktan sonra kendimi yorgun hissediyordum; Jeofizik açısından, gerekli büyüklükte bir kıtayı kaybetmenin imkansız olduğu düşüncesi, sonuçlarımın geçerliliğine olan güvenimi sarstı, ıstırabım daha da arttı. O zaman Kanada, British Columbia, Nanaimo'dan bir mektup aldım. Mektup, Atlantis ile ilgili hipotezlerden ve "sudan kurtarılan" uygarlaştırıcı kahramanlarla ilgili efsanelerden kısaca bahsettiğim önceki kitabım Signature and Seal ile ilgiliydi.

Sevgili Bay Hancock!

Özeti okumaya başladım ve ilk paragraflarda yapbozun eksik parçasını keşfettim. Antarktika'nın buzul altı topografyasını doğru bir şekilde tasvir eden, üzerinde çalıştığım antik haritalarla mükemmel bir şekilde eşleşti (bkz. Bölüm I). Dünya halklarının çeşitli iklimsel etkileriyle afet ve gezegensel felaketle ilgili mitleri hemen anlam kazandı. Kuzey Sibirya ve Alaska'nın çok sayıda "hızlı donmuş" mamutunun bilmececi, şu anda hiçbir şeyin yetişmediği Kuzey Kutup Dairesi'nin ötesinde permafrost kalınlığına

gömülmüş meyveli çok metrelik ağaçlar bir açıklama aldı. Buzulların erimesine eşlik eden artan volkanik aktivite bilmecesi bir çözüm buldu. “Kıta nereye gitti?” sorusuna cevap vermek mümkün oldu. Ve her şeyin sağlam temeli, Charles Hapgood'un yer kabuğunun hareketi teorisiydi - şu anda zaten aşına olduğum radikal bir jeolojik hipotez. Flem-Ath eşlerinin özetlerinde yazdıkları gibi:

Kanadalı araştırmacılar Hapgood'un son buzul çağının bitiminden önce, diyelim ki MÖ 11. binyıldan önce olduğu varsayımını akıllarında tutmuşlardı. e., Antarktika anakarası yaklaşık 3 bin kilometre kuzeyde, yani daha uygun ılıman enlemlerde bulunuyordu, daha sonra yer kabuğunun güçlü bir hareketinin bir sonucu olarak güney Kuzey Kutup Dairesi içindeki mevcut konumuna taşındı. . Bu hareket, Flem-Ath'e devam edin:

Разрез Земли. Теория перемещения коры предполагает возможность периодического перемещения земной коры как единого целого. Имея собственную толщину, местами не превышающую 50 километров, кора покоится на смазывающем слое, который называют астеносферой.

Bu sözleri okurken aklıma Charles Hapgood geldi. Jeologların litosfer dedikleri dıştaki ince fakat katı kabuğunu bir portakalın kabuğuyla karşılaştırmış ve zaman zaman adranın sıvı kısmının her tarafına kayabildiğini (sanki arasında sıvı bir tabaka varmış gibi) savunmuştur. kabuk ve lobüller).

Şimdi tanıdık bir zeminde hissettim. Ancak Kanadalıların takdirine bağlı olarak, gözden kaçırdığım iki önemli bağlantı kurdular.

AĞIRLIK FAKTÖRÜ

Bunlardan ilki, yerçekimi faktörünün (Kısım V'de tartıştığımız Dünya'nın yörünge geometrisindeki değişikliklerle birlikte), kabuk yer değiştirmeleri yoluyla hareket ederek, buzul çağlarının gelişini ve gidişini etkileyebilme olasılığıdır:

Buzul çağlarının başlangıcı ve bitişi ile bağlantısı nedir?

En doğrudan.

Yerkabuğu hareket ettiğinde, Kuzey ve Güney Kutupları yakınında bulunan (ve şu anki Antarktika gibi buzla kaplı olan) kısımları keskin bir şekilde daha sıcak enlemlere doğru kayar ve çok hızlı erime başlar. Tersine, o zamana kadar sıcak bölgede yer alan kara, aniden kutup bölgesine kayıyor, yıkıcı bir iklim değişikliği geçiriyor ve hızla büyüyen bir buzulun altına saklanmaya başlıyor.

Kuzey Avrupa ve Kuzey Amerika'nın büyük bölümleri devasa buzullarla kaplandığında (biz buna son buzul çağı diyorduk), bu çok gizemli yavaş etkili bir iklim faktörü değildi, ama bu alanların Dünya'ya çok daha yakın olması gerçeği idi. Kuzey Kutbu şimdi olduğundan daha.. Benzer şekilde, Bölüm IV'te açıklanan Wisconsin ve Würm buzulları MÖ 15.000 civarında geçtiğinde. e. Erime aşamasına girerken, tetikleyici küresel iklim değişikliği değil, buzulların daha sıcak enlemlere kaymasıydı...

Başka bir deyişle, buzul çağı şimdi bile devam ediyor - Kuzey Kutup Dairesi'nin ötesinde ve Antarktika'da.

KAYIP KITA

Flem-Ath eşlerinin ortaya çıkardığı ikinci bağlantı, mantıksal olarak ilkinden izler: Geçmişte, yer kabuğunun hareketi gibi periyodik olarak tekrarlanan bir jeolojik fenomen olsaydı ve son hareket, Antarktika'nın büyük kıta kütlelerini yerinden oynattıysa. Antarktika Çemberi'nin ötesinde ılıman enlemler, o zaman bizi ilgilendiren eski uygarlığın kalıntılarının Güney Kutbu yakınında üç kilometrelik buzun altında kalması oldukça olasıdır.

Ve binlerce yıldır müreffeh bir topluma ev sahipliği yapan bir kıtanın nasıl neredeyse iz bırakmadan ortadan kaybolabileceğini hemen anladım. Flem-Ath'in özetlediği gibi: "Uygarlığın kökleriyle ilgili soruların cevapları buzlu Antarktika'da aranmalıdır - bu cevaplar hala bu unutulmuş ada kıtasının donmuş derinliklerinde korunabilir."

Yardımcımın mektubunu çıkardım ve ileri bir uygarlığın ortaya çıkması için formüle ettiği koşulları gözden geçirmeye başladım. "Büyük dağ sıraları" talep etti. "Gelişmiş bir nehir sistemi" talep etti. "En az

üç bin kilometre çapında bir araziye kaplayacak geniş bir bölge" talep etti. Ayrıca, kültürün gelişmesi için yeterli zamanın olması için on bin yıl boyunca istikrarlı ve elverişli bir iklime ihtiyaç duyuyordu.

Antarktika gerçekten samanlıkta iğne değil. Bu, Meksika Körfezi'nden çok daha büyük ve Madagaskar'ın yedi katı büyüklüğünde - kıta Amerika Birleşik Devletleri'nin büyüklüğünde - büyük bir kıta. Ayrıca, sismik çalışmalar Antarktika'da geniş dağ sıralarının olduğunu göstermiştir. Enlem ve boylam hakkında bilimsel bir anlayışa sahip olan tarih öncesi haritacıların bilmediği, birkaç eski haritanın kanıtladığı gibi, bu dağ sıralarını bugün onları gizleyen buz örtüsünün altında kaybolmadan önce tasvir ettiler. Aynı haritalar ayrıca dağlardan akan, geniş vadileri ve ovaları sulayan ve çevredeki okyanusa akan "gelişmiş nehir sistemlerini" de gösteriyor. Ve bu nehirler, Ross Denizi'nin çekirdeklerini incelemenin sonuçlarından zaten bildiğim gibi, okyanusun dibindeki tortullarda varlıklarının fiziksel kanıtlarını bıraktılar.

Ve son olarak (sırasıyla, ama en az değil), yer kabuğunun hareket teorisinin, 10 bin yıllık istikrarlı bir dünya ikliminin gerekliliğiyle çelişmediğini kaydettim. Kuzey Yarımküre'deki son Buz Devri'nin sözde ani kabuk değişiminden önce, Antarktika'nın iklimi belki de 10.000 yıldan fazla bir süredir istikrarlıydı. Ve o yıllarda Antarktika'nın bugün olduğundan yaklaşık 3.000 kilometre (30° yay) daha kuzeyde olduğu doğruysa, bu, en kuzey bölgelerinin yaklaşık 30° güney enleminde yer aldığı ve elbette bir Akdeniz'in tadını çıkardığı anlamına gelir. ve subtropikal iklim.

Yer kabuğu gerçekten hareket etti mi? Ve kayıp bir uygarlığın kalıntıları gerçekten Güney Kıtasının buzunun altında kalabilir mi?

Daha sonraki bölümlerde göreceğimiz gibi, yapabilirler.

51. Bölüm

ÇEKİÇ VE SARKA

Yerkabuğunun hareket teorisinin ayrıntılı bir sunumu bu kitabın kapsamı dışındadır. İlgilenenleri Rand ve Rose Flem-Ath'in, yine de Kanada yayınevi Stood-dart tarafından 1995'te çıkan When the Sky Fell adlı kitabına yönlendiriyorum.

Daha önce belirtildiği gibi, bu jeolojik teori Profesör Charles Hapgood tarafından formüle edilmiş ve Albert Einstein tarafından desteklenmiştir. Kısacası, gezegenimizin elli kilometrelik litosferinin merkezi çekirdeğine göre tüm temas yüzeyinin üzerinden kayma olasılığını varsayar. Bu şekilde Batı Yarımküre'nin geniş alanlarının güneye doğru ekvatora ve daha güneyde bulunanların sırasıyla güney Kuzey Kutup Dairesi'ne kaydığı ileri sürülmektedir. Bu, hareketin meridyen boyunca kesinlikle kuzey-güney yönünde gerçekleştiği şeklinde anlaşılmamalıdır; büyük olasılıkla, şimdiki Birleşik Devletler'in merkezi ovaları etrafında bir eksen vardı. Sonuç olarak, Kuzey Amerika'nın kuzeydoğu

kesimi (Kuzey Kutbu'nun eskiden Hudson Körfezi'nde olduğu yer), Kuzey Kutup Dairesi'nin dışında güneye, ılıman enlemlere doğru hareket ederken, aynı zamanda kuzeybatı kesimi (Alaska ve Yukon) Kuzey Sibirya'nın önemli bir bölümü ile birlikte Kuzey Kutup Dairesi kuzeye doğru hareket etti.

Güney Yarımküre'de, Hapgood'un modeline göre, şimdi Antarktika dediğimiz ve önemli bir kısmı ılıman ve hatta sıcak enlemlerde bulunan kıta, tamamen Kuzey Kutup Dairesi içinde hareket etmiştir.

Согласно теории перемещения земной коры, до 15000 года до н.э. значительная часть Антарктиды находилась за пределами Южного Полярного круга и могла быть обитаемой, ее климат и природные ресурсы были благоприятны для развития цивилизации. Катастрофический сдвиг земной коры переместил континент в его нынешнее положение — самый центр Полярного круга.

Kaymanın büyüklüğü yaklaşık 30° idi (yaklaşık 3 bin kilometre); esas olarak MÖ 14.500 ile 12.500 arasında gerçekleşti. e., ancak gezegen ölçeğindeki bazı ilgili fenomenler, MÖ 9500'e kadar önemli aralıklarla devam etti. e.

Öyleyse, önemli bir kısmı oldukça rahat enlemlerde bulunan ve gelişen Antarktika'daki yer kabuğunun yer değiştirmesinden önce, büyük bir uygarlığın geliştiğini varsayalım. Bu durumda, kabuğun hareketi onu ölümle tehdit etti: gelgit dalgaları, kasırga kuvvetli rüzgarlar ve şimşekli fırtınalar, gezegen boyunca birden fazla kabuk kırılmasının bir sonucu olarak volkanik patlamalar, karanlık bir gökyüzü ve

amansızca ilerleyen bir buz örtüsü. Ve bin yıl geçtikçe, uygarlığın kalıntıları -şehirler, anıtlar, kütüphaneler ve mühendislik yapıları- buzun kalınlığına doğru gitgide daha derine indi.

Hapgood'un teorisi doğruysa, bugün dünyada bulunabilecek her şeyin sadece tanrıların ilgi çekici ayak izleri olması şaşırtıcı değildir. Eserlerinin ve eylemlerinin izleri, yankıları, yanlış anlaşılan öğretiler, gemileriyle azgın okyanusları geçen ve uzak diyarlara yerleşen kayıp bir uygarlığın birkaç temsilcisinin bıraktığı geometrik yapılar: Nil vadisinde (ve belki de ilk olarak Tana Gölü çevresinde. mavi Nil'in üst kısımları), Meksika Vadisi'nde, And Dağları'ndaki Titicaca Gölü yakınında - ve şüphesiz başka yerlerde de ...

Bu ayak izleri dünyanın dört bir yanına dağılmış ve neredeyse görünmez. Ancak medeniyet gövdesinin kendisi hiç görünmüyor - üç kilometrelik Antarktika buzunun altına gömülü ve arkeologlar için neredeyse ayın uzak tarafındaymış gibi erişilemez. Veri? Kurgu? Belki? İmkansız?

Jeofizik açıdan, beşinci en büyük kıta olan (yaklaşık 14 milyon kilometrekarelik yüzey alanı) Antarktika'nın: (a) daha önce daha ılıman bir bölgede olması ve (b) bundan hareket etmesi mümkün mü? Son 20 bin yıl içinde Kuzey Kutup Dairesi'ne bölge? Hareket ettirilebilir mi?

CANSIZ POLAR ÇÖL

Jeolojik teorilere adını veren "kıta kayması" ve "levha tektoniği" gibi jeolojik terimler, 1950'lerden itibaren kamuoyunda yaygın olarak kullanılmaya başlanmıştır.

Burada bu mekanizmaların işleyişini derinlemesine araştırmak gerekli değildir. Ancak çoğumuz kıtaların bir şekilde "yüzdüğünü", hareket ettiğini, Dünya yüzeyindeki konumlarını değiştirdiğini biliyoruz. Bu sağduyuya aykırı değil: Afrika'nın batı kıyısına ve Güney Amerika'nın doğu kıyısına haritada bakmak, bu iki kıtanın birleşmiş olduğunu açıkça ortaya koymak için yeterlidir. Bununla birlikte, kıtaların kaymasının meydana geldiği zaman ölçeği inanılmaz derecede uzar: kıtaların tipik uzaklaşma (veya yaklaşma) hızı genellikle 200 milyon yılda 3 bin kilometreyi geçmez. Başka bir deyişle, çok, çok yavaş.

Charles Hapgood'un kabuk hareketi ve levha tektoniği teorisi hiçbir şekilde çelişkili değildir. Hapgood'a göre, her iki mekanizma da çalışabilir: yüz milyonlarca yıl boyunca kabuğun bölümlerinin birbirine göre yavaş, neredeyse algılanamaz kayması - ve tüm kabuğun bir bütün olarak, göreceli konumu etkilemeyen eşzamanlı hareketi. Ancak kıtaların tamamını (veya parçalarını), örneğin dairesel bölgelerde (Dünya'nın dönme ekseninin Kuzey ve Güney kutuplarını çevreleyen sürekli soğuk ve buzla kaplı bölgeler) hızla hareket ettirebilir.

Ne olmuş?

Kıtasal sürüklenme?

Yer kabuğunun hareketi?

İkisi birlikte?

Başka bir şey?

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Yine de, Antarktika ile ilgili bazı basit gerçekler yeterince tuhaf ve onlara ani, yıkıcı ve jeolojik olarak son zamanlardaki değişiklikler açısından yaklaşmadığınız sürece açıklanması zor.

Bu gerçeklerden bazılarını tanımadan önce, zamanımızda Dünya'nın yüzeyinde, kış aylarında güneşin hiç doğmadığı ve yaz aylarında güneşin hiç doğmadığı bir kıtadan bahsettiğimizi hatırlayalım. ayarlamaz; ancak kutuptan bakıldığında ufkun üzerinde alçakta kalır ve 24 saat boyunca gökyüzünde bir daire çizer.

Antarktika, haklı olarak, kutup ovasındaki sıcaklığın eksi 89.2 ° C'ye düşebileceği dünyanın en soğuk kıtası olarak kabul edilir. Kıyı biraz daha sıcak olmasına (eksi 60'a kadar) ve çok sayıda deniz kuşunun burada yuva yapmasına rağmen, kara memelileri yoktur ve uzun kış dönemlerini tamamen veya kısmen karanlıkta tolere edebilen sınırlı sayıda soğuğa dayanıklı bitki büyür. Encyclopædia Britannica bu bitkileri kısaca listeler: "Likenler, yosunlar, ciğer otları, küfler, mayalar ve diğer mantarlar, algler ve bakteriler..."

Başka bir deyişle, uzun şafağın ışığında görkemli Antarktika, donmuş, acımasız, neredeyse cansız bir kutup çölüdür ve bu, beş bin yıllık resmi insanlık tarihi boyunca böyle olmuştur.

Hep böyle miydi?

SERĞİ I

Discover the World of Science, Şubat 1993, s. 17:

SERĞİ 2

Jeologlar, Eosen'den önceki dönemlerde (yaklaşık 60 milyon yıl önce) Antarktika'da herhangi bir buzullaşma izi bulamadılar. Geçmişe, Kambriyen'e (yaklaşık 600 milyon yıl önce) gidersek, Antarktika yakınlarında ve hatta şu anki topraklarında, zengin kireçtaşı yatakları şeklinde sıcak bir denizin uzandığına dair açık kanıtlar bulacağız. resif oluşturan Archaeocyathidae mercanları: "Milyonlarca yıl sonra, bu oluşumlar denizden yükselirken, sıcak bir iklim Antarktika'da zengin bitki örtüsünün gelişmesini destekledi. Böylece, Sir Ernst Shackleton, Güney Kutbu'ndan 300 kilometre uzakta kömür yatakları keşfetti ve daha sonra, 1935'teki Baird seferi sırasında, jeologlar, Weaver Dağı'nın görkemli

yamaçlarında, 86 ° 58 ' enlemde, yani bir dizi fosil keşfettiler. direğe yaklaşık aynı mesafede ve deniz seviyesinden yaklaşık üç kilometre yükseklikte. Bunların arasında yaprak ve gövde izleri ile taşlaşmış bir ağaç vardı. 1952'de Washington Carnegie Enstitüsü'nden Dr. Liman H. Dougherty, bu fosiller üzerinde yaptığı çalışmayı tamamladı ve aralarında bir zamanlar diğer güney kıtalarında (Afrika, Güney Amerika, Avustralya) yaygın olan iki tür Glossopteris ağacı eğreltiotu buldu ve başka bir türün dev ağaç eğreltiotu. ... "

SERĞİ 3

Amiral Byrd, Weaver Dağı buluntularının önemi hakkında şu yorumda bulundu: "Burada, dünyanın en güneydeki dağında, Güney Kutbu'ndan sadece üç yüz kilometre uzakta, Antarktika'nın bir zamanlar ılıman ve hatta subtropikal bir iklime sahip olduğuna dair ikna edici kanıtlar bulundu."

SERĞİ 4

SERĞİ 5

SERĞİ 6

1986'da fosilleşmiş ağaç ve bitkilerin keşfi, Antarktika'nın bir kısmının yaklaşık iki buçuk milyon yıl önce buzsuz olduğunu gösterdi. Daha fazla araştırma, bazı yerlerin 100.000 yıl kadar erken bir tarihte buzsuz olduğunu göstermiştir.

SERĞİ 7

Bölüm I'de gördüğümüz gibi, Byrd'ın Antarktika keşiflerinden biri tarafından Ross Denizi'nde alınan dip tortusu örnekleri, Antarktika'nın bu bölümünde MÖ 4000'e kadar inandırıcı bir şekilde kanıtıyor. e. ince taneli tortu taşıyan büyük nehirler aktı. Illinois Üniversitesi'nden Dr. Jack Hock raporunda şöyle yazıyor: "5 No'lu çekirdek bölüm, 6.000 yıl öncesinden günümüze kadar buzul kökenli deniz birikintilerini içeriyor. 12.000 yıllık bir tabakaya ait bir granül dışında, 6.000 ila 15.000 yıllık tortular ince tanelidir. Bu, yaklaşık 12.000 yıl önce izole buzdağlarının olası istisnası dışında, bu dönemde buzun olmadığını gösteriyor."

SERĞİ 8

Bölüm I'de tartıştığımız Oronteus Phinius'un dünya haritası, buzsuz Ross Denizi'nin ayrıntılı bir tasvirini ve ayrıca Antarktika'daki geniş kıyı dağ sıralarını ve bunlardan akan büyük nehirleri içerir; şimdi bu yerlerde sadece bir buçuk kilometre kalınlığında güçlü buzullar var.

Charles Hapgood, Kutup Yolu, 1970, s. 111:

SERGI 9

Bölüm I'de de tartışılan Buache haritası, Antarktika'nın buzul altı topografyasını doğru bir şekilde tasvir ediyor. Bu bir tesadüf mü, yoksa kıta nispeten yakın zamanda gerçekten buzsuz muydu, böylece bilinmeyen bir uygarlığın haritacıları onu araştırma fırsatı buldu mu?

SERGI 10

Şimdi madalyayı diğer tarafa çevirelim. Şimdi Antarktika Çemberi'nin ötesinde olan topraklar bir zamanlar ılıman ve hatta tropik bir bölgedeyse, o zaman Kuzey Kutup Dairesi'nin ötesinde olanlar ne olacak? Aynı dramatik iklim değişiklikleri orada da gözlemlendi mi - sonuçta aynı faktörlerin orada da etkili olması gerektiği varsayılabilir mi?

Spitsbergen (Svalbard) adasında, fosilleşmiş palmiye yaprakları üç ila üç buçuk metre uzunluğunda ve sadece tropik sularda yaşayan bir türün fosil deniz kabukluları bulundu. Bu, Arktik Okyanusu'nun sıcaklığının bir zamanlar Bengal Körfezi veya Karayip Denizi'nin mevcut sıcaklığıyla aynı olduğunu gösteriyor. Svalbard, Norveç'in kuzey ucu ile Kuzey Kutbu arasında, 80° enlemde yer almaktadır. Günümüzde gemiler buzdan Svalbard'a yılda sadece iki veya üç ay ulaşabiliyor.

- Miyosen'de (20 ila 6 milyon yıl önce) Kuzey Kutbu'ndan 900 kilometre uzaklıktaki Svalbard'da bataklık selvileri ve nilüferlerin büyüdüğüne dair fiziksel kanıtlar vardır. "Miyosen'de Grinnell, Grönland ve Svalbard topraklarının florası bol nemli ılıman bir iklim gerektiriyordu. Svalbard'daki nilüferlerin yılın büyük bir bölümünde akan suya ihtiyacı vardı. Svalbard'ın florasından bahsetmişken, adanın yarım yıl boyunca kutup gecesi koşullarında olduğu akılda tutulmalıdır. Kuzey Kutup Dairesi içinde, yani Labrador'un kuzeyi, Labrador'un Bermuda'nın kuzeyinde olduğu kadar.

- Arktik Okyanusu'ndaki bazı adalar son buzul çağında buzla kaplı değildi. Örneğin, Kuzey Kutbu'ndan 1400 kilometre uzaklıktaki Baffin Adası'nda, bir turba bataklığında kızılâğaç ve huş ağacı kalıntıları bulundu, bu da 30 bin yıldan daha az bir süre önce iklimin bugünden çok daha sıcak olduğunu gösteriyor. Bu koşullar, 17 bin yıl önce orada devam etti. "Wisconsin buzullaşması sırasında, Arktik Okyanusu'nun merkezinde, flora ve fauna için elverişli, o sırada Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri topraklarında var olamayacak ılıman bir bölge vardı."

- Rus bilim adamları, son buzul çağının çoğunda Arktik Okyanusu'nun sıcak olduğu sonucuna vardılar. Akademisyenler Saksa, Belov ve Lapina'nın oşinografik araştırmalarının çeşitli aşamalarına ayrılan raporu, 32 bin ila 18 bin yıl önce özellikle sıcak koşulların hüküm sürdüğünü belirtiyor.

- Kısım IV'te gördüğümüz gibi, permafrost, orta bölgedeki çok sayıda sıcak kanlı memeliyi korur, Yukon'dan Alaska'ya ve kuzey Sibirya'nın derinliklerine uzanan ölüm şeridi boyunca anında donar.

Tahminlere göre, hayvanların maksimum ölümü MÖ XI binyılda düşüyor. e., MÖ 13.500 civarında başka bir yok olma dalgası gözlemlenmesine rağmen. e.

- Son buzul çağıının sonunun MÖ 15.000 ile 8.000 arasına düştüğünü de gördük (bkz. 27. Bölüm). e., MÖ XI binyılda belirli bir faaliyet patlaması olmasına rağmen, esas olarak 14.500 ila 12.500 yıl arasında. e. Bu jeolojik olarak kısa dönemde, 40.000 yıldan fazla bir süredir büyüyen ve milyonlarca kilometrekareyi kaplayan üç kilometre kalınlığa kadar buzullar aniden hızlı ve anlaşılabilir bir şekilde erimeye başladı. "Açıkçası bu, genellikle buzul çağlarını açıklamaya çalışan iklimsel faktörlerin kademeli olarak hareket etmesinin bir sonucu olamaz...

ICE Cellat

Yani, bazı olağanüstü faktörler iklimi etkiledi ...

Belki de Kuzey Yarımküre'deki buzul çağını aniden sona erdiren, en güçlü buzulu bölgeleri dönme ekseninden ve Kuzey Kutbu'ndan uzağa iten, litosferin 30°'lik aynı anlık dönüşüydü? Ama eğer öyleyse, neden Güney Yarımküre'de litosferin bir kerelik 30° kayması, ılıman enlemlerden doğrudan Güney Kutbu'na 14 milyon kilometrekarelik çoğunlukla buzsuz bir kıtayı döndürdü?

Antarktika'nın hareket etme olasılığına gelince, bunun sadece mümkün olmadığını, geçmişte de yaşandığını biliyoruz, çünkü ağaçlar orada büyüdü ve ağaçlar kutup gecesinin neredeyse yarım yıl olduğu enlemlerde büyüyemezler.

Bilmediğimiz (ve asla bilemeyeceğimiz) şey, Antarktika'nın hareketinin tüm kabuktaki bir kaymanın mı yoksa kıtaların kaymasının mı yoksa başka bir çözülmemiş faktörün sonucu mu olduğuydu.

Antarktika'ya geri dönelim.

Gördüğümüz gibi, harika. Arazi alanı yaklaşık 14 milyon kilometrekaredir ve şu anda 19 katrilyon ton (19 ve ardından 15 sıfır) ağırlığında yaklaşık 28 milyon kilometreküp buzla kaplıdır. Dahası, yer kabuğunun hareketinin teorisyenleri, bu devasa buz tabakasının boyut ve ağırlık olarak acımasızca artmasından dolayı üzgünler - "yılda yaklaşık 12 bin kilometre küp buz - bu, her yıl Ontario Gölü'nün donmasıyla aynı şey. ve oradaki buzullara ekleme" [108](#).

Korkular, diğer etkili faktörlerle (devinim, eğim, yörüngenin eksantrikliği, kendi merkezkaç yükleri ve Güneş, Ay ve gezegenlerin yerçekimi etkisi) birleştiğinde, Antarktika'nın giderek artan buzullaşmasının olabileceği gerçeğiyle ilgilidir. kabuğun başka bir güçlü hareketine ivme kazandırın. Hugh Auchincloss Brown'un 1967'de renkli bir şekilde yazdığı gibi:

Bu "cellat" MÖ 15.000 ile 8.000 arasında yer kabuğunu harekete geçirerek Kuzey Yarımküre'deki son buzul çağının sonunu gerçekten getirdi mi? e. (bu değişimin MÖ 14.500 ile 12.500 yılları arasında en güçlü ve en yıkıcı olduğunu hatırlayın)? Yoksa bu dönemde Kuzey Yarımküre'de meydana gelen ani ve dramatik iklim değişiklikleri, milyonlarca kilometreküp buzu eritebilen ve aynı zamanda tüm dünyada erimeye eşlik eden volkanik olayları yoğunlaştırabilen başka bir felaket faktörünün sonucu mu? ?

Modern jeologlar, "gelecekte bugün olduğu gibi hareket eden mevcut süreçlerin tüm jeolojik değişiklikleri açıklamak için yeterli olduğunu" söyleyen tekbiçimcilik doktrinini takip etmeyi tercih ederek, felaketler veya felaket teorisine karşı çıkıyorlar. Felakete gelince, "yer kabuğundaki değişiklikler genellikle fiziksel kuvvetlerin etkisi altında aniden meydana gelir" gerçeğine dayanır. Son buzul çağının sonunda Dünya'yı travmatize eden değişiklikler hem felaket hem de kademeli jeolojik olaylar olabilir mi?

Büyük biyolog Sir Thomas Huxley 19. yüzyılda şunları kaydetti:

Kıtasal sürüklenme bir sarkaç olabilir mi? Yer kabuğunun hareketi çekiç olabilir mi?

MARS VE DÜNYA

Diğer gezegenlerde kabuk hareketlerinin meydana geldiğine dair öneriler var. Scientific American dergisinin Aralık 1985 sayısında Peter H. Schultz, Mars yüzeyinde görülen göktaşı kraterlerine dikkat çekti. Kutup bölgelerindeki kraterlerin karakteristik bir "el yazısı" vardır, çünkü orada meteorlar kalın bir toz ve buz tabakası üzerine düşer. Schultz'un mevcut kutup dairelerinin dışında iki tane daha bölge bulunduğu ortaya çıktı. "Bu bölgeler antipodlardır ve gezegenin zıt taraflarındadır. Bu yerlerdeki tortuların özellikleri, bugün kutupların çevresinde gözlemlenenlere çok yakın, ancak bugünün ekvatorunun yakınında bulunuyorlar ... "

Bu fenomene ne sebep olmuş olabilir? Schultz, mekanizmanın "bir bütün olarak litosferin hareketi ... uzun duraklamaların ardından gelen hızlı sarsıntılardan" kaynaklandığını öne sürdü.

Mars'ta kabuk hareketleri meydana gelebilirse, neden Dünya'da olmasın? Eğer bunlar Dünya'da olmuyorsa, buzul çağlarında oluşan buzulların hiçbirinin şimdiki kutuplarda, hatta bu kutupların yakınında oluşmaması nasıl açıklanabilir? Aksine, eski buzullaşma izlerine sahip alanlar dünya genelinde çok yaygındır. Ve eğer kabuk hareketi fikri reddedilirse, bunun yerine, buzulların üç kıtada tropik bölgelerde deniz seviyesine ulaştığı gerçeğine başka bir açıklama bulmak zorunda kalacak: Asya, Afrika ve Avustralya.

Charles Hapgood'un bu soruna çözümü son derece zarif ve mantık dışı değil:

Bu mantık kusursuza çok yakındır. Ya Antarktika buzulunun kutupta yer alan kıtasal ölçekteki ilk buzul olduğunu kabul ediyoruz ki bu pek olası görünmüyor ya da kabuksal yer değiştirmenin veya benzer bir mekanizmanın iş başında olduğunu varsaymak zorunda kalıyoruz.

POLAR DAWN HAFIZASI?

Atalarımız, en eski geleneklerinde hareket etmenin hatırasını koruyabilirdi. Bu hatıralardan bazılarıyla Bölüm IV'te tanıştık: Kuzey Yarımküre'deki son buzul çağının sonuna eşlik eden bir dizi jeolojik felaketin görgü tanığı anlatımlarına benzeyen felaket mitleri. MÖ 15.000 ila 10.000 arasındaki dönemden bize gelmiş olabilecek başka efsaneler de var. e. Bunların arasında, hepsinin güneyde yer aldığı (örneğin Mısırlılar arasında Ta-Neteru) tanrıların toprakları ve eski cennetler hakkında çeşitli mitler anlatılır ve bazılarının koşulları şüphe uyandıracak şekilde Mısır'inkine benzer. kutup bölgeleri.

Büyük Hint destanı "Mahabharata", tanrıların ülkesi Meru Dağı'nı anlatır:

Benzer şekilde, okuyucunun 25. Bölümden hatırlayacağı gibi, İran'ın Avestan Aryanlarının efsanevi cenneti ve eski vatani olan Airiaia Vaejo, ani bir buzullaşma tarafından yaşanmaz hale geldi. Sonraki yıllarda ondan "yıldızların" olduğu bir yer olarak söz ettiler. Ay ve güneş yılda sadece bir kez doğar ve batar ve yıl bir gün gibi görünür.

Kutup sabahına çok benzemiyor mu? Bunda tam bir kesinlik olmamasına rağmen, Hint geleneklerinin Vedalardan tanrıların zamanından gelen canlanmış metinler olarak bahsetmesi anlamlı olabilir. İlginçtir ki, kutsal metinlerin aktarım sürecini tanımlayan tüm efsaneler, zaman zaman dünyanın üzerine düşen ve el yazmalarının her seferinde fiziksel yıkıma maruz kaldığı pralayalardan (felaketler) söz eder. Ancak her yıkımdan sonra bazı Rishiler ya da "bilge insanlar" kurtarılır ve bir önceki çağda atalarından kutsal bir miras olarak aldıkları bilgileri yeni bir çağın başlangıcında yeniden dağıtırlar... Her manvantara ya da çağ, bu nedenle, tufan öncesi Veda'dan yalnızca ifade biçiminde farklı olan, ancak anlam bakımından farklı olmayan kendi Veda'sı vardır.

BOZUKLUK VE KARANLIK ÇAĞI

Her coğrafya öğrencisinin bildiği gibi, gerçek kuzey (Kuzey Kutbu), manyetik kuzey, yani pusula iğnesinin gösterdiği yön ile tam olarak aynı değildir. Gerçekten de, bugün manyetik kutup Kuzey Kanada'da, mevcut Kuzey Kutbu'ndan yaklaşık 11° uzakta. Paleomanyetizma alanındaki son çalışmalar, son 80 milyon yılda, Dünya'nın manyetik polaritesinin 170'in üzerinde tersine döndüğünü göstermiştir...

Bu alanın tersine dönmesine ne sebep olur?

Cambridge Üniversitesi'nde ders verirken jeolog C.C. Runcorn, Scientific American'da aşağıdaki ifadeyle bir makale yayınladı:

Görünüşe göre Runcorn, Dünya kelimenin tam anlamıyla takla attığında kutupların bir tür tersine, 180 ° dönüşünden bahsediyor - ancak paleomanyetizma açısından, kabuğun coğrafi kutuplara göre kayması aynı sonuçlara yol açabilir. Her halükarda, uygarlık ve genel olarak yaşam için sonuçlar hayal edilemeyecek kadar korkunç olurdu.

Elbette Runcorn yanılıyor olabilir; belki de diğer tersine dönüşlerin yokluğunda bir kutup değişimi meydana gelebilir. Ama haklı olabilir. Nature ve New Scientist'te yayınlanan raporlara göre, son jeomanyetik tersine dönüş sadece 12.400 yıl önce, MÖ 11. binyılda meydana geldi.

Bu, elbette, görünüşe göre, And Dağları'ndaki eski Tiahuanaco uygarlığının yok olduğu aynı milenyumdur. Aynı bin yıl, Giza platosundaki büyük astronomik anıtların yönelimini ve tasarımını ve Sfenks'in erozyonunu hatırlatıyor. Ve MÖ XI binyıldaydı. e. Mısır'da aniden "erken tarım deneyi" başarısız oldu. Aynı zamanda, dünya çapında çok sayıda büyük memeli türü öldü. Liste uzayıp gidiyor: deniz seviyesinin yükselmesi, kasırga kuvvetli rüzgarlar, gök gürültülü fırtınalar, volkanik rahatsızlıklar, vb.

Bilim adamları, Dünya'nın manyetik kutuplarının bir sonraki tersine çevrilmesinin 2030 civarında gerçekleşmesini bekliyor.

Gezegensel bir felaketle mi karşı karşıyayız? 12.500 yıllık sarkaç hareketinin ardından çekiç vurmak üzere mi?

SERĞİ 11

Yves Rocard, Paris Fen Fakültesi'nde profesör:

SERĞİ 12

SERĞİ 13

U.S.A. Bugün, 23 Kasım 1994 Çarşamba, s. 90.

«ANTARKTİKTE DİYALOG

Soru şu ki, sürünen sadece buz tabakası mı yoksa tüm yer kabuğu mu hareket ediyor? Ve bundan sonra, Ocak 1995'te gerçekleşen "olağandışı interaktif eğitim projesi"nden de bahsetmeyebiliriz; belki Elizabeth Felton, kendisi bilmeden, yerkabuğunun hareketinde sürekli bir hızlanma kaydediyordu?

Bilim adamları öyle düşünmüyor. Bununla birlikte, son bölümden öğrendiğimiz gibi, önümüzdeki yüzyıl, eski kehanetlerin ve inançların oybirliğiyle, kötülüğün gizlice yapılacağı ve Beşinci Güneş ve

Dördüncü Dünya'nın benzeri görülmemiş bir kaos ve karanlık çağı ilan ettiği gerçeğiyle karakterize edilir. sonu gelecek...

SERGI 14

Kobe, Japonya, 17 Ocak 1995 Salı: "Deprem aniden meydana gelmesi neredeyse acımasızdı. Sadece uyuyorduk ve bir sonraki an zemin ve tüm bina jöleye döndü. Ama olan şey, sının hafifçe dalgalanmasından farklıydı. Korkunç bir güce sahip aşağılık, yürek burkan bir titreşimdi...

Dünyanın en güvenli yeri olan yatakta olduğunuzu hayal edin. Yatağınız, sağlam bir temel olarak görmeye alıştığınız yerdedir. Ve aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan dünya bir servis masasına dönüşür ve tek yapmak istediğin yerden atlamak olur.

Ama belki de en kötüsü ses. Bu monoton bir arka plan gürültüsü değil. Bu, her yerden ve hiçbir yerden gelen sağır edici bir kükreme ve kulağa dünyanın sonu gibi geliyor.

Bu, Kobe depreminin görgü tanığı Dennis Kessler'in 18 Ocak 1995'te London Guardian'da basılan ifadesidir. İtme 20 saniye sürdü, gücü Richter ölçeğinde 7.2 *puandı*; 5 binden fazla insan öldü.

52. Bölüm

GECE HIRSIZ GİBİ

Dünyada bazı yapılar, bazı fikirler, gizemli olmaktan başka bir şey denilemeyecek bazı entelektüel değerler vardır. Bu sırların olası sonuçlarını düşünmeye çalışmadan, insanlığın kendisinin kendisi için ölümcül bir tehlike yarattığından şüphelenmeye başlıyorum.

Hayvanlar aleminde benzersiz bir yeteneğe sahibiz: atalarımızın deneyimlerinden öğrenmek. Hiroşima ve Nagazaki'den sonra, iki nesil büyüdü ve atom silahlarının kullanımını tehdit eden korkunç sonuçları bilen yetişkinler oldu. Bu dehşetleri bizzat yaşamamış olan çocuklarımız da bunu öğrenecek ve bu bilgiyi çocuklarına aktaracaklardır. Bu, atom bombalarından ne beklenebileceğinin bilgisinin, insanlığın tarihi mirasının bir parçası haline geldiği anlamına gelir. Bu mirastan yararlanıp yararlanamayacağımız ise bize kalmış. Bununla birlikte, bu bilgi yazılı belgeler, film arşivleri, alegorik resimler, savaş anıtları vb. şeklinde saklandığı ve aktarıldığı için mevcuttur ve bizim emrimizdedir.

Geçmişin tüm tanıklıkları Hiroşima ve Nagazaki'nin anılarıyla aynı inandırıcılığa sahip değil. Aksine, kanonik İncil gibi, "Tarih" olarak adlandırılan bilgi gövdesi, çok fazla serbest bırakılmış olan insan kültürel etkinliğinin bir ürünüdür. Bilhassa 5 bin yıl önce yazının icadından önce insanlığın biriktirdiği tarihsel tecrübe tamamen ortadan kalkmış ve "mit" kelimesi kuruntu ile eş anlamlı hale gelmiştir.

Ya bu bir yanılsama değilse?

Dünyanın, uygarlığımızın başarılarını gezegenin yüzünden silebilecek ve çoğumuzu yok edebilecek büyük bir afet tarafından tehdit edildiğini hayal edin. Platon'un deyişiyle, bu felaketin bizi "çocukluktan başlayarak, daha önce ne olduğunu tam olarak bilmeden başlamaya" zorlayacağını hayal edin. Bu koşullar altında, Hristiyanlık döneminin Ağustos 1945'inde Japon şehirleri Hiroşima ve Nagazaki'ye ne olduğuna dair torunlarımız on ila on iki bin yıl içinde (tüm yazılı belgeler ve film arşivleri çoktan öldü) hangi kanıtları elinde tutacak?

Mistik terminolojiyi kullanarak, "korkunç bir ışık parıltısı" ve "korkunç ısı" yayan patlamalardan nasıl söz edebildiklerini hayal etmek kolaydır. Bu "efsanevi" rapor gibi bir şeyin çok şaşırtıcı olmayacağını düşünüyorum:

Peki ya bombayı Hiroşima'ya ulaştıran Enoda Guy? Torunlarımız, Hristiyanlık çağının yirminci yüzyılında gezegenimizin göklerinde dolaşan diğerlerinin filolarının yanı sıra bu garip uçağı nasıl hatırlayacaklardı? Dahası, "göksel arabalar" ve "göksel savaş arabaları", "geniş uçan makineler" ve daha fazla "hava şehirleri"nin geleneklerinde yer alması size çok olası görünmüyor mu? Ve sonra bu mucizeler, aşağıdaki gibi mitsel tasvirlerde pekala somutlaştırılabilir:

Tüm bu alıntılar, Hint alt kıtasından eski edebi bilgelik okyanusunda iki damla olan Bhagavata Purana ve Mahabharata'dan alınmıştır. Ve bu tür görüntüler diğer birçok eski efsanede tekrarlanır. Örneğin, Bölüm 42'de gördüğümüz gibi, Piramit Metinleri uçuş tanımlarıyla doludur:

Belki de eski edebi eserlerde havacılığa benzeyen bir şeye sürekli göndermeler, unutulmuş ve uzak bir teknolojik çağın başarılarının tarihsel kanıtıdır?

Öğrenmeye çalışmazsak asla bilemeyeceğiz. Ancak şimdiye kadar denemedik, çünkü rasyonel, bilimsel kültürümüz mitleri ve gelenekleri "tarih dışı" olarak kabul ediyor.

Birçoğunun tarih dışı olduğundan hiç şüphem yok. Bununla birlikte, bu kitabın dayandığı araştırmayı tamamladıktan sonra, diğer pek çok kişinin böyle adlandırılmayacağına ikna oldum.

İNSANLIĞIN GELECEK NESİLLERİNİN YARARI İÇİN

Böyle bir senaryo düşünelim. Medeniyetimizin yakında dev bir jeolojik felaketten öleceğine dair güvenilir verilere dayanarak doğru bir şekilde belirlediğimizi varsayalım - örneğin, yer kabuğunun 30 ° dönüşü veya bir demir-nikel asteroit ile kafa kafaya çarpışma. birkaç on kilometre çapında, kozmik hızda bize doğru ilerliyor.

Tabii ki, ilk başta çok fazla panik ve umutsuzluk olacak. Ancak, önceden uyarıda bulunarak, en azından bir kısmını kurtarmak ve biriktirdiğimiz son derece bilimsel bilgilerin en değerlisini gelecek nesillerin yararına korumak için önlemler alınacaktır.

İşin garibi, ancak MS 1. yüzyılda yazan İbrani tarihçi Josephus Flavius tarafından atfedilen tam olarak bu davranış modelidir. e., tufandan önce "mutluluk içinde ve sorunsuz" yaşayan dünyanın bilge ve müreffeh sakinlerine:

Benzer şekilde, Oxford astronomu John Greaves 17. yüzyılda Mısır'ı ziyaret ettiğinde, Giza'daki üç piramidin inşasını Tufan öncesi efsanevi bir krala bağlayan yerel eski bilgileri topladı:

Her iki efsanenin anlamı yüzeyde yatmaktadır ve çok nettir: Dünyanın dört bir yanına dağılmış bazı gizemli yapılar, korkunç bir felaket tarafından yok edilen uzak geçmişin gelişmiş bir uygarlığının bilgisini korumak ve torunlara aktarmak için özel olarak inşa edilmiştir. .

Mümkün mü? Peki tarihöncesinin karanlık köşelerinden bize gelen diğer tuhaf efsanelerle ne yapmak istiyorsunuz?

Örneğin, Ezop dilinde insan geçmişinin büyük gizemini anlatan Popol Vuh ile ne yapmalıyız - uzun zamandır unutulmuş altın çağ, her şeyin mümkün olduğu, bilimsel ilerlemenin ve aydınlanmanın büyülü zamanı, ne zaman? İlk İnsanlar ("yetenekli akıl" olan) yalnızca "Dünya'nın yuvarlak yüzünü ölçmekle" kalmamış, aynı zamanda "göğün dört köşesini de araştırmışlardır".

Okuyucunun hatırlayacağı gibi, tanrılar, "dünyada var olan her şeyi görmeyi ve bilmeyi başaran" bu yeni başlayanların hızlı ilerlemesini kıskandılar. İlahi cezanın gelmesi uzun sürmedi: "Cennetin Kalbi gözlerine sis üfledi... Ve böylece İlk İnsanlar'ın tüm bilgeliği ve bilgisi, kökenlerinin ve kökenlerinin hatırasıyla birlikte yok edildi."

O zaman olanların hatırası hiçbir zaman tamamen kaybolmadı, çünkü o uzak İlk Zamanların kronikleri, İspanyolların gelişine kadar Popol Vuh'un kutsal metinleri şeklinde tutuldu. Fethin aşırılıkları, orijinal belgeyi en adanmış bilgiler dışında herkesten saklamaya zorladı; bunun yerine, "Hristiyan yasalarına göre" yazılmış, düzeltilmiş bir versiyon açıkça görülüyordu:

Dünyanın diğer tarafında, Hindustan mitleri ve gelenekleri arasında başka ilginç sırlar da var. Puranalar, Tufan'dan kısa bir süre önce, balık tanrısı Vishnu'nun, insan koruyucusunu, Tufan'dan önce var olan bu ırklara ait bilgileri yıkımdan korumak için "Kutsal Kitapları güvenli bir yerde saklaması" gerektiği konusunda nasıl uyardığını tartışır. Benzer şekilde, Mezopotamya'da tanrı Ea, yerel Nuh Utnapishgi'ye "yazılan her şeyin başını, ortasını ve sonunu alıp Sippar'daki Güneş Şehri'ne gömmesini" emretti. Tufanın suları yatıştıktan sonra, hayatta kalanlara, Güneş Şehri'nin gelecek nesiller için yararlı bilgiler içermesi gereken "yazılıyı aramakta" olduğu yere gitmeleri emredildi.

Garip bir şekilde, bu, Yunanlıların Heliopolis olarak adlandırdıkları Güneş şehri ya da Innu'ydu, Mısır'da tüm hanedanlık dönemi boyunca, muhteşem İlk Kez'in ölümlü tanrılarına bırakılan yüksek bilgeliğin kaynağı ve odağı olarak kabul edildi. Piramit Metinlerinin karşılaştırması Heliopolis'te yapıldı ve Giza nekropolünün anıtlarının mütevellî heyeti olarak kabul edilen Heliopolis rahipleri (veya daha doğrusu Heliopolis kültü) idi.

"BURADAYIZ" DAHA FAZLASI

Senaryomuza geri dönelim.

1. 20. yüzyılın sonundaki sanayi sonrası uygarlığımızın kaçınılmaz bir kozmik veya jeolojik felaketin sonucu olarak yok olması gerektiğini biliyoruz.

2. Biliyoruz - çünkü bilimimiz yeterince gelişmiştir - yıkımın neredeyse tam olacağını.

3. Güçlü teknik kaynakları harekete geçirerek, türümüzün bir felakette en azından kısmen hayatta kalmasını nasıl sağlayacağımıza ve bilimsel, tıbbi, astronomik, coğrafi, mimari ve matematiksel bilgimizin temellerini nasıl koruyacağımıza en iyi zihinlerimizi dahil ediyoruz.

4. Elbette, her iki görevde de başarılı olma şansımızın ne kadar zayıf olduğunun farkındayız; yine de, yok olma ihtimalinin teşvikiyle, seçilmişlerin sığınacakları gemiler ve güçlü barınaklar inşa etmeye ve marifetimizi 5.000 yıllık resmi tarihimizde biriktirdiğimiz bilgilerin özünü aktarmanın yollarına odaklamaya çalışıyoruz.

En kötüsüne hazırlanmaya başladık. Birinin hayatta kalsa bile Taş Devri'ne geri atılacağına inanıyoruz. Bizimkiyle aynı seviyedeki bir uygarlığın küllerden bir Anka kuşu gibi yükselmesinin on ila on iki bin yıl sürebileceğini fark ederek, geleceğin uygarlığıyla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmayı temel görevlerimizden biri olarak görüyoruz. En azından onlara "biz buradaydık" demek ve hangi dili konuşurlarsa konuşsunlar, toplumları hangi ahlaki, dini, ideolojik, metafizik veya felsefi sempatiye sahip olursa olsun mesajımızı alacaklarından emin olmak istiyoruz. tecrübe edildi.

Eminim onlara daha çok "Biz buradaydık" kelimesini söylemek isteriz. Örneğin, onlara, zamanlarına göre yaşadığımız zaman, bu uzak torunlarımızın torunlarını bilgilendirmek istiyoruz.

Nasıl yapabildik? Hristiyanlık çağının 2012 yılını, on iki bin yıl sonra Hristiyanlık ya da başka bir çağ hakkında hiçbir şey bilmeyen bir medeniyet tarafından deşifre edilip anlaşılabilir evrensel bir dilde nasıl ifade edebiliriz?

Açık bir çözüm, sabit bir noktadaki bir gözlemciye göre tüm yıldızlı gökyüzünün eğikliğini yavaş ve düzenli bir şekilde değiştiren ve ekinoks ile ekinoksu aynı yavaş ve düzenli olarak döndüren dünyanın

eksensel hareketinin harika tahmin edilebilirliğine güvenmek olacaktır. Zodyak'ın on iki takımyıldızına saygı. Bu hareketin öngörülebilirliğinden şu sonuç çıkar: "SPRAL EKİNOKS BALIK TAKIM YILINDA YAŞADIK" demenin bir yolunu bulabilseydik, çağımızı Büyük Presesyon içinde 2160 yıl sonrasına işaret etmek mümkün olurdu. 25.920 yıllık döngü.

Bu planın tek dezavantajı, bizimki gibi bir uygarlığın afetten 12.000, hatta 20.000 yıl sonra gelişmemesi, ki bu çok daha uzun, diyelim 30.000 yıl sürecektir. Bu durumda, "vernal ekinoksu Balık takımyıldızındayken yaşadık" diyen bir anıt veya takvim cihazı açık bir şekilde çalışmayı durduracaktır. Örneğin, Yay burcunun gelecek döneminin en başında en parlak dönemini yaşayan son derece gelişmiş bir kültür tarafından keşfedildiği için, "Sizden 4320 yıl önce yaşadık", yani iki tam presesyon "ay" olarak deşifre edilebilir. Yay döneminden önce ("aylar » Kova ve Oğlak her biri 2160 yıldır). Ama bu, "Senin zamanından 30.240 yıl önce yaşadık", yani aynı iki "Ay" artı 25.920 yıllık tam bir önceki presesyon döngüsü anlamına gelebilir. Yay döneminin arkeologları, mesajın içeriğini anlamak için yalnızca zihinsel yeteneklerini zorlamakla kalmayacak (yani, "BAHAR EKİNOKSU BALIKLARIN TAKIM TAKIMI ÜZERİNE GELDİĞİNDE YAŞADIK"), aynı zamanda bunun için ek işaretler de aramak zorunda kalacaklardı. Hangi dönem Balıkların söz konusu olduğunu netleştirmek mümkün olacaktır: önceki presesyon döngüsünün sonuncusu veya bir öncekinden önceki döngü.

Ve burada jeoloji doğal bir müttefik olabilir.

UYGARLIKLAR

"Balık Çağında yaşadık" demenin bir yolunu bulabilirsek ve çağımızda kolayca tanımlanabilen bazı yıldızların (örneğin, Orion takımyıldızının kuşağının unutulmaz yıldızları) ufkun üzerindeki yüksekliği gösterebilirsek, o zaman biz gelecek nesillere bizim yaşımızı daha doğru bir şekilde söyleyebilirdi. Ya da bizim zamanımızda gökyüzündeki yıldızların göreceli konumlarını taklit ederek, anıtlarımızı Dünya'ya yerleştirerek Giza piramitlerini yapanlar gibi yapabiliriz.

Yeteneklerimize, mevcut teknolojinin düzeyine, uyarıyı ne kadar erken aldığımıza ve ayrıca hangi kronolojik gerçekleri iletmek istediğimize bağlı olarak bir dizi seçenek veya seçenek kombinasyonunu hayal edebiliriz.

Örneğin, felaketin karşılaşmasına hazırlanmak için zaman kalmadığını ve Petrus'un İkinci Mektubu'ndaki "Rab'bin günü" gibi, görünmez bir şekilde "gece bir hırsız gibi" yaklaştığını varsayalım. "Bu durumda insanlık hangi beklentilerle karşı karşıya?

Bir asteroitle çarpışmanın, yer kabuğunun yer değiştirmesinin veya diğer bazı kozmik veya jeolojik afetlerin sonucunun aşağıdaki durumlar olduğunu varsayalım:

1. Dünya çapında kitle imhası.

2. Çoğu hızla barbarlığa dönen nispeten az sayıda insanın hayatta kalması.

3. Hayatta kalanlar arasında, inşaatçılar, bilim adamları, mühendisler, haritacılar, matematikçiler, doktorlar ve benzerleri de dahil olmak üzere, kendilerini hala kurtarılabilecekleri kurtarmaya ve bilgiyi aktarmanın yollarını bulmaya adanmış küçük, iyi organize edilmiş bir hayalperest grubunun varlığı onları anlayabilecek ve takdir edebilecek olanların yararına geleceğe.

Bu varsayımsal hayalperestlere uygar diyelim. Birleşerek (ilk önce hayatta kalmak, daha sonra fikirleri öğretmek ve paylaşmak için), dini bir kült gibi bir şeyin görünüşünü ve inanç sistemini üstlenebilir, bir topluluk duygusu ve ortak bir misyon geliştirebilirler. Bu ortak amaç duygusunu pekiştirmek ve daha iyi ifade etmek için anlamlı ve kolayca tanınabilir semboller kullanacaklarına şüphe yoktur: Örneğin, insanlar belirli sakal stilleri giymeye veya saçlarını tıraş etmeye başlayabilirler; Uygarlaştırma misyonuyla seferlere çıkan tarikat yeleri, daha iyi birleşmek için bazı ortak amblemleri (ha, yılan, köpek vb.) kullanabilirdi.

Felaketten sonra durum özellikle vahimleşirse, birçok uygarlığın görevlerinde başarılı olamayacağından veya çok sınırlı bir başarı elde edebileceğinden şüpheleniyorum. Ancak bazı küçük grupların, örneğin afetten diğerlerinden daha az etkilenen bir bölgede, istikrarlı ve dayanıklı bir dayanak oluşturma becerisine ve bağlılığına sahip olduğunu varsayalım. Sonra öngörülemeyen tekrar olabilir: Örneğin, ikinci bir itme veya bir dizi - ve köprü başı neredeyse yok oldu.

Sıradaki ne? Büyük bir felaketten zar zor kurtulan bilgelik kültünün bu enkazından ne kurtarılabılır?

TRANSFER Z

Her şey tam olarak böyle olacaksa (yle miydi?), O zaman böyle bir durumda, sadece zn kurtuluşundan, kültün özü tarafından gerçekleştirilebilecek olan kültün özünden bahsetmenin mümkün olduğu ortaya çıkıyor. kararlı erkekler ve kadınlar. Doğru motivasyon ve telkinle ve yarı vahşi yerlilerden yeni üyelerin işe alınmasıyla böyle bir tarikatın süresiz olarak kendini koruyabileceğini düşünüyorum. Ancak bu, ancak onun taraftarları (Mesih'i bekleyen Yahudiler gibi), kendilerini açıklama zamanının geldiğinden emin oluncaya kadar binlerce yıl kendi zamanlarını beklemeye istekliyseler olabilir.

Eğer durum buysa ve kutsal amaçları geleceğin uygarlığının bilgisini korumak ve aktarmak ise, Mısır bilgelik tanrısı Horus'a verilene benzer bir tanım onlar için oldukça uygundur.

"Thoth'un kitapları" ne olabilir? Tartışılan tüm bilgilerin yalnızca bir kitap şeklinde iletilmesi gerekli mi?

Profesörler de Santillana ve von Dechend, dünyanın büyük devinim mitlerinde gizlenen ileri bilimsel dili deşifre ettiklerinde "en değerliler" arasında yer alma hakkını kazanmış olabilir mi? Belki de aynı zamanda, Thoth'un "metaforik" kitaplarından birine rastladılar ve sayfalarında yazılı eski bilimi okudular?

Poznanski'nin Tiwanaku ve Hapgood'un haritalarındaki keşifleri için de aynı şey söylenebilir mi? Giza'daki Sfenks çağının jeoloji açısından bilimsel anlayışına ne dersiniz? Cenaze Tapınağı ve Vadi Tapınağı'nın yapımında kullanılan dev Bloklar ne olacak? Peki ya piramitlerin astronomik yönlerinden ve büyüklüklerinden ve içlerinde saklı odalardan yavaş yavaş birer birer çizilen sırlara ne demeli?

Bütün bunlar Thoth'un kitaplarında okunursa, "en değerli" sayısının arttığı görülüyor ve giderek daha şaşırtıcı keşifler bekleyebiliriz ...

Kısaca (ve son kez) senaryomuza dönelim. Yani:

Bu aşamaların sonuncusu ile bazı benzerlikler Mısır'da bulunabilir. Bana göre, MÖ XI binyıl bölgesinde bir yerde olma olasılığını çalışan bir hipotez olarak düşünmek uygun görünüyor. e. Nil Vadisi'nde, unutulmuş büyük deniz medeniyetinin hayatta kalan temsilcilerinin toplandığı bilimsel düşünce kültü için bir destek üssü ortaya çıktı. Kült, Heliopolis, Giza, Abydos ve muhtemelen diğer merkezlerde yerleşik olabilir ve Mısır'daki en eski tarım devrimini başlatmış olabilir. Ancak, daha sonra, MÖ XI binyılın güçlü sel ve diğer talihsizliklerinin darbeleri altında. e. kült, katkılarını büyük ölçüde azaltmak ve belki de buzul çağının sonunu çevreleyen kargaşa bitene kadar tamamen geri çekilmek zorunda kaldı, mesajının sonraki karanlık çağlarda hayatta kalıp kalamayacağını asla bilemezdi.

Bu koşullar altında, kültürün, kendi fiziksel hayatta kalmalarına bakılmaksızın, bilimsel bilgiyi geleceğe aktarmak ve korumak için büyük ölçekli bir projeden yararlanmayı uygun görmesi mantıklı görünüyor. Başka bir deyişle, yapılar yeterince büyükse, uzun süre hayatta kalabiliyorsa ve kült mesajlarla doluysa, o zaman gelecekte bir gün bu mesajın deşifre edileceği umudu vardır, hatta kültürün kendisi bundan çok önce ortadan kalksa bile. an.

Bu nedenle, Giza platosundaki gizemli yapıların yorumlanması için aşağıdaki hipotez önerilmiştir:

Bu yaklaşım, MÖ 11. binyıl dönemine oldukça etkili bir şekilde dikkat etmeyi mümkün kılmaktadır. e., haklı olarak "gezegendeki tek doğru saat" olarak adlandırılan presesyon fenomenini kullanarak. Bununla birlikte, Büyük Piramidin, MÖ 2450 civarında Orion ve Sirius'un Kuşak yıldızlarını hedef alan shaftlar içerdiğini biliyoruz. e. Bu tutarsızlık, örneğin madenlerin, MÖ 10.450'de Giza'nın master plan-inşasının yazarı olan aynı kültürün daha sonraki bir eseri olduğu gerçeğiyle açıklanabilir. e. Aynı kültürün, 8.000 yıllık belirgin bir kesintiden sonra, hanedan Mısır'ın tam olarak oluşturulmuş ve "okuma" tarihi medeniyetinin aniden ortaya çıkışını başlattığını varsaymak oldukça doğaldır.

Tahmin etmeniz gereken şey, Kuzey Yarımküre'de son buzul çağıının sona erdiği sırada dünyayı araştıran gizemli haritacılarla sözde aynı kişiler olan piramit inşaatçılarınin güdüleridir. Eğer öyleyse, bu son derece uygar ve teknik açıdan bilgili mimarların ve denizcilerin, MÖ XTV binyılından gizemli Antarktika kıtasının kademeli buzullaşmasının haritalarına kaydolma konusunda neden bu kadar hevesli olduklarını sormak mümkündür. e. (Hapgood'a göre, birincil kaynak olarak Philippe Buache'ye hizmet eden bir harita ortaya çıktığında) MÖ 5. binyılın sonuna kadar. e.?

Belki de anavatanlarının Dünya'nın yüzünden yavaş yavaş nasıl yok olduğunu kaydetmişlerdir?

Ve belki de, mesajlarını bu kadar çeşitli yöntemlerle (mitler, haritalar, yapılar, takvimler, matematiksel armoniler) geleceğe iletme konusundaki karşı konulmaz arzuları, Dünya'daki afetlerin ve değişikliklerin yarattığı bu kayba duyulan özlemle ilişkilidir. ?

ACİL İŞ

İnsanları hayvanlardan ayıran özelliklerden biri de tarihin açık bir farkındalığıdır. Sıçanların veya koyunların, ineklerin veya sülünlerin aksine, seleflerimizin deneyimlerinden öğrenme fırsatımız var.

Ne yazık ki, bu deneyimi yalnızca "güvenilir tarihsel kanıt" olarak kabul edilen şeylerden çıkarmaya alışkınız. Bu bizim sapkınlığımızdan, yönelim bozukluğumuzdan veya sadece aptallığımızdan bahsetmiyor mu? Zaman ölçeğinde yaklaşık 5.000 yıl önce bir yerde "tarih" ile "tarihöncesi" arasına keskin bir çizgi çekmemiz ve "tarih"in kanıtlarını güvenilir kanıt olarak kabul etmemiz, cehaletimizin ya da kibrimizin bir göstergesi değil mi? ilkel yanılsamalar?

Araştırmanın şu anki aşamasında, atalarımızın mitler şeklinde bize ulaşan uzun seslerini dinlemeyerek kendimizi tehlikeli bir duruma soktuğumuza dair içgüdüsel bir his var içimde. Bu his rasyonel olmaktan çok sezgisel, ama bana öyle geliyor ki bunun bir nedeni var. Araştırmam beni, bu mitleri oluşturan ve artık tamamıyla ikna olduğum, haritacıları üreten aynı unutulmuş uygarlıktan gelen eski dehaların mantıksal düşüncesine, bilimsel düzeyine, psikolojik kavrayışına ve engin kozmografik bilgisine saygıyla doldurdu. Piramitlerin yapıcıları, denizciler, astronomlar ve ayak izlerinde kıtalar ve okyanuslar boyunca yürüdüğümüz "Dünya ölçerler".

Uzun zaman önce unutulmuş ve zamanın sisleri arasında zar zor görülebilen son buzul çağıının Newton'larına, Shakespeare'lerine ve Einstein'larına saygı duymayı öğrendiğime göre, onların bize söylemeye çalıştıklarını görmezden gelmenin aptalca olacağını düşünüyorum. Ve şunu söylemeye çalıştılar: İnsanlığın periyodik olarak neredeyse tamamen yok edilmesinin gezegenimizdeki yaşamın ayrılmaz bir parçası olduğunu, bunun zaten birçok kez gerçekleştiğini ve kesinlikle tekrar olacağını söylemeye çalıştılar.

Aslında, bu bilgiyi tam olarak aktarmanın bir yolu değilse, şaşırtıcı Maya takvim sistemi nedir? Bir fırtına uyarısı değilse, çok eski zamanlardan beri her iki Amerika'da da aktarılan önceki dört "Güneş"in (veya bazen önceki üç "Dünyanın") gelenekleri nelerdir? Büyük presesyon mitlerinin yalnızca önceki felaketlerden değil, aynı zamanda gelecek olanlardan da bahsettiği başka nasıl açıklanabilir? Ek olarak, orada, özünde, düz metinde, "kozmetik değirmen" metaforu aracılığıyla, dünyevi felaketler "cennetteki düzensizlik" ile ilişkilendirilir. Ve son olarak, hangi acil ihtiyaç, piramit yapıcılarını Giza platosundaki güçlü ve gizemli yapıları bu kadar özenle inşa etmeye itti?

Evet, elbette, iletişim kurarlar: "Biz buradaydık." Ve elbette, tam olarak ne zaman olduklarıyla iletişim kurmanın esprili bir yolunu buldular. Bundan hiç şüphem yok.

Ve elbette, medeniyetlerinin ciddiyetini ve yüksek bilimsel seviyesini kanıtlamak için ne kadar çok çalışma yapıldığı çok etkileyici. Ve belki de daha da etkileyici olanı, tüm çalışmalarını ve başarılarını dolduran aciliyet duygusu, hayati önemdir.

Sonra, tekrar sezgiye güvenmeye çalışacağım, kanıtlara değil.

Tüm bu faaliyetlerin kalbinde, küresel bir felaketle ilgili bir uyarıyı, hatta belki de son buzul çağıının sonunda insanlığı ilgilendiren felaketin tekrarını, "Nuh bunu gördüğünde, geleceğe iletme arzusunun yattığından şüpheleniyorum. Dünya titriyordu ve yıkımı yakındı ve yaslı bir sesle haykırdı: "Yeryüzüne ne olduğunu söyle, o kadar çok acı çekiyor ve sallanıyor..." "Bu sözler İncil'den (Hanok Kitabı) alınmıştır.), ancak benzer acılar ve şoklar, mevcut çağın sonundan bahseden Orta Amerika'nın tüm gelenekleri tarafından tahmin edilmektedir - okuyucunun hatırladığı gibi, "büyüklerle göre bir Yahudi hareketinin olacağı bir çağ. Hepimizin yok olacağı Dünya."

Okuyucu, antik Maya takviminin öngördüğü dünyanın sonunun tarihini unutmamış olabilir:

Maya tahminlerine göre, son günlerde Dünya'da yaşıyoruz.

Ancak Hristiyan tahminlerine göre, elimizde çok az şey kaldı. Watchtower Bible Society of Pennsylvania'ya göre, "Bu dünya hiç şüphesiz Tufan'dan önceki gibi yok olacak. ... Son günlerde gerçekleşecek olan çok şey önceden bildirildi ve hepsi gerçekleşti. Bu, dünyanın sonunun yakın olduğu anlamına gelir ... "

Benzer şekilde, Hristiyan kahin Edgar Cayce 1934'te 2000 yılı civarında "kutuplarda bir hareket olacağını" öngördü. Kuzey Kutbu ve Antarktika'da, tropikal kuşakta volkanik patlamalarla sonuçlanan yer değiştirmeler olacak... Avrupa'nın üst kısmı göz açıp kapayıncaya kadar değişecek. Dünya Amerika'nın batı kesiminde çatlayacak. Japonya'nın yarısından fazlası denize batacak."

Bu Hristiyan kehanetlerinde yer alan 2000 yılına yakın dönemin, aynı zamanda, tıpkı Orion Kuşağı'nın yıldızlarındaki büyük yükseliş döngüsünün Bitiş Zamanı (veya en yüksek noktası) ile çakışması ilginçtir. MÖ 11. binyıl. e. bu döngünün İlk Kez (en düşük noktası) ile çakıştı.

Ayrıca 28. bölümde gördüğümüz gibi ilginçtir:

Yerçekiminin belirsiz etkisi, gezegenimizin presesyonel yalpalaması, kendi dönüşünün etkileri ve Antarktika buzulunun hızla büyüyen kütlesi, yer kabuğunun tam ölçekli bir yer değiştirmesine neden olmak için yeterli olabilir mi?

Bunu asla bilemeyiz - olmadıkça. Bu arada, Mısırlı tarihçi Manetho'nun evrende iş başında olan acımasız ve ölümcül kozmik güçleri tanımlamasında çok doğru olduğunu düşünüyorum:

Kısacası, tüm metaforlar ve alegoriler aracılığıyla, eskilerin bize küresel yıkım çekicinin tam olarak ne zaman ve neden tekrar vurmak üzere olduğunu söylemenin yollarını bulmaya çalıştıklarından şüpheleniyorum. Ve buna göre, bana öyle geliyor ki, 12.500 yıllık sarkaç salınımından sonra, türümüzün tarihöncesi dediği karanlık ve korkutucu hafıza kaybı döneminden bize gönderilen sinyalleri ve mesajları incelemeye daha fazla dikkat etmemiz akıllıca olacaktır.

Giza Platosu üzerindeki araştırmalarını, yalnızca bilimsel "statükolarını" tehdit eden her şeye direnmeye hazır olan Mısırbilimciler tarafından değil, aynı zamanda en son bilim dallarının temsilcileri de dahil olmak üzere karmaşık keşif gezileri ile hızlandırmak son derece arzu edilir olacaktır. en gizemli ve erişilemeyen nesneler tarafından atılan meydan okuma. Örneğin, piramitlerin ve Sfenks'in [110 yaşını doğru bir şekilde belirlemek için klor-36 tarihleme tekniğini kullanmak çok umut verici görünüyor](#). Güçlü bir arzuyla, kraliçe odasının güney shaftının başlangıcından 60 metre uzaklıktaki Büyük Piramit'te bulunan kapıdan geçmenin bir yolu bulunabilirdi. Aynı zamanda, 1993 yılında sismik araştırmalarla keşfedilen Sfenks'in pençelerinin altındaki kayalık toprakta büyük dikdörtgen ve görünüşte yapay bir boşluğun içeriğini araştırmak için ciddi girişimlerde bulunulmalıdır.

Ve sonuncusu (en az değil). Sanırım, Giza'dan uzakta, Antarktika'nın yüzeyinde bir buz altı araştırması yaparsak, çabalarımızın ödüllendirileceğini düşünüyorum, çünkü bizden kalıntıların en eksiksiz koleksiyonunu bizden saklayanın bu kıta olması kuvvetle muhtemeldir. kayıp bir medeniyet. Bu medeniyeti neyin yıktığını tespit edebilseydik, böyle bir felaketten kendi kurtuluşumuz için tedbirler planlamamız daha kolay olurdu.

Bu son önerileri yaparken, elbette, onları küçümseyecek ve tekdüze bir bakış açısıyla "yaratılışın başlangıcından itibaren her şey aynı kalacak" diyecek pek çok kişi olacağının farkındayım. Ama biliyorum ki bu "son gün alaycıları" şu ya da bu nedenle unutulmuş atalarımızın sesine sağır kalıyorlar. Duyduğumuz gibi, bu ses, insanlığa defalarca saldıran ve her zaman aniden, uyarmadan ve acımadan,

geceleeri bir hırsız gibi saldıran ve kaçınılmaz olarak tekrar gelecek, bizi zorlayarak - eğer öyleyse, gizli bir şeytani gücü bize bildirmeye çalışıyor. mirasları hakkında hiçbir şey bilmeyen yetimler konumunda olmaya uygun şekilde hazır değiliz.

SON GÜNLERDE YOLCULUK

Hopi Hint Rezervasyonu, Mayıs 1994. Arizona platolarında günlerce art arda huzursuz bir rüzgar esti. Ovaryı Shungopowy köyüne doğru sürerken, son beş yılda gördüğüm ve yaptığım her şeyi zihnimde canlandırdım: seyahatlerim, keşiflerim, karşılaştığım başarısız girişimler ve çıkmaz sokaklar, mutlu içgörüler, her şeyin bittiği anlar. "yakınsayan" ve her şeyin dağılmış gibi görüldüğü anlar.

Buraya gelmek için uzun bir yol kat ettim, eyalet başkenti Phoenix'ten bu engebeli araziye tırmanarak kat ettiğimiz 500 kilometreden çok daha uzun. Bunu çok iyi anladım ve buradan son derece aydınlanmış olarak dönebileceğimi ummuyordum.

Ancak ben bu yolculuğa çıktım çünkü insanlar kehanet sanatının (bilim?) Hopiler arasında hala canlı olduğuna inanıyorlar. Pueblo grubuna ait olan Hopiler, Meksikalı Azteklerin uzak akrabalarıdır; yorgunluk ve yoksulluk sonucu sayıları 10 bine indirildi. Yucatan'da torunları dünyanın sonunun 2000 yılında "ipiko" (ve daha fazlası) olduğuna ikna olmuş eski Mayalar gibi, Hopiler de Demokles'in jeolojik kılıcıyla son günlere girdiğimize inanıyorlar. başımıza geliyor. 24. bölümde gördüğümüz gibi, onların mitlerine göre:

Arizona'ya, Yaradan'ın planlarına göre hareket edip etmediğimizi, Hopi'nin fikrini öğrenmek için geldim ...

DÜNYANIN SONU

Yaylada esen huzursuz bir rüzgar hepimizin oturduğu kervanı salladı. Noel Baba her yerde benimleydi, tehlikeleri ve maceraları, iniş çıkışları paylaşıyordu. Karşımızda Lansing, Michigan'dan cerrahi asistanı olan arkadaşımız Ed Ponist oturuyordu. Birkaç yıl önce Ed, bir süredir rezervasyon üzerinde çalışıyordu ve onun bağlantıları sayesinde buraya gelebildik. Sağımda, Örmcek klanının en büyüğü ve halkının baş hikaye anlatıcısı olan doksan yaşındaki bir Hopi olan Paul Sifki oturuyordu. Yanında tercümanlık yapmaya gönüllü olan orta yaşlı güzel bir kadın olan torunu Melza Sifki oturuyordu.

Paul Sifka, kot pantolon ve kambrik bir gömlek giymiş, küçük, büyümüş, ela tenli bir adamdır. Konuşma sırasında bana hiç bakmadı, onun yerine inatla ileriye baktı, sanki uzak bir kalabalığın içinde tanıdık bir yüz arıyormuş gibi.

Melza sorumu ona tercüme etti ve bir dakika sonra büyükbabamın cevabını ilettili: "Neden bilmek istediğini soruyor?"

Bunun birçok nedeni olduğunu ve en önemlisinin aciliyet duygusu olduğunu anlattım. "Araştırmam beni bir zamanlar dünyada korkunç bir felaketle yok olan gelişmiş bir uygarlık olduğuna ikna etti. Aynı şeyin bizim medeniyetimize de olmasından korkuyorum..."

Hopi dilinde uzun bir cümle alışverişi yapıldı, ardından bir çeviri geldi: "1900'lerin başında, çocukken bir yıldızın patladığını söylüyor - uzun süredir gökyüzünde olan bir yıldız. zaman ... Ve dedesine gitti ve ondan bu işaretin anlamını açıklamasını istedi. Dede cevap verdi: "Aynısı bizim dünyamıza da olacak, alevler içinde kalacak... İnsanlar yaşam tarzlarını değiştirmezlerse, o zaman dünyayı umursayan ruh o kadar üzülür ki, dünyayı onunla cezalandırır. ateş ve sonu gelecek - o yıldız gibi." . Büyükbabasının ona söylediği buydu - Dünya, tıpkı o yıldız gibi patlayacak ... "

"Yani, öyle görünüyor ki, dünya ateşte yok olmaya mahkûmdur... Doksan yıl sonra dünyaya baktıktan sonra, insanlığın davranışının iyileştiğini veya kötüleştiğini düşünüyor mu?"

"İyileşmediğini söylüyor. Daha da kötüye gittik."

"Yani, onun görüşüne göre, son yaklaşıyor mu?"

"Bunun işaretleri zaten görülüyor diyor... Bugün esen bir rüzgardan başka bir şey olmadığını ve tek yaptığımız silahlarımızla birbirimize nişan almak olduğunu söylüyor. Ne kadar ilerlediğimizi ve birbirimiz hakkında ne hissettiğimizi gösteriyor. Artık değer yok - hiç de değil - ve insanlar ahlaksız ve kanunsuz istedikleri gibi yaşıyorlar. Bunlar zamanın geldiğine dair işaretler..."

Melza çeviriyi yarıda kesti ve kendi kendine ekledi: "Bu korkunç rüzgar. Her şeyi kuruttu. Nem getirmez. Bize göre, böyle bir iklim, yaşama şeklimizin bir sonucudur. Sadece biz değil, sizin insanlarınız da."

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ettim. "Bir mısır tarlam var," diye devam etti, "tamamen kuru. Gökyüzüne bakıyorum ve yağmur için dua ediyorum ama hala yağmur yok, hatta bulutlar bile yok... İşler böyleyken kim olduğumuzu bile bilmiyoruz."

Uzun bir sessizlik oldu. Akşam indi. Şiddetli bir rüzgar ovada durmaksızın esti ve karavanı salladı.

Yumuşak bir sesle, "Lütfen büyükbabanıza Hopiler ve insanlığın geri kalanı için yapılabilecek bir şey olup olmadığını sorun?" dedim.

"Bildiği tek şey," diye yanıtladı Melza, cevabını dinledikten sonra, "Hopiler geleneklerinden vazgeçene kadar kendilerine ve diğer herkese yardım edebilecekler. Geçmişte inandıklarını korumak zorundadırlar. Halklarının hatırasını korumalıdır. Bu en önemli şey... Ama büyükbabam da size söylemek istiyor ki, bu Dünya'nın her şeyi olduğu gibi yaratan akıllı bir varlığın, bir ruhun, yaratıcı bir

ruhun eseri olduğunu iyi anlayasınız. Büyükbabam burada hiçbir şeyin tesadüfi olmadığını, hiçbir şeyin böyle olmadığını, ne iyi ne de kötü olduğunu ve her şeyin olmasının bir nedeni olduğunu söylüyor ... "

TAŞLAMA MAKİNALARINA YAKIN

Dünyanın farklı yerlerinden insanlar ve farklı kültürlerin temsilcileri güçlü ve karşı konulmaz bir şekilde bir felaketin yaklaştığını hissettiğinde, onu görmezden gelme hakkımız var. Ve uzak atalarımızın sesleri mitler ve tapınak mimarisi aracılığıyla bize ulaştığında ve uzak antik çağda büyük bir uygarlığın fiziksel ölümünü (ve ayrıca kendi uygarlığımızın tehlikede olduğunu) söylediğinde, istersek kapatmakta haklıyız. kulaklarımız...

Aynı şey, Mukaddes Kitabın dediği gibi, Tufan'dan önceki dünyada da oldu: "Çünkü, Nuh'un gemiye girdiği ve Tufan gelip hepsini öldürmeden düşünmeyin."

Aynı şekilde, bir sonraki küresel felaketin aniden üzerimize düşeceğini tahmin ettiler, "aynı gün ve saati kimse bilmiyor... şimşek nasıl doğudan geliyor ve batıdan bile görülüyor... Güneş gelecek. sönecek ve ay ışığını vermeyecek ve yıldızlar gökten düşecek ve göğün güçleri sarsılacak... Sonra kırdaki iki adamdan biri alınır, biri kalır; değirmen taşlarıyla öğüten iki kadından biri alınır, biri bırakılır..."

Daha önce olan tekrar olabilir. Bir kez yapılan tekrar yapılabilir.

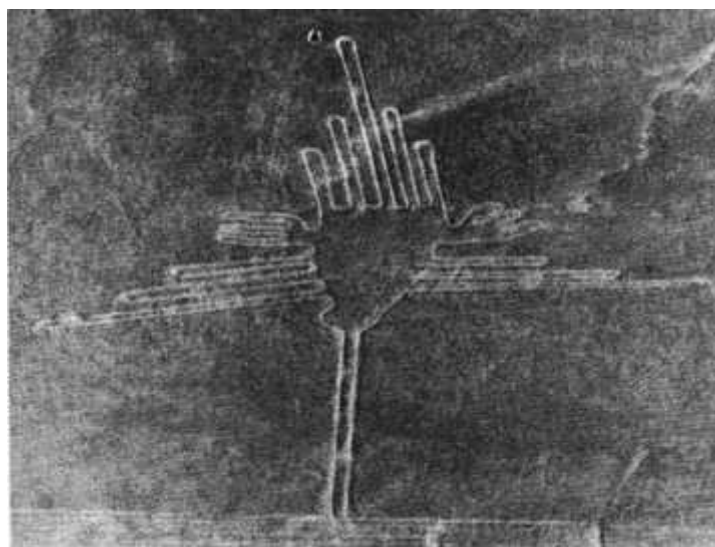
Ve belki de, gerçekten de, Güneş'in altında yeni bir şey yoktur...

Santa Faia'nın fotoğrafları

Nazca'da "Maymun".

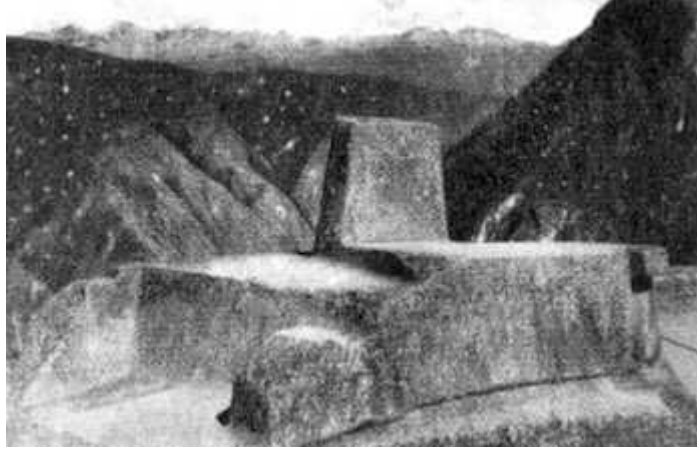
"Sinek kuşu". Bütün bu rakamlar tek bir sürekli çizgi tarafından "çizilir" ve o kadar büyüktürler ki, yalnızca havadan tanınabilirler.

Machu Picchu'nun görünümü. Bu anıt, onu inşa ettiği düşünülen İnka uygarlığından binlerce yıl daha eski olabileceğini düşündüren karakteristik bir astronomik yönelime sahiptir.

Cusco - Machu Picchu bölgesindeki poligonal duvarcılığın karakteristik bir "bulmacası".

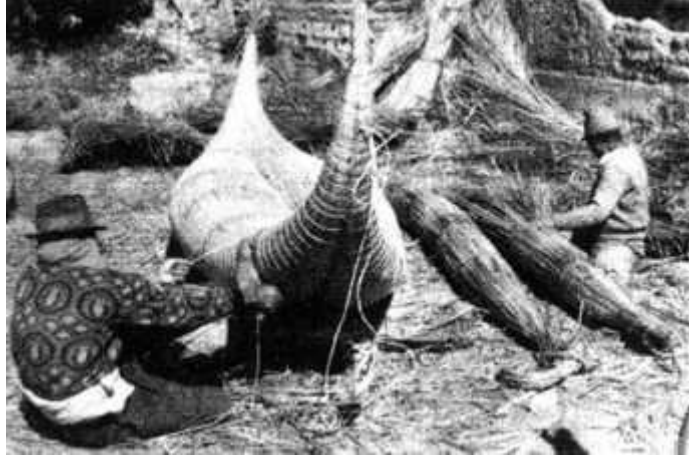
Intihuatana ("Güneş otostopu") Machu Picchu'ya.

Yazar, Sacsayhuaman'ın bazıları yarım bin araba ağırlığındaki dev bloklarının yanında bir cüce gibi görünüyor. Bu, Machu Picchu gibi güçlü surların İnkalar tarafından değil, onlardan binlerce yıl önce bilinmeyen eller tarafından inşa edildiğini gösterir.

Tiwanaku: Batıdan görülen Güneş Kapısı. Tek parça sert andezitten oyulmuştur ve 10 tondan fazladır.

Suriki Adası'nda (Titicaca Gölü) geleneksel bir kamış tekne inşaatı. Hemen hemen aynı tasarıma sahip, ancak çok daha büyük tekneler, Piramitlerin çağında Mısır'ı Nil'de gezdi.

Chichen Itza'daki (Yucatan, Meksika) Savaşçılar Tapınağı. Ön planda batıya bakan Chakmool idolü vardır (bu yön geleneksel olarak ölümlle ilişkilendirilir). Arka planda, tapınağın yakınındaki idolün arkasında, alçak direklerde bir sunak görebilirsiniz. İdolün mideye bastırıldığı tabağa, ölümlerinin dünyanın sonunun başlangıcını geciktirebileceğine inandıkları kurbanların taze alınmış kalplerini koydular.

Chichen Itza'daki Kukulcan Quetzalcoatl Tapınağı. Gelişmiş jeodezik bilim, bu şaşırtıcı zigguratın (basamaklı piramit) bir saatin doğruluğu ile belirli bir ışık ve gölge kombinasyonunun ilkbahar ve sonbahar ekinokslarının başlangıcını ışaret ettiğı şekilde yönlendirmeye yardımcı oldu.

Tula'daki (Meksika) piramidin platformunda bir grup idol.

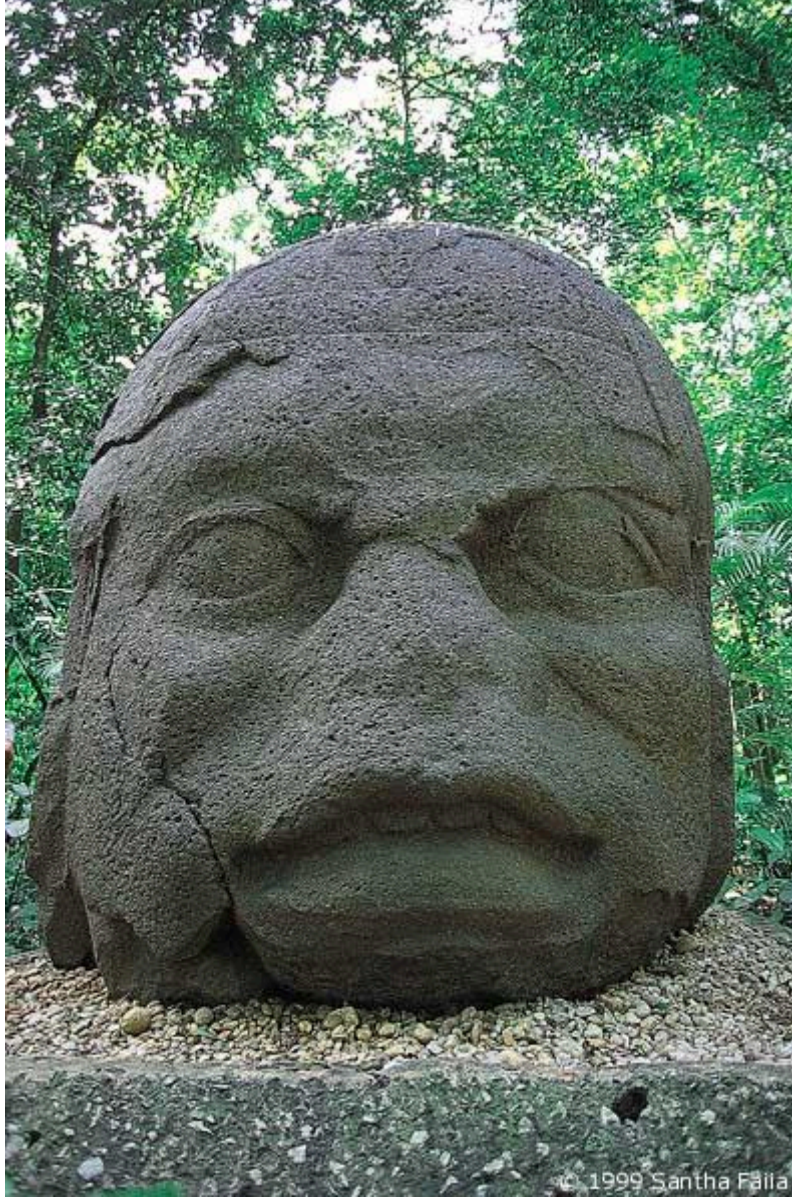

Negroid Olmec kafalı bir arkeolojik katmanda, Kafkas (Kafkas) tipinde sakallı figürlerin görüntüleri bulundu (La Venta, Monte Alban). Orta Amerika tanrısı Quetzalcoatl (And Dağları'ndaki Viracocha gibi) uzun boylu, açık tenli ve sakallıydı.

Kukulkan Tapınağı.

Her biri 60 ton ağırlığındaki çeşitli "Olmec kafaları", her iki Amerika'ya da ırksal bir yabancıyı tasvir ediyor.

La Venta'daki Olmec kazılarında "Yılandaki Adam" heykeli. Başlıktaki X şeklindeki haçlara dikkat edin.

Yazıtlar Tapınağı, klasik bir Maya yerleşiminde (Palenque) zarif bir basamaklı piramit.

Yazar, tek parça granitten oyulmuş kralın odasının lahitindedir. Malzemeyi i boşluktan seçmek için, verimliliği elmas aletli modern delme makinelerinden 500 kat daha yüksek olan boru matkapları kullanıldı.

Hanedan ncesi Mısır'dan güzel sanatların en eski rneği, şimdi Kahire Müzesi'nde.

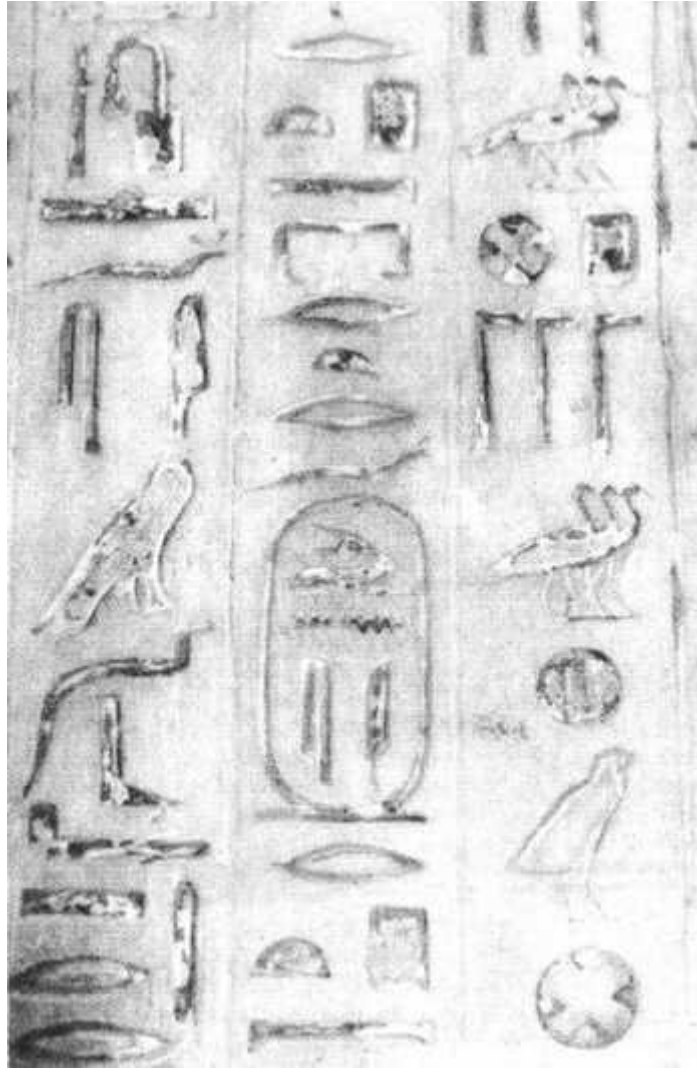
Büyük galeri. Yükseliş mi iniş mi? 45 metre uzunluğunda ve 8,5 metre yüksekliğinde, hayranlık uyandıran basamaklı tonozlu böyle bir koridorun inşası, neredeyse çözümsüz bir mühendislik ve inşaat işidir.

Abylos'taki Set I tapınağının arkasında silt ve kumdan kazılmış dev bir yeraltı yapısı olan ve Mısırbilimcilere göre Osirion'un genel görünümü, Set I dönemine (MÖ 13. yüzyılın başları) aittir. Jeologlar aynı fikirde değil: Osirion tabanının seviyesi Tapınaktan 15 metre daha derin. Bu, Tapınaktan on bin önce inşa edildiğini ve daha sonra tortularla kaplandığını gösteriyor.

Osirion'un megalitik mimari tarzı, Set I'in bilinen binalarının hiçbirine benzemez, ancak kendileri çok daha eski bir antik çağın mührünü taşıyan Giza'daki Morg Tapınağı ve Vadi Tapınağı'nın şiddetli ve güçlü mimarisine çok yakındır. arkeologların kabul etmeye istekli olduklarından daha fazla. Ölçeği daha iyi hissetmek için yazar resimde takılır.

Saqqara'daki Unas'ın mezar odasındaki Piramit Metninin Detayı. Fotoğrafın ortasındaki oval kartuşta Unas'ın adı yazılıdır. Metinler, ruhu Orion takımyıldızında yeniden doğacak olan ölen firavunun kaderini anlatır ve teknik nitelikte tuhaf ipuçları içerir.

Müthiş Sfenks. Sfenks gövdesinin karakteristik erozyonu, jeologlara ana kaynağının MÖ 11. binyılda sona eren şiddetli yağmurlar olduğunu göstermektedir. e.

Noel Baba

Notlar

bir

Bu dönem yaklaşık olarak MÖ 13.000'den 4000'e kadar sürmüştür. e. örneğin, Illinois Üniversitesi'nden Dr. Jack Hugh'a göre; Washington DC'deki Carnegie Enstitüsü'nden uzmanlar onun görüşüne katılıyor; Sismoloji, yerçekimi ve gezegen jeolojisi konusunda uzman olan Colorado Üniversitesi'nden John J. Weiphaupt, Antarktika'nın en azından bir kısmının buzsuz olduğu nispeten geç bir dönem fikrini desteklemektedir. Bir dizi başka jeologla birlikte, MÖ 7000'den 4000'e kadar daha dar zaman sınırları belirledi. e.

2

Ben mil = 1609.3 metre = 1.609 kilometre.

3

Tarihçiler MÖ 4000'den önce "uygarlıkların" varlığını kabul etmezler. e.

dört

Bu haritalar, 1958 Uluslararası Coğrafya Yılı sırasında çeşitli ülkelerden haritacı ekipleri tarafından derlendi.

5

Nazca örümceğini Ricinulei olarak doğru bir şekilde tanımlayan ilk kişi Profesör Gerald S. Hawkins oldu.

6

Luis de Monzón, 1586'da Nazca yakınlarındaki Rucanas y Soras'ta yargıçtı (yargıçtı).

7

Fernando Montesinos'un Memoriales Antiguas Historiales del Pern'de (18. yüzyıl) ifade ettiği bakış açısı budur.

sekiz

Başka bir bilim adamı, Marie Schulten de d'Hebnet de matematiksel yöntemlerle uğraştı (son derece spekülative olan tarihsel yöntemlerin aksine). Görevi, Machu Picchu'nun kilit noktalara göre konumunu bulmak için kullanılan eski koordinasyon ızgarasını yeniden tanımlamaktı. Bu sorunu, 45 ° 'lik bir merkezi eksenin varlığını kurarak çözdü. Bu sırada başka bir şeye rastladı: Merkezi eksen ile onun dışındaki noktalar arasındaki ek açılar, gridleme sırasında Dünya'nın eğiminin 24°'ye yakın olduğunu gösterdi. Bu, ızgaranın 1953'te, yani MÖ 3172'de yaptığı ölçümlerden 5125 yıl önce oluştuğu anlamına gelir. e.

9

And Dağları'nın topografyası ve Titicaca Gölü faunası ile bu gölün ve aynı platoda bulunan diğerlerinin kimyasal analiziyle birlikte yapılan bir araştırma, platonun bir zamanlar deniz seviyesinde olduğunu, şimdikinden 3750 metre daha aşağıda olduğunu gösterdi. ... ve gölleri deniz körfezinin orijinal parçasıydı ... Bir noktada, tüm Altiplano, göllerle birlikte okyanusun dibinden yükseldi ... "

on

İngiliz Jeoloji Konseyi'nden Richard Ellison'ın 17 Eylül 1993 tarihli yazısı.

on bir

"Evrimsel ve jeologların geleneksel görüşü, dağ inşasının küçük değişikliklerden oluşan yavaş bir süreç olduğu ve bu süreç kademeli olduğu için kendiliğinden büyük ölçekli yükselmelerin imkansız olduğudur. Ancak Tiahuanaco örneğinde, seviye değişikliği mevcut şehir içinde açıkça meydana geldi ve bu yavaş bir sürecin sonucu olamazdı..."

12

Ayrıca İngiliz Astronomi Derneği'nden Dr. John Mason, 7 Ekim 1993 tarihli bir telefon görüşmesinde, ekliptiğin eğikliğini şu şekilde tanımlamıştır: "Dünya, merkezinden ve Kuzey ve Güney Kutuplarından geçen bir eksen üzerinde dönmektedir. . Bu eksen, Dünya'nın dairesel yörüngesinin düzlemine eğimlidir. Bu açıya ekliptiğin eğimi denir. Bu açının şimdiki değeri 23°44'" dir.

13

Poznansky'nin çalışması ayrıca toksodon'a birçok referans içerir.

on dört

"Artık kurumuş ancak gölün eski tabanına bağlı gelişmiş kanal ve su şebekesi ağı, o zamanlar gölün Tiahuanaco'ya kadar uzandığının bir başka kanıtı."

on beş

Örneğin, Aswan'daki Fil Adası'ndaki Nilometre yakınındaki kaldırım bloklarında. Amerikalı görüntü yönetmeni Robert Gardner'a bu benzerliği bana gösterdiği için minnettarım.

16

Browman'a göre: "Altiplano'daki bitkilerin evcilleştirilmesi, aynı anda detoksifikasyon tekniklerinin geliştirilmesini gerektirdi. Antik Tiahuanaco'da sürekli olarak kullanılan bitkilerin çoğu, işlenmemiş hallerinde önemli miktarda toksin içerir. Örneğin, dona karşı en dayanıklı olan ve en iyi yüksek rakımlarda yetişen patates çeşitleri, en yüksek glikoalkal solanin seviyelerine sahiptir. Ek olarak, özellikle yüksek irtifalarda talihsiz olan proteinlerin parçalanması için gerekli olan bir dizi sindirim enziminin etkisini bloke eden bir inhibitör içerirler, burada kısmi oksijen basıncının zaten protein parçalanması kimyasını kötüleştirdiği ... "

Bu çeşitleri yenilebilir hale getirmek için Tiahuanaco'da geliştirilen detoksifikasyon tekniği de ürünün raf ömrünü uzatıyor. Aslında bu niteliklerin her biri diğerinin yan ürünüdür. "Altiplano'nun köylüleri," diye açıklıyor Broman, "binlerce yıldır, art arda dondurma, yıkama ve güneşte kurutma yoluyla kurutulmuş patates veya "chuno" üretiliyorlar. Böyle bir sürece geçişin ilk açıklaması, bunun uzun raf ömrüne sahip (altı yıl veya daha fazla) bir gıda ürünüyle sonuçlanmasıydı. Ama şimdi orada farklı bir mantık görebiliyoruz. Solanin ve aşırı nitratların çoğunu çıkarmak için yıkama ve güneşte kurutma gereklidir ve bu gıdaların daha sonra pişirilmesi sindirim enzimi inhibitörlerini yok eder. Bu nedenle, dondurarak kurutma, yalnızca güvenilir bir gıda kaynağına sahip olma arzusuyla belirlenmez; bu teknolojinin bu patatesleri risksiz olarak yazılı olarak kullanmanıza izin vermesi de önemlidir.

Titicaca bölgesinde uzun süredir yetiştirilen diğer bitkiler de toksinlerde yüksektir ve onları insan tüketimine uygun hale getirmek için farklı detoksifikasyon yöntemleri gerektirir. "Oka" önemli miktarda oksalat içerir; kinoa ve canihua, yüksek oranda hidrosiyamik asit ve saponin içeriğine sahiptir; amaranth nitrat biriktirir ve çok fazla oksalat içerir; tarvey, zehirli alkaloid lupinin içerir; fasulye, değişen miktarlarda sitogenetik glikozit fazolunatin içerir; vb. Bazı durumlarda, detoksifikasyon aynı anda nihai ürünün güvenliğinde bir artışa yol açar ve bu da teknolojinin olumlu etkisini çoğaltır. Bu ek etkinin meydana gelmediği durumlarda, örneğin kinoa, amaranth ve tarvi durumunda, bitkiler genellikle iyi durumda kalırlar. Bu detoksifikasyon sürecinin nasıl geliştirildiğine dair henüz tatmin edici bir açıklama yok.

17

Sistemin kalbi, yaklaşık bir metre yüksekliğinde, 10-100 metre uzunluğunda ve 3-10 metre genişliğinde toprak platformlardı. Bu sırtlar aynı büyüklükte kanallarla ayrılarak oradan alınan topraktan oluşur. Platformlar, kurak mevsimde kanalların dibinden toplanan silt ve azot bakımından zengin alglerle periyodik olarak gübrelendi. Şimdi bile... eski kanallardan gelen tortular, besin açısından çevredeki ovanın toprağından çok daha zengin.

Ancak bir platform ve kanal sistemi, yalnızca toprak verimliliğini artırmanın bir yolu değildir. Yaylalarda bitkilerin büyüme süresinin uzaması ve tarımsal ürünlerin olumsuz koşullara karşı direncinin artması nedeniyle bir mikro iklim oluşturur. Örneğin, sık görülen kuraklıklar sırasında kanallar bir nem kaynağı görevi görür ve yükseltilmiş platformlar eşit sıklıkta sel sırasında selden tasarruf sağlar. Ek olarak, kanallardaki su, gün boyunca güneş ısını emen ve soğuk gecelerde serbest bırakan, bitkilerin çevresinde nispeten ılık bir hava örtüsü oluşturan bir ısı akümülatörü rolü oynar.

on sekiz

Aymara katı ve basittir; sözdizimi istisna tanımaz ve bu nedenle bilgisayarların anladığı cebirsel gösterim gibi bir şeyle kompakt bir biçimde ifade edilebilir. Kurallarının katılığı, bazı tarihçilerin bu dilin diğer diller gibi gelişmediğini, en baştan inşa edildiğini öne sürmelerine yol açmıştır.

19

Sadece "açıkça ilgili" değil, aynı zamanda belirli bir şekilde ilgili. Örneğin Wotan'a genellikle Quetzalcoatl'in torunu denirdi. Fetihten kısa bir süre sonra efsanelerini İspanyol tarihçilerine anlatan Hintliler Itzamanu ve Kukulkana'nın kafası bazen karıştı.

yirmi

16. yüzyıl tarihçisi Bernard de Sahagún'a göre:

21

İspanyol tarihçi.

22

"Olmec taş heykeli, yüksek bir doğal plastisite ile ayırt edildi, ancak doğal ve soyut görüntüleri iletme yeteneği, bu erken uygarlığın kendi icadıymış gibi, öncülleri hayatta kalmadı." "Dolmec öncesi aşama bir sır olarak kalıyor ... Olmec kültürünün ne zaman ve nerede oluştuğu bilinmiyor."

23

Birçok büyü doğrudan firavunun yıldızlarının yeniden doğuşuyla ilgilidir, örneğin: "Ben gökyüzünü aydınlatan yıldızım" vb.

24

Maya mitolojisinde önemli bir yere sahip olan tanrılar "Çifte Armalı ikiz taşıyıcıların kullandığı bir kanoyla yeraltına gider". Aynı zamanda, ölen hükümdara başka karakterler de eşlik eder: bir iguana, bir maymun, bir papağan ve bir köpek. Bu kitabın V. Kısımında köpeklerin mitolojik rolü hakkında daha fazla şey duyacağız.

25

Eski Mısır'da köpek, "yolların açıcısı" Upuat'ı, kuş (şahin) - Horus ve maymun - Thoth'u kişileştirdi.

26

Büyük Piramidin Sırları ekinde Stecchini. Büyük Piramidin çevresi tam olarak yarım dakikalık bir yaydır.

27

Yaratılış Kitabı'nın 6., 7. ve 8. bölümlerinden alıntılar:

Sadece Nuh'u ve ailesini (137 metre uzunluğunda, 23 metre genişliğinde ve 14 metre yüksekliğinde bir kurtarma gemisi yapmayı öğrettiği) kurtararak ve Yahudi patriğini "her yaratıktan bir çift" toplamasını emrederek, Rab bir sel gönderdi. Dünya:

Belirlenen zamanda, "Yedinci ayda, ayın on yedinci gününde gemi Ağrı dağlarına oturdu. Su yavaş yavaş onuncu aya kadar azaldı.

Bu varyantta, Michabo'nun karakterine Mesu denir.

André, önde gelen bir Alman coğrafyacı ve antropologdu. Buzullaşma efsaneleri hakkındaki monografisine J. J. Fraser (...) tarafından "en yüksek netlik ve ifadeyle aktarılan aydınlanma ve sağduyu standardı" denir.

Yeraltı sığınağı.

Farsça "Bundah", gezegenlerin gökyüzünde koştuğunu ve uzaydaki her şeyi karıştırdığını söylüyor.

Arjantin.

Araştırmacı Wrangel, sadece kum, buz ve bu kadar çok sayıda mamut kemiği içeren Ayı Adaları'ndaki toprağı, sanki ada esas olarak onlardan oluşuyormuş gibi gözlemledi. Sibiry'a'daki anakarada, çalılardan çok mamut dişlerinin bulunduğu tundrayı görmüştü.

Buzuldan buzul sonrası koşullara büyük geçiş yaklaşık 11.000 yıl önce gerçekleşti. Aynı zamanda, sıcaklıktaki değişiklik keskin ve ani oldu. "Atlantik ve Pasifik Okyanusu'nun ekvator kısmında derin deniz sondajı ile elde edilen çekirdeklerdeki oksijen izotoplarının oranına bakılırsa, 100 bin yıl süren son buzullaşma, yaklaşık 12 bin yıl önce aniden sona erdi. Buzun çok hızlı erimesi, deniz seviyesinin hızlı bir şekilde yükselmesine neden oldu... Fosil bulgularının ayrıntılı bir incelemesi, o dönemde bitki ve hayvan türlerinin, özellikle daha önce buzla kaplı alanlarda hızla yayıldığını gösteriyor. Fosil polenlerine ve küçük hayvan kalıntılarına bakılırsa, Amerika kıtası şu anda hızlı iklim değişikliklerinin ardından kitlesel yok oluş yaşıyor.

“Göreceli değışiklik, planktonun önemli bir bölümünü oluşturan soğuk su ve ılık su protozoa foraminiferlerinin nispi içeriğindeki bir değışiklik ile karakterize edilir; mutlak değışim, faunadaki oksijen izotoplarının oranından tahmin edilebilir.”

Okuyucu, bu zamana kadar Yeni Sibirya Adaları'nda açıklanamayan sıcak koşulların hüküm sürdüğünü hatırlayabilir; Arktik Okyanusu'nun diğer birçok adasında, diğer yerlerdeki geniş buzullaşmanın etkisinin de uzun süre gözlemlendiğine dikkat etmek önemlidir. Böylece, Baffin Adası'nın turba bataklıklarında bulunan huş ve kızılâğaç ağaçlarının kalıntıları, en az 30.000 ila 17.000 yıl önce nispeten sıcak bir iklime tanıklık ediyor. Ayrıca Grönland'ın çoğunun Buz Devri boyunca gizemli bir şekilde buzsuz kaldığını da biliyoruz.

Buzullaşmanın 17.000-16.500 yıl önce maksimum boyutuna ulaştığı Kuzey Amerika'da jeologlar aşağıdaki keşifleri yaptılar:

- 15.300 yıl önce Massachusetts'te dağıtılan ağaçların yaprakları, iğneleri ve meyveleri;
- en az 16.280 yıl önce, buzun ilerlemesinin durmasından hemen sonra New Jersey'de buzul malzemesi üzerinde oluşan bir bataklık;
- Ohio'da, yaşı yaklaşık 14.000 yıl olan buzul sonrası bir örnek bulundu. Buna bakılırsa, oluşumu en ılımlı tahminlere göre birkaç bin yıl süren bir ladin ormanı vardı. Ne anlama geliyor? Ohio'da bir milden daha kalın olan buz tabakasının sadece birkaç yüzyıl içinde o eyaletin Delaware İlçesinden kaybolduğu açık değil mi?

Benzer şekilde, Rusya topraklarında, Irkutsk bölgesinde, buzdan tamamen kurtulma ve buzul sonrası yaşamın gelişimi 14.500 yıl önce gerçekleşti. Litvanya'da 15.600 yıl önce oluşan bir bataklık keşfedildi. Bu tarihlerin ikisi de düşündürücüdür. Bataklık, elbette, bir ormandan çok daha hızlı oluşabilir. Ama önce buzun kaybolması gerekiyor. Ve bol buz olduğunu da unutmayalım.

Okuyucu 25. bölümden dünya ağacı Yggdrasil'in nasıl hayatta kaldığını ve gelecekteki insanlığın atalarının, eskisinin molozlarının altından yeni bir dünya ortaya çıkana kadar gövdesinin içinde nasıl saklanmayı başardığını hatırlıyor. Bazı Kuzey Amerika mitlerinin kahramanları tarafından Tufan'dan

tamamen aynı kurtuluş taktiklerinin seçilmesi sadece bir tesadüf olarak kabul edilebilir mi? Bu tür bağlantılar ve geçişler, presesyon ve küresel felaketler konulu mitlerde son derece sık görülür.

39

Maya.

40

Bakablarla ilgili bazı efsaneler, "en ufak bir hareketinin yerin sallanmasına ve hatta depreme neden olduğunu" söyler.

41

Odysseus'un Düşmanları.

42

Japon efsanesinde Samson'a benzer bir karakterin adı Susanoo'dur.

43

evlenmek Popol Vuh'ta, İkizler ve onların 400 uydusunun öyküsünde biraz çarpıtılmış bir biçimde (bkz. bölüm 19). Vukub-Kakix'in oğlu Sipkana, 400 gencin evlerinde direk olarak kullanmak istedikleri devasa bir kütüğü sürüklediklerini gördü. Sipkana, ağacı direk için kazdığı çukura zahmetsizce getirir. Gençler, Sipkana'yı çukura iterek öldürmeye çalıştılar, ancak Sipkana, Sipkana'yı savuşturup hepsini bire bir öldürerek evi başlarının üstüne yıktı.

44

Maori efsanelerinde Samson, Wakatu adı altında görünür.

45

Samson gibi Orion'un da kör olduğuna dikkat edin - yıldız mitolojisindeki tek kör karakter.

46

"Eski Mısırlıların Orion takımyıldızını Osiris ile özdeşleştirdiği biliniyor."

47

Vepuat da denir.

48

Yel değirmeni hiçbir yerde böyle görünmese de, birçok Mısır kabartması, Osiris efsanesinin iki ana karakterini (Horus ve Set) birlikte dev bir matkabı döndürürken gösterir; bu, başka bir klasik presesyon sembolüdür.

49

Bu ifade, Osiris efsanesinde saklı olan devinim hesaplamalarını da keşfeden Jane Sellers'a aittir.

elli

Tarafımızdan seçilmiştir.

51

Tufan mitlerinin ayrıntıları için bkz. Bölüm 24. Görünüşte ilgisiz mitler arasında benzer bir yaklaşma, ekinoksların devinimi ile ilgili olarak ortaya çıkar. Yel değirmenleri, onlara sahip olan ve onları kullanıp sonra kıran karakterler, kardeşler, yeğenler ve amcalar, intikam teması, ensest teması, tarihten tarihe çırpınan köpekler ve presesyon hareketini hesaplamak için gereken kesin sayılar - hepsi her yerde, farklı kültürlerin ve çağların ortasında, zamanın akışında zahmetsizce seyahat ederek ortaya çıkıyor.

52

Zirveye ulaşamıyor çünkü spiral dolgu ve iskele üst üste binecek ve zirveden çok önce tüm boş alanı kaplayacak.

53

Gustave Flaubert, Mısır'dan Mektuplar adlı kitabında, "Farklı aptallar tarafından her yerde yazılan isimlerin sayısını görmek can sıkıcı" diye yazıyor. - Büyük Piramidin tepesinde, belirli bir Buffard, duvar kağıdı üreticisi, st. Saint Martin, 79".

54

Rosetta Taşı'nı deşifre eden elbette Champollion'dur.

55

Yükselen geçitte tapanın üzerindeki piramidin içinde kalan işçileri çıkarmak için kullanıldığına genel olarak inanılır.

56

Çünkü masif duvarcılıkta yaklaşık yüz metreyi geçerek iki dar koridoru birbirine bağlar. Bu tesadüfen olamaz.

57

Weiss, bu odada, Bölüm 35'te sözü edilen, dışarıdaki bir ölünün (kemikler ve tahta bir tabut kapağı) "yerleşimi"nin izlerini keşfetti. Bulduğu (daha sonra denizde kaybolan) bazalt tabutun muhtemelen onunla ilişkili olduğu düşünülüyor. aynı mezara sahip ve XXVI hanedanından pek eski değil.

58

Örneğin, Yukarı Mısır'daki Luksor'daki izole Krallar Vadisi'nde.

59

Veya daha doğrusu $51^{\circ}50'38''$.

60

Rudolf Gantenbrink'in British Museum'a uzaktan kumandalı robot Upuat ile madenlerde çekim yapma raporu, 22 Kasım 1993.

61

Petri'nin metinde verilen verilerine kıyasla Stecchini, piramidin iç ve dış boyutları için biraz daha doğru değerler veriyor.

62

"İlk Kez" hakkında daha ayrıntılı bir tartışma için Bölüm VII'ye bakın.

63

Bölüm VII'de tartışılan; Osiris'in yeniden doğuş kültü ile eski Maya yeniden doğuş inançlarının bir karşılaştırması için, Bölüm III'e bakınız.

64

Giza'nın üç piramidi gibi, Khafre ve Menkaure Morg Tapınakları, dekorasyon eksikliği ve 200 ton veya daha fazla megalit kullanımıyla Vadi Tapınağı'na benzer.

65

En az bir Ortodoks Mısırbilimci. Selim Hassan, sorunun nihai çözümünün ileride olduğunu itiraf etti. Giza'da yirmi yıl süren kazılardan sonra şunları yazdı: "Thutmose IV'ün granit stelinde hiçbir şey kanıtlamayan parçalanmış bir çizgi dışında, Sfenks'i Khafra'ya bağlayacak tek bir eski yazılı kanıt yoktur. Bu nedenle, ne kadar doğru görünürse görünsün, bir gün bir küreğin mutlu hareketi, bu heykelin kökenine dair güvenilir bir kanıt Tanrı'nın ışığına çıkmayıncaya kadar, bu argüman yalnızca dolaylı olarak düşünülmelidir.

66

John West ve Robert Bauval, ben onları tanıtana kadar birbirlerinin keşiflerinden habersiz, izole bir şekilde çalıştılar.

67

Saqqara, Mısır: Arkeologlar, yaklaşık 4300 yıl önce Mısır'ı yöneten Firavun I. Pepi'nin karısı Inga'ya adanmış, dünyanın en eski tamamen korunmuş dikilitaşı olan yeşil bir kireçtaşı dikilitaşı keşfettiler; ölümünden sonra bir tanrıça olarak saygı gördü.

68

Diğer baskılarda, Shu ve Tefnut, Ra-Atum tarafından tükürüldü.

69

Bazen 3126 sayısı verilir.

70

Bauval, Benben'in muhtemelen belirli bir şekle sahip bir göktaşı olduğunu öne sürüyor: "Tanımlara göre, bu göktaşı altı ila on beş tonluk bir kütleye sahip olmalı ... ateşli uçuşu görünüşte çok etkileyici ve korkutucu bir manzaraydı."

71

“Piramit Metinlerine bakılırsa, Heliopolis rahipleri hanedan öncesi Mısırlıların dini inançlarından çok şey ödünç aldılar ...”

72

“Piramit Metinleri... çok eski malzemeleri içerir... Modern bir çevirmen için anlamı belirsiz olan birçok mitolojik ve başka ima vardır...”

73

“Atum, Kral'a söz verdiğini yaptı; ona bir ip merdiven bağlar.”

74

Piramit Metinlerinde o kadar çok gizemli şey var ki, en nitelikli Yol Açıcı'nın ortaya çıkması artık insanı şaşırtmıyor. "Cennetin kapıları sana açık, yıldızlı gökyüzü sana ardına kadar açık, Yukarı Mısır'ın çakalları Anubis kılığında sana iner ve senin yanında yürür." (...) Burada, diğer bağlamlarda olduğu gibi, köpeğe benzer figürün işlevi, yalnızca inisiyelerin anlayabileceği, genellikle matematik ve astronomi ile ilgili bilgi uçurumunda bir rehber olmaktır.

75

Ayrıntılar için Bölüm V'e bakın.

76

77

Arkeologlar tarafından oluşturulan takvimin ufku, Yukarı Mısır'daki mezarlardan birinde 1. hanedanlık dönemine ait bir yazıt bulunduğu yapılan son keşif sonucunda daha da ileriye taşınmalıdır:

78

Geçmişteki pek çok anıtın yağmalama, zamanın tahribatı, arkeologların ve hazine avcılarının faaliyetleri sonucu kaybolduğu Egyptology gibi bir konuyu ele alırken bu durumu akılda tutmak çok önemlidir. . Ek olarak, eski Mısırlıların çok sayıda yerleşim yeri hiç keşfedilmedi ve diğerleri, Nil Deltası'nın bin yıllık tortullarının altında (ya da Kahire'nin banliyölerinin altında) ve hatta

ulaşabileceğimizin ötesinde duruyor. Giza'daki nekropol gibi iyi çalışılmış yerlerde, hala kazılmayı bekleyen yerler (örneğin, Sfenks'in altındaki kaya) var.

79

Eski Mısırlıların yılları aylarla karıştırdıklarına veya aynı şekilde adlandırdıklarına dair kesinlikle hiçbir kanıt yoktur.

80

Mayalar gibi (bkz. Bölüm III), eski Mısırlılar idari amaçlar için tam olarak 365 günden oluşan bir sivil takvim yılı (yaklaşık yıl) kullandılar. Eski Mısır sivil takvim yılı, günleri ve ayları 1461 takvim yılında bir kez çakışacak şekilde Sothis yılına bağlıydı.

81

MS birinci yüzyılda, benzer bir gelenek Romalı bilgin Pomponius Mela tarafından kaydedildi: "Mısırlılar, dünyanın en eski insanları oldukları için çok gurur duyuyorlar. Onların kroniklerinde, varlıkları sırasında yıldızların yönünün dört kez değiştiğini ve Güneş'in gökyüzünün şimdi doğduğu yerde iki kez battığını okuyabilirsiniz.

82

Netlik için, bu bilgiyi bir tablo şeklinde sunuyoruz:

83

"Tanrıların Mısır'ı ilk kez mükemmelleştirdikten sonra yönettiğine inanıyorlardı."

84

Set tarafından gücün gasp edilmesini hesaba katarsak, o zaman Thoth'a kadar yedi kutsal firavunla karşı karşıyayız: Ra, Shu, Geb, Osiris, Set, Horus, Thoth.

85

Thoth (Yunanca Hermes adı altında) "insanların sosyal yaşamını iyileştirebilecek şeyler üzerinde düşünmek için alışılmadık bir yeteneğe sahiptir."

86

Uygarlaştırma görevi sırasında Osiris'e iki "yol açıcı" eşlik etmesi ilginçtir: "Anubis ve Macedo, Anubis bir köpek derisinde ve bir kurt namlulu Macedo ..."

87

Vadi Tapınağının o zamanki adı buydu.

88

27 Aralık 1993'te bana fakslandı.

89

Kahire Müzesi, Galeri 54, Badarian Dönemi Gemi Duvar Resmi, c. 4500 M.Ö. e.

90

"Ey Sabah Yıldızı, Cehennemden gelen Horus... Sen, 770 arşın (385 metre) uzunluğundaki teknenin önüne çıkan ruhu olan... Beni teknedeki kulübene götür."

91

Diodorus Siculus (MÖ 1. yüzyıl) Mısırlı rahiplerden duyduklarını şöyle anlatır: "Osiris ve İsis'ten, dedikleri gibi, İskender'in hükümdarlığına kadar geçen yılların sayısı, adını taşıyan bu şehri kuran İskender'in saltanatıdır. Mısır [MÖ IV yy. e.], 10 bini aşıyor..."

92

Sfenks'in kumda kalma süresiyle ilgili olarak West, aşağıdaki tabloyu veriyor:

93

"Raporumuzun özeti Amerika Jeoloji Derneği'ne sunuldu ve jeolojik seçkinlerin bir araya geldiği San Diego'daki GOA kongresinde mesajımızı bir poster şeklinde sunmaya davet edildik. Dünyanın her yerinden meraklı jeologlar standımızın etrafında toplandılar. Çalışmamıza yakın alanlardaki düzinelerce uzman yardım ve tavsiyelerini sundu. Malzemeyi öğrendikten sonra, birçok jeolog sadece güldü, [Schoch gibi] şaşırdı, iki yüzyıllık araştırma boyunca tek bir jeolog veya Mısırbilimci Sfenks'in erozyonunun sulu doğasına nasıl dikkat etmedi. 275 jeolog Schoch'un keşfini destekledi.

Jeologlar arasında Farouk El-Baz, Roth ve Raffan vardı.

West, anomaliler arasında diyorit ve diğer sert taşlardan oyulmuş kaselere özellikle dikkat çekti.
Bölüm VI.

Nubia'da.

Bu bölümdeki materyallerin çoğu Peter Tompkins ve Profesör Livio Catullo Stecchini'nin çalışmalarından gelmektedir.

Örneğin Edwards, Petrie, Baines, Malek, vb. tarafından kabul edilmiştir.

Tanrı Amon-Ra'ya bir ilahi ile hitap edildi: "Tanrılar, Punt'tan geldiğinizde kokunuzu sever, siz, ilahi Topraklardan (Ta-Neteru) gelen tanrıların en büyüğü". Pek çok bilim adamı, Punt'un, buhur ve mür ("tanrıların yemeği") veren ağaçların hala yetiştirildiği Doğu Afrika'nın Somali kıyılarında bulunduğu inanıyor.

Kitabı 1994'te piyasaya sürüldükten sonra uluslararası bir en çok satan oldu. Mısırbilimciler onun sonuçlarını düşmanca karşıladılar ve tartışmayı reddettiler, ancak birçok önde gelen astronom, Beausle'un bulgularını en büyük başarı olarak gördü.

"Mısırlılar... ilahi bir ulus olduklarına ve kendilerini tanrıların enkarnasyonu olan krallar tarafından yönetildiklerine inanıyorlardı; iddia ettikleri ilk krallar, yine de Dünya'da yaşamaktan, etrafında dolaşmaktan ve insanlar arasında dönmekten çekinmeyen gerçek tanrılardı.

Morg tapınağı, 1910'da von Sieglin tarafından kazıldı; "100 ila 300 ton" ağırlığındaki çeşitli boyutlarda bloklardan oluşur.

Tıpkı herhangi bir büyük Hristiyan tapınağı gibi, ne kadar modern olursa olsun (San Francisco'daki 20. yüzyıl Gotik Nob Hill Katedrali gibi), en az 4.000 yıllık bir Yahudi-Hristiyan "kültünün" düşüncesini, sembolizmini ve ikonografisini ifade eder. 8000 yıldır Mısır'da var olan ve MÖ 10.450 ve 2450 dönemlerini birbirine bağlayan bir kült hayal etmek oldukça mümkündür. e. O dönemdeki piramitlerin inşası, günümüzdeki katedralin inşası gibi, çok eski fikirleri ifade eden yapıların ortaya çıkmasına neden oluyor. Eski Mısır geleneklerinin, eski fikirlerin korunmasının nasıl sağlandığını anlatan sayısız tanıklık var. Örneğin, "Kral Neferhetep [XIII hanedanı] Osiris'in sadık bir hayranıydı ve tapınağının (Abydos'ta) yıkıldığını ve bu tanrının yeni bir heykelinin gerekli olduğunu duyduktan sonra Ra-Atum tapınağına gitti. Heliopolis'te ve dünyanın başlangıcında var olana benzer bir Osiris heykelinin nasıl yapıldığını öğrenmek için oradaki kütüphanedeki kitaplarla tanıştım ... "Ayrıca, Ptolemaios döneminde ve Mısır tarih, tapınakların inşası eski "teknik koşullara" uygun olarak devam etti: "Bütün planlar zorunlu olarak kutsal kitapla bağlantılı; Böylece, Imhotep tarafından derlenen ve Memphis'in kuzeyinde gökten inen vakıflar kitabına göre, Edfu tapınağı Ptolemies'in altında yeniden inşa edildi. Dendera tapınağı, Horus'un uydularına kadar uzanan eski el yazmalarında kaydedilen plana karşılık geliyordu.

3000 civarında M.Ö. e.

"İmza ve Mühür" in önemli bir bölümünün ayrıldığı Etiyopya'da.

Çok daha büyük bir ormanın kalıntıları olduğuna inanılan on beş mineralize kütük, çapları dokuz ila on sekiz santimetre arasında. Ağaçlar, iyi bilinen Glossopteris tohum eğrelti otuna (güney yarımküredeki kömürlerin çoğunda bulunur) aitti. Gerçek eğrelti otlarından farklı olarak, sporlar tarafından değil, tohumlar tarafından çoğaltılan tohum eğrelti otları genellikle ağaç benzeri bir şekle sahipti ve artık soyu tükenmiş durumda... Taylor'ın meslektaşları, Achernar Dağı'nın kütüklerinin çevresinde, bir glossopterisin düşen yapraklarının dil şeklindeki izlenimlerini buldular.

Yaprak döken ağaçlar, don halkalarının olmaması gibi sıcak bir iklimin göstergesidir. Taylor, bulduğu kütüklerden alınan örneklerdeki büyüme halkalarını incelediğinde, ne buzdan zarar görmüş hücreler ne de ağaçların büyümesinin don nedeniyle kesintiye uğramasıyla oluşan hücreler arasındaki boşluklar buldu. Bu, o günlerde Antarktika'da don olmadığı anlamına gelir ..

Taylor, "Hafızamızda Antarktika her zaman soğuktu" diyor. "Bitki toplulukları için temsil ettiği potansiyeli ancak fosil florasını inceleyerek anlayabiliriz. 85 derecelik bir enlemde büyüyen bu fosil ormanı, iklim değişikliğinin neleri tehdit ettiği konusunda fikir veriyor."

Özellikle kayda değer bir şekilde, bu ağaçların ölümünün doğrudan nedeni bir sel veya çamur akıntısıydı - günümüz Antarktika'sında imkansız olan başka bir şey.

108

Antarktika'da her yıl yirmi milyar ton buz birikir.

109

Bu da 23 Aralık 2012'ye denk geliyor.

110

Klor-36 kaya tarihleme tekniği, Galler Üniversitesi Yerbilimleri Bölümü'nden Profesör David Bowen tarafından geliştirildi. 1 Aralık 1994 tarihli London Times gazetesinde Bowen şunları yazdı:

"Sfenks ve piramitlerin yaşıyla ilgili tartışmayı çözmenin bir yolu, taşın atmosferle ilk temasından bu yana geçen süreyi tahmin eden klor-36 tarihlemesidir. Sfenks ve piramitler söz konusu olduğunda bu, kayanın ocakta ortaya çıktığı ana denk geliyor..."

1994 yılında Bowen, İngiltere'deki Stonehenge'den bugüne kadar MÖ 2250'ye tarihlenen ünlü "mavi taşların" ön ölçümlerini yaptı. e. Ölçümler, bu 123 dört tonluk megalitin son buzul çağında - MÖ 12.000 civarında bir yerde - kesilmiş olabileceğini gösterdi. e. Bakınız The Times, 5 Aralık 1994.